

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHE'S NOT LOOKING
FOR A HERO ... BUT HE
MIGHT JUST BE HER
SAVING GRACE.

THE DAMSEL

A VILLAIN DUOLOGY SEQUEL

Victoria Vale

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

DAMSEL

KÖTÜ ADAM DUOLOJISININ DEVAMI

VICTORIA VALE

OceanofPDF.com

Copyright© 2019 by Victoria Vale Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

[Ücretsiz Kitap Teklifi](#)

[The Damsel Çalma Listesi](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12 Sonsöz](#)

[Ücretsiz Kitap Teklifi](#)

[The Villain Duology More](#)

[by Victoria Vale Yazar](#)

[Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

ÜCRETSİZ KİTAP TEKLİFİ

Every villain is the hero of his own story...

Read the prequel short story to *The Villain*, from Adam's point of view for **FREE!**

HART

A VILLAINOUS SHORT STORY

Victoria Vale

kindle nook apple kobo

Hart'ın ÜCRETSİZ kopyasını alın: Victoria'nın e-posta bültenini almak için kaydolduğunuzda Kötücül Bir Kısa Öykü

Kaydolmak için buraya tıklayın -> <https://www.subscribepage.com/Hart>

OceanofPDF.com

DAMSEL ÇALMA LİSTESİ

[Spotify'da dinlemek için buraya tıklayın!](#)

Lorde'dan Everybody Wants to Rule the World

Soap&Skin'den Me and the Devil

Janine'den Karanlık Zihin

Cranes in the Sky by Solange

If I Had a Heart by Fever Ray

Without Love by Alice Glass

Florence + The Machine'den Leave My Body

\$ecret by Goapele

Use Me by Miguel

Touch by Marz Leon

Maniac by Jhene Aiko

FLESH yazan Miguel

Shake It Out (The Weeknd Remix) Florence+ The Machine God

is a woman by Ariana Grande

All the Way down by Kelela

Wicked Games by The Weeknd

the valley by Miguel

Needed Me by Rihanna Feral

Love by Chelsea Wolfe

Love And Affection by Daley Spectrum
by Florence+ The Machine Blind Man
by Xavier Omar
Phora'dan Ay'a
Mine by Beyonce (feat. Drake)
Unbreakable by Jamie Scott
JMSN tarafından Aşk ve
Acı Zola Jesus tarafından
Çivi
Breathe by The Cast of "Star"
Street Lights by Kanye West
Crazy In Love (Remix) by Beyonce My
Love by Majid Jordan (feat. Drake)
Stronger by Tank
Amen by Amber Run
Crazy by The Code
All The Stars by Kendrick Lamar (feat. SZA) Let
Me In by Anthony David
The Story by Brandi Carlile
Stand Still by Sabrina Claudio
At This Time by Algebra
Ed Sheehan ve Beyonce'den Mükemmel Düet

OceanofPDF.com

PROLOGUE

W

Leydi Rosamund Stanley ilk oğlunu doğurmaya başladığında, kocası Baron Stanley

bir duruma dönüştü. Yatak odasının dışındaki koridorda volta atarken ellerini sıktı ve dudağını kanayana kadar çiğnedi. Kız her çığlık attığında irkildi ama hemen içeri girip her şeyin olması gerektiği gibi ilerlediğinden emin olma dürtüsüne direndi. Çocuğunun doğumuyla ilgili endişeli olduğu düşünülebilirdi.

Yine de Baron ve Leydi Stanley'i tanıyan herkes bunun ilk çocukları olmadığını çok iyi bilirdi. Prematüre doğan üç çocuğunu kaybettikten sonra, dördüncü kez çocuk sahibi olmaya başlamıştı.

Bu gelişmeden memnun olan kadın, sonunda kocasına bir varis sağlayabileceği umudunu besliyordu. Baron kesinlikle memnun olmamıştı. Ne bir bebeğin daha kaybıyla onu teselli etmekten ne de onu kaybetme riskinden hoşlanıyordu. Onu muayene etmeleri için İngiltere'nin dört bir yanından doktorlar getirtmiş ve hepsi de aynı cesaret kırıcı teşhisi koymuştu. Her ne kadar hiçbir sorunu yokmuş gibi görünse de, sağlıklı bir çocuk taşıyıp doğuramayacak gibi görünüyordu. Ancak karısı, tohumunun kök salmasını engellemek için önlem alabilecekleri konusundaki ısrarlarına rağmen bir erkek çocuk doğurmaya kararlıydı.

"Sen benim için bir unvandan ve mülkten daha değerlisin," diye birçok kez ısrar etmişti. "Seni kaybetmektense hayatımın geri kalanında sana sahip olmayı tercih ederim.

bir çocuğu tek başına büyötmek zorunda kaldı."

Vazgeçmemeye kararlı olan kadın, bariz tehlikelere aldırmandan tekrar denemesi için ona yalvarmıştı. Onu her zaman şımarttığı için reddetmeye cesaret edememişti.

Yeniden hamile olduğunu anladıkları andan itibaren, ona yatağını almasını emretmişti. Aşırı stresten kaçınmasını sağlamanın tek yolu bu gibi görünüyordu. Bir hizmetkâr ordusu el pençe divan durmuş, her türlü ihtiyacını karşılıyordu. Durumunun perişan olmasına rağmen, Leydi Stanley sonunda sağlıklı bir çocuk doğurma umuduyla teselli buluyordu. İstediği sonucun gelmesi için geceleri dua ederken bebek eşyaları örmüştü. Çocuk için duvar kâğıdı ve kumaş örnekleri bile getirtmiş, bir şekilde tüm tadilatı yatağından yönetmişti.

Kan görülmeden ya da ilk üç doğumdan önceki sancılar yaşanmadan geçen her ayla birlikte umutları daha da arttı. Derken, 1786 yılının bir Kasım sabahı -saatler süren çığlıklar ve acılardan sonra- Bayan Stanley tombul, kırmızı yüzlü bir erkek bebek dünyaya getirdi. On el, on ayak parmağı, bir tutam sarı saç ve çığlıklarıyla malikaneyi doldurmasını sağlayan bir çift ciğer.

İlk keskin feryatla birlikte Lord Stanley tüm görgü ve nezaket kurallarını unutarak ilk çocuğuna bakmak için doğum odasına koştı. Hizmetçileri soluk soluğa hanımlarının üzerini örtmek ve onu şık bir hale getirmek için koşturtmaya gönderdi; ama baronun gözü sadece bir hizmetçinin kollarında kıvranan kırmızı yüzlü bebekteydi. Çıplak ve annesinin rahminin sıcak güvenliğinden koparıldiğı için öfkeli oğlunu görünce gözleri doldu. Hayatı boyunca bundan daha güzel bir manzara görmemişti. Bitkin ama sağlıklı görünen, yüzü mutlulukla parlayan Leydi Stanley'e baktığında baronun kalbi kabardı.

"Başardık aşkım," dedi, çektiği çileden dolayı biraz nefessiz kalmıştı. "Sana yapacağımızı söylemiştim."

Varisinin kundaktaki bebeğini kucağına alan baron, gözyaşlarının arasından gülümsedi. Çocuk ilk kez gözlerini açtı ve tıpkı annesininki gibi canlı bir mavi tonu olduğunu gördü.

"Ona ne isim vereceğiz?"

Leydi Stanley mutlu bir iç çekti. "O sizin varisiniz, bu yüzden sizin adınızı taşımalı."

Ve böylece çocuğa William Tobias Warin Stanley adını verdiler.

Anne ve çocuk için geleneksel yatma döneminden sonra, vaftiz töreni ve görkemli bir akşam yemeği için davetiyeler, üzerlerine o görkemli isim altın varakla kazınmış olarak dağıtıldı. Baron, dinleyen herkese karısının gücü ve varisinin yakışıklılığıyla övünürken, arkadaşları da sırtına vurup onu tebrik etti.

Leydi Stanley onca kızını kaybettikten sonra bir erkek evlat sahibi olmayı bir alamet olarak kabul etti. Tanrı sonunda ona gülümsemiş, bir zamanlar sadece ölümün olduğu yerde yaşamın büyümesine izin vermişti.

"Artık başkaları da olacak," dedi barona. "Sanki bir rüyaymış gibi zihnimde gördüm. Birbiri ardına doğan güçlü oğullar, hepsi de sağlıklı. Göreceksin aşkım."

Karısının önsezilerine şüpheyle yaklaşmasına rağmen, Lord Stanley artık karısını hamile bırakmaktan kaçınmayı gerekli görmüyordu. Ne de olsa, karısı ona daha fazla erkek çocuk vermeye kararlıysa, eninde sonunda elde edecekti. Böylece, iyileşmesinin ardından baronu yatak odasına geri davet etti ve burada büyük bir gayretle döllerini büyötmeye çalıştılar.

Ve böylece altı yıl boyunca baron ve karısının üç oğlu daha dünyaya geldi. William'ın doğumu ne kadar zahmetli olduysa, onu takip eden her çocuk annelerine bir öncekinden daha kolay zamanlar yaşattı.

Leydi Stanley, yedek varisle birlikte yatağına yatmadan önce tam altı ay boyunca ayakta kalmayı başardı. Onun doğumu William'ınkinin yarısı kadar sürdü ve gecenin sonunda baron

dudağını ilk seferki kadar taciz etmemiştir. Bu çocuk, kardeşiyle aynı sarı saçlar ve mavi gözlerle doğdu ve Jonas Algernon Stanley adını aldı.

Üçüncü oğlan, annesinin hapsedildiği son birkaç haftaya kadar yatağından uzak kalmasına izin verdi. Doğduğu sabah şafak vakti annesinin ilk doğum sancılarını hissettikten sonra, öğle yemeği için tam zamanında dünyaya gelmişti. Baron, dişleriyle dudağını taciz etmek yerine, doğum odasının dışında oturarak yediği bir tabak parmak sandviçten kendine yardım etmişti. Bir başka uzun saçlı, mavi gözlü bebeğe Andrew Bennett Stanley adını verdiler.

Stanley soyunun dördüncü ve son oğlu annesini oldukça şaşırtmıştı. Başka bir çocuk doğuramayacak kadar yaşlandığını düşünen barones, yakışıklı, zeki ve yaramaz oğullarından oluşan üçlüsünden gayet memnundu. Ancak Andrew'un doğumundan sonraki bir yıl içinde Lord Stanley'nin ilgisi bir kez daha meyvesini verdi. Durumunun ortaya çıkmasıyla yaşadığı büyük şok karşısında barones sadece gülümsemekle yetindi.

"Sana söylemedim mi aşkım?" diye alay etti. "Bana inanmadığın için sana yazıklar olsun!"

Eğer Lord Stanley Tanrı'nın var olup olmadığını sorguladıysa, dördüncü sağlıklı oğullarının doğumu tüm şüpheleri ortadan kaldırdı. Barones, durumunu öğrendiği günden onu dünyaya getirmek için çabaladığı güne kadar ışıl ışıldı. Yürüyüşlere çıktı ve dans etti, suyu kütüphanenin zeminine dökülene kadar ayaklarının üzerinde durdu. Başından sonuna kadar enerjik, esnek ve mutluydu ve ilk sancıdan son homurtusuna ve ıkınmasına kadar doğum toplam üç saat sürmüştü.

Bu kez baron, ebenin erkeklerin böyle bir ortamda yeri olmadığı yönündeki ısrarını bir kenara bırakarak, bu doğum işinin neyle ilgili olabileceğini görmeye karar vermişti. Baronesin emek vermesini ve asla bilemeyeceği bir acıya katlanmasını izlemek ne büyük bir mucizeydi. Sonunda

dördüncü oğlu geldi ve kardeşlerine benzemekle birlikte oldukça farklı olduğunu da kanıtladı.

Aslında, yıkanıp temizlendiği ve annesinin kollarına verildiği anda farklılıklar açıkça ortaya çıktı. Barones soluk soluğa kalırken, hizmetçiler ve ebe sessiz bir şaşkınlıkla ona baktı. Lord Stanley bile hayatında gördüğü en güzel çocuğa bakarken söyleyecek söz bulamadı.

William, Jonas ve Andrew'un doğuştan sahip oldukları ince, bulanık tüylerin aksine, bu çocuk bir baş dolusu parlak, altın bukleye sahipti. Yüzü boyalı meleklerin yüzüne benzetilebilirdi; pembe bir parıltıyla kızarmış tombul yanaklar, mükemmel büzülmüş bir ağız ve altın rengi kirpiklerle çevrili iri gözler. Ve gözleri ...

"Açık bir bahar günündeki gökyüzü gibiler," diye fısıldadı bir hizmetçi. Öyleydiler de; gök mavisinin mükemmel bir tonu, açık ve berrak.

"İyi ki kız olarak doğmamış," diye takıldı Leydi Stanley, bir elini o mükemmel sarı buklelerin üzerinde gezdirirken. "Bu yüze ve bu gözlere sahip bir kız hayal edebiliyor musun?"

Aslında Baron Stanley bunu yapabilirdi, bu yüzden cennet gibi görünen bu yaratık dışı olmadığı için Tanrı'ya şükretti. Aksi takdirde, erkeklerin ilgisini çekmek için endişelenmekten deliye dönecekti.

"Eee?" diye dürttü, yatağın kenarına tünedi ve çocuğa doğru uzandı. "Buna ne isim verelim?"

Gülümsedi, parmağını bebeğin avucuna yerleştirdi, bir bebeğin elini ilk kez sıkmasından asla bıkmadı. Bu onu William'ın bunu ilk yaptığı zamanki kadar memnun ediyordu.

Barones, "Ona babamın adını verebileceğimizi düşünmüştüm," diye cevap verdi. "Robert. Bunu sevdim."

"Pekala o zaman. Robert Nathaniel Stanley."

Robert'ın doğumunu izleyen on iki yıl boyunca baron ve ailesinin dünyasında her şey . Beşikten okula, oradan da Eton'a giden Stanley'lerin çocukları hızla büyüyordu. William en büyükleri ve varisleri olduğu için en mantıklı olanıydı. Bu nedenle, diğer üçü neredeyse her zaman onun peşinden gidiyor, onun ritmine göre dans ediyor ve ne emrederse yapıyorlardı. Jonas dörtlünün en yaramazıydı; şakalar, sinsî espriler ve yaşı ilerledikçe kaba imalarla etrafındakilerin canını sıkıyordu. Ailenin yedek ve yerleşik baş belası olması onu William'la en çok karşı karşıya gelen kişi yapmıştı. İkisi durmadan tartışır, ancak dışarıdan biri uygunsuz bir şey yapmayı ya da söylemeyi düşündüğünde birbirlerinin yardımına koşarlardı. Andrew çalışkan biriydi; sürekli okur ve sorular sorardı. Bu eğlencelere dalmadığı zamanlarda, sanki kimsenin göremediği şeyleri görüyormuş gibi, sık sık oturup boşluğa bakardı.

Barones, "Bir gün büyük bir filozof olacak, bekle ve gör," derdi.

"Ya da bir din adamı," diye eklerdi baron.

Bir de Robert vardı. Herkesin favori Stanley'si. Kimse onu kardeşlerinden üstün tutmaya *çalışmazdı*. Tesadüfe bakın ki, ailenin en küçüğü aynı zamanda herkesin sevdiği türden bir çocuktü. Güneşli, neşeli ve melekleri ağlatacak kadar güzel olan bu çocukta ne William'ın kibri, ne Jonas'ın şeytanlığı, ne de Andrew'un düşünceli hali vardı. Birbirinden çok farklı dört kardeşin ortasında Robert'ın bulunma amacını anlamaya çalışan biri, bunun çok ihtiyaç duyulan dengeyi sağlamak olduğunu düşünebilirdi. Otoriter William'a karşı sabırlı davranıyor, herkes başını sallarken Jonas'a gülüyor ve o anda Andrew'un dikkatini çeken her şeye ilgi göstermek için çaba sarf ediyordu.

Hizmetçiler onun üzerine titriyor, anne babası ona tapıyor ve kardeşleri sık sık birbirlerine onun arkadaşlığını kıskanıyorlardı.

"İyi bir evlilik yapacak," diye öngördü babası. "Böyle bir yüz ve böyle bir kişilikle, Londra'nın en zengin varisleri onun için yarışacak.

dikkatini çeker."

Leydi Stanley, eş ararken seçme şansına sahip olacağını kabul etti, ancak içten içe hiçbir kadının Robert için yeterince iyi olamayacağına inanıyordu. O kendini beğenmiş sosyete kızları ve onların entrikacı anneleri için fazla iyi ve saftı.

Robert Londra'nın ışıltılı balo salonları, zenginlik, statü ve hayranlık için yaratılmıştı. Doğum sırası onu Londra sosyetesinin kenarına itmiş olabilirdi ama orada kalmayacaktı, görünüşü ve cazibesi onu en yüksek sosyal çevrelere sokacaktı.

Tüm bunlar baron ve baronesin zihninde yer etmişken, hayat bir süre daha olması gerektiği gibi devam etti. Çocuklar büyüdü ve değişti, yetişkinliğe çocuklara özgü bir hızla yaklaştılar. Stanley'lerin oğullarını, kendileriyle aynı yaşta çocukları olan komşlarıyla birlikte kırdaki büyüttükleri pastoral bir hayattı bu.

Okul dışında ya da okul tatillerinde, çocuklar zamanlarını küçük arazilerini çevreleyen arazide koşuşturarak, her türlü yaramazlığı yaparak ve yetişkin meselelerini düşünmek zorunda kalmadan önceki yılların çoğunu geçirerek geçirdiler.

Bütün bunlar 1798 kışında Andrew Stanley'in aniden hastalanmasıyla değişti. William ve Jonas Noel için okuldan eve dönmüşlerdi ve bu küçük ikisi için oldukça heyecan vericiydi, çünkü henüz Eton'a gitmemişlerdi ve her zaman büyük oğlanların evden uzaktaki hayat hikayelerini dinlemeye hevesliydi. nceki haftalarda Andrew, başlangıçta önemsiz gibi görünen ani hapşırma nöbetlerine yakalanmıştı. Noel arifesinde ateşi yükselmiş ve boğaz ağrısı şikyetiyle yatağa düşmüştü. Yeni yıla girerken ateşten sayıklamaya başlamıştı ve nefes alıp verirken çıkardığı sesler koridorun yarısından aşağı duyuluyordu. Ve özellikle soğuk bir Ocak gününde, annesi baronun kollarında hıçkırarak hıçkırarak ağlarken Andrew nefes almayı tamamen bıraktı, boğuluyor ve gurulduyordu. Hiçbir şey olmamıştı

doktorun yapabileceği bir şey yoktu. Birkaç dakika içinde gitmişti, yüzünün tüm rengi solmuş, dudakları tuhaf bir mor tonuna bürünmüştü.

Andrew'un kaybının tüm aile için bir şok olduğunu söylemek hafif kalır. Leydi Stanley özellikle perişan haldeydi, dört sağlıklı oğulla kutsanmışken nasıl olup da birinin gizemli bir hastalık yüzünden aniden elinden alındığını anlayamıyordu. William ve Jonas'ın okula döndüklerinde kaçınılmaz olarak evden ayrılmaları, Andrew olmadan daha da boş hissedilen tüm evin üzerine ağır bir keder örtüsü örttü. Bu durum, ağabeyleri okula gittiği için artık evde bir arkadaşı olmayan Robert için özellikle zor bir dönemdi.

Ancak barones daha da zor zamanlar geçirdi, tahrik olmadan ağladı ve Andrew'un yatağına uzandı, yastığına yapıştı çünkü hala onun gibi koktuğunu iddia etti.

Robert, mürebbiyesinin yanında olmadığı zamanlarda, doğası gereği onu neşelendirmek için elinden geleni yapardı. Yapabileceği bir şey varsa, birinin acı çekmesine seyirci kalmaya asla tahammül edemezdi. Bu yüzden her gün annesinin yüzünü güldürmek için çaba sarf ediyordu; ona topladığı kır çiçeklerinden buketler getiriyor, çaydan nefret etmesine ve onun giysileri ve saçlarıyla uğraşmasından nefret etmesine rağmen onunla çay içiyor, üzgün görüldüğünde ona şarkı söylüyordu, çünkü ona her zaman çok güzel bir sesi olduğunu söylerdi. Kederinin yatağından çıkmasına izin vermediği günlerde, gizlice odasına girer ve yorganın altına tırmanır, onun elini tutar ve ağladığını görmek onu rahatsız etmiyormuş gibi davranırdı. Ağlama dürtüsüne kapıldığında kendi başına ağlamaya giderdi, çünkü onun ağladığını görmenin sadece daha fazla üzülmesine neden olduğunu öğrenmişti.

"Sen benim canım, tatlı oğlumsun Robert," derdi. "Annem sensiz ne yapacağını bilmiyor."

Zamanla her şey normale döndü - ya da Andrew'un kaybının bıraktığı boşlukla olabildiğince normale yaklaştı. William ve Jonas tatillerde evlerine döndüler. Sonra, William Eton'daki eğitimini

Oxford'a gitmeyi planlıyordu. Bundan bir yıl sonra, Jonas'ın on sekizinci doğum gününde köklü bir değişiklik oldu. William'ı üniversiteye kadar takip etmek yerine Kraliyet Donanması'na katılmak istiyordu. Baron bu gelişme karşısında çok heyecanlanmış ve oğlunun yakında bir donanma mensubu olacağı haberini yaymaya başlamıştı.

Onu bir veda yemeğiyle uğurladılar ve bu vesileyle kutlama yapmak üzere birçok komşu ve arkadaşını davet ettiler. William da evdeydi elbette. Bu, Stanley ailesinin bu şekilde son kez bir araya gelişi olacaktı.

Robert, ölümün bir kez daha Stanley ailesini ziyaret etmeyi uygun gördüğü gün nerede olduğunu ve ne yaptığını tam olarak hatırlayabiliyordu.

Komşu arazide yaşayan genç kızla ormanda yaptığı bir gezintiden yeni dönmüştü. Ateşli kumral saçları ve asi bir çizgisi olan sevimli küçük bir şey. İlçedeki en güzel, iyi doğmuş kız olmalıydı ve yazın başlarında Robert onun bir kızdan bir kadına dönüştüğünü fark etmeye başlamıştı. Robert ona kur yapmaktan, ailelerinin gözleri önünde gizli gizli öpüşmekten ve kaçamak okşamalardan zevk alıyordu.

Evlerine giden çatallı yolda onunla yollarını ayırdıktan sonra mutlu bir şekilde ıslık çalmış, kanı heyecanla damarlarında dolaşmıştı. Onunla tekrar birlikte olmak için ne zaman gizlice kaçabileceğinden başka bir şey düşünemiyordu, dudakları hala onun öpücükleriyle karıncalanıyordu.

Robert eve yaklaştığında anne ve babasını ön merdivenlerde, yüzlerinde ciddi bir ifadeyle onu beklerken . Yolda sendeledi, baronesin ağladığını fark edince kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Burnu ve yanakları kıpkırmızı olmuş, omuzları titreyerek öne çıkmış, göğsüne bir şey sıkıştırmıştı. Merdivenlerden inerken bunun bir mektup olduğunu fark etti, zarf ve parşömen titreyen ellerinde buruşmuştu.

Daha soracak kelimeleri bile bulamadan anlamıştı. Bunu hissetmişti, sanki biri boğazına kadar uzanmış ve önemli bir şeyi yerinden oynatmıştı. Yeri doldurulamaz ve değerli bir şey.

Meğer o şey Jonas'mış; onu her zaman güldürmeyi başaran, onları sonsuza kadar kızdırsa bile evlerini büyük bir neşeyle dolduran kardeşi.

"*Intrepid*'in tüm mürettebatıyla battığını söylüyorlar," diye fısıldadı, sesi bir hıçkırıkla kesildi ve öne doğru eğilip kollarına atıldı. "Yok... yok... cesedi hâlâ orada... Tanrım!"

Robert, annesinin olduğu kadar kendisinin de ezici kederinin ağırlığı altında neredeyse çöküyordu. Yine de sağlam durmuş ve annesine sarılmıştı, bu olanlara bir anlam vermeye çalışırken gözleri dolmuştu. Ama bu hiç mantıklı *değildi*. Jonas doğanın bir gücüydü, en az onlar kadar cesur ve korkusuzdu. Bu dünyada varlığının sona ermesi mümkün görünmüyordu. Ve öldüğüne dair ne bir ceset ne de bir kanıt olması... bu çok anlamsızdı. Başını kaldırıp babasına baktığında, baronun yaşlı görüldüğünü, yüzünün yıpranmış ve çizilmiş olduğunu fark etti. Babası artık genç bir adam değildi ama Andrew ve Jonas'ın kayıpları bu süreci hızlandırmıştı. Robert gibi o da, sanki bir parçası koparılmış gibi ağlayan barones için metanetini korumaya kararlı görünüyordu.

"Belki de bir yanlış anlaşılma söz konusudur," demeyi başarmıştı, sesi hıçkırıklardan boğuklaşmıştı. "Birileri ne olduğu konusunda yanılıyor olabilir."

Sesi yalvaran bir tona dönüşmüştü, sanki içindeki oğul ona her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordu. Bir kez olsun onu teselli etmesini, Jonas'ın ölmüş olamayacağını söylemesini istiyordu.

"Umarım haklısındır, Robert. Tanrım, lütfen bunun doğru olmasına izin verme!"

Babasının Londra'ya yaptığı yolculuk ve birkaç sorgulama gerçeği ortaya çıkardığında, zaman Robert'in yanıldığını kanıtladı. *Intrepid* bir fırtınaya yakalanmış ve

denizcilerini sulu bir mezara sürükledi. Parçalanmış kalıntılar başka bir Kraliyet Donanması gemisi tarafından bulunmuş ve mürettebat kayıp gemiyi, gövdesinden arta kalan bir parça üzerindeki yazılardan teşhis etmişti.

O günden sonra Stanley malikânesinin üzerinde kara bulutlar dolaşmaya başlamıştı; sanki Jonas güneşti ve o gittiğine göre artık hiç ışık olmayacaktı. Yazı Oxford'dan arkadaşlarıyla birlikte Londra'da geçiren William, haberi alır almaz evine dönmüştü. Sonbaharda geri dönmesi gerekecekti ve Robert'ın da Eton'da bir dönem daha okuması gerekiyordu. Annesi sık sık onu evde tutmaktan ve bir özel öğretmen tutmaktan söz ediyordu.

"Küçük oğlum olmadan olmaya dayanamam," derdi ona sarılırken, gözyaşları yüzünü ıslatırdı.

Baron, "O da diğerleri gibi eğitim almalı Rosie," diye itiraz ederdi.

Annesi davasını savunmaya çalışacaktı. Bir özel öğretmen onu düzgün bir şekilde eğitecek ve başına kötü bir şey gelmemesi için evde kalacaktı. Eton'a gidip bir daha dönmeyeceğinden endişe etmediği zamanlarda, onun üzerine daha önce hiç olmadığı kadar titriyordu.

"Robert, şu botları çıkar ve kuru çoraplar giy. Üşütebilirsin!"

"Robert, bu kadar hızlı yeme canım, boğulup ölebilirsin!"

"Robert, merdivenlerde koşmak yok! Boynunu kıracaksın ve ben bundan asla kurtulamam. İstedğin bu mu?"

Onu yeni bir tehlikeye karşı her uyardığında, onu endişelendirdiği için suçluluk duygusuna kapılıyordu.

"Özür dilerim anne," diye mırıldanır, sonra da davranışlarını ona huzur verecek şekilde düzenlerdi.

Evin içinde asla koşmaz, yağmurdan geldikten sonra her zaman hemen ısınır ve ne zaman öksürme isteği duysa, onu duymaması için odadan çıkardı. Eton'a gitmek işleri kolaylaştırmıştı. Evde olmadığı zamanlarda, her gün Jonas'ın ona ne yaptığını hatırlatmak zorunda kalmıyordu.

ve Andrew ölmüştü. Arkadaş edinebilir ve zamanını derslerine ayırabilirdi. Evden gelen mektuplar elbette annesinin uyarılarıyla doluydu. Yeterince yemek yemiyor olabileceğinden, üç çocukla aynı odayı paylaştığı için iyi dinlenemeyeceğinden ya da sınıfların çok cereyanlı olmasından endişe ediyordu. Ne zaman cevap yazsa, mektuplarını güvencelerle dolduruyor, onu uzaktan yatıştırmak için elinden geleni yapıyordu. Evet, her gün bol bol yemek yiyordu ve hatta onu son gördüğünden bu yana biraz büyümüştü. İyi uyuyordu ve birlikte kaldığı çocukları seviyordu. Ateşleri için bol miktarda kömür vardı, bu yüzden hayır, donacağından endişelenmesine gerek yoktu.

Yine de hayat kendini bir nevi düzene sokmuştu. O ve William tatilde eve döndüklerinde mümkün olduğunca birlikte vakit geçiriyorlardı; bunun bir nedeni annelerinin bitmek bilmeyen endişelerinden kaçmaktı, ama daha çok ölüm onları daha önce hiç olmadığı kadar birbirlerine bağlamıştı. İlk oğul ve şimdi varisin yedeği olan dördüncü oğul.

"Artık sadece ikimiz varız," derdi William melankoliye kapıldığında. "Her zaman birbirimize destek olmalıyız Robert. Ne olursa olsun. ufak tefek çekişmelerin girmesine izin veremeyiz. Andrew bunu istemez, Jonas da istemez."

Andrew burada olsaydı, kardeşlerin kavga etmesinin ne kadar kaçınılmaz olduğunu söyleyebilirdi. Jonas da William'ın her zamanki gibi otoriter davrandığını söyleyerek şaka yapabilirdi. Aralarında iki ölü kardeşin derin uçurumunu hisseden Robert bunların hiçbirini yapmamıştı.

Sadece başını sallayarak onayladı ve "Evet, haklısın" diye mırıldandı.

William'ın son bahar döneminden önceki tatil, Robert'a bu duyguyu son kez tekrarlamıştı. Evin ön merdivenlerinde durmuşlar, nefesleri kış havasında beyaza dönmüştü. İçeride annesi piyanoyu çalarken, bir grup komşu da ona ve barona en sevdikleri Noel şarkılarında eşlik etmişti.

William ona gülümseyerek, "Yakında üniversiteye gideceksin," dedi. "Sanırım döndüğünde Londra'da bana katılabilirsin. Çok iyi vakit geçiriyorum, biliyorsun."

Robert sadece William'ın ona anlattıklarını biliyordu, evi ve Eton dışında hiçbir yerde yaşamamıştı. "Sanırım. Kasabada sosyeteye yeni girmiş kızların peşinde koğan iki genç bekâr olacağız. Gerçi o zamana kadar evlenmiş olman gerekir, değil mi?"

William buna kıkırdadı. "Tanrım, umarım öyle değildir."

İçinde romantik bir kapris duygusu keşfetmiş olan Robert omuz silkti. "Bilmiyorum. Evlenmek için doğru kadını bulmak o kadar da kötü . Bir aşk evliliği... ben de bunu isterdim."

Ağabeyi omzunu dürtmüş ve daha da çok gülmüştü. "Ah, Robert... annemin her zaman söylediği gibi gözlerinde yıldızlarla doğmuşsun. Sinsi sinsi dolaşacak kadar büyüdüğünde Londra'daki sosyete kızlarına acıyorum. Hiç şansları olmayacak, tek bir tanesinin bile!"

Bunun üzerine gülümsedi ve göz ucuyla kardeşini inceledi. Herkes onun 'güzel' kardeş olduğunu düşünse de, William uzun boylu, geniş göğüslü, omuzlu ve neşeli gözlüydü. Ona asla yakışıklıdan başka bir şey denemezdi.

"Senin yanında da pek şansları olduğunu sanmıyorum."

William kaşlarını çattı ve başını eğerek ayaklarına baktı. "Onlarla ilgilenmiyorum."

"Sosyeteye yeni girenlerde mi?"

"Kadınlarda," diye fısıldadı, kimsenin duymayacağından emin olmak istercesine omzunun üzerinden bakarak. "Hiçbir zaman olmadım. Benim zevklerim... farklı."

Bir an için şok geçirmişti. William'ın Londra'da yulaflarını ektiğini, tanıdıkları diğer tüm erkekler gibi Covent Garden'da doxie'lere yardım ettiğini düşünmüştü. Ama sonra aslında William'ı herhangi bir nedenle bir kadını takip ederken hiç görmediğini fark etti. Dışarıda

Zorunlu danslar ve sıradan sohbetler dışında *hiçbir* kadına romantik bir ilgi göstermemiştir.

"Erkekler mi?" diye mırıldandı, gözleri kocaman açılmıştı.

William hızlıca başını salladı ama göz göze gelmekte zorlanıyor gibiydi. "Anneme ya da babama söyleyemezsin."

"Tabii ki hayır! Sırrınız benimle güvende."

Ne kadar alışılmışın dışında görünse de, William'ı asla kardeşinden -en iyi arkadaşından- başka bir şey olarak göremezdi. Andrew ve Jonas'ın ölümlerinin ardından yakınlaşmışlardı ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi.

"Hoşlandığın biri var mı?" diye sormuştu.

William'ın, kontrolü dışındaki duygular yüzünden onu onaylamadığını ya da yargılamadığını bilmesini istemiştir. Eğer kardeşi bu konuyu ailesiyle konuşamazsa, Robert onun dinleyen kulağı olacaktı.

William kızardı ve sonunda onun bakışlarına karşılık verdi. "Var, ama... o bilmiyor. Ona söylemeye çok korktum."

"Ama ona söylemelisin," diye ısrar etti. "O da... seninle aynı eğilimlere sahip mi?"

"Öyle olduğuna neredeyse eminim." "O zaman sen-"

William, "Ben babamın varisiyim, Robert," diye araya girdi. "Bunun için bir barones, bir oğul gerekecek, yapamam..."

Bir elini kardeşinin omzuna koydu ve sıktı. "Aşk hepsinden daha önemli, en çok istediğin kişiyle birlikte olmalısın. Eğer onun da aynı şekilde hissetme ihtimali varsa, şansını *denemelisin*. Seni mutlu görmek istiyorum Will."

Kardeşi sinsi bir sırıtışla onu kaburgalarından dürtmüştü. "Benim mutlu olmamı mı istiyorsun... yoksa baronluğun sana miras kalmasını mı?"

"Belki de öyledir," dedi kıkırdayarak.

Bu, kardeşiyle birlikte son gülüşü olmuştu. Noel'den birkaç gün sonra, göğsünde bir delikle tahta bir kutu içinde onlara döndü

bir bıçak yarısından.

Tatilin geri kalan kısmını Oxford'dan birkaç arkadaşıyla birlikte Londra'da geçirmek üzere yola çıktığında, vahşi bir bıçaklama olayının kurbanı olmuştu. Kasabada onunla birlikte olan arkadaşlarından biri William'ın cesedine eve kadar eşlik etmişti. Şapkası elinde salonda dururken, Stanley ailesinden geriye kalanlara sevdiklerinin sonunun nasıl geldiğini anlatmıştı.

"Bir oyun cehenneminden çıkıyorduk ki yakınlardaki bir sokaktan gelen bir çığlık duyduk. William iki kez düşünmedi - bunu onun hakkında bilmelisiniz. Sonuna kadar cesurdu, yardım etmek niyetiyle çığlığa doğru koştu. Mücevherlerinin peşindeki bir kan emici tarafından saldırıya uğrayan bir kadındı. William adamı kadının üzerinden çekti ve kadını güvenli bir yere götürmemiz için bize bağırdı. İkimiz onu bir hack'e götürdük ve iyi olduğundan emin olduk. Döndüğümde William bıçaklanmıştı ve... çok üzgünüm."

Robert boğazında düğümlenen kederle boğulurken, William başını eğip ağlamaya başladı. Bir an için bu genç adamın William'ın sevdiği kişi olup olmadığını merak etti. Sanki çok sevdiği birinin yasını tutuyormuş gibi ağlayışına bakılırsa, Robert onun o olması gerektiğini biliyordu. Ağabeyinin duygularını belli edip etmediğini asla bilemeyecek olması durumu daha da trajik hale getiriyordu.

Hiçbir şey duymamış gibi ocağa bakan annesine sarıldı. Baron, içini burkan hıçkırıklarını bastırmak için yüzünü ellerinin arasına gömdü. Andrew'un ölümünden sonra içinde açılan ve Jonas'ın ölümüyle daha da büyüyen boşluk, şimdi onu ikiye ayıracak kadar büyük görünüyordu.

Robert baronesi kollarına aldı ve onu bir çocuk gibi salladı, her şeyin gerginliğinden nasıl titrediğini hissetti, hıçkırıkların boğuk iniltilerini duydu, dışarı çıkmamak için elinden geleni yaptı.

William'ın arkadaşı, yakınlarda bir ailesi olduğunu ve geri dönmeye hazır olana kadar onların yanında kalacağını söyleyerek geceleme davetini reddetti.

Üniversite. Ona ihtiyaç duyduklarında ellerinin altında olacak ve elbette William'ın cenazesine katılacaktı.

Bunun şoku Robert'ı takip eden saatlerde oldukça uyuşuk tuttu, bunun sonuçları aklına geldikçe sersemledi. Artık Lord ve Leydi Stanley'nin kalan oğlu, baronun tek varisiydi.

William'ın cesedinin şimdilik yerleştirildiği misafir odasına girdiğinde gözyaşlarının ilk sızısını hissetti.

"Böyle olmaması gerekiyordu," diye homurdandı William'ın cesedine bakarak.

Ölümünde bile ağabeyi görkemli ve yakışıklıydı - geniş omuzlu, uzun boylu, kadınların hayranlarının arkasından bayıldıkları türden sert yüz hatlarına sahipti. Robert onun güldüğünü bir daha asla duymayacak, William'ın onun daha yumuşak, romantik duyarlılıklarıyla alay etmesine asla katlanmayacaktı.

"Benim varis olmam gerekmiyor. Sen olmalısın. Ve... ve benim bu dünyada yalnız olmamam gerekiyor. Burada olmalıydın, lanet olsun! Sen, Andrew ve Jonas..."

Dizlerinin üzerine çöktü, büyük bir fırtınanın kopması gibi içinden bir hıçkırık koptu. Sanki her şeyi ilk kez hissediyordu - üç ölümü ve bunların dehşetini bir anda üzerine çökmüş gibi.

Barones onu yerde diz çökmüş, nefes alamayacak kadar hıçkıra hıçkıra ağlarken, gözleri bitmek bilmeyen yaşlarla dolmuş bir halde buldu.

Onun yanında durdu, bir eliyle altın rengi buklelerini okşarken adam ona doğru eğildi ve eteklerine sıkıca yapıştı. Kendi yumuşak çığlıkları onunkilere karışıyor, saçlarını okşarken elleri titriyordu.

"Bu neden oldu? Nasıl... nasıl hepsini kaybettik?"

Bakışlarını onunkilere çevirdi, cevap arıyordu ama bulamadı. Gözleri karanlık ve sertti, genellikle orada bulunduğu tüm sıcaklık keder tarafından söndürülmüştü.

"Nedenini bilmiyorum," dedi, sesi sert ve acı doluydu. "Ama hiçbirinizin var olmadığı bir zamanda onlara sahip olduğumuz için şükrediyorum. Gördüğünüz gibi, acımın ortasında bile Tanrı bana gülümsemeyi uygun gördü."

Kolunu nemli yüzüne silerken yüzü inanmaz bir ifadeye büründü. "Bunu nasıl söylersin? Onları bizden aldı, hepsini!"

Yerde yanına diz çöktü, burnunu çekmeye ve kendini kontrol etmeye çalışırken kendisine yaslanması için onu teşvik etti. Her zaman onu teselli eden, ona çiçekler getiren ve kederine rağmen gülümsemesini sağlayan kişi olmuştu. Ama şu anda buna gücü yoktu. Bu yüzden bu kez ona sarıldı, alnından öptü ve daha önce hiç yapmadığı bir şekilde onu rahatlatmak için elinden geleni yaptı.

"Bunu söyleyebiliyorum çünkü sen hâlâ buradasın," diye mırıldandı. "Benim sevgili, tatlı oğlum. Seni özel yaratmasının bir nedeni vardı... çünkü her şey olup bittiğinde sana ihtiyacım olacağını biliyordu. Andrew'u, Jonas'ı ve William'ı almış olabilir... ve nedenini asla anlayamayabilirim. Onun yöntemleri bizim için gizemlidir. Ama sen yanımda olduğun sürece hayatta kalabilirim." Bir kolunu ona doladı ve sıkıca sarıldı, kelimelerle karşılık veremedi. Kadın onu geri çekti, sanki her an elinden kayıp gidebileceğinden korkuyormuş gibi titriyordu.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı. "Biz birlikte olduğumuz sürece her şey yoluna girecek."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

LONDRA, 1819

T Saygıdeğer Bay Robert Stanley arabasının yanında durmuş, karanlık yolda hızla ilerleyen diğer arabayı izliyordu. Araba yaklaştıkça

uzaklaştıkça, kalbi batmaya başladı, onu içindeki kadından ayıran her kilometrede daha da derinlere iniyordu. Ellerini paltosunun ceplerine sokarak içini çekti. Ne soğğun ne de saçlarını karıştıran rüzgârın farkındaydı. Başka bir adamın hayatının aşkıyla kaçışını izlerken hissettiği tek şey derin ve yankılanan bir kederdi.

Parmakları soğuk ve sert bir şeye değince onu tutup çekti. Altın bir ayarın içinde kocaman bir safir - Stanley'lerden nesilden nesile aktarılan bir aile yadigârı - avucunun içinde duruyordu. Karısı olmasını umduğu kadın için tasarlanan yüzüğün görüntüsü, midesindeki hissi daha da kötüleştirdi. Şimdi, kalbinin ağırlığıyla birlikte, çalkantılı bir girdap başlamıştı ve sanki içten içe parçalanacakmış gibi hissetmesine neden oluyordu.

Bu sabah Fairchild Evi'ne gittiğinde Robert risklerin farkındaydı. Beş yıl önce -hatta bir yıl önce bile- Leydi Daphne Fairchild'a evlenme teklif etmeye çok daha

İyimserlik. Çocukluklarından beri onun arkadaşıydı ve yetişkinliklerinde bir tür sevgili olmuşlardı. Ailesinin malikanesini onunkinden ayıran ormanda mahremiyet ararken, cinsel dürtülerine yenik düşmüşlerdi - Robert ona el değmemiş bedeninin ne tür zevkler alabileceğini öğretiyor, Daphne de onu mest eden bir merak ve tutkuyla onunla ilgileniyordu. Kendilerinden geçme seslerini bastırırken öpüşmüş ve dokunmuşlardı, ama Robert aklını kaçırıp onu mahvetme korkusuyla hep geri çekilmişti.

Çünkü yapılması gereken onurlu şey buydu ve her zaman istediği bir şey varsa o da adının önündeki unvana layık olmaktı. Ne de olsa o bir beyefendiydi ve bir gün baronluğu miras alabileceğini hiç hayal etmemiş olsa da, babasının kim olduğunun ve bunun ne anlama geldiğinin her zaman farkındaydı. Ayrıca bir gün Daphne'yi gerçek anlamda kendi kızı yapmak için mükemmel bir konumda olduğunu düşünmüş, bu yüzden de zamanını beklemekten memnun olmuştu.

Kibar, nazik ve anlayışlıydı. Sevgisinin derinlikleri konusunda her zaman dürüst davranmış, onun bir erkekte soğukluğu asla umursamayacağını bilmişti. Ve onun içinde olma ihtiyacından öleceğini düşündüğünde, kendini bulabildiği ilk kıızıl saçlı fahişeye götürmüştü. Hiçbiri onun güzelliğiyle boy ölçüşemezdi ama onun gölgesi gibi olan yanlarına odaklanırsa, bu onun yanındayken dürtülerini kontrol etmesine yardımcı olabilirdi.

Kalbi ona aitken fahişelerle yatmak ona sonsuz bir suçluluk duygusu getirmişti. Ama evlenmeden önce onu mahvetmemek için her şeyi yapardı. Yapılması gereken doğru şey buymuş gibi gelmişti, dürtülerini bastırmak ve böylece birlikte oldukları zamanlarda kendini kontrol altında tutabilmek. Karısı olduğunda, bir daha dokunmak isteyeceği tek kadın o olacaktı.

Robert, kızın evlenmeye hazır olmadığını anladığında, her zamanki gibi asilce bir davranışta bulunmuştu. Evlenme teklifini geri çekmiş ve kız Londra'ya giderken geride durmuştu.

ilk sezonu için. Eğer istediği şey Suffolk'taki küçük köşelerinin dışındaki dünyayı daha fazla deneyimlemekse, o zaman bunu hak ediyordu. Belki de şehri tercih ettiğini fark edecek ve onu karısı yaptıktan sonra orada birlikte yaşayacaklardı.

Bir hevesle Londra'da ortaya çıkmak ve onu sonsuza dek kazanmak gibi idealist hayaller, onları ayıran yıllarda onu ayakta tutmuştu. Kaderlerinden o kadar emindi ki, sonunda birlikte olacaklarına kendini inandırmıştı. Bunu hiçbir şey durduramazdı, kısa bir süre ayrı kalmak bile. Doğru an geldiğinde, Leydi Daphne Fairchild onun olacaktı.

Ancak, sonunda birbirlerine geri dönmenin yolunu bulduklarında, başka biri çoktan aralarına girmişti. Taşa bağlanmış olduğunu düşündüğü geleceği yok etme gücüne sahip tek kişi.

Lord Adam Callahan, Hartmoor Kontu.

Adam Daphne'yi büyülemişti ve Robert ikisinin paylaştığı şeyin sadece cinsel olabileceğine kendini ikna etmeye çalışsa da gerçekte yüzleşmek zorunda kalmıştı. Hartmoor Daphne'yi seviyordu. Kont sadece birkaç hafta önce Robert'a gelip ondan bir iyilik istediğinde bu kanıtlanmıştı.

Town'daki bekâr evinin küçük salonunda otururken Robert'a, "Londra'dan ayrılıyorum," demişti. "Daphne benimle gelmeyecek."

Bu sürpriz olmuştu, çünkü adam Robert'a oldukça sahiplenici gelmişti, Daphne'ye olan takıntısı en ufak bir dikkat bile gösteren herkes için aşikârdı.

"Anlıyorum. Bağışlayın lordum ama korkarım anlamıyorum."

"Sizden hoşlanmıyorum Bay Stanley. Bence siz zayıf ve yapmacıksınız... hala annesinin memesine yapışmış bir süt çocuğu."

İrkilmiş ama hiçbir şey söylememişti, çünkü Hartmoor'un kendisi hakkında böyle şeyler düşündüğünün farkındaydı. Kontu kaba ve terbiyesiz bulduğunu, onu avlayan vicdansız canavar olduğunu söyleyebilirdi.

Daphne'sine ihtiyacı olduğu anda saldırmak ve çizmelerinin tabanını yalamak için uygun olmadığını... ama kaçındı. Birincisi, adam meşe ağacı gibi yapılıydı ve Robert küçük bir adam olmasa da Hartmoor'un yumruklarının diğer ucunda hayatta kalabileceğini düşünecek kadar aptal değildi. İkincisi, adamın neden provokasyon olmadan yanına geldiğini hâlâ merak ediyordu.

"Ama," diye ekledi Kont. "Tanıdığım herkes kadar onurlu bir adamsın. İyi bir aileden geliyorsun ve servetin var, bu da bir eşe iyi bakabileceğin anlamına geliyor. Hepsinden önemlisi, Daphne'yi seviyorsunuz. Sevmiyor musun?"

Şimdi kafası her zamankinden daha karışık olan Robert, bu ters iltifatlara "Evet, tabii ki" demekten başka nasıl cevap vereceğini bilemiyordu.

Hartmoor bir süre sessizce onu inceledi, bakışları hem değerlendirici hem de korkutucuydu. Boyu küçük doğmuş olsaydı bile, yine de hesaba katılması gereken bir güç gibi görünürdü. Sadece o yakıcı bakış bile herhangi bir erkeğin kendini iki santim uzun hissetmesi için yeterliydi.

"Daphne'ye biraz daha zaman vermelisin... belki birkaç hafta. Sonra, ben aradan çekilince, onu tekrar takip etmekte özgür olacaksın. Ona evlenme teklif et, gerekirse yalvar."

Robert kaşlarını çatmış, olanları anlamlandırmaya çalışırken zihni allak bullak olmuştu. Bu adam Daphne'yi sevgili olarak almış, onu bir kenara atmadan önce toplumun gözünde mahvetmişti. Sonra da onu Londra'ya kadar takip etmiş ve alenen metresi yapmıştı. Bütün bunlara rağmen kadın hâlâ onu önemsiyor gibiydi. Robert tüm bunlara rağmen Hartmoor'u kocası olarak kabul edeceğine bahse girmeye hazırды.

Hartmoor'un ona deli olduğu çok açıktı. Peki, onu ikisinin de acılarına son vermekten ve onunla kendisi evlenmekten alıkoyan neydi?

"En son konuştuğumuzda Daphne konusunda kendini oldukça açık bir şekilde ifade etmiştin. "Uyarını kaçırmadım. Sen onu

ve benim müdahalemi takdir etmediniz. Bu ani fikir değişikliği neden?"

"Neden olduğu önemli değil. Önemli olan benim gidiyor olmam ve onunla ilgilenilmesini istemem. Kardeşinin sebep olduğu skandal yüzünden itibarı yerle bir oldu. Bana olan bağlılığı işleri daha da kötüleştirdi. Onu yeniden saygın bir hale getirebilirsin ve onu istismar ya da ihmal etmeyeceğini biliyorum."

"Tabii ki hayır... Onu seviyorum. Çocukluğumdan beri seviyorum ve olan hiçbir şey bunu değiştiremez."

Daphne'nin ağabeyinin yıllardır hiç kimsenin haberi olmadan sosyeteye *yeni* katılan kızlara tecavüz ederek paçayı kurtardığını öğrenmek şok edici olmuştu. Kardeşi işlediği suçlardan dolayı yargılanıp hüküm giydiğine ve idam edildiğine göre, sosyal çevrelerindeki pek çok kişi ondan uzak duracaktı. Kontla gayrimeşru bir ilişkiye girmiş olması, başının üzerindeki kara skandal bulutunu daha da kalınlaştırmıştı.

Ama bunların hiçbiri onu vazgeçirmeye yetmemişti. Daphne'ye olan aşkı tüm skandal ve dedikodulardan daha derindi ve onu yalnızlık ve aşağılanmayla dolu bir hayattan kurtaracak kişi olmaktan başka bir şey istemiyordu.

Böylece Daphne'nin hem kontun hem de uzun bir yargılamadan sonra daha bu sabah idam edilen kardeşinin yasını tutacak zamanı olduğunda onu kendisine ait kılmak için elinden geleni yapmayı kabul etmişti. Beklemek yeterince kolay olmuştu; ona sahip olmak için hayatı boyunca beklemiş gibi görünüyordu. Ne söyleyeceğini prova etmiş, uşağına yüzüğü ona sunarken en iyi şekilde görünmesini sağlamak için bilmem kaçınıcı kez parlattırmıştı. En iyi lacivert ceketini bile giymiş, hayatının en önemli günü için gösterişli bir figür çizmek istemişti.

Sonunda, bunu gerçekleştirmeyi başaramamıştı.

Fairchild Evi'ne diz çöküp davasını savunmaya hazır bir şekilde gelen Robert, onu salonda, ocağın önünde ayakta bulmuştu. Yüzünü ona dönmüş ve haftalardır ilk kez güzel yüzünü görmesini sağlamıştı. Her zamanki kıza o kadar çok benziyordu ki

sevmişti... yine de onunla ilgili her şey değişmişti. Robert o anda, daha önce anlamayı reddettiği şeyi ilk kez görmüştü.

Onu kaybetmişti.

Tam olarak ne zaman olduğunu kestiremiyordu ama Suffolk'tan ayrılmasına izin vermesiyle onu tekrar bulması arasında bir yerde, onunla mutlu olma şansından vazgeçmişti. Robert onun koyu mavi gözlerinin derinliklerindeki prizmalarda, Hartmoor'daki mutsuzluğunun yanı sıra özlemine de görmüştü.

Evet, onu yalnızlık dolu bir hayattan kurtarmaya gelen cesur şövalye olmak istemişti. Kontun önerdiği şeyi yapıp evlenme teklif etseydi belki de onun elini kazanabilirdi. şimdi Hartmoor onu bir kenara bıraktığına göre, onunla rahat bir hayat sürmeye karar verebilirdi.

Ama Daphne bunun için fazla iyiydi. Hak ettiği tutkulu aşktan daha azına razı olamayacak kadar güzel, ateşli ve zekiydi. Lord Adam Callahan ile yaşadığı türden bir aşk.

Bu yüzden ona evlenme teklif etmek yerine, Hartmoor'u onu İskoçya'ya götürmeye ikna etmek için son bir kez denemesini önermişti. Ona onu hâlâ sevdiğini ve eğer istediği buysa onunla evlenmeye hazır olduğunu söylemişti. Ancak, onun kendisine değil konta aşık olduğunu anladığını ve onun mutlu olmasını istediğini açıkça belirtmişti.

Yolun kenarında durmuş, Hartmoor'un hayatının aşkıyla uzaklaşmasını izliyordu.

Kont onun hakkında haklıydı. Daphne'nin İngiltere'nin en kötü şöhretli apkınlarından biriyle kaçmasını acı dolu gözlerle izlemekten başka bir şey yapamayan, omurgasız, zayıf, ana kuzusuydu. Daha da kötüsü, eve dönerken Gretna Green'de mola vermelerini bile önermişti. Birkaç saat içinde Hartmoor Kontesi olacak ve Daphne'yi sonsuza dek onun ulaşamayacağı bir yere koyacaktı.

"Harika amina koyayım," diye mırıldanarak arabasına doğru yürüdü.

Siyah doruları sabırsızlıkla tepiniyor ve homurdanıyordu, şüphesiz durup onun kara kara izlemekten bıkmışlardı. Ama nereye gidecekti? O

Londra'da bir süit odası vardı ve kirası birkaç hafta daha ödenecekti. Birçok eşyasıyla birlikte uşağı da orada kalıyordu. Oraya geri dönmek yapmak istediği son şeydi, çünkü oraya vardığında adamıyla yüzleşmek ve eve nişanlısı olmadan döndüğünü açıklamak zorunda kalacaktı. Yüzüğü alıp diğer değerli eşyalarının arasında kasaya koyarken Felix'in acıyan bakışları onu daha da kötü hissettirecekti.

Kulübünde akşam yemeği yiyebileceğini düşündü, ancak eski okul arkadaşları ya da benzerleri tarafından tanınacağı kesindi. Uygun bir arkadaş olmayacağını bildiğinden, masasının üzerinde duran yarım düzine davetiyeyle birlikte bunu daeledi.

At arabasına tırmanıp kurdeleleri tutarak Londra'ya doğru geri döndü. Atlar onu Kasaba'ya doğru sürüklerken aklından geçenleri onlara anlattı. Oraya vardığında ne yapacağından emin değildi ama yol kenarında yn toplayıp duramazdı. Ya da belki yapabilirdi.

Belki de ölene kadar orada durabilirdi.

Bu annemi öldürebilir.

Başına tehlikeli bir şey gelebileceğini düşündüğü anda bu düşünce hep aklına gelirdi. Cildinde bıraktığı his hoşuna gitse de yağmurda yrmemeliydi, çünkü hastalanıp ölebilirdi ve bu da annesini öldürürdü. Faytonunu çok hızlı srmemeliydi, çünkü çarpıp boynunu kırabilirdi ve tabii ki annesini de öldürebilirdi.

Ağzına bir tabanca dayayıp tetiği ekmemeli, ruhunun derinliklerinde açılan bu hızlı, ani ve acı verici yalnızlığa yenik dşmemeliydi... Çünkü bu annesini öldürecekti.

Bu yüzden makul bir hızda sürdü ve her zamanki gibi dikkatli bir oğul olarak yağmur bulutlarına ve yoldaki engebeli noktalara dikkat etti. Aradaki farkı anlayacağından değil tabii. Daphne'yi takip etmek için Londra'ya gelmekte ısrar ettiğinde, Daphne Suffolk'ta babasıyla kalmıştı.

Bir süre sonra yol ayırımına geldi. Şeritleri çekerek diğer yolun nereye çıkabileceğini merak etti. Londra ve boş West End dairesi tam karşısında belirliyordu. Burnunu kırıştırarak sağa saptı ve en azından birkaç saat daha Kasaba'dan uzak durmaya karar verdi. Bu yol onu ilginç bir yere götürmese bile, güzel ve uzun bir yolculuk kafasını toplamasına yardımcı olacaktı.

Yaklaşık yarım saat sonra bir halk evine geldi. Daha önce sık sık gittiği bir yer değildi ama dışarıdan bakıldığında daha önce gördüklerine çok benziyordu. Yapısı sade ama sağlamdı, avlusu atlar ve gelip giden arabalarla dolup taşıyordu. Bacadan tüten dumanlar sıcak bir ateşin habercisiydi ve eğer Robert yanılmıyorsa, içeride üzüntülerini boğabileceği ruhlar vardı.

Mükemmel.

Avluya girdi ve atlarını dinlendirmek için duran bir arabanın arkasından arabasını yavaşlattı. Sürücünün görünüşüne bakılırsa -çizmeleri çamur içindeydi ve pelerininde ağır bir toz tabakası vardı- uzun bir yolculuğun ortasında durmuştu.

"İyi günler lordum!" diye seslendi kirli pantolonlu ve yırtık pırtık paltolu bir seyis yaklaşırken. "Hayvanlarınızı göz açıp kapayıncaya kadar tımar edip besleyeceğim!"

Aşağı atlayan Robert, ceketinin göğüs cebinden cüzdanını çıkardı. Çocuğun çamurlu eline bir şilin tutuşturduktan sonra açık olan ön kapıya doğru ilerledi.

" etmeyin. Bir süre burada kalmaya niyetliyim."

"Emredersiniz lordum!"

Robert, valiz taşıyan bir adamın yanından eğilerek geçti ve kapının üzerinde asılı duran ahşap tabelaya baktı.

"The Beyaz Cock," o mırıldandı, yorumlama ve beyaz Ahşap tabelanın üzerinde horoz amblemi var. "Büyüleyici."

Mekânın adı umurunda değildi, sadece burada kimsenin onu tanımayacağını ve sıvı formda unutulmuşluğu bulabileceğini düşünüyordu. Birkaç kafa döndü

Kaba, ahşap bara doğru yürüdü, ama böyle şeylere alışık olduğu için onları görmezden geldi. Adamlar muhtemelen güzel kıyafetlerini fark etmiş ve onu soylu biri olarak tanımışlardı; kucaklarında ve duvarın uzanan birkaç skandal kıyafetli kadın ise ondan ne kadar esrar sağlayabileceklerini merak ediyordu.

Görünüşe göre yüz ifadesi ilgisiz olduğunu gösteriyordu, çünkü kimse ona yaklaşmadı. Tezgâhın arkasındaki kadın dudaklarını bükerek, "Ne kadar güzel ," dedi.

Ona bakarken eğlenen bir sırtışıya dönüştü.

Kısa boylu ve tombul kadın, büyük göğüslerini içine alamayacak kadar küçük bir elbise giymişti. Beline bağladığı önlük daha iyi günler görmüştü. Yıpranmış bir fular, tel tel, kahverengi saçlarını yuvarlak yüzünden geriye doğru bağlıyordu, ancak birkaç tel alnına yapışmış, terden ıslanmıştı.

"İyi günler," diye mırıldanarak tezgâha dayalı taburelerden birine çöktü.

Güldü, sesi kalın ve içtendi, geniş göğsü her kıkırdamada ve homurdanmada kabarıyordu. "Biz mütevazı bir kuruluşuz Lord Hazretleri. Burada havalara ve tavırlara gerek yok. Ne istediğinizi söyleyin, ben de size getireyim."

Robert iç çekerek çantasına geri döndü. "Viski... elinizdekilerin en iyisi."

"Yiyecek bir şey yok mu?"

Kahvaltı etmemişti ama iştahsız olduğunu fark etti. "Hayır, bu-"

'Teşekkür ederim' derken dişlerini sıktı ve içinde tuttu. Nasıl olsa bu kadın bunu takdir etmeyecekti.

"Viski, hemen geliyor."

Telaşla uzaklaştı ve bir süre sonra elinde küçük bir şişeyle döndü. Mantarı açıp temiz bir bardağa sağlıklı bir miktar doldurduğunda harika kokuyordu. Tezgâhta oturup içkilerini yudumlayan diğer adamlara bakarken kendi bardağının en temiz bardak olduğunu fark etti.

bulundu. Kadının aksi yöndeki ısrarlarına rağmen, görünüşünün ve havasının ona bunu kazandırdığını düşünüyordu.

Kadın şişeyi alamadan, "Şişeyi bırak," dedi.

Elini ona doğru uzatarak ödemeyi kabul etti. Gerilmiş elbisesinin korsajından bir çanta çıkardıktan sonra paraları içine koydu ve güvenli bir şekilde göğüslerinin arasına yerleştirdi.

Başka bir müşteriye geçmeden önce "İhtiyacınız varsa seslenin" dedi.

Biranın onu bir süre meşgul edeceğinden emindi. Bardağı kaldırarak bir yudum aldı; öyle büyük bir yudumdu ki, yudumlarken yanıyor, gözleri sulanıyordu. Dişlerini sıktı ve diğer tarafta uyuşukluk olacağını bilerek rahatsızlığa katlandı.

Ve burada otururken sanki biri boğazına bir şömine demiri sokmuş ve kalbini ağzından çıkarmış gibi hissederken, umabileceği en iyi şey buydu.

İlk ölçüyü çok hızlı bitirdi, bir tane daha doldururken başı dönmeye başlamıştı bile. Bu sefer acele etmedi, viskinin sıcaklığı vücuduna yayılırken meyhanenin etrafına baktı. İçeridekiler pejmürdeden iyi giyimli olana kadar çeşitlilik gösteriyordu; Londra'ya bu kadar yakın bir handa bu sık rastlanan bir durumdu. Ancak, büyük ocağın yakınındaki bir masada oturan iki bayan gözüne çarptı ve ona yabancı geldi.

Her ikisi de at arabası elbiseleri, pelerinler, şapkalar ve eldivenlerle şık bir şekilde giyinmiş olan bu kadınlara yalnız bir hizmetçi eşlik ediyordu. Adam, koruması altındaki kadınlardan herhangi birine saldırmayı düşünen birine saldırmaya hazırmış gibi odadakilere bakarak oturuyordu.

Robert, bakışları ikisinden birinin üzerine düştüğünde aniden farkına varmasaydı uzun süre bakmayabilirdi. İşin tuhafı, dikkatini çeken bu ikiliden en çekici olanı değildi. Başka bir adam, büyüleyici sarışının karşısında oturan kadını fark etmeyebilirdi.

Ama bu özel kadın, Robert'ın onu her gördüğünde daha yakından incelemesini gerektiriyor gibiydi ve şimdi de bir istisna değildi.

Leydi Cassandra Lane, *Ton*'un diğer seçkin kızlarıyla kıyaslandığında sade sayılırdı. Açık ten rengi, annesinin sarı-çilek rengi dediği kızıl saçlarla gölgelenmiş gibiydi. Bu renk Daphne'nin kumralının ya da arkadaşının altın sarısının canlı parlaklığına sahip değildi, ikisi arasında bir yerde duruyordu. Hafif bir tutam çil, keskin hatlar ve açılardan oluşan yüze biraz kız gibi bir hava katıyordu.

Onun evde kalmış bir kız olduğunu . Eğer öyle olmasaydı, o ve diğer birkaç genç kadının adının karıştığı son skandal onu uygun olmayanlar arasına sokacaktı.

Onunla ilgili dikkatini çeken şeyin ne olduğundan emin değildi. Belki de takındığı asık suratlı ifadeyle ve onu hiç gülümserken görmemiş olmasıyla bir ilgisi vardı. Belki de beau monde'un en skandal yaratan davalarından biri olabilecek bir davada halkın eleştirilerine karşı koyma şekliyle bir ilgisi vardı. Durum ne olursa olsun, Robert onun hakkındaki merakının zirveye ulaştığını fark etti.

Tahmin edilebileceği gibi, biraz canlandı ve sanki gözlerin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi gerildi. İzlenmeye karşı doğal bir tepki olduğu kesindi. Ama başını çevirdiğinde, gözleri onu izleyen kişiyi bulmak istercesine dalıp gittiğinde Robert nefes alamadığını fark . Ölüm gibi hareketsiz oturdu ve onun kendisini bulmasını bekledi.

Rahatsız edici bakışları üzerine düşüp onu yakaladığında, bu nefes onu telaşla terk etti. Orada, onun gizli güzelliğini buldu; soluk mavinin en şaşırtıcı tonunda bir çift göz. Kendi gözlerinden çok daha açık olan bu gözler zaman zaman neredeyse gri gibi görünüyordu. Onlara bakmak fazla zaman harcadığından değil, çünkü kadın sanki birine bakmaktan ya da birinin ona bakmasından nefret ediyormuş gibi gözlerini neredeyse her zaman aşağıda tutuyordu. Bir keresinde bir suarede ona çarpmıştı ve özür mırıldanırken başını kaldırıp ona bakmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Bu gözler, insanın içini görebileceği berrak bir akarsu gibi gizemliydi. Yine de tüm netliklerine rağmen onu tam olarak çözemiyordu. Onun ifadesiz yüzü kadar gizemli ve kapalıydılar.

Kadın gözlerini kaçırıp arkadaşıyla konuşmak için döndüğünde Robert gözlerini kırptırdı. Sarışın kadın Cassandra'ya dönmeden önce ona baktığında kollarının arkasındaki tüyler diken diken oldu. İkisi karşılıklı konuştular ve Robert konuştukları konu hakkında hiçbir kuruntuya kapılmadı.

Onu.

Cassandra arkadaşına son birkaç söz söyleyerek ayağa kalktığı anda karıncalanma hissi daha da arttı. Sonra, büyük bir şaşkınlık içinde dönüp ona doğru ilerlemeye başladı.

Burada ne işim var benim?

Bu düşünce Cassandra'nın aklından bilmem kaçınıcı kez geçti ama yine de sandalyesinden kalkıp içki salonunu boşaltmak için kendini zorlayamadı. Buraya gelmek bir hataydı, bunu şimdi fark ediyordu. Millicent buna hazır olduğu konusunda ısrar etmişti ama karnı gurulduyor ve avuçları terliyordu.

"Cass," diye tersledi arkadaşı, onu hayal aleminden çekip çıkararak.

Gözlerini kırptırdı ve o güne kadar gördüğü en güzel kadınlardan biri olabilecek Millicent'a baktı. İlk suyun elmaslarından birinin neden onun gibi sıkıcı bir kız kurusuyla arkadaşlık etmek isteyeceği Cassandra'yı aşırıyordu. Ona Yıkıcı Dul Dane diyorlardı. Ortaya çıktığında en gözde sosyete kızlarından biriydi ama babası yaşında bir baronla evlenmişti. Neyse ki Millicent'in kocası, birlikteliklerinin üzerinden birkaç yıl geçmeden ölmüş ve o da özgürlüğüne kavuşmuştu. Artık Londra'da güzel bir evi ve babası tarafından kendisine bırakılan yüklü miktarda parası vardı.

merhum kocası. Şanslı kadın kocasından çocuk doğurmamıştı ve kendinden başka kimseye karşı bir sorumluluğu . Buradan İskoçya'ya kadar, ona benim diyebilmek için iki ön dişini verebilecek bir sürü hayranı olmasına rağmen, yıllarca evlenmemiş olan bu kadının yaşam tarzından da belli oluyordu bu.

Dul kadın ona yaklaşıp arkadaşlık teklif ettiğinde, "Sende kendimden çok şey görüyorum," demişti.

Cassandra'nın itibarını yerle bir eden skandalın ardından ona şefkat gösteren tek kişi olmuştu. O zamandan beri Millicent ona arkadaşlıktan çok daha fazlasını vermişti ve diğer kadının ona öğrettiği her için minnettardı.

Bu yüzden buradaydı... çünkü Millicent geçmişinin şeytanlarından kurtulmak için bu son adımı atması gerektiği konusunda ısrar etmişti. Aksi takdirde hayatına devam edecek gücü asla bulamayacağını fark ederek bunu kabul etmişti. Son birkaç yıl, sürekli bir öfke, umutsuzluk ve korku bulutu altında yürüdüğü için bulanık bir şekilde geçmişti. Artık böyle hissetmek istemiyordu, bu yüzden kendini bundan kurtarma şansına balıklama atlamıştı.

"Evet?" diye cevap verdi, uzun bir aradan sonra sesini bulmuştu. "Bu konuda emin misiniz?"

Millicent yün topladığı ya da isteksizliği için ona kızmış gibi görünmüyordu. Endişeyle alnını kırıştırdı, bakışları Cassandra'nın içine işledi ve derinlemesine inceledi.

"Elbette," dedi, kelimeleri kırpılmış bir şekilde çıkıyordu. "Sadece henüz doğru adamı görmedim. Benim seçimimin başarı için çok önemli olduğu konusunda ısrar eden sizdiniz."

"Doğal olarak," diye kabul etti arkadaşı. "Peki ya o?"

Millicent'ın bakışlarını takip ederek az önce meyhaneye giren oldukça sade görünümlü adama baktı. Sosyal basamaklarda Cassandra kadar yüksekte duruyormuş gibi görünmüyordu ama bu tamamen kötü bir şey değildi. Kadın

arkadaşının onu neden önerdiğini anlayabiliyordu: mütevazı duruşu, ortalama boyu ve iyi giyimli ama sade kıyafetleri. Unutulabilirdi ama tehditkâr da görünmüyordu. Kendi amaçları için kullanabileceği ve unutabileceği türden bir adam.

Yine de...

"Çok kısa boylu," diye homurdanarak son çeyrek saattir karıştırdığı akşam yemeğine baktı.

Bütün gün bir şey yememişti ve tabağındaki ikramlar cennet gibi kokuyordu. Ama midesi çalkalanıyor ve sanki bir lokma yutsa midesi bulanacakmış gibi hissediyordu.

Millicent homurdandı. "Canım, belki de seni bu konuda standartlarını düşürmen için uyarmalıydım. Bir erkeğin boyunu ona karşı kullanırsanız, doğru kişiyi asla bulamayabiliriz."

Cassandra gözlerini devirdi ama arkadaşının haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Bir süredir Tanrı'nın onu yaratırken acımasız bir şaka yaptığına ikna olmuştu. Yoksa neden onu bu kadar sade yaratıp, sonra da bu kadar uzun boylu yapsındı -sanki kalabalığın içinde göze batmasını ve herkesin ona bakıp geri kalanının ne kadar önemsiz olduğunu fark etmesini istiyormuş gibi?

Yine de bu onun kararıydı ve bu konuda harekete geçmeyecekti.

"En azından gözlerinin içine bakabileceğim kadar uzun durmasını isterdim," diye karşı çıktı.

Millicent içini çekti. ". Peki ya ?"

Millicent'ın parmağının ihtiyatlı işaretiyle merdivenlere doğru ilerleyen uzun boylu adamı takip etti. Bakışlarını adamın neredeyse bir deri bir kemik kalmış formunda gezdirirken burnunu kırıştırdı. Adamın kendisine zarar verecek kadar güçlü olmadığını görebiliyordu ama cılız bacakları rahatsız ediciydi.

"Çok ince."

"Çok iyi. Hmm... oh, çekici görünüyor."

"Millie, o açıkça bir hizmetçi."

"Ne zaman züppe oldun sen?"

Soylu bir aileden gelmesine rağmen hiçbir zaman hizmetçi olmamıştı ama bir hizmetçiye burun kıvrmasının gerçek nedenini de itiraf edemezdi. Yaşamak için çalışan erkekler çalışmayanlara göre her zaman daha güçlüydü; bu da eğer onunla dövüşmesi gerekirse hiç şansı olmayacağı anlamına geliyordu.

"O değil, dedim."

Arkadaşı bıkkın bir iç çekti. "Cass, birini seçmelisin hayatım."

"Bunu biliyorum," diye tersledi.

Yine de, içki salonuna göz gezdirdiğinde, ihtiyaçlarını karşılayacak tek bir erkek bile bulamadı. Ya da belki de karşılayacaklardı ama onlara yaklaşmak için hiçbir istek duymuyordu.

Ve sonra, onu gördü.

Önünde bir bardak içki ve yarısı dolu bir bardakla tezgâhta oturmuş, gözlerini ona dikmiş bakıyordu. Sanki zaten ona bakıyormuş gibi.

Gözleri buluştu, Cassandra onun kendisini ne kadar zamandır izlediğini merak ederken bakışları birbirine kenetlendi. Bir erkeğin, özellikle de Saygıdeğer Bay Robert Stanley gibi görünen bir erkeğin incelemesinin nesnesi olmaya alışık değildi.

Onu daha önce görmemiş olması bir mucizeydi, çünkü dikkat çeken türden bir adamdı. Ona dikkat edemeyecek kadar endişeli olabilirdi ya da o arkasını döndüğünde içeri girmişti. Sebep her ne olursa olsun, artık bundan kaçış yoktu; Robert Stanley'de göze çarpan esas şey *buydu*.

Ona güzel demek hakaret olurdu ve onu bir melekke kıyaslamak Tanrı'nın kendisine hakaret olurdu. Uzun - ondan en az bir santim daha uzundu - ne çok ince ne de çok geniş bir vücudu vardı. Giysilerinin kalıbı geniş omuzlarını ve orantılı göğsünü ortaya çıkarıyordu.

ince bir beli vardı. Uzuvarları taşra hayatına alışkın bir adamın atletizmini sergiliyordu ama korkutucu olacak kadar iri değildi.

Uşağı o sabah soluk sarı buklelerini şekillendirmiş olabilirdi ama rüzgâr onları darmadağın etmişti. Ancak, dağınık saç telleri bile çekiciydi, dağınıklıkları dağınıklıktan daha sanatsaldı. Yüzü bir ressamın fırçasına ilham verecek türdendi - güzel ama yine de erkeksi, köşeli çenesini dolgun dudaklar, ince bir burun ve her yerdeki kadınların kıskanacağı kadar mükemmel şekillendirilmiş kaşlar tamamlıyordu.

Onu görmek başka kadınların bayılmasına, kızarmasına ya da kıkırdamasına neden olabilirdi. Ama Cassandra diğerk kadınlar gibi değildi ve birkaç yıldır da olmamıştı. Doğrusu, onu görmek içini ilkel cazibe ve öfkenin eşit parçalarından oluşan bir ateşle doldurmuştu.

Cazibe, çünkü... bu içgüdüsel olguyu açıklamak için ona bakmak yeterliydi. Giysilerinin altında neye benzediğini düşünmenin neden kadının içinde o ele avuca sığmaz sıcaklığın kıvılcımlanmasına neden olduğunu anlamak zor değildi.

Öfke, çünkü türünden erkekler, içindeki bu duyguyu körüklemekten asla vazgeçmedi. Yakışıklı, unvanlı, ayrıcalıklı, aşırı şımartılmış. Lordlar ve onların oğulları, sırf sikle doğdukları ve kendisinin şimdiye kadar mahrum bırakıldığı tüm haklara sahip oldukları için istedikleri her şeyi, istedikleri kişiyle ve istedikleri kişiye yapabileceklerini düşünüyorlardı. Yürüdüğü parkta, ara sıra katıldığı suarelerde, en sevdiği kafede, sık sık gittiğı müzelerde ve mağazalarda, her yerde onların varlığına katlanıyordu.

Lord Bertram Fairchild'ın ona olan ilgisinin romantik ve centilmenlikten alçakça ve acı verici bir hale dönüştüğü andaki kadar şiddetli bir duyguydu bu.

İçinde öfke ve şehvet duyguları savaşıırken dişlerini öyle sert sıktı ki sızladılar. Boynunun arkası kızardı ve elleri ona vurmak, canını yakmak, kanatmak için kaşındı. Aynı anda bacaklarının arasında, klitorisinin tomurcuğundan kaynaklanan, bitmek bilmeyen bir karıncalanma başladı.

Altında kıvranıp ılık atana kadar dişlerini onun boynuna geçirme arzusuyla ağız sulandı.

İşleri daha da kötüleştiren şey, ona bakma şekliydi - sanki kırılgan katmanlarını soymak ve en zayıf kısımlarını ortaya çıkarmak istiyormuş gibi. Sanki ondan vermek istemediğı bir şey istiyormuş gibi.

Bu sefer farklı olacaktı. Cassandra, masumiyetini en basit ve acımasız yollarla kaybettikten sonra olduğı gibi zayıf bir kız olmadığını kendine kanıtlamaya karar verdi Kontrol ondaydı ve hiçbir erkek, özellikle de aşağılayıcı derecede güzel Robert Stanley, bir daha asla ona üstün gelemeyecekti.

Millicent'a dönerek gülümsedi. "O."

Başını, arkadaşının kimi kastettiğini anlamasına yetecek kadar eğdi. Millicent göz ucuyla Robert'ı süzdü.

Sonra kaşları kalktı, yüzünde bir şok ifadesi belirdi. "Robert Stanley mi?" diye fısıldadı. "şey... bu şaşırtıcı."

Cassandra kaskatı kesildi, sinirleri o kadar hızlı yükseldi ki, öfkelenmeden önce zar zor düşünebildi. "Bu da ne demek şimdi?"

Robert'ın onunla oynaşmayı düşünemeyecek kadar yakışıklı olduğunu mu? Ondan istediğini elde etme şansının olmadığını mı? Çok yüksekleri hedeflediğini ve hizmetçiyi yeniden gözden geçirmesi gerektiğini mi?

Millicent'in eli onunkinin üzerine geldi ve diğerkadın ona yumuşak bir gülümseme verdi. "Sadece senin bir akran seçmeni pek beklemiyordum. Buraya gelmemizin asıl amacı onlardan uzak durmaktı... ihtiyatlı olma ihtiyacını bir kenara bırakırsak."

Söndü, tepkisinden dolayı kendinden utandı. Elbette Millicent sözleriyle bir şey kastetmemişti. Kadın hiçbir zaman nazik ve anlayışlı olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Ayrıca, geçmişine dair anlattığı hikâyeler, görünüşlerindeki farklılığa rağmen birbirlerine ne kadar benzediklerini kanıtlamıyordu. Kimse onu arkadaşısı gibi anlayamazdı.

Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. "Elbette, özür dilerim. Bunun kötü bir seçim olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, aslında. Eğer başka bir ayrıcalıklı adam olsaydı... belki. Ama Bay Stanley çekiciliği ve nezaketiyle tanınır. Onu tanıdıktan sonra ondan hoşlanmayan kimse yoktur. Kimseye karşı nazik olmayan bir şekilde davrandığına dair hiçbir fısıltı duymadım... ve biliyorsunuz ki kayda değer bir şey olsaydı duyardım."

Bu doğrudu. Millicent'in popülaritesi onun sürekli olarak toplumun nabzını tutmasını sağlıyordu. En son dedikodulardan asla haberdar olmazdı ve ifşa etmek işine gelmediği sürece müstehcen sırlardan payına düşeni saklardı.

Yine de Robert Stanley'nin iyiliğine tam olarak ikna olmamıştı. Art niyeti olmadan onun için her şeyi yapabilecek tek bir adam tanımıştı. Ama sonra, bir kızın babasının ona iyi davranacağına neredeyse her zaman güvenilebilirdi.

Robert hikayelerde anlatıldığı kadar saf ve iyi olamazdı; ve eğer onun kendi amaçlarına hizmet edeceğine karar vermemiş olsaydı, bunu kanıtlamak için yola çıkabilirdi. Ancak onun İsa kadar saf ya da Lucifer kadar kötü olmasının bir önemi yoktu... hele ki bu gecenin onunla geçireceği tek ve uzun süreli birliktelik olmasını planlıyorsa.

", " diye mırıldandı Cassandra. "O zaman bu o."

Millicent ellerini önünde kavuşturdu ve başını salladı. "Emin olup olmadığınızı sorarak sizi aşağılamayacağım, çünkü emin olduğunuzu biliyorum. Sadece sana şans dileyeceğim ve sana öğrettiklerimi hatırlatacağım. Kontrol sende ve bir ihtiyacın olduğunda Peter ve ben burada olacağız."

Bakışları Millicent'in yanında oturan iri uşağa kaydı. Tüm bunlar olurken Peter'ı tamamen unutmuştu ama adam gerektiğinde alçakgönüllü olmakta iyiydi ve şimdi de bir istisna olmadığını kanıtladı. Onu tedirgin etmeyen iri yarı birkaç adamdan biriydi; bunun başlıca nedeni, ona kendini bıçakla olduğu kadar silahla da nasıl savunacağını öğreten kişi olmasıydı.

Tabanca. Millicent'ın hizmetçisi ve sevgilisi yeterince iyi görünüyordu ve antrenman seansları dışında onu incitecek hiçbir şey yapmamıştı.

Arkadaşı her ihtimale karşı bu gece için bir tür koruyucu olarak hizmet vermeyi teklif etmişti. Elinin altında olması, karnını düğümleyen gerginliği biraz olsun hafifletmişti.

Sandalyesinden kalkmadan önce "Teşekkür ederim," diye cevap verdi.

Eğer şimdi harekete geçmezse, cesaretini kaybedebilirdi. Millicent hiçbir şey söylemeyerek, konuşmaları boyunca kendisine bakmaya devam eden adama doğru odanın diğer ucuna doğru ilerlemesini sağladı.

Kız yaklaşırken şok olmuş görünüyordu, parlak mavi gözleri panik içindeymiş gibi açılmıştı. Onu hazırlıksız yakaladığını fark edince yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Elbette ona bu kadar uzun süre baktıktan sonra bile bu kadar cesurca yaklaşmasını beklemiyordu.

Buna alışsan iyi edersin Robert... Ben senin gibilerden çekinecek, yüzünü ekşitecek bir kadın değilim.

Bunu hem kendisine hem de ona kanıtlamak için hemen yanındaki tabureye doğru ilerledi ve üzerine oturdu. Değerlendirici bir bakışla ona bakarak tek kaşını kaldırdı ve gözlerini dikti.

"İyi akşamlar, Leydi Cassandra," diye kekeledi, belli ki hazırlıksız yakalanmıştı.

Odanın öbür ucundan adamın ne kadar bitkin görüldüğünü fark edememişti ama şimdi cehennem gibi bir günün kanıtları yüzünde kendini gösteriyordu. Ama ağzı gergin ve çekik, gözleri kan çanağı ve altında koyu halkalar olsa bile, çileden çıkaracak kadar yakışıklıydı. Pürüzsüz yanağına bir tokat atıp kıpkırmızı bir lekeyle çiçek açmasını izleme dürtüsü onu bastırdı ama kendini tuttu. Ona zarar vermeyecekti... henüz.

"Bay Stanley," diye cevap verdi. "Ne içiyorsunuz? Viski mi?"

Elindeki bardağa baktı, sonra yavaşça gözlerini kırptırarak tekrar kadına baktı. Gözleri, tilki olma yolunda ilerleyen bir adamın camlığını göstermeye başladı.

"Evet."

"Oh, güzel... Viskiye severim."

Mümkünse, kadehi onun elinden alıp kendi dudaklarına götürdüğünde gözleri daha da büyüdü. Bir yudum alırken onun bakışlarını üzerinde tuttu, viskinin zengin tadının yanı sıra aşağı inen acısının da tadını çıkardı. Bardağı tezgâha geri koyarken ağzı keyifle kıvrıldı. Daha başlamadan onunla oynamak çok lezzetliydi. Kendini çaresiz bir dişi geyiği takip eden bir avcı gibi hissetmeye başladı... ve Robert ne kadar da dişi geyiğe benziyordu, gözlerini kocaman açmış, dudaklarını aralamıştı, ona yaklaştıkça nefesi biraz kesiliyordu.

"Şimdi, o zaman," dedi. "Sizinle bir şey konuşmak istiyorum, Mr. Stanley... bir çeşit teklif."

Merak yüz hatlarını ele geçirdi ve kadehini bir kez daha kaldırdı. "Bir ... bir teklif mi?"

Adam kaşlarını çattı ve kız onun neden bahsediyor olabileceğini anlamaya çalışırken kafasında dönen çarkları duyar gibi oldu. Yıllar önce resmi olarak tanıştırılmışlardı ama birbirlerini sadece geçici olarak tanıyorlardı. Genç bir sosyete kızı olarak, onun gibi erkekler genellikle gözünü korkuturdu. Elbette bu Bertram'dan önceydi. Hayatını değiştiren o korkunç olaydan sonra, koruma duygusuyla onlardan uzak durmuştu.

Hoşbeş dışında hiç konuşmamışlardı, bu yüzden ona bu şekilde yaklaştığı için elbette oldukça deli görünüyor olmalıydı. Bu onun için önemli değildi. Tek derdi onu istediğini vermeye ikna etmektir - ki bu hiç de zor olmayacaktı. Bir erkeğin penisi tarafından bu kadar kolay yönlendirilebilmesi dehşet vericiydi. Millicent ona bunu öğretmişti.

"Evet," diye cevap verdi. "Seninle lafı dolandırmayacağım. Üst katta bütün gece için kiraladığım bir oda var."

Merakı bir kez daha şoka dönüştü ve sanki taburesinden düşüp bayılacakmış gibi baktı.

"Pardon?"

Dudaklarını bükerek kızgınlığını bastırdı ve konuşmalarının bu kadar erken bir aşamasında onu azarlamanın kendi lehine olmayacağına karar verdi.

"Üst katta bir oda. Bir tane kiraladım."

Başını salladı ve bunun gerçekten olup olamayacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi kaşlarını çatı. "Leydi Cassandra, size buradan çıkarken eşlik etmeme izin vermeniz konusunda ısrar etmek zorundayım. Sizin gibi soylu bir kadın bunu bilemez-"

"O odaların ne için olduğunu çok iyi biliyorum," diye araya girdi.

Bir zamanlar, bu bilgi onu şok ederdi ve o merdivenin yönüne bakmak aklının ucundan bile geçmezdi.

Artık dünya işlerinde çok daha bilgeydi. Robert

boğazını temizledi. "Anlıyorum."

"Anladığınızdan emin değilim, o yüzden izin verin bunu size açıklayayım. Odanın güvenliği sağlandı ve şimdi tek istediğim birinin bana üst katta eşlik etmesi."

Bu kez, boynundan saç diplerine kadar kızardığında onun felç geçirebileceğinden emin oldu. Ağzını açtı, sonra kapattı, sudan çıkmış balığa benziyordu. Mükemmel kaşları ve somurtan dudaklarıyla güzel bir balık, ama yine de bir balık.

Cassandra onun sesini bulmasını beklerken viskisinden biraz daha içti -bu kez doğrudan şişeden-. Bir süre ağzı açık kaldıktan ve kekeledikten sonra nihayet cevap vermeyi başardı.

", sanmıyorum... kesinlikle şunu kastetmiş olamazsınız..."

Viski şişesini kapatarak adamın gözlerinin içine baktı ve onu ya tamamen öldürecek ya da kendisinin yapacak sözleri söyledi.

"Ciddiyim, Bay Stanley. Sizi üst kata çıkarıp becermek istiyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

S Robert'ı bir tüyle bile devirebilirdi, kadının açıklaması onu çok şaşırtmıştı. "Oda kiralık." deyip bıraksaydı, Ve şimdi tek ihtiyacım olan şey bana üst katta eşlik edecek biri." dediğinde, kadının sandığı şeyi kastetmediğine kendini ikna etmiş olabilir.

Ancak, her ne kadar saçma da olsa, dürüst bir konuşmayla bunu eve götürdü.

Seni yukarı çıkarıp becermek istiyorum.

Kelimelerin ağzından dökülme şekli, özellikle de sesinin 'sikiş' kelimesini kucaklayışı kanını kaynatmıştı. Onun kültürlü ses tonunda kulağa tuhaf gelmesi gerekirdi. Bunun yerine, bu tek heceli kelimenin sesine tepki veren ilkel bir parçası bir akorda çarptı.

Üstüne üstlük bir de tuhaf ifadeleri vardı. Kulağına her türlü pisliği fısıldayan fahişeler olmuştu ve hiçbiri sevişenin kendisi olacağını söylememişti. Her zaman 'sik beni', 'al beni' diyordu. Teklifini kabul ederse, onun içine girecek olanın kendisi olacağını bilmesine rağmen, kadının üslubu, teklifinin başka türlü ne anlama gelebileceğini merak etmesine neden oldu.

Bir hanımefendinin bunu cinsel ilişki ya da kongre olarak adlandıracağını, hatta 'sevişmek' diyerek çiçekli bir çağrışım yapacağını düşünebilirdi. Ama iyi yetişmiş bir hanımefendinin, bir erkeğe bu şekilde yaklaşmak şöyle dursun, bundan hiç bahsetmeyeceğini fark etti. Yine , her zaman bunun bir anlamı olduğunu biliyordu.

Cassandra'da onu diğerlerinden ayıran bir şey vardı, Lord Bertram Fairchild'ın duruşması sırasında dikkatini çeken bir şey.

Ve eğer şimdi onu her zamankinden daha fazla merak etmiyorsa, daha derine inmek ve o 'bir şeyin' ne olduğunu öğrenmek istemiyorsa, hepsine lanet olsun.

"Ee?" diye dürttü adam yanıt vermeyince.

Gözlerini kırıştırdı ve viskisini yudumlarken ona baktı. Bu kadar yakından, gözlerinin etkisi daha da güçlüydü. Onlara hiç bu kadar yakından bakmamıştı ve şimdi uzaktan neden gri göründüklerini anlayabiliyordu. Gözbebeğinden yayılan renk çizgileri, dış kenarlarda maviye dönüşmeden önce, sanki kasvetli bir gökyüzünün üzerinde fırtına bulutları toplanmış gibi. Ama gözlerinde kasvetli bir şey yoktu. Bu gözler oldukça dikkat çekiciydi.

Yüzüncü kezmiş gibi gelen bir sesle boğazını temizleyerek kendini onun bakışlarını tutmaya zorladı. "Şey, ben... gerçekten çok gururlandım..."

"Olma," dedi, o keskin sesi bir bıçağın ucu gibi onu delip geçiyordu. "Bu gece yatağında birini istiyorum. Bu odadaki herhangi bir erkek de olur ama zaten tanıştığımız için sana yaklaşmayı diğer seçeneklerden daha hoş buldum."

Hakaret yüzünden yüzü yandı ama ilk şoku geçtikten sonra zihninde yeni bir düşünce belirdi. Herhangi bir erkeğin bunu yapabileceği düşüncesi yanlıştı. Kadının odayı tarayışını izlemişti; bakışları kendisine gelmeden önce birkaç erkeğe daha takılmıştı. Tanıdık olmaları aslında bu karşılaşmadan itibarının darbe alma ihtimalini artırıyordu ki bu da uzak durması için yeterli bir sebep olmalıydı.

Onu seçmesinin bir nedeni vardı ve bunun ne olduğunu keşfetme arzusuyla dolup taşı.

"Başka bir erkeğin bunu yapabileceğine inanmıyorum. Özellikle beni seçtiniz. Neden?"

Yüzünde kısa süreli bir şaşkınlık ifadesi belirdi, ardından bu ifadenin yerini konuşmaları boyunca takındığı ilgisizlik maskesi aldı. Yani görüldüğü kadar kendinden emin değildi.

"Neden olduğu önemli mi? Sana benimle tek bir gece geçirmeni teklif ediyorum, soru sormak yok, sonrasında senden bir şey talep etmek yok. Çoğu erkek kabul etmek için iki kere düşünmez."

Tanıdıkları çoğu erkek, bırakın Leydi Cassandra Lane gibi içine kapanık bir kız kurusunu, herhangi bir kadının böylesine cüretkâr olması karşısında onun kadar şaşırırdı. Bunu belirtmemeyi seçti ve bunun yerine aklındaki bir sonraki yakıcı soruyu ağzından kaçırdı.

"Bunu neden yapıyorsunuz leydim?" diye sordu, duyulmaması için sesini alçaltarak. "Siz çok hoş bir genç kadınsınız ve başka birine yaklaşmış olsaydınız - vicdanı ya da ahlakı olmayan birine - sizden faydalanabilirdi... sonu kötü olabilirdi."

Gözlerini sıkıntıyla devirerek alay etti. "Beni beyefendice endişelerinizden ve iltifatlarınızdan kurtarın. Beş yirmi yaşındayım ve bunun yanı sıra ikimiz de artık bakire bir sosyete kızının bozulmamış itibarına sahip olmadığımı biliyoruz. Ayrıca 'güzel' olmadığımı da biliyoruz. Bu yüzden, sahte sözlerini ait oldukları yerde, dişlerinin arkasında tutabilirsin ve benimle kendi kendine düşünmekten aciz, aptal bir kızmışım gibi konuşmayı bırakabilirsin. Seni becermek istiyorum ve bunu şimdi yapmak istiyorum. Onurlu davranman ya da kız hassasiyetlerimi bağışlayan gerektiği konusunda endişelenmene gerek yok, çünkü bende hiç yok. Bunu tamamen işlemsel bir karşılaşma olarak düşünün, harcadığınız anda bitecek bir karşılaşma. Herhangi bir Haymarket fahişesiyle yapacağınız bir anlaşmadan farkı yok, tek farkı benim sizin paranızı istememem ya da buna ihtiyacım olmaması."

Robert kadehindeki viskiyi bitirip yeniden doldurdu, Cassandra'yla uğraşırken her türlü takviyeye ihtiyacı olacağından emindi. Cassandra'nın teklifine karşı bir düzine argüman kafasında dönüp duruyordu... Cassandra'nın kötü bir şöhreti olabilirdi ama bu onun suçu değildi... Onu hâlâ ayıplanmayacak bir hanımefendi olarak görüyordu ve ona bu şekilde saygı duymak istiyordu

... Başkaları tarafından sade olarak adlandırılrsa da, onu başka bir peynir altı suyu yüzlü sosyete kızından çok daha ilgi çekici bulduğunu ...

bir işlem anlaşmasını tartışırken, onu bir fahişeye benzetmeyi kendine yediremiyordu.

Kadın onun hâlâ dirençli olduğunu düşünüyor gibiydi, çünkü adam bir bardak viski daha içmeye devam ederken kadın tekrar konuştu.

"Bunu neden yaptığımıza gelince... Bana arzulamamam gerektiği öğretilen bir şeyi istiyorum. Bir erkeğin aksine, ihtiyacım olanı bulmak için Covent Garden'da yürüyemem ya da bir metres tutamam. Sadece şu var... istediğim erkeği, bunun neleri gerektireceği konusunda karşılıklı bir anlayışla seçiyorum."

Robert, kadın bu şekilde ifade ettiğinde, onun nedenlerine saygı duyabileceğini düşündü. Kadınların da erkekler gibi arzuları vardı ama bu ihtiyaçların peşinden gitmesine izin verilirken, hatta teşvik edilirken, bir kadının itibarı benzer bir davranış yüzünden yerle bir olabilirdi. Ve Leydi Cassandra'nın itibarı başka bir darbeyi kaldıramazdı. Doğrusu, onu reddetmek için hiçbir neden düşünemiyordu.

Daphne.

Ne zaman tutku ya da arzu gibi şeyler düşünse hep yaptığı gibi, kadının yüzü aklına geliyordu. Fahişelerle arkadaşlık etmek bir şeydi, ama bu tür karşılaşmalar dışında hiçbir kadınla birlikte olmasına izin vermemişti. Daphne'nin hasretiyle geçirdiği onca yıl boyunca hiç kimseye kur yapmamış, başka bir kadının dudaklarını öpmemişti.

Daphne artık Hartmoor'a ait.

Hatırlatma onu bir kova soğuk su gibi ıslattı, üşüttü ve ortasına ağır bir ağırlık yerleştirdi. Şimdi umut edebileceği ne vardı? Onlar konuşurken Daphne demircinin örsünün üzerinde başka bir adamla yeminlerini konuşuyor olabilirken, kendisinin herhangi bir parçasını kurtarmak için ne gibi bir nedeni vardı?

Birdenbire, konuşmalarının başında olmadığı bir şekilde onu istedi. Kendini başka bir şeyin içinde kaybetme ihtimalinden başka hiçbir sebep olmasa bile, onun sunduğu şeyi istiyordu. Sadece bir kereliğine bile olsa

gece. Söz konusu kadın ona hiç ilgi göstermemiş olsa bile. Bunu yapmayı düşüneneği dünyadaki en son kadın olsa bile.

Bir yudum viski daha içerek kendini topladı ve cesaretini kaybetmeden, "Kabul ediyorum," dedi.

Yüz hatlarında rahatlamaya benzer bir şey yumuşamış, sırtındaki ve omuzlarındaki gerginlik biraz azalmış gibiydi. "Pekâlâ. Üst kata çıkmadan önce anlamanız ve kabul gereken birkaç şey var. Kurallarım olacak ve gecenin senin için iyi bitmesini istiyorsan bunlara uymalısın."

Kendini bir kez daha şaşırmış bulduğunda kaşları havaya kalktı. Bu kadın gerçekten de daha önce karşılaştığı hiçbir kadına benzemiyordu. Onun açık sözlülüğünü yadırgamak yerine, canlandırıcı buldu. Daphne'ye kur yapmak için harcadığı onca zamanın ardından sınırlı bir başarı ve ardından gelen kalp kırıklığından sonra, açık sözlü bir bayanı takdir edebilirdi. Kendisini oyaladıkları ya da olmayan bir umudu verdikleri konusunda endişelenmesine gerek kalmayacağını düşündü. Yukarı çıkıp sevişeceklerdi. Bu her şeyin sonu olacaktı.

"Pekâlâ," dedi. "Hangi kurallar?"

"Birincisi, bileklerinden yatağa bağlanacaksın," dedi hava durumuna dikkat çeker gibi. "İkincisi, beni takip edeceksin. Karşılaşmaya hükmetmeye ya da bana emir vermeye."

Viskisini çoktan yutmuş olması iyi bir şeydi, yoksa boğulabilirdi. Onu bağlamasına izin vermesini ve kendisi orada yatarken ...

Şimdi onu becereceğini iddia etmesi anlamlıydı.

"Anlıyorum. Sanırım bunu kabul edebilirim, ancak bir kadınla birlikteyken genellikle biraz daha... aktif olmayı tercih ederim."

Bakışları adamın ağzına düştü ve orada oyalanırken, adamın karanfil ve portakal kokusunu duyabileceği kadar yaklaştı.

Koku, onun üzerinde fark edene kadar kadınsı bulmayabilirdi. Aletinin pantolonunun içinde seğirmesine neden oldu.

"Söz veriyorum pişman olmayacaksın," diye fısıldadı, sesi alçaldı ve adamın sikini yarıya kadar kaldıran boğuk bir niteliğe büründü. Zevkle inlerken, onun adını fısıldarken sesinin nasıl çıkacağını merak ediyordu.

Ona ne yapıyordu böyle? Bir kadına karşı bu kadar güçlü bir tepki vermeyeli uzun zaman olmuştu. O zamandan beri...

Onu düşünmeyeceksin. Bu gece olmaz. Buraya unutmak için geldin ve bunu yapacaksın.

"Uymam gereken başka kurallar var mı?"

Cinsel ilişkiyle ilgili kurallar saçma görünüyordu. Yine de, kendisine söylenmeden, kabul etmediği takdirde kadının teklifi geri çekeceğini biliyordu.

"Sadece Peter benim korumam için kapının dışında kalacak. Anladığınızdan eminim."

Bakışlarını Cassandra ve arkadaşına eşlik eden iri yarı adama çevirdi ve adamın onları izlediğini gördü. Cassandra'ya doğru hapsiracak olsa adamın onu ikiye böleceğinden hiç şüphesi yoktu. Robert onun odanın dışında gizlenmesi fikrine ne kadar karşı çıkmak istese de, Cassandra'nın neden korunmak istediğini anlayabiliyordu.

Bu fikir ağzında acı bir tat bıraktı, daha önce bir kez incinmiş olduğunu bilmek daha da ekşi hale getirdi. Bu gece başka bir şey yapmazsa, onun bundan zevk almasını sağlayacaktı.

"Anlaşıldı," diye kabul etti.

Başını salladı. "Pekâlâ. Önce Peter'la yukarı çıkacağım. Birkaç dakika bekle, sonra gel."

Ona cevap verme fırsatı vermeden eteklerini savurarak döndü ve uzun, zarif adımlarla gölgeli merdivene doğru ilerledi. Peter onu belli bir mesafeden takip etti.

Robert uzun bir süre öylece kaldı, viskinin etkisiyle başı ama zihni şaşırtıcı bir berraklıkla çalışıyordu. Verdiği karar

Yol kenarındaki bir meyhanede bir kadınla yatmak her zamanki centilmenlik ideallerine uymuyordu. Pişman olabilirdi.

İçkisini doğrudan şişeden bitirmek için kadehi bir kenara iterken, bu düşünceyi bir kenara itti. Dikkat ve centilmenlik onu Daphne'yle hiçbir yere götürmemişti, o halde ne işe yarıyorlardı? En azından bu gece, kaybının acısını unutabilirdi.

Kaybedecek neyi vardı ki?

CASSANDRA, Peter'ın koridorda nöbet tutmaya gitmeden önce yaktığı küçük ocaktan uzaklaştı. O çıkana kadar orada kalacaktı, tabii eğer yardım için bağırmasa, o zaman da yatak arkadaşını boğarak öldürmeye hazır bir şekilde içeri dalacaktı. Robert'ın onu rahatlatması gereken sevimli doğası göz önüne alındığında, onu çağırması gerekeceğini pek düşünmemişti.

Ancak her zamankinden daha endişeliydi, sıkışık ama temiz odayı arşınlarken elleri terliyor ve titriyordu.

Böyle hissetmesinin tek nedeni hedefine bu kadar yaklaşmış olmasıydı ve Millicent ona gergin olmasının normal olduğunu söylemişti. Ama hasta olacakmış gibi hissetmesi ya da baygınlık geçirmesi mi gerekiyordu? Dışarıdaki soğuk havaya rağmen bu oda boğucu bir sıcaklık yayıyor, pelerinini çıkarıp bir kenara atmasına neden oluyordu.

Onu tamamen reddetmemiş olması rahatlatmıştı, bu da gerginliğini biraz olsun azaltmaya yardımcı olmuştu. Görevinin bir kısmı -bir erkeğin geceyi onunla geçirmeyi kabul etmesini sağlamak- tamamlanmıştı. Şimdi geri kalanını tamamlaması gerekiyordu. Ona dokunmalı, tadına bakmalı ve... onu vücudunun içine almalıydı.

Ağzını kapattı, düşünceyle boğazının arkasına safra yükseldi. Sonra birkaç derin nefes aldı ve hızla atan nabzını sakinleştirmeye çalıştı.

Bunu yapabilirdi. Millicent onu önce kendini tatmin etmeyi denemeye teşvik etmişti, böylece en çok neyi sevdiğini öğrenecekti. Hatta Cassandra'ya 'dildo' adını verdiği bir kutu alet vermişti; lake ahşap, fildişi, yeşim taşı ve camdan yapılmış fallik şekilli şeyler. Önce küçük olanları kullanmış, paniğe kapılmadan büyüklerine bakamamıştı bile. Onları kullanmayı öğrendiğinde ve bundan zevk aldığını fark ettiğinde, daha büyük olanlara geçmiş ve onları daha da çok sevmişti.

Millicent ona bunları saklamasını söylemişti, o da sakladı ve sık sık en sevdiği, özellikle büyük uçlu fildişi aleti kullandı. Yani, içine girilmesine tahammül edemediğinden değildi. Bu daha çok içine giren şeyin kanlı canlı bir erkeğe ait olmasıyla ilgiliydi.

Elini duvara dayayıp iki büküm olurken kalbi ritmini artırarak göğüs kemiğine çarpmaya başladı. Bertram'ın ağırlığıyla onu kısırtışını, acımasız istilasının onu nasıl hırpaladığını anımsarken, anılar zihnine ansızın hücum edince, sanki rüzgârı kesilmiş gibi hissetti.

Kasıldı ama hiçbir şey çıkmadı, vücudu kasılıyor ve midesi bir bulaşık bezi gibi bükülüyordu.

Her şey bitti ve geride kaldı... Beş yıl oldu. Bunu atlatabilirsin... hayatına devam edebilirsin.

Uzun zamandır sürekli bir öfke ve korku içinde yaşıyordu. Bertram'ın diğer kurbanlarının onu alaşağı etmesine yardım etmenin, onun yargılandığını, suçlu bulunduğunu ve asıldığını görmenin geceleri daha rahat uyumasına yardımcı olacağını düşünmüştü. Bu sabah itibariyle, saldırgan artık nefes almıyor, bu da ona biraz daha huzur veriyordu. En azından onun bir daha asla başka bir kadına zarar veremeyeceğini biliyordu.

Şimdi, Bertram'ın kendisine tecavüz ettiği günden beri onu dehşete düşüren şeyle yüzleşmek zorundaydı. Genç, idealist bir sosyete kızı olarak, ablalarının evlilik yatağında neler olup bittiğine dair fısıltılarını dinlemiş ve

Heyecan. Nazik biriyle evleneceğini, onu nazikçe kabul edeceğini düşünmüştü. Belki bundan zevk bile alırdı.

Bertram onu bundan mahrum etmişti ama Millicent her şeyin kaybedilmeyeceği konusunda ısrar etmişti. Korkularının üstesinden gelmenin yollarını öğrenebilirdi. Kendi özgür iradesiyle biriyle birlikte olmanın ve tüm bu süre boyunca kontrolü elinde tutmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenebilirdi.

Şimdiye kadar çok iyi, diye düşündü doğrulurken ve tam odanın kapısı açılırken dönerken.

Robert orada durdu. Onu takip etmeden önce beklemişti, tam da kadının istediği gibi. Başkalarının ona omurgasız diyebileceğini tahmin ediyordu ve belki de öyleydi, ama onun isteklerine boyun eğecek bir adam tam da ihtiyacı olan şeydi. Adam kapıyı kapatıp yüzünü ona döndüğünde, ona evet demesinin nedenlerini merak etmekten kendini alamadı. Millicent hiçbir erkeğin böyle bir teklifi geri çevirmeyeceği konusunda ısrar etmişti ama Cassandra onun kabul etmeden önce bu kadar düşünmüş gibi göründüğünü fark etmişti. Sanki gerçekten bilmek ve anlamak istiyormuş gibi, böyle bir teklifte bulunmasının nedenlerini öğrenmeye niyetli görünüyordu.

Saçmalık. Ne zamandan beri babamdan başka bir erkek senin düşüncelerini ya da duygularını önemsiyor?

Bir zamanlar Bertram'ın da öyle olduğunu düşünmüştü ama tabii ki bu fikrin yanlış olduğu ortaya çıkmıştı. Robert da farklı olmayacaktı.

Ona doğru adım atmaya başladı.

"Şimdilik bu kadar yeter," diye bağırdı.

Adımlarının ortasında durakladı, şimdi küçük odanın yarısını geçmişti, kaşları çatılmıştı. Onun tarafından şaşırtılmış görünüyordu ama Millicent ona bu konuda endişelenmemesini söylemişti. Onun tüm hareketlerini anlayamaması gizemi daha da artıracaktı ve aleti kızın amına bir kez girdikten sonra umursamayacağı bırakacaktı.

Duvardan uzaklaştı, nasıl titrediklerini görmemesi için ellerini arkasında kenetledi. Bakışlarını onun üzerinde tepeden tırnağa gezdirirken, onun dünyanın en güzel erkeği olabileceğini fark etmekten kendini alamadı.

bir adamla tanıştı. Hiçbir şey olmasa bile, cesareti ona Londra'nın en gözde bekârlarından biriyle bir gece kazandırmıştı. Eğer bu duyulsaydı, kimse inanmazdı.

Çenesini kaldırarak, "Soyun," diye emretti.

Sonra yatağa doğru geri çekildi ve iki elini şiltenin kenarına dayayarak yere çöktü. Kravatının düğümüyle uğraşırken onu izledi, bakışları bir bardak viskinin tamamını neredeyse tek başına bitirmiş biri için fazla değerlendiriciydi. Ama ona yine o şekilde bakıyor, teninin karıncalanmasına ve tüylerinin diken diken olmasına neden oluyordu.

Acele et ve soyun ki seni parçalayabileyim.

Adamın boğazını görünce ağzı kurudu. Ne kadar zararsız bir vücut parçasıydı ama ısırılmak için yalvaran hassas kordonlarla doluydu ve nabzının boğazın dibinde nasıl attığını görebiliyordu. Dudağını ısırdı ve kendini oturduğu yerde kalmaya zorladı. Adamın onu bu şekilde etkileyebilmesi iyiye işaretti. Endişesi ne olursa olsun, onu bunu yapacak kadar çok istiyordu.

Ardından ceketini geldi ve yerdeki boyun örtüsüne katıldı. Adam yeleğinin düğmelerini açarken, kız onun diğer her şeyi gibi mükemmel olan ellerine baktı. Uzun parmaklı ve becerikliydi, muhtemelen yumuşak ve çevik olacaklardı.

Onun kendisine dokunmasına izin vermeye niyetli olmaması çok kötüydü.

Ona bunun için yeterince güvenmiyordu, bu yüzden ellerinden başka bir şeye odaklandı. Onlara bakmak, sadece o parmakları meme uçlarıyla oynaması, hatta klitorisini okşamayı için onu kışkırtacaktı.

Dokunmak yok.

Bu, sıkı sıkıya bağlı kalması gereken tek kuraldı ve onu yatağa bağlamak, kendini unutup yine de yapmamasını sağlayacaktı.

Yeleği indirdikten sonra pantolon askılarını omuzlarından itti ve gömleğinin düğmeleriyle uğraşırken pantolonundan sarkmasına izin verdi. Gömleğinin düğmelerini açtığında kasıklarında bir titreme başladı.

Göğsündeki pürüzsüz tene, başındaki saç telleriyle aynı açık sarı tonda, tüylü görünümlü saçlar serpiştirilmişti.

Sonra giysiyi pantolonundan sıyrıp başının üzerinden çekerek çıkardı ve bacaklarının arasındaki hissin bir çırpınıştan sabit bir nabza dönüşmesine neden oldu.

Biçimliydi, göğsü genişti, ince gövdesinde hafif belirgin çizgiler vardı ve saçları aşağıya doğru iniyordu. Kumaşın üzerinden, adamın sikinin korkutucu hatlarını seçebiliyordu.

Safrası yeniden yükselmeye başlamıştı ama botlarına saldırmak için eğilirken, onun gözlerini kapatıp birkaç derin nefes aldığını ve kendini sakinleştirmeye çalıştığını görmedi. Bu sadece bir iğneydi. Daha yumuşak ve daha sıcak olması dışında diğer dildolarından hiçbir farkı yoktu. En sevdiği fildişi fallusu kullanarak kendini nasıl harcayabileceğini düşündü ve bunun da öyle olacağına karar verdi. Onu kullanacak ve ihtiyacı olanı alacaktı.

Adam düşmesini açmak için doğrulduğunda, kadın toparlanmış, dik oturmuş ve adamın geri kalanını açmasını izliyordu. Adamın sikinin ortaya çıkmasıyla kalçalarını birbirine kenetledi; uzun, kalın organı çoktan yarı sertleşmiş, koyu sarı buklelerden oluşan girdaplı bir yuvadan yükseliyordu. Taşakları iki yontulmuş kalçanın arasında ağır ağır sallanıyordu, baldırları binicilikten sağlamlaşmış ve belirginleşmişti.

Robert Stanley'nin soyunması kesinlikle hoş bir sürpriz oldu.

"Şimdi ne olacak?" diye sorar gibi kaşlarını kaldırarak ona baktı.

Doğru ya. Bu karşılaşmanın kontrolünü elinde tutması gerekiyordu. Ayağa kalkarak, başlığın yanında iki kısa ipin sarılı olduğu yatağı işaret etti.

"Uzan."

Adam yaklaşırken yataktan uzaklaştı ve yüzünü ona dönerek elbisesinin düğmelerine uzandı. Kıyafetini seçerken bilinçli davranmış, çıkarırken yardıma ihtiyaç duymamak için önden düğmeli bir araba elbisesi giymeyi tercih etmişti.

Robert'ın dikkatli bakışları, kızın parmaklarının hareketini takip ederek elbiseyi açtı ve altına bir kombinezondan başka bir şey giymediğini gördü. Havanın soğuk olmasına rağmen, bunu mümkün olduğunca kolaylaştırmak için iç çamaşırı ya da jüpon giymemişti. Çıkarılacak daha az katman, soyunmak için daha az zaman ve dolayısıyla geri çekilmesi için sınırlı bir fırsat penceresi anlamına geliyordu.

yere düştü ve iç çamaşırının eteklerine uzanmadan önce terliklerini tekmeledi. İç çamaşırını kalçalarının, karnının ve göğüslerinin üzerinden yukarı kaldırırken Robert'ın yatakta uzandığı yerden duyulabilir bir nefes alma sesi geldi. Kombinezonunu bir kenara atıp Robert'ın daha da sertleştiğini, aletinin kasıklarından dimdik yükseldiğini ve ucunun parladığını fark ettiğinde ağzının kenarından küçük bir sırıtma geçti. Adam ona bakarken göğsü kabarmış, dirseklerinin üzerinde doğrulup onu içine çekmişti.

İlk sudan bir elmas sayılmayabilirdi ama onu istemesi için gerekli özelliklere sahip olduğunu biliyordu. Eğer gözbebeklerinin irislerinin mavisini yutmak için genişleme şekli herhangi bir gösterge ise, uzun, kıvrak formu onu memnun etti. İtiraf etmeliydi ki, adamın ona bakışı ihtiyacını artırmış, meme uçlarının sanki dokunuyormuş gibi titremesine neden olmuş ve yavaş zonklama kalçalarının arasında aralıksız bir ritim tutturmuştu.

Jartiyerini ve çoraplarını çıkardıktan sonra yatağa yaklaştı. Duruşu tamamen yanlıştı, vücudunun üst kısmı hâlâ bükülmüş kollarıyla destekleniyordu. Düzeltmesini söylemek yerine, ona ne istediğini gösterecekti.

En iyisi, erkenden öğrenmiş olmasıydı. Kadın bir elini göğsünün ortasına koyup iterek onu sırt üstü yatırdığında nefesi şok olmuş bir şekilde .

Bakışlarındaki huşu onu eğlendirdi ama daha da anlamlı olan şey, sikişinin seğirme şekliydi.

tepki.

Yani Bay Stanley itilip kakılmaktan hoşlanıyordu, öyle mi? Eğer onu bir şahin gibi izlemeseydi, ayağa fırlayıp onu kontrol altına almaya çalışacağına dair herhangi bir işarete karşı tetikte olmasaydı bunu fark etmeyebilirdi.

Bu bilgiden cesaret alarak bir dizini yatağa dayadı ve iplerinden birine uzandı. Bir kolunu tutup başının üzerine kaldırdığında ve onu ustalıkla yatak başlığına bağladığında direnmedi. Millicent ona esarete kullanılacak uygun düğümleri öğretmişti ve şimdi bu bilgiyi uygulamaya koydu.

Robert'ın üzerine tırmanarak gövdesine sarıldı ve diğer koluna uzanarak onu da diğerinde olduğu gibi yatak başlığının ahşap raylarına bağladı. Sonra bir an durup el işini inceledi, bağların çok sıkı olmadığından ama yine de serbest kalmasını engelleyecek şekilde düğümlendiğinden emin oldu.

Sonra bakışları adamın yüzüne kaydı ve onun kendisini izlediğini gördü, yüz ifadesinde biraz merak vardı. Konuşacakmış gibi ağzını açtı, ama kapattı, daha iyi düşünmüş gibi göründü, sonra tekrar denedi.

"Saçların," diye mırıldandı, sesi neredeyse fısıltı gibiydi.

Adamın tepesinde kaskatı kesildi, sade saçlarına dokunmak için uzandığında içinden bir belirsizlik ipliği geçti. Bu tuhaf renk tonu hayatı boyunca varlığının baş belası olmuştu, güzel denecek kadar sarışın ya da kırmızı değildi, dikkat çekmeyecek kadar tuhaftı.

"Ne olmuş ona?" diye tersledi.

Ona küçük bir gülümseme verdi, bu hareket yoğunluğu ve güzelliğiyle göz kamaştırıcıydı.

Muhtemelen o gülümsemeyeyle sayısız kadını etkisiz hale getirmişti.

Bu, yüzüne bir tokat atma isteği uyandırdı.

"Şunu... indirir misin?" Kadının şaşkın ifadesi karşısında boğazını temizledi ve ekledi: "Lütfen."

Ne oyunuydu bu? Çok tuhaf bir istekti ama yine de bir zararı olmayacağını düşündü. Şimdiye kadar onun kurallarına uymuştu, bu yüzden ona bir şey verebileceğini düşündü.

"Peki," diye homurdandı ve saçındaki tokaları koparmak için uzanarak saçlarının çirkin bir şekilde sırtından aşağı dökülmesine neden oldu.

Robert, Tanrı'nın onu lanetlediği bu gülünç renkten duyduğu hoşnutsuzluğa rağmen, memnun olmuş gibi ona baktı ve işini bitirip iğneleri yere bıraktığında başını salladı.

Eğildi ve saç tellerinden oluşan perdenin bir omzunun üzerinden düşmesine izin verdi, uçları adamın çıplak göğsüne değiyordu. Adamın gözleri ağırlaştı ve onun altında kaydı.

"Mutlu musun?" diye sordu.

Başını kaldırdı, nefesi kızın yanağını gıdıklıyordu. "Çok güzel."

Adam onu öpmeden hemen önce geri çekildi, ağzı onunkine değdi. Küçük bir hayal kırıklığı sesi çıkardı ve tekrar denedi. Bu sefer kadın onu bir tokatla ödüllendirdi, eli yanağına değdiğinde acı veriyordu. Adamın nefesi kesildi, kadın kıcını onun göğsüne yerleştirirken başı yana savruldu. Mükemmel tenine bulaşan parmak izlerini görünce içinde bir sıcaklık dalgası yükseldi, yüzüne ve boynuna bir kızarıklık yayıldı, ona bakarken gözleri şokla irileşti.

Avucunu adamın çenesine çarptı ve acımasız parmaklarıyla yüzünü kavradı. "Kendimi biraz daha açık ifade edeyim. Ben sana söylemedikçe hiçbir şey yapmayacaksın. Eğer ben senin aletini kendi zevkim için kullanırken senin burada bir ceset gibi yatmanı istiyorsam, o zaman bunu yapacaksın. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Sert nefesleri sıkılmış dişlerinin arasından tıslayarak çıkıyordu ve öfke ile uyarılma arasında bir yerde duruyormuş gibi görünüyordu. Savaşı siki kazanmış olmalıydı, çünkü sıkılmış çenesine ve açılan burun deliklerine rağmen başıyla onayladı.

"Güzel," dedi ve adamın çenesini serbest bırakıp saçlarından bir tutam yakaladı.

Başını eğip ağzını ısırдыğında homurdandı, alt dudağını dişlerinin arasında yakaladı, sonra sertçe çekiştirdiğinde inledi. Saçlarını daha sert çekerek başını geriye yatırdı ve dizlerinin üzerine kalktı.

"Çok güzel bir ağzın var, Robert," dedi, vücudunu onun başının üzerine oturacak şekilde kaydırarak. "Bunun için çok daha iyi bir kullanım düşünebilirim."

Robert hiç tereddüt etmeden onun ne demek istediğini anladı ve kız kendini dilinin erişebileceği bir yere indirirken ağzını açtı. Dudakları kadının kışına değdi, keskin nefesleri kadının buklelerini gıdıkladı. Sonra dilini ona doğru fiskeledi, monsunun dikişini hedef aldı ve içinde saklı olan narin eti aradı. Hızlı bir nefes aldı ve tuttu, boğazı ve göğsü yanıyordu, tekrar yapmasını bekledi, tek bir vuruşun neden olduğu küçük zevk titreşimini arttırmak için.

Bakışlarını onunkilere kaldırdı, daha fazlası için geri dönerken gözlerini kırpmadan tuttu, dili onun açıklığına daldı ve sonra yukarı doğru okşayarak klitorisine indi. Nefesi alçak bir iniltiyle kesildi ve saçlarını sıkıca tutarak daha fazlası için sessiz bir komutla kalçalarını kabarttı.

Robert onu tekrar yaladı, yavaş, yakıcı kucaklama bir yıldırım çarpması gibi ona bir zevk sarsıntısı gönderdi. Sonra, hırıltılı bir homurtuyla başını kaldırdı, saçlarını Cassandra'nın elinden çekip aldı ve açık ağzını tamamen ona dayadı. Cassandra titredi, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onu yutmaya başladığında sert yatak başlığına tutunmak için uzandı, ağzı çekip emdi, dili acımasız bir ısrarla merkezindeki zonklayan tomurcuğa vurdu.

Bu... bu hiç de beklediği gibi bir şey değildi. Millicent ona bu eylemi açıklamıştı ve kulağa yeterince hoş gelmişti. Bundan zevk alacağını, muhtemelen bir horoz tarafından doldurulmaktan daha fazla zevk alacağını biliyordu.

Ama bu basit bir zevk değildi. Bu aynı anda hem düşmek hem de uçmak gibiydi, canlanmak gibiydi, tüm sinir uçları kıvılcımlanıyor ve varlığından bile haberdar olmadığı yerlerde hisler yaratıyordu.

Parmaklarını yatak başlığında sıkarak başını geriye attı ve son çekincelerini de serbest bıraktı. İsteddiği şey buydu -bu

Güç ve zevk duygusu, bu odaya girerken duyduğu tüm korkuları gölgede bırakıyordu. Klitorisine karşı mükemmel bir baskı oluşturan açığa uyum sağlayarak adamın ağzını terk edilmiş bir şekilde emdi. Tek bildiği, adamı boğuyor olduğuydu ama bunu umursayacak bir şey bulamıyordu... adam son nefesini vermeden önce boşaldığı süreç.

Çok yakındı, içinde derinlerde bir şey sıkıca sarılıyordu, artan bir aciliyet duygusu hareketlerini daha düzensiz, daha az kontrollü hale getiriyordu. Robert'a baktığında onu tamamen kendi işine dalmış, kirpiklerini elmacık kemiklerinin üzerine indirmiş, ağzıyla onu okşarken buldu. Böyle daha da güzeldi, başı kalçalarının arasındaydı, saçları dağınıktı ve elinin izi yanağında pembe bir çizgi halindeydi. Ona tekrar vurmak, saçını çekmek, onu daha da iz bırakacak yerlerinden ısırarak istiyordu. Onun mükemmel küçük tuvali.

Sanki onun kendisine baktığını hissetmiş gibi gözlerini açtı, ama onu çıldırtmaktan asla vazgeçmedi. Bakışları onunkilerle kilitlendi, başını yukarı kaldırdı ve klitorisine yapıştı, güçlü, karın titreten emişlerle onu çekti.

"Oh," diye haykırdı, güçlü bir salıvermenin ilk sarsıntıları içinden geçmeye başladığında kalçaları başının her iki yanında titriyordu. "Oh... lanet olsun!"

Robert inledi, kendini onun zevkine daha da fazla verdi, klitorisini hızlı daireler çizerek tıngırdattı ve mükemmel bir uyum içinde emdi. Tırnaklarını yatak başlığına geçirdi ve doruk noktası şiddetli bir fırtına gibi onu parçaladığında sevgili hayatı için tutundu. Klitorisi karıncalanıyor ve neredeyse adamın üzerine yığılana kadar iç uyluklarından ve rahminin derinliklerinden acı verici ve neredeyse acı verici zevkin derin sancıları bıçaklanıyordu.

Robert onu öpmeye ve yalamaya devam ederken titreyerek kendini tuttu ve her saniyesini bitirdi. Sanki kızın dokunmaya karşı daha da hassaslaştığını biliyormuş gibi şimdi daha nazik davranıyordu. Sanki dilini klitorisinin üzerinde bir kez daha yavaşça sürüklemesinin onu gerçekten öldürebileceğini biliyordu.

Böylesine güçlü bir serbest bırakma. Görevine o kadar odaklanmıştı ki, kız çekilmeye başladığında gerçekten şok olmuş görünüyordu.

Küçük bir kızgınlıkla onu kovaladı, dili aceleci bir vuruşla onun içinde gezindi. "Henüz bitirmemiştin."

Adamın yüzünde bulduğu huysuz hayal kırıklığı karşısında gülümsemesine engel olamadı. "Hevesli küçük şey, değil mi?"

Başını kaldırdı, onu tekrar ağzına almaya çalıştı ama kadın vücudunun daha aşağısına doğru ilerlemiş, göğsünün üzerine oturmuş ve kendini onun ulaşamayacağı bir yere koymuştu.

"Buraya geri gel," diye homurdanarak gözlerini ona dikti.

Çenesini tekrar kavradı, bu sefer daha nazikti. Görünüşe göre, ağızıyla yapabildiği muhteşem şeyler onun yumuşak tarafını körüklemişti.

"Bu harikaydı, ama başka planlarım var."

Aletinin ucu sırlıslıkla ıslak girişine değene kadar vücudunda aşağı doğru hareket ederken nefesi kesildi.

"Evet," diye iç geçirdi, kalçalarını yukarı doğru kaldırarak ona yaklaşmaya, içine girmeye çalıştı.

Adamın ulaşamayacağı bir yere doğru ilerledi ve geri sıçrayarak bacaklarının arasına çömeldi. Adamın yüzündeki çaresizlik ve hayal kırıklığı karışımı ifadeye gülmek elde değildi. Ses tamamen yabancı, alçak ve gırtlaktan geliyordu, sanki bir tür baştan çıkarıcı kadının dudaklarından.

Hiç ona göre değil.

Hoşuna gitmişti. Bu deneyimle ilgili her şey hoşuna gidiyordu; kontrolün kendisinde olmasının verdiği heyecan, doruğa ulaştıktan sonraki baş döndürücü his, adamın gözlerini üzerinde hissetmek, daha fazlasını beklemek ve yalvarmak.

Neden korkmuştu ki?

"Lütfen," diye fısıldadı Robert, kalçalarını tekrar sallayarak.

Bu hareket, sikinin parmak eklemlerine sürtünmesine neden oldu; teni ipeksi ve yumuşaktı ama sıcaklığıyla kavuruyordu. Az önce söylediği kelime

Dilinin okşaması gibi, şaşırtıcı bir güçle uyarılmasını yeniden hayata geçirdi.

"Tekrar söyle," diye ısrar etti, kelimenin orada nasıl oluştuğunu görebilmek için adamın ağzına bakıyordu. "İstediğin şey için bana yalvar."

Kıpırdandı, kolları ipleri çekiyordu, etraflarındaki et pembeye dönüyordu. Acıyor olmalıydı ama umurunda değildi. Adamın da umurunda değil gibiydi, tahrik olma hali her geçen saniye daha da artıyordu. Sertleşmiş ve yukarı doğru zorlanıyordu, aletin ucu kızgın bir kırmızıya bürünmüştü, yarıktaki boncuk boncuk eriyikler toplanıyordu.

Bu hoşuna gitmişti -kendi çaresizliği, kadının kontrolü, hatta belki de kendi çırpınışları yüzünden bileklerini ısırarak iplerin verdiği acı bile.

"Lütfen," dedi tekrar, sözcükler ağır ve soluk soluğa çıkıyordu. "Lütfen, dokun bana."

Artık kendini tutamayarak ona boyun eğdi. İlk kez gerçek bir alete istekli bir elle dokunacaktı ve Robert'inkine gerçekten dokunmak istediğini bir dereceye kadar şokla fark etti.

Kadının parmakları organın etrafına dolandığında tısladı. Avucundaki organ kaya gibi sertti, yan tarafındaki bir damar sanki kendi kalp atışları varmış gibi atıyordu. Kız onu evcilleşmemiş bir merakla incelerken, adam hareket etmeye başladı, kalçaları sikiyle eli arasında sürtünme yaratmak için kayıyordu. İhtiyaçtan aklı başından gitmiş gibiydi, iplere karşı zorlanırken neredeyse kızın yumruğunu beceriyordu.

Görünüşe göre sabırsızlanıyordu. Buna izin veremezdi.

Aletini sıkıca kavrarken, aynı anda boştaki elinin topuğunu kalçasının leğen kemiğiyle birleştiği kıvrıma getirdi. Aşağı doğru bastırarak, Millicent'ın ona bahsettiği sinir ve tendon yığını buldu; bastırıldığında en güçlü erkeği bile bastırabilecek bir acı patlamasına neden olacaktı.

Amaçlanan etkiyi yarattı, Robert bir böğürtü çıkardı ve hareketsiz kalmadan önce onun altında titredi. Geniş, vahşi gözlerle ona baktı,

Adamın göğsü kabarırken, kadının iyi derecede acı çektiğinden emin olduğu bir şekilde nefes almaya çalışıyordu. Yine de aleti her zamanki gibi sertti, taşakları sımsıkıydı ve ateşin ışığında başını parıldatan bir başka nem damlası vardı.

"Lanet olsun," diye fısıldadı soluk soluğa bir huşu içinde. "Anlamıyorum... Nasıl olduğunu anlamıyorum..."

"Acıdan hoşlanıyorsun," dedi ona, başparmağını az önce işkence ettiği baskı noktasının üzerinde gezdirerek, bunun onu nasıl ürpertiğine dikkat çekti. "Tersine... Seni incitmekten hoşlanıyorum... olması gerekenden daha fazla."

Kaşlarını kırıştırdı, kendisiyle ve onun sözleriyle boğuşuyor gibiydi. Aralarında olup bitenleri mantığa büründürmeye çalışan adamın zihninde dönen çarkları neredeyse duyabiliyordu.

Cassandra'nın bunun için zamanı yoktu. Kim olduğu ve ne istediği konusunda uzlaşmaya varmıştı. Robert da aynısını kendi zamanında yapabilirdi... şu anda o, Cassandra'nındı.

Başını eğdi ve dilini adamın aletinin ucunda gezdirdi, bu da onu dikkatini dağıtan düşüncelerinden koparmış gibiydi. Adam inledi ve kadın daha fazlası için geri döndü, onu yaladı ve dilini yarığına daldırdı. Adamın tohumunun tuzlu tadı damağını istila etti; hiç de nahoş değildi.

"Tanrım," diye inledi, kadın onu ağzının içine alırken sırtını kamburlaştırdı.

Boğazının arkasına gelene kadar onu içine aldı, sonra tekrar denemeden önce geri çekildi, yavaş ve istikrarlı bir ritim tutturdu. Kıpırdamadan durmakta zorlanıyor gibiydi ve Cassandra ayak bileklerini de bağlayıp bacaklarını ayırması ve kendi hızında itmesini zorlaştırması gerekip gerekmediğini merak etti. Ama sonra, artık bir ritim bulduğu için buna pek aldırmadığını fark etti... artık onun yüzünden hareketsiz kalamadığını anlıyordu.

Başparmağını baskı noktası üzerinde oluşmaya başlayan çürüğün üzerine koyarak, dudaklarını şaftına doğru çekerken ona doğru itti.

uzun, yavaş sürüklenme.

Robert bir ılık daha attı, dişlerini sıkarak daha çok hırıltı gibi çıkmasını sağladı. Bunu tekrar yaptı, karnındaki kasların nasıl sıkıldığını ve kollarının bağlarına karşı nasıl sarsıldığını fark etti. Sanki çok fazla içmiş gibi baş döndürücü bir his iini. Sadece o anın, bir erkeği merhametine bırakmanın heyecanıyla sarhoş olmuştu. Ve herhangi bir erkek de değildi. Annesinin ya da kız kardeşlerinin ona asla sahip olamayacağını söylediği türden bir adamdı; bir zamanlar korktuğu türden.

Son çekincelerini de bir kenara bıraktığında geriye hiçbir şey kalmamıştı. Daha fazla bekleyemezdi ve Robert sanki pamuk ipliğine bağlıymış gibi görünüyordu.

Bunu bitirmenin, onu tutan, korku ve tiksintiyle dolu o yerde tutan son engeli aşmanın zamanı gelmişti. Robert, kız onu ağzından bıraktığında bir yemin mırıldandı ama kızın vücuduna tırmanıp onu içine almak için pozisyon almasını hevesli bir beklentiyle izledi.

Dudaklarını yaladı ve bakışlarını, geniş kafası tam klitorisine dayanacak şekilde ona aı veren görüntüsüne kilitledi. Küçük yumruyu uyarmak ve onu sularıyla kaplamak için onu kullanarak kendini ona srtt. Hızını artırırken, kalçalarını dndrrken ve onu doğru açıda tutmak için horozunu daha sıkı kavrarken bir titreme onu sarstı.

Tıpkı onunki gibi harcayabilirdi, kalçalarının her dalgalanmasına mükemmel bir kontrpuan sunan ucunun sürtünmesinden. Robert da onunla birlikteymiş gibi görünüyordu, nefesleri sert pantolonlardan çıkıyor, kalçaları ona karşı daha sert itmeye çalışırken esniyordu.

"Beni al, lütfen... lütfen."

Gözleri kayarak kapandı ve titredi, o lanet kelime bir kez daha duyularına zarar verdi. Sesi kısılana kadar onun yalvarışlarını dinleyebilirdi.

"Tekrar dene Robert," diye ısrar etti, onu tam içine yerleştirdi ama istediğini elde edene kadar üzerine kaymayı reddetti. "Aşağıda ilk konuştuğumuzda yapacağımı söylediğim şeyi yapmam için yalvar bana. Hatırlıyorsun, değıl mi?"

Gözleri vahşi bir ışıkla parlıyordu, tüm sağıduyusu ve neyin doğıru, yanlış ya da görünüşte olabileceğine dair fikirleri silinip gitmişti. Tıpkı onun gibi titreyen bir istek ve ihtiyaç yığınıydı ve görünüşe göre, acısına son vermek için her şeyi yapabilirdi.

"Becer beni," diye homurdandı, ona karşı sallandı, içine doğıru daha derine itmeye çalıştı. "Becer beni, lütfen."

Tek bir hamlede adamın üzerine çöktü, hem adamın siki hem de sözleri içini doldururken gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Ellerini adamın göğsüne dayayarak bir an bile düşünmeden kendini adama teslim etti; artık geçmişi, korkularını, öfkesini, hiçbirini düşünemeyecek kadar kendinden geçmişti. Çıldırııcı bir tempoyla ona biniyor, parmakları göğsüne bastırıyor, kalçaları onunkilere çarpıyordu. Amcığı adamın etrafında lezzetli ve hoş bir çekişle geriliyor, adamın kalın genişliğı en hassas yerlerine doğıru itiliyordu.

Robert onun aşağı doğıru her hareketine kendi yukarı doğıru hamleleriyle karşılık verdi. Onu bağılayıp sikmeyi bekliyordu... onun da kendisini bu kadar rahat ve kısıtlamadan yoksun bir şekilde sikmesini değıl. Adam delirmiş gibiydi, nefes nefese kalmış ve homurdanıyordu, alnı ter içinde kalmıştı, kadının içine doğıru ilerliyor, amcığının içine gömülmüş olan tatlı noktayı okşuyordu.

şaşırtıcı bir şekilde, ona izin vermekten, onun ritmine uymaktan, onun kadar dizginlenmemiş ve sınırsız olmaktan mutluydu. Onu tırmaladı, tırnaklarını göğsüne geçirdi ve kükremesini sağladı, kalçalarını döndürdü ve onu daha derine aldı, o kadar derine ki sınırına kadar gerildiğini, onunla dolu ve patladığını hissetti.

Kaldıraç olarak yatak başlığına tutunmak zorunda kaldı, bu da göğüslerini adamın ağızına yaklaştırdı. Hiç tereddüt etmeden bundan yararlandı ve sert bir iniltiyle başını kaldırarak dudaklarının arasına bir meme ucunu aldı. Ağızının sıcaklığı

ağız ve dilinin törpüsü onu uçurumun kenarına fırlattı ve onun üzerinde titredi, daha fazla zaman için savaşıırken görüşü kenarlarda kararıyor. Bunun sona ermesine, güç, zevk ve zaferin baş döndürücü telaşının bitmesine hazır değildi. Yine de bunu durdurmanın bir yolu yoktu, Robert'ın dişlerinin göğsünün hassas ucuna sürtünmesi onu saf, dolambaçlı bir hazzın karanlık atmosferine savurdu.

Acımasız paroksizmler onu içeriden sarstı ve onu sürekli olarak sürükleyen ecstasy dalgalarına teslim olmak için gözlerini kapattı. Amacı onun etrafında sıkıştı, karnı sıkıştı ve kalçaları daha önce hiç bilmediği bir doruğun gücüyle büküldü.

"Tanrım," diye mırıldandı Robert onun göğsüne doğru. "Yapamam... Öleceğim. ..."

Kendi salıverilişinin selinden güçsüz düşerek onun üzerinde gevşedi, Yine de onun sözlerini, altındaki sarsıntılı hareketlerini... kendi sonunu ima eden çaresizliği belli belirsiz kaydetti.

Cassandra tam zamanında kendini onun üzerinden kaldırmayı başardı ve tohumları sıcak fişkırımlar halinde fişkırmaya başladığında onu eline aldı. Başını geriye atarak sarsıldı ve inledi; Cassandra onu sonuna kadar okşayıp son damlasına kadar sıkana kadar şaftını çalıştırırken, spermleri Cassandra'nın elinin arkasına ve karnına sıçradı.

Adam gevşedi, kolları bağlarının içinde sarktı. Cassandra onun açılmış bacaklarının arasına oturdu, dirseklerine yaslanarak gözlerini kapadı ve nefesini tutmaya çalıştı. Kol ve bacakları ağırlaşmıştı ve gözlerini açık tutabilmek için kendini zorluyordu.

Yakında ayağa kalkıp Robert'ı serbest bırakması gerekecekti. Ama Robert ikisinin de üzerine çöken esareti kırmak için acele gibi görünmüyordu; nefesleri ateşin çıtırtısıyla uyum içinde çınlıyor, dar yatağın iki yanında sırtüstü yatarken bacakları birbirine değiyordu.

Böylece Cassandra başını arkaya eğdi ve gülümseyerek tatlı, kendinden geçmiş zaferin sıcaklığının tadını çıkardı.

BÖLÜM 3

SUFFOLK, 1820 DÖRT AY SONRA ...

Robert, atalarının evi olan Briarwell Malikânesi'ne yaklaşırken bineğinin dizginlerini çekti. Londra'da geçirdiği zaman artık birkaç

ayları geride bıraktıktan sonra, taşradaki tanıdık hayatının rahatlığına geri dönmüştü. Babasının yönetemeyecek kadar hasta düştüğü emlak işleriyle ilgilendiği bir hayat. Annesinin üzerine titrediği, sevdiği başka bir adam son nefesini verene kadar gün sayan annesine sadık kaldığı bir hayat.

Leydi Cassandra Lane ile bir meyhanenin üst katındaki odada geçirdiği gecenin kendisini en temelden değiştirmedini iddia etmek için elinden geleni yaptığı bir hayat.

Hızlı adımlarla ahıra yaklaşırken, aklının geçmişe gitmesini engellemeye çalıştı ama başaramadı.

Hayatının en tatmin edici cinsel karşılaşmasından sonra Cassandra ellerini yatak başlığından çözmüş ve sert sicimin bıraktığı sıyrıkları ortaya çıkarmıştı. Bilekleri acımişti ama ipin yanmasına neden olan kendi kıvrınması ve çırpınmasıyken ona kızamazdı. Kadın ona kravatını fırlatmış, adam da kravatını ipe bulaşan spermleri temizlemek için kullanmıştı.

karnını. Sonra yaslanıp onu seyretti, şimdi ona her zamankinden daha fazla hayran olduğunu itiraf etmekten utanmıyordu. Ona yaptığı şeyler ... daha önce hiç bu kadar cesur ve ham, kendi istek ve ihtiyaçlarının bu kadar farkında olan bir kadınla birlikte olmamıştı.

Kadın ocağın önünde çırılçıplak durmaya gittiğinde, adam bakışlarıyla onu takip etmiş ve bir insanın onu nasıl sade bulabileceğini merak etmişti. Geçmişte onu sıkıcı bir duvar çiçeği olarak gördüğü için suçluydu ama bunun nedeni, herkes gibi onun da sadece üstünkörü bir bakış atmış olmasıydı. Şimdi onu en doğal haliyle görebiliyordu -kızıl altın rengi saçları dağınık bukleler halinde sırtından aşağı sarkıyordu- Robert onu *görüyordu*. Uzun bacakları fiziksel aktiviteden, belki de ata binmekten kaslanmıştı. Kalçalarının genişliği, görkemli göğüslerinin çıkıntısı, sırtının ince bir bele doğru uzanan kıvrımı. Derin düşüncelere dalmış gibi odanın diğer ucuna bakarken profilinin ana hatları.

Sessizlik dayanılmaz bir şekilde uzamaya başladığında Robert yatağın üzerinde kaykılmış ve onun konuşmasını, bir şey söylemesini ya da yapmasını beklemişti. Bu onun için el değmemiş bir bölgeydi. Bir fahişeye, bir erkek nasıl davranması gerektiğini bilirdi. İşini bitirdiğinde parasını ödedi ve arkasına bile bakmadan oradan ayrıldı, o bir sonraki taklasına hazırlanırken kendi hayatına döndü. Önemseydiği ya da herhangi bir sevgi bir kadınla daha fazla oyalanabilir, onu kollarının arasına alıp az önce yaptıklarının kalıcı etkilerinin tadını çıkarabilirdi.

Ama daha önce hiç onun gibi bir kadınla birlikte olmamıştı; ellerini bağlayan ve kendisine dokunmamasını isteyen, her şey bittiğinde kendi içine çekilen bir kadınla.

Kadının konuşmaya niyeti olmadığını anlayınca ayağa kalktı ve sessizliğe daha fazla dayanamayarak boğazını temizledi.

"Umarım..."

Kız ona bakmak için başını çevirdiğinde, odanın ışığı gözlerini maviden çok gri gösterdiğinden, sözünü yarıda kesti. Bir süreliğine silahsızlandırılmış

Bir an durakladı, boğazını bir kez daha temizledi ve tekrar denedi.

"Umarım benden istediğın şeyi almışsındır."

Bakışlarını onun üzerinde tuttu ve iddiasını inkâr etmesi için ona meydan okudu. Kadının onu sadece fiziksel bir ihtiyacını gidermek için kullandığına inanmak istiyordu ama bir şey ona bundan daha fazlası olduğunu söylüyordu. Bu basit bir zinadan daha öte bir şeydi ve onu alt kattaki diğer erkeklere tercih etmesinin bir nedeni vardı.

Başını eğerek, çıplak vücudunun sergilenmesinden bile daha fazla, kendisini tamamen açıkta hissetmesine neden olacak şekilde bakışlarına karşılık verdi.

"Evet," diye cevap verdi, gözlerini tekrar ateşe dikerek. "Evet. Hem de beklediğimden çok daha fazlasını. Bu yüzden... teşekkür ederim."

Ona teşekkür mü edecekti? Neredeyse hiçbir şey yapmamıştı... en azından bir kadını yatağa atarkenki tipik coşkusuyla karşılaştırıldığında.

Yine de sadece "Benim için bir zevkti... kelimenin tam anlamıyla." diyebilirdi.

Güldü ama sesi içten ya da hafif değildi. Her şeyden çok bir homurtuydu, kısa ve nefes nefese, giysilerinin çeşitli parçalarını toplamaya başladı. Çoraplarını çekmek için eğildiğinde, ona yardım etmesi gerekip gerekmediğini merak etti. İşlerini bitirdiklerine göre dokunmama emri hâlâ geçerli miydi?

Tedbiri elden bırakmayıp kendi başına giyinmeye karar verdi ve onun da aynı şeyi yapmasına izin verdi.

İşini bitirdikten sonra kravatını çıkarıp paltosunun göğüs cebine soktu ve döndüğünde onu karşısında buldu. Eldivenleri ve pelerini de dahil olmak üzere tüm katlarını yeniden giymişti. Saçlarını eski haline getirme zahmetine katlanmamıştı ve kalın bir tutamı bir omzunun üzerinden sarkıyordu.

"Neyse, ben gideyim artık," dedi ve kapıya doğru ilerlemeye başladı.

İçinden bir ses onu ileri doğru itti ve daha iyi düşünemedi elini uzattı. Adamın parmakları koluna dolandığında kadın gerildi, gözlerini kısarak ağır bir ifadeyle ona baktı

suçlama ölçüsü. Onu bu şekilde dokunmaya iten şeyin ne olduğunu anlamamıştı; sadece neden evet dediğini ona söylemesi gerektiğini biliyordu.

"Hayatımın büyük bölümünde aynı kadına aşık oldum," diye ağzından kaçırdı cesaretini kaybetmeden önce. "Son yıllarda, onu kaybettiğimi görmeye başlamıştım. Parmaklarımın arasından kayıp gitmeye başlamıştı ve... belki de en başından beri hiç benim olmamıştı. Daha çok çabalarsam, onun için savaşırsam, kaybettiğimiz zamanı telafi edersem onu geri kazanabileceğimi düşündüm. Ama bugün onun başka birini seçmesini izledim; benim olmadığım her şey olan bir adamı."

Yüz ifadesindeki kızgınlık eriyip gitmiş ve gözlerinde anlayış parlamıştı. Tanrı'ya şükür acıma yoktu ama bakışları ona anladığını söylemişti.

"Leydi Daphne," dedi - bir soru değil, bir onaylama.

"Evet," diye cevap verdi, kadının adını duyunca boğazında bir düğüm oluştu. "O ve Hartmoor... şey, artık pek önemi yok. Sadece anlamın için söylüyorum... Bu gece buraya onu unutmak, başka bir şey hissetmeye çalışmak için geldim."

Gülümsemeye çalışır gibiydi, ağzının kenarı hafifçe seğiriyordu. Yine de yüz ifadesi her zamanki gibi ciddiyetini koruyordu.

"Peki sen... başka bir şey hissettin mi?"

O zaman ona gülümsedi, göğsünden küçük bir kahkaha yükseldi. "Tüm bu süre boyunca onu bir kez bile düşünmedim."

Şimdi, ağzının köşesi bir tik yukarı kalktı. "Senin adına sevindim."

Başını sallayarak onun kolunu bıraktı ve geri , artık gitmesine izin vermekten memnundu. Kendisi çıkmadan önce ona zaman tanımak için biraz oyalanacaktı. Artık iyice yorulmuştu ve Kasaba'daki süit odasına dönüp geceyi geçirmek için fazlasıyla hazırды.

Şaşkınlıkla kapı aralığında duraklamış ve yüzünü ona dönmüştü. Koridorda beklemekte olan hizmetçiye dönüşmüş muhafız Peter'ı gördü. Adam odaya bakar bakmaz gözden kayboldu ve her şeyin olması gerektiği gibi olduğuna karar vermiş gibiydi.

"Nedenini sordunuz," dedi bir elini kapı koluna dayayarak. "Cevabı oldukça basit Bay Stanley. Gördüğünüz gibi, Lord Fairchild'dan beri... yani, Lord Fairchild'dan beri hiç kimse olmadı."

Daha o sabah, aralarında Cassandra'nın da bulunduğu yarım düzineden fazla genç sosyete kızına tecavüz ettiği *için* asılan adamı hatırlayınca irkildi.

"Kim olacağını, nasıl ve nerede olacağını ben seçmek istedim," diye devam etti. "Neden seni seçtiğime gelince... Senin gibi erkeklere karşı biraz küçümseme besliyorum. Ünvanlı, zengin, şımartılmış. Ve eğer bundan alınmayı düşünüyorsanız, almayın. Şu bir gerçek ki, *ton* erkekleri kendilerine has bir türdür ve siz de onlardan birisiniz. Ama dürüstçe söyleyebilirim ki diğerlerine pek benzemiyorsun. Kısacası, seni seçtim çünkü beni incitebileceğine inanmıyordum."

Hayır, diye düşündü. Ama beni incitebilecek kapasiteye sahipsin.

Yüksek sesle, "Size yardımcı olabildiğime sevindim," dedi.

Bu çürük kelimeler yeterince yeterli olmamıştı. Yine de, ona verdiği şeyi tekrar, sonra tekrar ve tekrar istediğini nasıl açıklayabilirdi? Bertram Fairchild'ın iğrenç tadını ağzından temizlemek için ihtiyaç duyduğu kadar çok kez yapacağını ona nasıl söyleyebilirdi?

"Güle güle Bay Stanley," dedi ve konuyu onun elinden aldı.

Bu sözlerle kendini fazlasıyla açık etmişti. Ona bunun tek seferlik bir ilişki olacağını söylemişti ve sözüne sadık kalmaya niyetliydi. Şimdi yollarını ayıracaklar ve bundan bir daha asla bahsetmeyeceklerdi.

"Güle güle, Leydi Cassandra."

O vedadan beri onu ne görmüş ne de onunla konuşmuştu; odasını bırakıp eve dönmeden önce Londra'da sadece bir gece daha geçirmişti. Uzun süre uzak kalmaktan hiç hoşlanmazdı, çünkü babasının ne zaman daha kötüye gidebileceğini asla bilemezdi.

"Ona sizin için iyi bakacağım, Bay Stanley," dedi seyis, attan iner inmez Robert'ın atının dizginlerini eline aldı.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi ve malikâneye giden patika boyunca yürümeye başladı.

Erken bir bahar sabahının serinliği yerini hoş bir sıcaklığa bırakmıştı, bulutsuz bir gökyüzünde güneş tepedeydi. Geçtiğimiz hafta boyunca evin içine hapsolmuş bir halde aklını kaçırmıştı, neredeyse sürekli yağan yağmur dışarıda bir şeyler yapmasını imkânsız hale getiriyordu. Bu sabah uyandığında toprağın neredeyse kuruduğunu ve bulutların azaldığını görünce sabah gezintisi için yola koyuldu. Bunun, Cassandra'yla Beyaz Horoz'da yollarını ayırdığından beri kendisini rahatsız eden sürekli tedirginlik halinden kurtulmasını sağlayacağını ummuştı.

Cassandra'nın gözlerini açtığı dolambaçlı zevki daha fazla tatmak için duyduğu arzunun zamanla azalacağını düşünmüştü. Ne de olsa sikini ilk kez bir kadının içinde ıslattıktan sonra da aynı şeyi yapmıştı. Doymak bilmiyordu, her zaman ve her yerde daha fazlasını istiyordu. Bu türden ısrarlı bir uyarılma yaşı ve tecrübesiyle birlikte ortadan kalkmış ve sikişmeyi düşünmeden beş acınası dakikadan daha uzun süre geçirebildiği hayatında ilerlemişti.

Ancak, bu tamamen farklı bir sorun olduğunu kanıtladı. Sorun sadece sikişmeyi düşünmeden edememesi değildi... Sorun bağlanırken, tokatlanırken ve hükmedilirken sikişmeyi düşünmeden edememesiydi. Cassandra'nın parmak izleri ertesi sabah solmuştu ama o geceyi her düşündüğünde o darbeyi hissettiğine yemin edebilirdi -çenesine batan iğnenin canlı çiçeği, kalp atışları dört nala hızlanırken damarlarında dolaşan kan dalgası, sikişinin acı verici sınırlara kadar sertleşmesine neden olması.

Mahvolmuştu. Kesinlikle mahvolmuştu.

Bu zor duyguyu başka şekillerde yakalamaya çalışmıştı. Ama Lavenham'daki fahişeler -her zaman tercih ettiği kızıl saçlı güzel fahişe bile- ona, yeni keşfettiği bu yönüne hitap eden hiçbir şey sunamamıştı. Biri onun için ellerini bağlamış, bir diğeri onu birkaç kez ısırılmıştı bile.

İkisi de onu Cassandra'nın yarısı kadar etkilememiştii ve her iki karşılaşmadan da her zamankinden daha sinirli ayrılmıştı.

Geçtiğimiz ay, anılar hem uyanık olduğu saatlere hem de rüyalarına musallat olsa da, tamamen vazgeçmişti. Sonuç olarak, artık derinlerde bir yerlerden gelen ve sürekli artan bir baskı hissiyle dolaşıyordu. Yine de, ne yaparsa yapsın, bundan asla kurtulamıyordu.

İşin ironik yanı, o gece için, ona kalp kırıklığının gerçekliğinden, süregelen yalnızlığından bir kaçış sunduğu için çok minnettar olmuştu. Artık Daphne'yi neredeyse hiç düşünmüyordu, ki bu bir lütuf olmalıydı. Beklenmedik kaçışının haberi her yere yayılmış, Hartmoor'la birleşmesine neyin yol açtığına dair fısıltılar hem Londra'daki misafir odalarında hem de taşradaki malikâne salonlarında kulaktan kulağa dolaşmaya başlamıştı. Ancak Robert, kaybettiği aşkını düşündükçe göğsünde hissettiği periyodik sancı bir yana, ilk başta ezici bir kayıp olarak düşündüğü şeye karşı giderek kayıtsızlaştığını fark etti.

Artık düşüncelerine başka bir kadın hükmediyordu ve ne kadar çabalasa da zihnini onun tuzağından kurtaramıyordu.

"İyi günler, Bay Stanley."

Gözlerini kırıştırdı, eve girdiğini ve hizmetçiyle yüz yüze geldiğini fark etti. Onu incelerken alnında endişeli bir ifade belirmişti - ifadeye alışmaya başlamıştı. Artık farklıydı ve etrafındaki herkes bunu hissediyor gibiydi. Bir zamanlar onun alamet-i farikası olan her zamanki neşeli gülümsemeleri ve cana yakın doğası artık belirgin bir şekilde yoktu.

"İyi günler, Bayan Godfrey. Annemi gördünüz mü?"

Masasına yığılmasına izin verdiği yazışmalara cevap vermek için çalışma odasına gitmeden önce, ona bir bakması gerekiyordu. Daphne'nin peşinden Londra'ya gittiğinden beri araları biraz gerilmişti.

"Seninki aptalca bir iş," diye onu uyarmıştı. "O kadın hasarlı bir mal ve gelecekteki baronesiniz olmaya uygun değil. Gerçekte, o

hiç olmadı."

"Onu tanımıyorsun," diye karşı çıktı. "O iyi bir kadın... sevdiğim kadın. Göreceksin. Döndüğümde nişanımızı ilan edeceğim."

Tabii ki, adam eli boş ve kalbi kırık bir şekilde döndüğünde, başından beri haklı olduğunu ilan etmekten çok mutlu olmuştu, ancak bunu sempati kisvesine büründürmüştü.

"Benim zavallı, tatlı oğlum," diye mırıldandı, boğumlu eliyle yüzünü okşamak için uzandı. "Sana asla senin için yeterince iyi olmadığını söylemiştim. Senin ne kadar harika bir koca olacağını göremiyorsa, olması da mümkün değil."

Elini itip uzaklaştı ve onun sürekli üzerine titreme ve yaltaklanma ihtiyacına boyun eğmeyi reddetti. Çoğu zaman onun duygularına karşı anlayışlı olmaya çalışıyordu. Ne de olsa geriye kalan tek çocuğuydu ve bir annenin dört oğlu için içinde barındırdığı tüm sevginin, ilginin ve karışmanın alıcısı haline gelmişti. Ama buna katlanacak sabrı yoktu ve şimdi bile tahammülünün giderek azaldığını fark ediyordu.

Hizmetçi, "Sanırım babanızla birlikte ziyarete geldi," diye cevap verdi. "Çok iyi, teşekkür ederim."

Onun yanından hızla geçerek merdivenleri ikişer ikişer çıktı, vücudu hâlâ varlığının her yarığını ve köşesini kaplamış gibi görünen aşırı enerjiyle gümbürdüyordu. Yolculuk yeterli olmamıştı. Kendini oyalamak için başka bir yola ihtiyacı vardı ama ne yapacağını bir türlü bulamıyordu. Belki tekrar ata binmek yardımcı olabilirdi. Kiracıları ziyaret etmeyeli birkaç hafta olmuştu ve birkaç kulübenin çatısının onarımının olması gerektiği gibi gittiğinden emin olması gerektiğini düşündü. Babası her zaman özenli bir toprak sahibi olmuştu, onlarınkinin küçük bir işletme olduğu düşünülürse bu kolay bir işti. Baron henüz ölmemiş olsa da, insanların

Malikâneye bağı olan bu kişilerin refahı ile ilgilenmek artık ona düşüyordu.

Babasının odasının kapısı aralıktı, o da kapıyı iterek açtı ve içeriye baktığında baronun yatmış kitap okuduğunu, annesinin de kucağında bir nakış kasnağıyla yakındaki bir koltukta oturduğunu gördü.

Yıllar boyunca onları bu şekilde o kadar sık görmüştü ki, bu evin herhangi bir odasına girdiğinde annesini orada babası olmadan bulmayı hayal etmek bile zordu. Oldukça iyi bir çifttiler; annesi minyon ve yuvarlak hatlıydı, babasının ince bedeni ise hastalık nedeniyle zayıflamıştı. Babasının koyu renk saçları ve annesinin buğday sarısı saçları tamamen beyazlamıştı, babasının kel tepedeki seyrelmiş tutamların arasından görünüyordu. Baronun kara gözleri, zayıflamış ve harap olmuş bedenine rağmen hâlâ neşeyle parıldarken, annesi kaşlarını çatdığı için kaşlarının arasına kalıcı olarak kazınmış ikiz çizgilerle, yüzünü gölgeleyen sürekli bir çatık kaşla dolaşıyordu.

İkisi gençlik, evlilik, doğum ve ölümün zorluklarını birlikte yaşamış, yaşlanmaya alışmış ve kökleri yeraltında birbirine dolanmış iki ağaç gibi birbirlerinin içinde büyümüşlerdi. Birlikte yapamayacakları tek şey ölmek gibi görünüyordu. Babasının sağlığı yıllardır kötüye giderken, annesi her zamanki gibi sağlıklı kalmıştı.

O içeri girerken döşeme tahtaları gıcırdadı, ses dikkatlerini çekti. Babası kitabından başını kaldırıp gözlüğünün kenarından Robert'a baktı, gülümserken yanakları titriyordu. Bu kadar küçük bir görev bile büyük bir güç gerektiriyor gibiydi ve bu ifadeyi uzun süre koruyamadı.

Robert yatağa yaklaşırken babası, "İyi günler," dedi. "Görüyorum ki güzel havanın tadını çıkarmak için dışarı çıkmışsın."

Annesi başını kaldırıp onun kıyafetine ve dağınık saçlarının durumuna baktı ve küçümseyici bir koklama çekti. "Hâlâ sevdiğimden çok daha nemli ve hava hâlâ biraz soğuk. Böyle bir havada gezip dolaşmamalısın."

koşullar, Robert. Ateş, zatürre ya da benzeri bir hastalığa yakalanabilirsin."

"Çocuğu rahat bırak Rosie," diye uyardı babası. "O genç ve sağlıklı. Hayatının tadını çıkarmalı, bu eski evde bizimle tıklıp kalmamalı. Yolculuğun iyi geçti mi oğlum?"

Baron cevap vermek için ağzını açamadan annesi sandalyesinden kalkmış ve elindeki nakış kasnağını bir kenara bırakmıştı. Yatağa yaklaşarak baronla ilgilenmeye başladı, yatak örtülerini göğsüne kadar çekip onu sıkıca sardı, alnındaki az sayıdaki saç telini geriye doğru taradı ve sonra elinin tersini oraya bastırarak yanma ya da ateş olup olmadığını kontrol etti.

"Gerçekten William, bu tür davranışları teşvik etmemelisin. Benim Robert'ım araba yarıĞı yapan, aĞır içki içen ve aylaklık eden o pervasız aptallara benzemez. O iyi bir çocuk, değil mi?"

Robert?"

"Tabii ki anne," diye mırıldandı, alışkanlığın verdiği bir güçle.

Oğullarının kaybının onu ne kadar talepkâr ve zorba yaptığını kabul ederek, endişesini uzak tutmak için her zaman elinden geleni yapardı. Babası da her gün aynı şeyi yapıyor, onun şımartmasına boyun eğiyor ve tüm bunlara sessizce . Ona olan sevgisi, etrafındaki insanların onunla ilgilendiğini ve güvende olduğunu bilmenin onu daha iyi hissettirdiğini görmesini sağladı. Onlara sarıldı çünkü elinde kalan tek şey onlardı.

Cassandra'yla geçirdiği geceyi öğrenirse muhtemelen felç geçirirdi. Bu düşünce dudaklarında hafif bir tebessüme neden olurken, bir kadının onu yatağa bağlayıp yüzüne oturmasından zevk aldığını bilseydi, onun hâlâ 'iyi bir çocuk' olduğunu düşünüp düşünmeyeceğini merak etti.

"Robert, söylediklerimin tek kelimesini bile duydun mu?" diye çıkışarak onu hayal aleminden çıkardı.

Gözlerini kırıştırdı ve başını sallayarak ona mahcup bir gülümseme verdi. "Özür dilerim.

Neydi o?"

"Akşam yemeği... bu akşam Fletcher'larla. Bana eşlik edeceğine söz vermiştin, hatırladın mı?"

Bir iniltiyi bastırdı ve sıkıntısını belli etmemek için mücadele etti. Ne de olsa, babası artık halsiz düşmeden uzun süre yatağından kalkamadığı için, akşam komşunun evine kadar ona eşlik edeceğine söz vermişti. Bununla birlikte, tüm bu ilişkinin, annesi ve en küçük kızı Lucy'nin büyük bir çeyizle bekâr olduğu Leydi Fletcher tarafından hazırlanan bir çöpçatanlık planından başka bir şey olmadığını da farkındaydı. Briarwell'in gelirinin onları rahat ettirmeye yetecek kadar fazla olması ve çeyize ihtiyaç duyulmaması bir yana; annesi belli ki bir mirasçının Daphne'ye duyduğu kalp kırıklığına çare olacağını düşünüyordu.

"Elbette," dedi, dişlerini teker teker çektirerek acı çekmeyi tercih ettiğini söylemek yerine. "İsteğiniz üzerine akşam planlarımı iptal ettim."

Gülümseyerek başını salladı ve nemli bir bezle baronun alnını sildi. Babasının böyle bir ilgiye ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu, ama sakın bir sessizlik içinde buna katlandı.

"Çok iyi. Bayan Fletcher ile daha yakından tanışmanız için sabırsızlanıyorum. Çok hoş bir kız ve anladığım kadarıyla oldukça da başarılı. Annesi şarkı söylediğini, piyanoforte çaldığını ve suluboyada oldukça usta olduğunu söylüyor."

Okuldan yeni mezun olmuş diğer İngilizler de öyleydi. Buralarda bir taş atıp da kızının ne kadar 'başarılı' olduğunu anlatıp duran bir anneye çarpmamak mümkün değildi.

Ama annesine bu tür kadınların ilgisini çekmediğini söyleyemezdi. Annesi, daha alışılmadık bir kadının peşinde koşmasının, başka bir kadınla evlendirilmesiyle sonuçlandığını söylemeden olmazdı.

adam. Böyle kadınlar vefasızdır, diye ısrar ederdi ve Bayan Fletcher gibi daha güvenli bir seçeneğin peşinden gitmek onun yararına olacaktı.

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

BİRKAÇ SAAT SONRA Robert kendini keşke yükümlülüğünden kaçmanın bir yolunu bulsaydım diye düşünürken buldu. Öksürüyormuş gibi yapıp annesini paniğe sürükleyebilir, annesi de onu yatağına gönderip krup olmadığından emin olmak için bir doktor çağırabilirdi. Kendini merdivenlerden aşağı atıp ayak bileğini kırabilirdi, böylece annesi onu birkaç ay boyunca hiçbir yere gitmeye zorlayamazdı.

Ya da evden çıkıp atının arkasına atlayıp annesinin onu takip edemeyeceği ve geri getirmeye çalışamayacağı bir yere, örneğin bir kumar cehennemine, bir geneleve ya da bir afyon inine koşmadan önce annesine tamamen defolup gitmesini söyleyebilirdi.

Bu sonuncusu biraz dramatik ve gereksiz olabilirdi. Ancak, yavan Fletcher ailesinin ve yavan kızlarının arkadaşlığına katlandıktan sonra, itaatkâr evlat rolünden başka bir şey yapmış olmayı dilemeye başlamıştı.

Artık kafasını Fletcher'ların duvarına vurma dürtüsüne yenik düşmeden akşamı atlatmaktan başka çaresi yoktu.

Annesinin ısrarı üzerine erken gelmişlerdi; yemekten tam bir saat önce. Leydi Fletcher, yaşı, cüssesi ve zorbalığıyla annesine denk bir kadındı ve kızını sergileme fırsatı bulduğu için çok heyecanlanmıştı. Onları salona yerleştirdikten ve ona bir brendi, annesine de bir likör ikram ettikten sonra, akşam yemeği için giyinmeyi bitirmek üzere olduğundan emin oldukları Bayan Lucy Fletcher'ı aramaya koyulmuştu.

Robert konyağının yarısını bir yudumda içmişti, akşamın mümkün olduğunca erken saatlerinde duyularını köreltmeye başlamaya kararlıydı. Annesi salonun dekorundaki zevksiz bulduğu her unsura dikkat çekip eleştirirken on dakika bekledikten sonra Leydi Fletcher kızıyla birlikte görüldü.

Kimseyi sadece dış görünüşüne bakarak yargılamamaya çalışırdı, ne de olsa ona bir kez bakıp sıg ve boş kafalı olduğunu düşünen pek çok kişi vardı, sanki Yüce Tanrı ona güzel yüzüne eşlik edecek bir beyin bahsetmemiş gibi.

Bayan Lucy Fletcher çirkin değildi ama çarpıcı bir güzelliği de yoktu. Gözlerine baktığında gördüğü boşluk olmasa bunun bir önemi olmayabilirdi - sanki annesi tarafından desteklenen ve hareket ettirilen bir oyuncak bebekten başka bir şey değildi. Hatta annesinin sesiyle konuşuyordu, duymak için zorlanması gereken kısık bir fısıltı. Kıza bunun ağırbaşlı ve hanımefendi bir davranış olduğunun öğretildiğini tahmin ediyordu, ama zorlukla duyabildiği halde söylediği tek bir kelimeye bile tutunmayı bir deneme olarak görüyordu.

Tanışma faslından sonra Leydi Fletcher konuşmayı yönlendirmeye başladı ve kızının özelliklerini öne çıkarmak için elinden geleni yaptı. Barones de kusursuz bir suç ortağı gibi davranmıştı.

"Robert, Bayan Fletcher'ın elbisesi beyazın en güzel tonu değil mi?"

Tüm sosyeteye takdim edilen kızlar beyaz giyiyordu ve beyaz ona kim giyerse giysin aynı görünüyordu. Yine de başını sallayıp gülümsemiş ve Lucy'ye çok çekici görüldüğünü söylemiş, elbisenin üzerindeki fırfırların çokluğunun onu bir masayı süsleyecekmiş gibi gösterdiğinden bahsetmemişti.

Leydi Fletcher, "Lucy, canım, Bay Stanley'e üzerinde çalıştığın suluboya manzaradan bahsetsene," diye dürtükledi.

Kız kızardı ve sonra fısıltılı sesiyle ona kır resminin her yönünü, koyunlar üzerinde kullandığı tekniğe kadar özenli ayrıntılarla anlatmaya başladı.

"Koyunları gerçekçi bir şekilde resmetmek zor, çünkü koyunlar beyaz olmalarıyla bilinirler ama aslında hiç de beyaz değildirler. Bazen oldukça gri görünürler... kirli, bilirsiniz. Ben de koyunlarımın *kirli* görünmesini istemedim ama bembeyaz da görünmelerini istemedim. Bu yüzden doğru boya kombinasyonunu bulmak saatlerimi aldı."

Sevgili Tanrım, eğer bir günahım yüzünden beni öldürmeyi düşündüysen, şimdi bunun için harika bir zaman olabilir.

Duası kabul edilmemişti ve birkaç dakika daha sulu boya konuşmasına katlanmak zorunda kalmıştı. Lord Fletcher ve oğlu odaya girdiğinde bu konuşma atlara kaymıştı, Robert'ın ilgi duyduğu bir konu değildi bu. Ama tam da Tattersall's'da satışa sunulan son ürünlerden bahsetmeye başladıkları sırada Leydi Fletcher kızını piyanonun başına çağırmış ve yemekten önce biraz müzik dinlemeleri konusunda ısrar etmişti. Ve Lucy bir kez daha ilgi odağı haline geldi.

Yeterince iyi oynuyordu ama Robert bir kez daha gözlerindeki boşluğu fark etti, odanın öbür ucundaki bir noktaya bakıyordu, çenesi tam da böyle bir açıyla eğilmişti. Bu hareket alıştırmış gibiydi; sanki annesi ona profilini avantajlı bir şekilde nasıl sergileyeceğini göstermişti.

İkisi de yavan.

Cassandra'nın karışık mavi-gri gözleri aklından geçti, çalkantılı ve binlerce sırda doluydu. O gözlere birkaç saniyeden fazla bakan hiç kimse ona mülayim diyemezdi. Yüzünün hatlarını inceleyen, sadece görmekle kalmayıp araştıran hiç kimse ona unutulabilir diyemezdi.

Elini kadehine sımsıkı sararak konyağından kalanları geri devirdi ve düşüncelerini ondan uzaklaştırmak için elinden geleni yaptı. Başkalarının yanında kendini bastırılmaz bir tahrik durumuna sokmak olmazdı. En iyisi bunu yalnız kalabileceği ve zevk alabileceği zamanlara saklamaktı; sikini eline alıp Cassandra'nın üstünde olduğunu, ona hükmettiğini, onu hayata döndürdüğünü düşünerek kendini okşadı.

Akşam yemeği onu çok sıkımsı, yemekler arkadaşlarından daha ilginç gelmişti. İyi bir misafir olmak için elinden geleni yapmış, doğru anlarda gülümsemeye zorlamış ve kendisine yöneltilen soruları yanıtlamıştı; tüm dikkatini tabağındaki dana etine verebilmeyi dilerken.

Gerçekten iyi bir dana etiydi.

Annesi düzenli aralıklarla onu masanın altından dürterek Bayan Fletcher'a yeterince dikkat etmediğini göstermeye çalışıyordu. Verdiği tepkiler mekanikti, annesinin dirseği kaburgalarına her temas ettiğinde başı yanında oturan kadına doğru dönüyordu.

"Bayan Fletcher, bu şalgam püresinin şimdiye kadar tattığınız en lezzetli şey olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Evet, Bay Stanley, annem Cook'un tüm Suffolk'taki en iyi şalgamları yaptığını söylüyor!"

"Bayan Fletcher, piyanoyu çok iyi alıyorsunuz. Bunun için çok çalışmış olmalısınız."

"Oh, evet, Bay Stanley... ama pratik yapmaktan çok keyif alıyorum. Annem şimdiye kadar duyduklarının en iyisi olduğumu söylüyor."

"Bayan Fletcher, hiç Londra'ya gittiniz mi?"

"Hayır, ama hep gitmek istemişimdir. Annem gelecek yıl bir sezon geirebileceğimi söylüyor... eğer evdeki beklentilerimi beğermezsem."

Bunun zerine ona yan gözle baktı, kirpiklerini kırpıştırdı ve onu, beklentilerine ilgi duyduğuna inandıracak bir şey yapmaya zorlamaya çalışır gibi göründü. Hiç ilgilenmediği için sadece gülümsemiş ve dana etine geri dnmşti.

Yemek ve tatlı bitip de Leydi Fletcher yemek sonrası içkiler ve sohbet için hepsini salona çağırınca, Robert kendini zarıf bir çıkış yapabilecekleri ana kadar saniyeleri sayarken buldu.

Konuşmanın bir kısmı nihayet ilgisini çektiğinde bin iki yüz doksan dört saniyeye ulaşmıştı.

"Ona Maskeli Tehlike diyorlar. Büyük Kuzey Yolu boyunca yaptığı kaçamaklarla oldukça kötü bir şöhrete sahip oldu!"

"Martin, gerçekten!" Leydi Fletcher, oğluna dilini şaklatarak homurdandı. "Hanımefendilerin yanında böyle konuşmak hiç uygun değil."

"Ama eşkıya hikâyeleri çok romantik," diye mırıldandı Lucy, biraz da neşelenerek.

"Londra'nın lord ve leydilerine dehşet saçan, mücevherlerini çalan bir suçlunun romantik bir yanı yok," demişti annesi küçümseyici bir kokuyla. "Bana çok kötü biri gibi geliyor."

Robert kaşlarını çattı ve biraz daha şarap içmek için Martin'e katılmak üzere ayağa kalktı. "Siz neden bahsediyorsunuz? Maskeli Tehlike kim?"

"Duymadın mı?" Martin önce Robert'ın kesme kristal bardağını, sonra da kendi bardağını doldurarak sordu. "Son birkaç aydır adından sıkça söz ettiren bir haydut. Bir hayalet gibi olduğunu söylüyorlar - siyahlar içinde gelip gidiyormuş - maskeli baloya katılıyormuş gibi maskesi ve domino taşıyla birlikte. Hayal edebiliyor musunuz?"

Leydi Fletcher, "Ben biliyorum ve kulağa korkunç bir kabus gibi geliyor," dedi. "Bir adamın yeğinin som altın düğmelerini kesmek için bıçak bile kullandığını duydum."

Martin kahkahalarla güldü ve elinin arkasına bir parça şarap döktü. "Kim böyle bir şey duymuş ki... yelek üzerinde som altın düğmeler?"

"Adam şu züppelerden biriydi, bilirsiniz... yüksek topuklu ayakkabılar, fırfırlar, yamalar falan," dedi Leydi Fletcher, sanki söz konusu züppe karşılarında duruyormuş ve gösterişli tarzıyla salonunu kirletiyormuş gibi burnunu kaldırarak.

"Peki, bu konuda ne yapmalı?" Robert bütün akşam boyunca olduğundan daha fazla eğlenerek sordu. Londra'daki balo salonlarının ve kulüplerin dedikodularla çalkalandığını hayal edebiliyordu.

"Kim ne yapabilir ki?" Martin omuz silkti. "Adam o kadar hızlı gelip gidiyor ki, kimse ona iyice bakamıyor. Sanırım Bow Street Runners onu yakalamaya çalışabilir, ama bahse girerim onu asla yakalayamazlar."

"Umarım öyledir," dedi barones abartılı bir ürpertiyle. "O ahlaksız adaletle teslim edilene kadar yollar seyahat etmek için güvenli olmayacak. Londra'dan döndüğüne çok sevindim Robert. Burası çok daha güvenli."

Leydi Fletcher, "Kesinlikle," diye onayladı. "Şimdi başka bir şey konuşalım. Eşkîyalar konusu benim Lucy'ye göre değil."

Söz konusu kız kızardı ve gözlerini ateşe dikti, muhtemelen siyah pelerinli tuhaf bir haydutun onu alıp götürmeye geldiğini hayal ediyordu.

"Yeni bir komşumuz olacağını duydun mu?" Martin söyledi. "Hem de Penrose Dükü!"

Şimdi Robert'ın tüm dikkati ondaydı. Penrose Dükü, Cassandra'nın amcasıydı ve babasının ölümünden sonra düklük ona miras kalmıştı. Eski dük, düşesin dört kızını doğurmuş ve böylece unvan ve beraberindeki tüm servet ve topraklar kardeşine kalmıştı.

"Komşu olarak bir dük mü?" Lucy biraz daha dik oturarak cıvıladı. "Oh, bu harika bir haber! Ama neden buraya gelsin ki?"

"Easton Park'ı yeni satın aldı... bilirsiniz, terk edilmiş Fairchild malikanesi."

Briarwell'e komşu olan Easton Park, mali sıkıntılar nedeniyle terk etmek zorunda kalana kadar Daphne'nin ailesine aitti. Elbette, Bertram'ın davası sırasında ailenin genç lordun kurbanlarına ödenen binlerce sterlinle dilendirildiği ortaya çıkmıştı. Taciz ettiği kadınların sessizliği için ödeme yapmışlardı,

Cassandra da dahil olmak üzere, geri kalanının heba edilmesini kolaylaştırdı - çoğu amcanın korkunç kumar alışkanlığı nedeniyle çarçur edildi.

"Lord Fairchild Easton Park'ı mı sattı?" diye sordu barones, bir eli göğsünün üzerindeydi. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Skandal yüzünden dilenci durumuna düştü ve rezil oldu ve tabii ki mülk mirasçılara kalmamıştı, dolayısıyla satılabilirdi. Penrose kendisi satın almaya ve yenilemeye karar verdi. Kiracılar zor durumda, sanırım işleri yoluna koymak istiyor. Mülkü tekrar çalışır hale getirdiğinde düzenli bir kâr elde edecektir."

Robert, Easton Park'ın kiracılarının büyük çoğunluğunun evlerini terk ettiğini, birçoğunun Briarwell'de iş ve daha iyi bir yaşam koşulları aradığını iyi bir otoriteye sahipti. Ama bundan söz etmedi, daha çok Penrose'un komşu eve taşınmasıyla ilgileniyordu. Adam Londra'da, Grosvenor Meydanı'ndaki devasa konağında, dul kadın ve en küçük, bekâr kızıyla birlikte yaşamayı tercih ediyor gibiydi. Kendisi de hâlâ bekârdı ama Kasabaya bu kadar yakın bir yerde başka bir büyük taşra mülkü satın aldığına göre yuva kurmayı düşünüyor olmalıydı.

"Orada ikamet etmeye niyetli mi?" diye sordu, ses tonunu hafif tutmaya çalışarak.

Bu arada, Cassandra'nın Briarwell'i Easton Park'tan ayıran ormanda yürüyüp birkaç dakika içinde ona ulaşabileceği kadar yakınında yaşadığı düşüncesi kalbini sıkıştırmaya başlamıştı.

Martin omuz silkti. "Söylentilere göre, çoğunlukla Londra'da ikamet etmeye devam etmek niyetinde, ancak mülkte ve kiracıların evlerinde tadilat başladı. Duyduğuma göre, bir akrabasının çeyiz evine yerleşmesine izin verecekmiş. Eski düşesin burayı kullanmasına gerek yok çünkü herkes onun şehirde yaşamayı tercih ettiğini biliyor. Yani kız kardeşlerden biri orada tek başına yaşayacak... bekar olan... evde kalmış olan."

Cassandra.

Nabızı hızla atıyor, kanı damarlarında hızla dolaşıyor ve ardında sıcak bir ürperti bırakıyordu. Cassandra Suffolk'a geliyordu. Onu sık sık görebileceği, onunla konuşabileceği, belki de onu tanıyabileceği kadar yakın bir yerde yaşayacaktı... yeniden bir yatağa bağlanmaya ve hayatının bir santimlik kısmının ırzına geçilmesine boyun eğecekti.

Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı ve annesi fark etmeden önce bunu silmek zorunda kaldı. Daphne'den bile daha uygunsuz bulacağı Cassandra'ya ilgi duyduğunu bilmesi onun için iyi olmazdı. Bir dükün kızı olmasını boş verin. Korkunç bir skandalla lekelenmişti ve *tonların* büyük çoğunluğu tarafından dışlanmıştı.

Sanki işaret verilmiş gibi, annesi anlaşılmaz bir küçümseme sesi çıkardı. "Böyle bir komşuya sahip olma fikrini pek sevdiğimi söyleyemem. Bu... hoş değil."

Robert'ın eli bardağının etrafında kenetlendi ve her diplomatik tavrını takınmaya çalışarak sert bir karşılık verdi. "Anne, bu onun suçu değil. Korkunç bir suçun kurbanı oldu."

"Evet, ama her şeyi bu kadar aleni yapmak zorunda mıydı? Bu çok kaba."

Evet, bir kadının tecavüzcüsünden hesap sorulmasını istemesi çok kaba bir davranış.

Leydi Fletcher, "Ne demek istediğinizi anlıyorum, Leydi Stanley," diye araya girdi. "Elbette kimse o aşağılık adamın yaptıkları için onu suçlamıyor. Ama o zaman... insan neden tek başına gitmesine izin verdiğini merak ediyor. Düzgün bir genç hanım bir beyefendiyle gizlice dolaşmaması gerektiğini bilir. Bu tür eylemlerin sonuçları vardır." Barones başını sallayarak, "Kesinlikle," dedi.

"Kendi hataları ne olursa olsun, yeterince şey yaşadı," diye karşı çıktı Robert, elindeki bardağı odanın öbür ucuna fırlatıp annesine ve arkadaşına ne derdi olduğunu sormamak için kendini zor tutuyordu. "*Ton*'un küçümsemesi yeterince kötü olmuştur, bu yüzden ona karşı nazik olmaya çalışmalıyız."

"Ah, ama onun çok huysuz bir yaratık olduğunu duymuştum," dedi Lucy başını sallayarak, sanki kendi gibi olmayan bir kadını anlayamazmış gibi.

sürekli gülümsemek ya da şımarıklık yapmak. Tabii ki yapmazdı. "Böyle bir kadınla anlaşılabileceğimi hiç sanmıyorum."

Robert'ın yüzü kızardı ve annesi küçük bir kahkaha atarak elini okşamak için uzandığında tedirginliğinin belli olmaya başladığını fark etti.

"Oh, çok iyi, Robert. Elbette kıza karşı nazik olmaya çalışacağız. Gerçekten, Robert'ım tam bir centilmen. Çok nazik ve her zaman başkalarını düşünüyor. Bunun için ona tapıyorum."

Leydi Fletcher, "Genç bir adamda harika bir özellik," diye onayladı.

Odanın diğer ucundaki Martin sadece gözlerini devirdi ve limanına geri döndü.

Robert da aynı şeyi yaptı ve Cassandra'yla ilgili bir tartışmanın içine çekilmeyi reddetti. Diğerleri ona istedikleri gibi davranabilirlerdi ama o Cassandra'yı tekrar görmek için sabırsızlanıyordu.

Zaten onu aklından çıkaramıyordu, bu yüzden onu görebilmek, içinde yarattığı bu arzuyu doyurmanın bir yolunu bulmak... şimdiye kadar çektiği acılardan daha iyi olmalıydı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

LONDRA

DCassandra yürürken pelerininin etekleri yumuşak akşam esintisinde dalgalanıyordu. Gece havasının serinliği örtünmeyi gerektiriyordu, ama soğukla ilgisi olmayan bir nedenden ötürü giysiye sarıldı - geceyle bütünleşmesine, gölgelerin kenarlarına yapışmasına ve onu tanınmayacak derecede gizlemesine yardımcı oldu. Boyu ve onu örten hacimli kumaşla erkek sanılması bile mümkündü. Altına giydiği pantolon ve çizmeler bu yanılsamaya yardımcı oluyor, böylece Grosvenor Meydanı'ndaki çeşitli davetlerden gelip geçen *ton* üyelerinin yanından fazla dikkat çekmeden geçip gidiyordu. Her zamanki gibi kendi hallerindeydiler, kahkahaları ve gecenin olayları hakkındaki yavan sohbetleri ve dedikoduların en sulu parçaları onu hiç ilgilendirmiyordu.

Buraya bulmaya geldiği özel bir beyefendi vardı; onu Ashton Markisi'nin evinde düzenlenen bir müzikalde gördükten sonra koşarak yolunu kesmişti. Davetler artık ona neredeyse hiç gelmiyordu - amcasının, annesinin ve kız kardeşinin evinden ayrıldığından ve böylece kendisini daha da toplumdan dışlanmış biri olarak işaretlediğinden beri. Ashton,

Ancak Millicent'ın arkadaşıydı ve karısı da bu lanetli şehirde ona burun kıvırmayan birkaç kişiden biriydi.

Müzikale katılmayı planlamamıştı; ta ki bir adamın katılacağını öğrenene kadar. Bir vikontun oğlu olan Saygıdeğer Bay Curtis Barlow etkinliğe tipik siyah beyaz gece kıyafetiyle katılmıştı, ancak yelegei cıfcaflı bir jonquil tonundaydı - parlak renk sıçraması, şampanya yudumlar ve müzikal performanslar arasında diğer konuklarla kaynaşırken odadaki ilerleyişini takip etmeyi kolaylaştırıyordu. Şimdi, karanlıkta onu tanımasına yardımcı olacaktı.

Barlow, türdeşlerinin çoğunun yaptığı gibi ondan öğreniyordu; parlak, çekici gülümsemesi gerçek doğasını maskeliyor, altında yatan kötülük ince bir kibarlık perdesi altında gizleniyordu. Aralarında gizlenen tehlikenin farkında olmayan talihsiz kurbanlarla dolu bir odada sürünerek ilerleyen bir engerek yılanı.

Lord ya da Leydi Ashton'ın suçu değildi. Onun bildiklerini bilmiyorlardı. -Barlow'un düşük ahlaklı bir adam, bir sonraki arayan bir avcı olduğunu. Bunu yakışıklı bir yüz ve sevimli bir kişilikle saklamakta bu kadar başarılıyken nasıl bilebilirlerdi ki? Kendisi bile tam olarak emin değildi, ta ki bir opera gösterisi sırasında dinlenme odasında iki bayanın ağlamaklı konuşmalarına kulak misafiri olana kadar. İnsanların böyle bir yerde, kimsenin duymayacağını düşündükleri zaman neler konuştukları onu şaşırtmaktan asla vazgeçmemişti. Görülmek isteyene kadar kendini görünmez kılmakta ustalaşmış ve bir bayanın anlattıklarını dinlerken gizlilik perdesinin arkasında kalmıştı.

Barlow'u bir ev partisi için kır evine davet etmiş, ancak onu bir oda hizmetçisinin eteklerinin altına girmeye çalışırken bulmuştu. Hanımefendi yanlarına geldiğinde hizmetçi histeri krizleri geçirmiş, Barlow'un pençeleri ve tırmalamaları yüzünden gözyaşları yüzünü ıslatmış ve kendini onun elinden kurtarmaya çalışmıştı.

Cassandra çenesini sıkmış ve hanımefendinin, aptal kocasının hizmetçiye yardım etmek için hiçbir şey yapmadığını arkadaşına anlatmasını dinlerken öfkeyle yanındaki lazımlığı odanın öbür ucuna fırlatma isteğiyle savaşmıştı.

Bunun yerine, yalnız yakalandığı için suçu hizmetçiye atmış ve arkadaşının yanlış bir şey yapmadığında ısrar etmişti.

"Sadece onun işaretlerini yanlış yorumladığından eminim. Bir şeyler yapması için ısrar ettiğimde Paul bana böyle söyledi. Bay Barlow'un evimize girmesine izin verilmemeliydi... Gitmesini istedim ama Paul bunu duymak bile istemedi. Oh, ve zavallı Libby oldukça kötü durumdaydı. Onları bulmamış olsaydım neler olabileceğini düşündükçe ürperiyorum."

Cassandra ne olacağını çok iyi biliyordu. Böyle bir şeyin sonuçlarını yaşamıştı ve yardımına koşacak ya da onu savunacak kimse yoktu.

Ama Libby'yi ve hüngür hüngür ağlayan metresini savunacaktı. Barlow'un yaptıklarının bedelini ödemesini sağlayacaktı ve bunu hemen şimdi yapacaktı.

Müzikal sona ermeden hemen önce salondan sıvışmış ve kendini markinin evinden dışarı atmıştı. Şoförü Randall, her an ortaya çıkmaya hazır bir şekilde, onun emriyle sokağın etrafında bir tur atmıştı. Saatler boyunca sürekli bir daire çizmesini gerektirecek olsa da talimatı sorgulamamıştı. Onun görevini anladığından, başarı ile başarısızlık arasındaki farkı kanıtlayabileceğini bilerek, tam olarak onun istediğini yapacaktı.

Bu yüzden, Randall yola çıktıktan birkaç saniye sonra yaklaştığında, hemen arabaya atlamış ve aceleyle gece kıyafetlerini değiştirmişti. Randall Duke Caddesi'nde ilerlerken o da leydi kıyafetlerini değiştirip yerine rahat pantolonunu, gömleğini, yeleşini ve çizmelerini giymiş, sonra da pelerinini örtmüştü. Saçlarını ipek bir türban örtüyordu ama artık yoktu, saçları kafa derisine doğru düz bir şekilde taranmış ve yüzünden geriye doğru kazınmıştı.

Onu Grosvenor Meydanı'nın hemen dışındaki Brown Caddesi'nde bırakmış ve oradan yaya olarak devam etmişti. Onu kendi başına bırakmış, arabayı Reeves' Mews'e götürmüş ve orada onun dönüşünü beklemişti.

Duke Sokağı'na doğru hızlı adımlarla yürümüş ve tam zamanında varıp Bay Barlow'u Ashton'ların evinden çıkarken bulmuştu. Dudaklarında çileden çıkarıcı bir sırıtışla, bir elinde süslü bastonu dönerek, adımlarında bir sıçramayla ön basamaklardan aşağı indi.

Zamanlaması daha mükemmel olamazdı.

Onun yaya olarak geldiğini görmüştü, bu yüzden aynı şekilde ayrılacağını, müzikalden sonra başka bir eğlence arayışına gireceğini biliyordu. Bundan sonra nereye gideceği onu hiç ilgilendirmiyordu. İyi aydınlatılmış Grosvenor Meydanı'ndan çıktıklarında, bir yanda beliren evlerin gölgeleri onu gizledi, ona doğru ilerlerken adımları sessizdi. Adam onun takibinden habersiz, kendisini içine soktuğu tehlikeyi umursamadan özgür ve temiz bir şekilde yürüyordu.

Bu kendini beğenmiş lordlar ve oğulları hep aynıydı. Öylesine özgürce ve korkusuzca dolaşıyorlardı ki, başkalarına karşı işledikleri suçlar -korumakla yükümlü oldukları kadınlara kötü muamele etmeleri, daha az şanslı olanlara karşı takındıkları laubali tavırlar, hizmetçilere kötü muamele etmeleri- nedeniyle kimse onları cezalandırmıyordu.

Ama artık yok.

Savunmasızları kimse savunmazsa, Cassandra savunur.

Barlow bastonunu bir kolunun altına alıp ceketinin cebini karıştırmaya başladığında Hart Sokağı'nda durdu ve iki ev arasındaki dar bir alana girdi. Boğazına gelişigüzel düğümlemiş kravatını çözerek iki elinin arasında gerdi ve uygun anı bekledi. Etrafta görebilecek başka kimse yoktu ama bu bir anda değişebilirdi. Şimdi olmalı ve sadece bir açıklık bulmasını beklemeliydi.

Bir cheroot aldığı anda geldi, takipçisine kayıtsız kalırken başını eğdi.

Aylar süren pratikten doğan reflekslerle hareket ederek, hızlı ve sessiz adımlarla onun arkasına geçti, kravatı boynuna doladı ve

onu vücuduna yasladı. Kadın boğazındaki keteni nefes alamaz hale gelene kadar sıkıldığında adamın şaşkın çılgılığı boğuk bir hırıltıya dönüştü. Kadın onu karanlığa doğru çekerken bacakları tekmelendi, ayakkabılarından biri kaydı ve bastonu yere çarptı.

Ondan en az iki taş daha ağır olmalıydı ama havası ciğerlerine hapsoldüğü için kaslarındaki güç azaldı.

Bilincini kaybetmeden hemen önce onu serbest bıraktı, avının uyanık kalmasını tercih etti, böylece o istediğini yaparken kıvranıp sızlanabilirdi. Sokağın ağzına geri dönerek bastonunu almak için çömeldi, bu sırada adam yerde yuvarlanıyor, öksürüyor, hırıltılar çıkarıyor ve keskin nefesler alıyordu. Adam elleri ve dizleri üzerine kalkmayı başarana kadar bekledi, şaşkın şaşkın etrafına bakıyordu. Sonra silahını iki eliyle kaldırdı ve sırtına indirdi. Adam homurdanarak yere yığıldı, darbenin etkisiyle nefesi kesilmişti.

"Bu da ne?" diye homurdandı kadın yaklaşırken, bir ayağıyla onu iterek sırt üstü yatmasını sağladı.

"Hmm, bana daha önce hiç Şeytan denmemişti," diye yüksek sesle düşündü, onun üzerine oturmak için hareket etti, sonra neredeyse gövdesine oturana kadar çömeldi. "Ama hoşuma gitti... ne de olsa günahların için seni cezalandırmak için buradayım."

Karanlıkta gözlerinin akı parladı, küreler genişledi ve ona bakarken çenesi gevşedi. Arkasındaki ayla birlikte bir tür hayalete benziyor olmalıydı, yüzü kapüşonunun karanlık gölgesinde görünmüyordu. Adam onunla dövüşmeye kalkışmadan önce, çizmesinde sakladığı hançeri çıkardı ve ay ışığının metalin keskin kenarını okşamasına izin vererek havaya kaldırdı.

"Günahlar mı?" diye hiddetlendi, onun altında kıvranıyor ve öfkeden . "Beni tanımayan bir yabancı olarak beni hangi günahlarla suçluyorsun?"

Alay etti. "Siz şımarık küçük lordlar hep aynısınız, biliyorsunuz. Çok tahmin edilebilir. İşte haklı bir öfkeyle kabarcacağınız bölüm

ve beni azarlayacaksın. Sizi tanımadığımı, sizi yargılama hakkına sahip olamayacağımı iddia edeceksiniz. Ama fark edemediğiniz şey, sizi tanımama gerek olmadığı... aslında umurumda da değil."

Onunla mücadele etmeye başladı, sesi bir kadın olduğunu ele vermişti. Her zamanki gibi. Adamın üzerine daha sağlam bir şekilde yerleşen kadın, bıçağı sağ elinde tutarken sol elini yumruk şeklinde geriye çekti. Bıçak darbeyi vurduğunda adam inledi, kafası yana savruldu ve ağzı kanla doldu.

"Bunu kendiniz için kolaylaştırın Bay Barlow. Kavga etmek beni sadece tedirgin eder ve ben tedirgin olduğumda ..."

Hançerinin ucunu adamın çenesinin hemen altındaki ete saplayarak ne demek istediğini vurguladı. Tek bir iğneyle kanı çektiğinde inledi, damlalar boğazından aşağı parlak bir ırmak halinde aktı.

"Benden ne istiyorsun?" diye bağırdı, ağzından çıkan kan ve tükürük pelerinine sıçradı.

Adamın çenesinden tutarak başını aşağı eğmeye zorladı, yaklaştı ve hançerinin ucunu yüzünün yanağından yanağına kadar takip etti.

"İntikam," diye fısıldadı ayağa kalkıp çalışmaya başlamadan önce.

Yakınlarda düşürdüğü kravatu aldı ve içine sokmadan önce ağzını zorla açtı. Adamın boğuk çığlıklarına aldırış etmeyen kadın, bıçağıyla önce yeleğinin, sonra da gömleğinin düğmelerini kesmeye başladı. Adam dönüp savruldu, onunla savaşmaya çalıştı ama kadın bıçağını onu zapt etmek için kullandı; adam ona vurmaya çalıştığında kolunu kesti. Sonra dizlerini kullanarak adamın kollarını yere sabitledi ve ellerini kullanmasını engelledi.

Görünüşe göre kaderine boyun eğmiş, gözlerinde yaşlarla onun altında yatıyor, korku gerçekten yerleşmeye başladığında titriyor ve inliyordu.

"Dehşete düşmüş olmalısın," diye mırıldandı, gömleğini kesip karnının geri kalanını ortaya çıkardıktan sonra ona gülümsedi. "Sana ne yapacağımı anlamaya çalışıyorum. Acaba o sırada köşeye sıkıştırdığın zavallı hizmetçi

O ev partisi çok korkmuştı. Ve ondan öncekiler... Sizce onlar da şu anda sizin korktuğunuz kadar korkmuşlar mıdır?"

Anlaması biraz zaman aldı ama anladıktan sonra sesi daha da yükseldi, ağzındaki keten tomarının içinden derdini anlatmaya çalışır gibi dudakları kıpırdadı. Kadın bıçağını adamın dudaklarına bastırdı.

"Şşşt... şimdi sus. Sen büyük, güçlü bir adamsın, değil mi? Dünyadaki tüm güç ve ayrıcalıklara sahip unvanlı bir lord. Ağlayacak neyin var? Oh, anlıyorum... o zavallı hizmetçiyi incittiğin gibi seni de inciteceğimden endişeleniyorsun, tıpkı sayısız başkalarını incittiğin gibi?"

Başını sallayıp gözlerini kapatırken boğuk bir hıçkırık çıkardı. Cassandra güldü, sesi göğsünün içinde atan kalp kadar sert ve acımasızdı. Bu adama acımıyor, gözyaşlarını ya da işini bitirene kadar dökeceği kanı umursamıyordu.

"Endişelenmeyin Bay Barlow. Kalçalarınızın arasındaki o gevşek et parçası beni ilgilendirmiyor. Hayır, ben tamamen başka bir şeyle ilgileniyorum." "Ne?"

Tek kelime neredeyse anlaşılmazdı, ama ağzındaki tüm nemi emen keten sayesinde kelimeyi anladı. Hançerini adamın göğsüne dayayarak bir eliyle kendini yere dayadı.

"Senin gibi piçlerin bir daha asla başka bir kadına saldırmamasını sağlamak."

Sonra kesmeye başladı. Derisinde uzun, derin oyuklar açtı, kanın düzgün çizgiler ve kıvrımlardan fışkırmasını vahşice bir tatminle izledi. Barlow'un gözleri, yörüngelerinden kurtulabileceklerini düşünene kadar genişledi, ağzından böğürürken yüzü morardı. Hızlı ve etkiliydi, birileri duyup araştırmaya gelmeden ya da şehir bekçileri ara sokağa girmeden önce sadece çok fazla zamanı olduğunun farkındaydı.

İşini bitirdiğinde, göğsünün üzerinde biriken ve vücudundan aşağıya doğru dağınık dereler halinde akan kanı silmek için kendi kravatını kullandı. Adam

Sessizleşti ve solgunlaştı, hafif iniltiler hâlâ hayatta olduğunu gösteren tek işaretti. Kaderine boyun eğmişti, tıpkı bunu yaptığı diğerleri gibi... cezasını kabullenmişti.

Kıpkırmızı kan silinerek, kadının özenle göğsüne kazıdığı kelime ortaya çıktı.

DEFILER.

Ertesi akşam Cassandra artık yeni evi olan yere varmıştı. Randall söz verdiği gibi onu konakta bekliyordu ve gecenin karanlık örtüsü hâlâ zerlerindeyken onu şehrin dışına çıkarmıştı. Güneş ufukta belirene kadar yol almışlar, sonra da atları dinlendirecekleri, yemek yiyecekleri ve kısa bir süre dinlenecekleri küçük bir han bulmuşlardı. Aracın arkasında kıyafetlerini değiştirmiş ve hancıyla yüz yüze geldiğinde en iyi muameleyi görmüştü. Elini yüzünü yıkaması ve biraz uyuması için kendisine bir oda teklif edilmişti. Kendisi için sıcak bir yemek gönderilmiş ve Randall ile atlarına iyi bakılacağı konusunda güvence verilmişti. Öğleden sonra tekrar yola çıkmaya hazırđılar, Randall onun emriyle onları ıldırııcı bir hızla sürüyordu.

Artık Londra'da yaşamadığına göre, orada gereğinden fazla kalmaya tahammül edemezdi. Rupert Amca, annesi ve en küçük kız kardeşiyle birlikte yaşadığı Penrose House'dan kaçmasına yardım ederek büyük bir rol oynamıştı. Bunun için ona, onun anlayışına ve şefkatine minnettardı. Çok sevdiği babası değildi ve hiç kimse eski dkn yerini tutamazdı ama Rupert Amca, kızın geriye kalan birkaç müttefikinden biriydi; ailesinde Lord Bertram Fairchild'ın ona yaptıkları ve tüm bunları ortaya çıkardığında ortaya çıkan skandal nedeniyle onu sulamayan tek kişiydi.

Onu çalışma odasına çekip Easton Park'ı satın aldığını haber verirken, "Mutlu olmayı hak ediyorsun," demişti. "Londra'da, seni böylesine dindar bir yargıyla küçümseyen insanların arasında kalmanın seni zaman içinde daha da yıpratacağını görebiliyorum."

O ve Bertram'ın diğer kurbanları onu ifşa etmek ve yargılamak için bir araya geldiklerinde *tonun* ona dönme şekli adil değildi. Ama sonra, bunun olacağını hep biliyordu. Ne de olsa evde kalmış bir kızdı, beş yirmi , bekâr, istenmeyen ve sevilmeyen biriydi. Tüm sırlarını dünyaya açıklarken, yalnızlığa çekilmenin ve kızlığının acımasız yollarla elinden alınmasının dehşetine tanıklık bile onu yargılamışlar ve eksik bulmuşlardı. *Ton*, onu evlilik tuzağı kurmak için tek başına kaçmaya çalışırken kendini harap eden çaresiz bir pislikten başka bir şey olarak görmeyi reddetti. Onun gibi yakışıklı ve sevilen bir lord, onun gibi sade yüzlü bir kız kurusuyla ne yapmak isterdi ki?

Bu yüzden ondan uzak durdular. Oğullarını onun yolundan uzak durmaları için uyardılar ve onun durumunu kızları için bir ibret hikayesi olarak kullandılar. Erkekler ona sanki artık mahvolmuş bir kadınmiş gibi bakıyor, kadınlar da yanından geçerken ona sürtünmemek için eteklerini havaya kaldırıyorlardı.

Sonuç olarak Londra, bilgi toplamak ve intikamını almak için bir araç olarak kullansa bile, onun için sefil bir yer haline gelmişti. Rupert Amca'nın teklifini kabul etmiş ve artık reşit olduğu için hakkı olan mirası talep etmişti. Rupert Amca mirastan vazgeçmiş, onu mirası alıp mutlu olmaya ve istediği gibi yaşamaya teşvik etmişti.

Bertram'ın bilmediği bir şey vardı ki, o da geceleri pusuda bekleyen ve kadınları istismar eden masum lordları cezalandıran intikamcı bir iblis olmayı uygun görmüştü. Bertram'ın sosyeteye yeni giren kızları yıllarca kontrolsüzce avlamasına izin verilmişti. Cassandra uzun bir kurbanlar silsilesinden sadece biriydi, zenginliği ve güçlü babası, öfkeli bir baba kapısına dayanıp işlerin düzeltilmesini talep ettiğinde onu beladan kurtarmaya yetiyordu.

Artık yok.

Bertram gibi adamlar bir daha asla sonuçlarına katlanmadan istediklerini yapamayacaklardı. Nefes aldığı ve gücü yettiği sürece yapamayacaktı. Nerede centilmenlik dışı bir davranışla ilgili fısıltılar duysa, dedikoduları takip ederek gerçeğe ulaştı ve kendi tecavüzünden sonra mahrum bırakıldığı adaleti yerine getirdi.

Arabasından inip evinin önündeki yolu süpürürken, masumları kirleten birinin daha cezasını çektiğini bilerek uykusunun daha kolay geleceğini umuyordu.

Easton Park'taki çeyiz evinden kulübe olarak bahsediliyordu ama bu kelimenin akla getirdiği küçük ve şirin konut imajına uymuyordu. İki kat yüksekliğindeki evin geniş cephesinde pitoresk pencereler, tuğla cephede gezinen sarmaşıklar ve taş kiremitlerle kaplı sivri tepeli bir çatı bulunuyordu. Ön kapıya giden yolu kaplayan çitler, amcası Easton Park'ı satın aldığı anda yabancı ve aşırı büyümüştü, ancak parası ve hem içerideki hem de dışarıdaki hizmetçilerden oluşan bir ordu, bunu ve ihmal edilen diğer birçok şeyi düzeltmişti. Şimdi düzgün çitler, parlak beyaza boyanmış ve süslü pirinç kapı tokmağıyla övünen ön kapıya giden mükemmel bir yolda ona rehberlik ediyordu.

İçeride iki salon vardı -küçük olanı kişisel kullanımı için, daha büyük olanı ise isterse eğlenmek için- zarif bir şekilde döşenmiş bir yemek odası, kitap raflarıyla kaplı küçük bir çalışma odası, birinci katta bir su dolabı, bir mutfak, dört yatak odası ve büyük salondaki bir dizi kapıdan girilebilen dairesel bir veranda. Verandanın ötesinde, yabancı otların istila ettiği küçük bir bahçe vardı, ancak şimdi gönderdiği yeni bitkilere hazırlık olarak neredeyse çıplaktı. Küçük bir köşede, aynı zamanda aşçılık da yapan hizmetçisi sebze ve ot yetiştirmeye başlamıştı.

Hizmetçinin yanı sıra tek bir uşak, Cassandra'nın ihtiyacı olduğunda hanımefendinin hizmetçisi olmaya çalışan bir oda hizmetçisi vardı.

Randall, atlarına bakan ve Leon'a göz kulak olan şoför, eğitimlik yapan bir seyis ve mutfakta yardımcı olan bir scullion.

Uşak onun için ön kapıyı açtı ve pelerinini almadan önce onu evde karşıladı. Hizmetçi mutfaktan telaşla içeri girerek akşam yemeğini kabul edip etmeyeceğini sordu. Cassandra yemeğin, banyo için küvet ve sıcak suyla birlikte yatak odasına gönderilmesini istedi. Sonra da yorgun bedenini merdivenlerden yukarı taşıyarak yalnızlığını aramaya koyuldu.

Yalnız kaldığında, makyaj masası ve aynasının önündeki küçük, minderli banka oturdu ve saçındaki tokaları çıkarmaya başladı. Asi buklelerin yüzünü tutam tutam çerçeveleyecek şekilde düşüşünü izlerken, bir anı aklına geldi.

Robert onun altında yatıyordu, parlak mavi gözleri merakla, algıyla, hatta biraz korkuyla onu delip geçiyordu. Bu bakışlar onun her özelliğini izliyor, tıpkı şimdi yaptığı gibi, onun için serbest bıraktığı her bir kıvrımı okşuyordu.

Saçınız... İndirecek misiniz?

Kendi yansımasından kaçınarak, onları sakladığı küçük porselen kabın içindeki iğnelerin şingirtısına odaklandı ve dolaşan zihnini kontrol altına almaya çalıştı.

Bay Robert Stanley'le geçirdiği gecenin üzerinden dört ay geçmişti ve Stanley her zaman düşüncelerine hükmetmişti - bu durum onu çok rahatsız ediyordu.

Millicent, cinsel ilişki korkusunu yendiğinde, kendini daha fazlasını arzularken bulacağı konusunda onu uyarmıştı. Aynı adamla ya da hatta farklı biriyle tekrar sevişmek isteyecekti. Genellikle dildolarını kullanarak azalttığı dürtüler tamamen başka bir şeye dönüşecekti ... sadece gerçek bir erkeğe bağlı gerçek bir horozun doyurabileceği bir şey.

Robert'la White Cock'ta karşılaşmasından kısa bir süre sonra, belinde cinsel bir ihtiyacı ima eden bir kıpırdanma hissetmeye başlamıştı. Ailesinin malikanesine yaptığı bir ziyaret sırasında bir sosyete kızını köşeye sıkıştıran ve onu oral seks yapmaya zorlayan bir beyefendi hakkında bilgi toplamanın tam ortasıydı. Çünkü

Görevine o kadar odaklanmıştı ki, arzusunu tatmin edecek birini arayacak zamanı olmamıştı. Robert'tan sonra haftalarca kendi zevkine bakmış ve bu onu sadece biraz rahatlatmıştı. Onu yatağa bağlayıp, daha fazlası için yalvarırken sikmek onu asla tatmin etmemişti.

O anki avıyla işi bittiğinde, başka birini bulmak için zaman ayırmış, bu kez tek başına Beyaz Horoz'a dönmüş ve Robert'ı bulduğu gece yaptığı gibi odadaki her erkeği değerlendirmişti. Peter'ın kendisine göz kulak olmasına ihtiyacı yoktu, iri uşağın ona öğrettiği becerilere daha fazla güvenmeye başlamıştı. Bu yüzden seçtiği adama yaklaşmış, ona biraz viski ısmarlamış ve üst katta kendisine eşlik etmesini sağlamıştı. Adam onun kurallarını kabul etmiş, hatta ellerini bağlamasına ve karşılaşmayı istediği gibi yönetmesine izin vermişti.

Hayatının en hayal kırıklığı yaratan deneyimlerinden biriydi ve sonrasında onu tatminsiz bırakmıştı. Yatak arkadaşı kendinden çok memnun görünüyordu, elleri başının üzerinde bağlı bir şekilde yattığı yerden ona sırtıyordu.

"Eğer istersen, yapabilirim-"

"Hayır," diye araya girdi onu iplerden kurtarıırken. "Yeterince içtim, teşekkürler."

Sanki az önce komik bir fıkra anlatmış gibi gülmüştü. "Seni tekrar boşaltmamı istemiyor musun?"

Ona gözlerini devirdi ve yerdeki kıyafet yığınına işaret etti. "İlk seferinde çıkmadım ve bunu fark edemeyecek kadar kalın kafalı olduğun için seninle işim bitti."

Adam ona ters ters bakmış ama kıyafetlerini giymek için ayağa kalktığı anda hiçbir şey söylememişti. Ayrılırken nefesinin altında bir şeyler mırıldanmıştı ama kadın ne olduğunu anlamaya çalışmamıştı.

Eve döndüğünde, en sevdiği fallusunu derhal saklama sandığından çıkardı. Kendisini bir tür

beceriksiz yatak veremediği tatmini, meyhanenin aynı üst odasındaki farklı bir geceyi düşündü. Robert'ın onun altında eğilip büküldüğünü, nefes nefese kalıp adını inlerken yanaklarının kızardığını düşündü. Robert'ın bileklerinin etrafındaki iplerin yaktığı kaba kırmızı sıyrıkları ve avucunun topuğunun altındaki etin verdiği hissi hayal etti. Onu altında hayal etmişti, aleti onu dolduruyor ve o dokunana kadar varlığından haberdar olmadığı çok derinlerde saklı yerleri okşuyordu. Yapay penisi amına sokup çıkarırken ve diğer elini klitorisini okşamak için kullanırken onun inlemelerinin zihninde yankılandığını duymuştu.

Sonraki aylarda, onu düşünürken kendini becermek onun pratiği haline gelmişti.

Sorun adam değildi, dedi kendi kendine. Robert sadece uygun biriydi, bir erkekle ve onun sikiyle yaşadığı tek hoş deneyimdi. Bertram ilkiydi ve cinsel ilişkiyi onun için neredeyse tamamen mahvetmişti. Robert onun damağını temizlemiş, bir zamanlar onunla birlikte gelen kendinden nefret etme ve korku olmadan uyarılmayı deneyimleyebilmesini sağlamıştı.

O zaman neden bu deneyimi tekrarlayabileceği başka birini bulamıyordu? Millicent yıllar önce Peter'ı sevgili olarak kabul etmişti ve ikisi de anlaşmalarında yeterince mutlu görünüyorlardı. Ama ondan önce de arkadaşının pek çok sevgilisi olduğunu ve hepsiyle de çok eğlendiğini biliyordu.

Millicent için mümkünse, onun için de mümkündü.

Lila akşam yemeğiyle birlikte geldiğinde ve ardından uşak bakır küveti taşıırken Cassandra küçük sorunuyla ilgili bir şeyler yapmaya karar verdi. Vasat bir deneyim, onu Robert kadar zevk alabileceği başka birini aramaktan alıkoymaya yetmemeliydi. En kısa zamanda tekrar deneyecekti... ve bu sefer, tatmin olana kadar gecenin bitmesine izin vermeyecekti.

ŞAFAKTAN BİR SÜRE ÖNCE irkilerek uyandı, nefesini toparlamak ve cehennem kâbusunun kalıntılarından kurtulmak için mücadele ederken göğsü kabarıyordu. Ter tenini ıslatmış, geceliğinin vücuduna yapışmasına ve saç tellerinin alnına ve ensesine yapışmasına neden olmuştu. Yatak örtülerini bir kenara atmış, uykusunda sadece uyurken karşılaştığı bir iblise karşı savaşıyordu.

Ayrılmış dudaklarının arasından nefes alıp verirken gözlerini sıkıca kapadı ve dehşetin pençelerinden kurtulmaya çalışarak bunların hiçbirinin gerçek olmadığını kendine hatırlattı. Onun için değil, artık değil. Bertram ölmüştü ve son dört aydır da öyleydi. Ona ya da başka bir kadına bir daha asla zarar veremezdi ve bu onu rahatlatıyordu.

Yine de bazı geceler hâlâ onun yüzünü görüyor, sevgi dolu bir talipten ruhsuz bir canavara dönüştüğü o acı dolu anı yeniden yaşıyordu. Cassandra, rüyayla gerçeği birbirinden ayırması için geçen birkaç saniye içinde onun kokusunu aldığını yemin edebilirdi; pek çok erkeğin üzerine çektiği sandal ağacının baskın kokusunu.

Kokudan nefret etmeye başlamıştı.

Onu hâlâ hissedebiliyordu, alevli bir bıçak gibi bacaklarının arasına saplanıyordu. Onun güldüğünü ve kulağına pis pis konuştuğunu duyabiliyordu.

Ama sonra gözlerini kırıştırıp kendine geliyor ve hatırlıyordu.

Her şey bitmiş ve geride kalmıştı. Canavarı ait olduğu yere, cehennemin en derin çukuruna gönderilmişti.

Cassandra bacaklarını yatağın kenarına doğru sallayarak ayağa kalktı ve tekrar uyumaya çalışmanın bir faydası olmayacağına karar verdi. Güneş birazdan doğacaktı ve uyku yeni bir kâbus olasılığı demektir. Bunun yerine, pencerenin yanındaki koltuğun yanına bıraktığı terliklerini giydi ve sıcak tutan sabahlığını üzerine geçirdi. Sonra sessiz kalmaya dikkat ederek yatak odasının kapısından merdivenlere doğru süzüldü. Lila bu saatte uyanmış olmalıydı,

Ocağı olan her odanın kömürle doldurulmasını sağlıyordu. Hizmetçinin sorularını ya da endişelerini duymak istemediği gibi, kimsenin onu takip etmeyi düşünmesini de istemiyordu. Eğer ne yaptığını bilselerdi, Penrose House'a haber gönderip Rupert Amca'ya Bedlam'a gerektiğini söylerlerdi.

Kapıları terasa açılan misafir odasına doğru ilerledi. Şafak vaktinin soğuk havası ellerini ve yüzünü ısırsa da yoluna devam etti. Bahçeye giden patikayı görmezden gelip ağaçlara doğru eğilerek çimenlere bastığında sabah çiği terliklerinin üzerinden ayaklarını ıslattı. Bu bölgeyi karakterize eden sık ağaçlar, Easton Park'ta yaşamaktan hoşlanmasının nedenlerinden biriydi - ve ayrıca burada olması, oğlu ona haksızlık eden ailenin çöküşüne tanıklık ediyordu. Ailesinin artık mülkün sahibi olması ve onun da mülkün bir bölümünü kendi mülkü olarak görebilmesi, adaletin bir başka parçası gibi görünüyordu.

Ağaçların arasından ilerleyerek, kulübe evinden çok da uzak olmayan en sevdiği yere doğru ilerledi. Burayı yerleştikten bir gün sonra keşfe çıktığında keşfetmişti ve ikamet ettiği süre boyunca her gün burayı ziyaret etmişti. Burası geceleri, hatta şafaktan önceki en karanlık saatlerde bile en güzel halini alırdı; sık ağaçlar, açık gecelerde ayın ışığını yansıtan küçük bir gölete yer açmak için yol verirdi. Şu anda, durgun bir siyah cam tabakasından başka bir şey değildi, yumuşak parıltısı soğukluğunun, derinliğinin vahşetini kamufle ediyordu.

Kenara yaklaştığında ayakları çamurlu zemine battı, zemin dünkü yağmurdan dolayı hâlâ nemliydi. Kıyıda durup uzun bir süre gözlerini kapadı ve birkaç uzun, yavaş nefes alarak toprak, çimen ve ağaç kokusunu içine çekti. Suyun da kendine has bir kokusu vardı, havadaki diğer kokulara karışan isimsiz bir şey.

Cassandra terliklerinden çıktı, çamur ayak parmaklarının arasına girip çıplak ayaklarını sarınca titredi. Ancak bu onu durdurmadı. etti, sabahlığının kemerini çözdü ve

giysi vücudundan aşağı kayarak terliklerinin üzerinde durdu. Sonra suya doğru yürüdü, kollarını iki yana açtı ve tüyleri diken diken oldu.

Su ayaklarını öptü, sonra ayak bileklerini, , kalçalarını ve kalçalarını yaladı. Sığılığın kenarı olduğunu bildiği yere doğru yürüdü, bu keşif onu ilk seferinde oldukça şaşırtmıştı. Artık dibini göremediği kara bir uçurumun kenarında oyalanmak için nerede durması gerektiğini biliyordu. Başını geriye yasladı ve kollarını yukarı kaldırdı, gökyüzünün aydınlanmaya başladığını fark etti, var olan en koyu mavi laciverte doğru soluyordu, sonra uzakta cerulean.

Bir adım attı ve aşağı, aşağı, karanlığa doğru düşüyordu. Nefesini göğsünde tutuyor, geceliği bacaklarında dalgalanıyor, kendini şekilsiz ve ağırlıksız, suyun içinde bir hayalet gibi bırakıyordu.

Ölümün böyle bir his olduğunu hayal etti. En azından son nefesini verdikten sonraki kısmı. Ölümün kendisinin de oldukça acı verici olacağını düşündü. Ama sonra... bu da olabilirdi. Karanlık, sessizlik, havadan daha hafif bir beden. Acı yok, umutsuzluk yok, korku yok. Öfke yok. Sadece o, su ve karanlık.

Ciğerleri yandı, vücudu batmaya karşı savaşmaya başladığında boğazı sıkıştı. Yine de, kendi kararlılığını test ederek batmasına izin vermeye devam etti. Sık sık kendini bırakmayı düşünüyordu; uzun bir nefes alıyor ve boğulana kadar kendini suyla dolduruyor, ölümün ötesinde ne olduğuna dair teorisinin doğru olup olmadığını keşfediyordu.

Ancak, ne zaman nefes alması ya da ölmesi gereken noktaya gelse, hayatta kalmaya yönelik ilkel içgüdüğü onu savaşmaya çağırıyordu. Böylece kollarını ve bacaklarını tekmeleyerek kendini yukarıya, hayata doğru itti. Yüzeye çıktığında, tuttuğu nefesi bıraktı ve yeni bir nefes aldı, her şeyin tadını ve kokusunu suyun altına girmeden öncekinden çok daha net alıyordu.

Sırılsıklam saçlarının ıslak dallarını gözlerinden uzaklaştırdığında, ufukta şafağın pembe ve turuncu ışınlarının patladığını gördü.

Karaya doğru yüzdü ve sabahın soğuk havası ıslak tenini ısırırken kendini kurtardı. Geceliği hâlâ üzerine yapışuyordu ama artık acı dolu bir rüyanın kalıntıları değildi bu. Artık ne acıyı ne de *onu* hissediyordu. Havası kollarını ve bacaklarını diken diken ediyor, meme uçlarını çakıllıyor, bankta yürürken bacaklarını okşuyordu. Sonra üzerine geçirdiği ve vücudunun üzerinde kapalı tuttuğu sabahlığının sıcaklığı vardı.

Ayaklarını tekrar terliklerinin içine sokarak, yeniden doğmuş ve yenilenmiş bir şekilde eve doğru yürüdü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

Robert, Briarwell ve Easton Park'ı çevreleyen ormanın içinden geçerken, çıkıntılı ağaçların tuzaklarından kaçınmak için acele etmiyordu.

kökleri. Ağaçların arasından ve karanlık gecenin içinden bakarak komşu arazinin dış kenarındaki tanıdık mülkü aradı. Bu toprakları o da biliyordu, sayısız yazını bu ağaçların arasında koşarak, canlı, kumral bir saç şeridinin peşinde geçirmişti. Çocukken Daphne ve Robert çok iyi arkadaşlardı, Bertram da onları tamamlıyordu. Kardeşleri okula gittikten sonraki yıllarda Robert onların arkadaşlığından büyük keyif almış, birlikte oynayabileceği kendi yaşında çocuklar olduğu için mutlu olmuştu.

Yakala beni, Robert, yakala beni!

Daphne ormanda yalınayak koşar, kıkırdamaları rüzgârda uçuşurdu. Büyüdükçe oyunlar ortadan kalkmamıştı, sadece değişmişlerdi. Derelerde yürüyen ve taş atan bir üçlüden, Daphne'yle kardeşinden gizlice kaçan bir ikiliye dönüşmüşlerdi. Kız ve erkek çocuktan kadın ve erkeğe geçiş, aralarındaki her şeyi değiştirmiş ve mahremiyet ihtiyacı, vücutlarındaki ve birbirlerine karşı hissettikleri farklılıkları keşfetmek için çok önemli hale gelmişti.

Yakala beni Robert, Öp beni Robert'a dönüşmüştü, Daphne'nin sesi kız gibi bir cıvıltıdan şehvetli bir mırıltıya dönüşmüştü.

Tanıdık topraklarda yürürken, hâlâ onun sesini duyduğuna, az ilerideki kızıl saç çizgisini gördüğüne yemin edebilirdi. Anılar, ağzında acı bir tat bırakmış olsalar da, dört ay önceki kadar canını yakmıyordu. Yıllarca, tüm bu bekleyiş ve özlemin eninde sonunda sona ereceğini düşünerek onun peşinden gitmişti. Bu oyunun bir parçasıydı; onu geçebileceği kadar yavaşlıyor, ayaklarını yerden keserken gülüyordu.

Gerçek hiç de oyundaki gibi değildi ve Daphne onun için yavaşlamamıştı. Bir anda başka birinin kollarına atlamış ve onu paramparça olmuş kalbinin parçalarını bir araya getirmek zorunda bırakmıştı.

İçinde bulunduğu durumun ironisi gözünden kaçmamıştı. Daphne'nin ona musallat olduğu bu ormanda farklı bir kadın arayışıyla yürüyordu. Daha doğrusu, onay arayışındaydı. Öğleden sonra çay içmek için bir komşunun evine giden annesine eşlik etmiş ve Leydi Cassandra Lane'in Easton Park'taki eve yerleştiğine dair dedikodular duymuştu. Adını duyunca nabızı hızlanmış, yanına gidebileceği kadar yakın olduğu haberi ağzının kurummasına neden olmuştu. Onun yakında geleceği haberini ilk duyduğundan beri başka pek az şey düşünmüştü. Londra'yı terk etme nedenlerini ve onun yakınlığının sunabileceği olasılıkları düşünerek saatler geçirmişti.

Onun umursayacağını düşünmekle aptallık ettiğini bilmesine rağmen -söz verdiği gibi arkasına bile bakmadan çekip giderek birlikte geçirdikleri geceyi sonlandırmıştı- işte buradaydı. Saatlerce yatıp uyumaya çalıştıktan sonra kendini çok huzursuz bulmuş, düşünceleri Cassandra tarafından istila edilmişti. Gözlerini kapatıp uykuya dalmaya başladığında bile, Cassandra'nın anıları ona işkence ediyordu - kokusu ve tadı, Cassandra'nın onu sımsıkı sarışı, doruğa ulaştığı anda Cassandra'nın yüzünü değiştiren o iri gözlü şok.

Düşünceleri tamamen erotik anılardan oluşmuyordu. Bertram'dan beri kimsenin ona dokunmadığını itiraf etmesi, ona bu sırrı verirken gözlerindeki o perili bakış, söylediği şu sözler

kendi iradesi dışında ortaya çıktı. Bu deneyimi başka biriyle tekrarlamış mıydı? Onu seçtiği gibi başka erkekleri de seçmiş, onları bağlamış, canlarını yakmış, unutulana kadar sıkmış mıydı?

Dişlerini sıktı, kıskanmanın ne kadar saçma olduğunu fark etse de aklı bu fikre isyan etti. Özellikle de tamamen vazgeçmeden önce fahişelerle çiftleşmelerinin yoğunluğunu yakalamaya çalıştığını düşünürsek. Başarısızlığı, başka hiç kimsenin onu onun gibi memnun edemeyeceği anlamına geliyordu.

Ama ona hiçbir söz vermemiş, o gece için onun sikinden başka bir şey istediğine dair hiçbir işaret vermemişti.

Yine de, işte buradaydı, onun yeni evine doğru yürüyordu, sadece bir bakış için, onun burada olduğuna dair herhangi bir işaret için, yeterince yakın... ne için? Onu tekrar bulduğunda ne yapacaktı? Onu başka kadınlar için mahvettiğini söyleyip daha fazlası için yalvaracak mıydı?

Aceleyle giyinip evin içinde parmak uçlarına basarak ilerlerken, duyulmaması için dua ederken, bir hizmetçinin girişinden sıvışıp malikânenin arazisine doğru ilerlerken net bir nedeni yoktu. Tek bildiği, içindeki bir şeyin o eve, ona doğru çekişini inkâr edemeyeceğiydi.

Ormanın, ortasında bir gölet bulunan küçük bir vadiye açıldığı yere ulaştığında, gözüne çarpan bir hareketle durakladı. Beyaz bir geceliğin salınımı dikkatini çekti, gecenin karanlığına karşı parlak bir sıçrama.

O olduğunu, bir ağacın arkasına saklanıp onu izlemek için arkasından bakarken fark etti. Suyu sadece ince bir giysiyle gelmişti ve soğuğu hissetmiyor gibi görünüyordu. Saçları dağınık bukleler halinde sırtından aşağı sarkıyor, teni ayın ışığında solgun bir şekilde parlıyordu. Bir hayalet gibi gölete doğru ilerledi, sanki yürümek yerine yüzüyormuş gibi ayakları yere neredeyse hiç değmiyordu. Bir rüyadan fırlamış gibi görünen kadın kıyıda durdu, kollarını başının üzerine kaldırmış, sanki cennete ulaşmaya çalışıyordu. Bu mesafeden onun tüm özelliklerini seçemiyordu ama hayalinde şöyle canlandırdı

gözlerini kapatmıştı. Dingin olurdu, hava buz gibi parmaklarıyla tenini okşarken çıplak kolları tüylerle kaplanırdı.

Tekrar hareket etmeye başladığında, o uhrevi zarafet onu gölete taşıırken dikkati onun üzerindeydi. Soğuktan titriyor, çürük bir pamuk parçasının korumasından başka bir şey olmadan suyun şeytan gibi yakıyor olması gerektiğini hayal ediyordu. Yine de hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermiyor, göletin ortasına doğru yürüyor, beyaz elbisesi dalgalı bir bulut halinde bacaklarının etrafında toplanmaya başlıyordu.

Ağzı açık kaldı, kızın durmaya niyetli görünmediğini fark edince ağacın gövdesini sıkıca kavradı. Bu göleti biliyordu, birçok yaz Daphne ve Bertram'la birlikte yüzmüştü. Birkaç adım daha atsa, ayaklarını basacak bir yer bulamadan göletin derinliklerine düşecekti. Bundan habersizmiş gibi görünerek devam etti, su şimdi karnına kadar geliyor, göğüslerinin altına vuruyordu.

Kız gözden kaybolmadan hemen önce saklandığı yerden çıkarken boğazını bir mengene sıktı; kızın parmak uçları gördüğü son parçaydı. Nefesini tutmuş, onun bir sıçrama ve soluk sesiyle su yüzeyinde yeniden belirmesini bekliyordu. Yüzme bilmeden gölete girmiş olamazdı... öyle değil mi?

Kalbi kaburgalarına çarpıyor, göğsünden dışarı fırlamak için can atıyordu. Saniyeleri sayarken tuttuğu nefes ciğerlerini yakıyordu. Beş, sonra on ve yirmi. Yüzeyde en ufak bir sıçrama olmadan otuz saniye geçtiğinde panik onu ele geçirdi, su koyu bir buz tabakası gibiydi.

"Cassandra!" diye bağırdı, ağaçların arasından fırladı ve suyun kenarına doğru koşarken paltosunu çıkardı.

Giysiyi bir kenara fırlatıp gölete atlarken suyun ne kadar soğuk olabileceğini hiç düşünmedi. Bileği dipte büyüyen sazlıklara takılmış olmalı ya da boğulurken vücudu kasılıyor ve sarsılıyor, ciğerleri suyla doluyordu. Elbisesini çıkaracak zaman yoktu.

Gömleği ya da botları, daldığı sırada ondan başka bir şey düşünecek zamanı yoktu, karanlıkta bir uzvunu, bir tutam saçını, tutunabileceği herhangi bir parçasını arıyordu. Gözleri açık olsa bile karanlık suda hiçbir şey göremiyordu, ne geceliğin bir parıltısını ne de sallanan bir uzvu. Karanlık ve sessizlikten başka bir şey yokmuş gibi görünüyordu, bu da onu hayal görüp görmediğini düşünmeye itti.

Nefes almak için tekrar yukarı çıktı, gözlerindeki suyu silip kızın kendi başına yüzeye çıkmadığından emin olmak için etrafına baktı. Ondan iz yoktu, o yüzden tekrar daldı.

Kızgın değildi ve bir şeyler görmüyordu. O buradaydı, burada olmalıydı.

Birden omzuna bir şey çarptı; bir el ya da bir ayak. Döndü ve onu tuttu, ona bağlı kol boyunca bir el olduğu anlaşılan şeyi takip ederken içini bir rahatlama kapladı. Kadın adamın kucağında çırpınıyordu, gösterdiği güç ona yaşadığını söylüyordu, başka bir şey değilse bile. Her iki kolunu da ona dolayan adam yüzeye doğru tekmeledi, kadın onu tutmak için mücadele ederken panik yüzünden hareketleri koordine olamıyordu. Saçlarından tutamlar yüzüne çarpıp çenesini gıdıklarken, geceliğinin bir kısmı siyah suların arasında kendini gösterdi.

Sonunda, çırpınışlarının hem kendisini hem de kurtarıcısını boğacağını fark etmiş gibi durgunlaştı. Bir kolunu onun etrafında sıkı sıkı tutarak, onları yukarı, yukarı ve derinliklerden dışarı itti. Bir sıçramayla kurtulduklarında soğuk hava boğazını ve göğsünü , havasız geçen onca zamandan dolayı başı dönüyordu. Öksürüp çırpınarak tekrar kıvranmaya başladı ve adamın elinden kurtulmaya çalıştı.

Öksürükler arasında, "Sorun yok," demeyi başardı. "Cass, benim! Ben Robert."

Kadın tekmeleyerek ondan kurtuldu ve kıyıya doğru yüzmeye başladı. Kadının güçlü bir yüzücü olduğuna dair kanıtlar karşısında şaşkınlığa uğrayan adam, kurtarma girişimi kol ve bacaklarındaki tüm gücü tükettiğinde harcadığı efor yüzünden nefes nefese kalarak onu takip etti.

"Sen!" diye tükürdü, sığ sularda ilerlerken omzunun üzerinden ona ters ters baktı. "Aklından ne geçiyordu senin?"

Ayakları süngerimsi zemini buldu, ıslak toprak botlarını emiyordu. Tişörtü göğsüne yapışırken, derisi binlerce küçük iğne batmış gibi acıyordu.

"Ben mi?" diye cevap verdi, nefesini düzene sokmaya çalışırken nefesi hâlâ sığ kesik kesik geliyordu. "Peki ya sen? Gecenin köründe bilmediğin bir havuza girerek nasıl bu kadar pervasız olabiliyorsun?"

Şimdi kıyıya ulaşmıştı, titreyerek ve titreyerek onunla yüzleşmek için döndü, elleri iki yanında yumruk olmuştu. "Bu yüzme deliğini çok iyi biliyorum, çok teşekkür ederim. Ayrıca boğulmuyordum, seni aptal. En azından sen oraya gelip beni ölümüne korkutana kadar boğulmuyordum!"

Robert dişlerini gıcırdatarak kollarını kendine doladı ve ona baktı, şaşkınlık içindeydi. Zihnini aynı anda birçok düşünce doldurdu ama hiçbirini kelimelere dökemiyordu.

Bilerek suya girmiş ve tam bir dakika, belki de daha uzun süre yüzeye çıkmadan orada kalmıştı. Kız boğulmadığı konusunda ısrar etse de Robert aklının bir köşesini kemiren korkuyla mücadele edemiyordu. Ona yalan söylediğini ya da en azından tüm gerçeği anlatmadığını söylüyordu. Boğulmamıştı... henüz. Ama bir şey ona bunu istemiş olabileceğini, bu gece buraya hayatına son vermeyi düşünmek için gelmiş olabileceğini söylüyordu.

Bu düşünce onu ele geçiren dehşet, göğsünün yakınından başlayarak tüm vücuduna yayıldı.

"Bilemezdim," diye kekeledi, şimdi tüm vücudu soğuk havaya karşı titriyordu. "Gölete geldim ve senin dibe battığını gördüm. Tekrar yüzeye çıkmadığında, ben..."

Bir sabahlık almak için çömeldi ve ayağa kalkarken onu omzunun üzerinde döndürdü. Ona alaycı bir bakış attıktan sonra homurdanarak kollarını elbisenin kollarından içeri soktu.

"Mükemmel beyefendi gibi beni kurtarmaya gelmeyi düşündün. Ne kadar asilce."

Soğuk havadan mı yoksa kadının sözlerinden damlayan aşağılamadan mı emin değildi ama içinde kadar hızlı bir öfke yükseldi. Ona doğru birkaç adım atarak gevezeliği durdurmak için dişlerini sıktı.

"Senin peşinden atlayarak kendi boynumu riske attım," diye mırıldandı. "Yanlış varsaymış olsam bile, basit bir 'teşekkür ederim' demek yerinde olabilir."

Cüppesinin kemerini düğümledi, sonra ona doğru yürüdü, yüzü sert, sert çizgilerle belirlenmiş, burun delikleri alevlenmişti. Kadın yaklaştığında karnı sıkıştı, kanı koşmaya hazırlanırcasına hızla akarken uzuvları karıncalandı. Yerinde durdu ve kendi kendine soğukta durmaktan hâlâ titrediğini söyledi.

Onunla burun buruna geldiğinde üst dudağı alaycı bir şekilde kıvrıldı, sesi sert bir hırıltıya dönüştü.

"Diğer kadınlar sizin sahte centilmenliğinizi ve kahramanlığınızı romantik bulabilir ama ben bulmuyorum. Kısacası Bay Stanley, ben başı dertte bir genç kız değilim... Kurtarılmaya ihtiyacım yok."

Artık bulutsuz gökyüzünden süzülen ay ışığının aydınlattığı her bir özelliğini seçebileceği kadar yakın duruyordu. Buz gibi su, normalde tenini sağlıklı bir ışıltıyla öpen sıcaklığı çalmıştı. Gözleri daha büyük görünüyordu, solgun yüzüyle keskin bir tezat oluşturan gümüşü bir mavi parlıyordu. Saçları sarıdan çok kızıl görünüyordu, ıslaktı ve yüzünün etrafında kaygan sarmallar halinde sallanıyordu. Diğer kadınların saç maşası ya da kâğıt kullanarak hiç çaba harcamadan elde ettiği türden sarmallar, onda saçlarıyla oynama, her bir sarmalı çekip yaylanmasını ve tekrar yerine oturmasını izleme isteği uyandırıyordu.

Ama ona dokunmak korkunç bir fikir olurdu, bu yüzden onu kollarının arasına almak ve yüzündeki o nahoş çatık kaşları öpmek istemesine rağmen ellerini kendine sakladı.

"Gecenin bir yarısı benim mülkümde ne yapıyordunuz?"

"Teknik olarak, gölete yaklaşana kadar hâlâ *kendi* arazimdeydim," karşılık verdi. "Farkında değilseniz diye söylüyorum, artık komşunuzum ve bu ormanda sık sık yürür ve ata binirim."

Kalkık kaşları, her zaman gecenin bir yarısı dolaşıp dolaşmadığını sorar gibiydi. Bir süre sonra, onun sessiz ve araştıran bakışları karşısında hareketsiz durmak zorlaştı. Onun incelemesi altında kıvranmaya başlamadan önce, uzaklaşmak için döndü.

"Tamam o zaman," diye mırıldandı. "Briarwell'e dönmek için uzun bir yolumuz var ve burası buz gibi."

Gözleri paltosunu ararken göletin kenarından dolaşmaya başladı. Onu attığında nereye düştüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Tam yerini bulmuştu ki Cassandra ona seslendi.

"Bay Stanley!"

Döndüğünde kadının hâlâ bıraktığı yerde durduğunu ve sabahlığının yakalarını tutarak onu izlediğini gördü.

"Evet?" diye cevap verdi, içinde omuz silkerek.

Ayak parmakları sırlıklam botlarında biriken su yüzünden uyuşmaya başlamıştı ama paltosu hava koşullarından biraz olsun korunmasını sağlıyordu.

Cassandra'nın yüz ifadesi, sanki kızgınlık ve sempatiyle boğuşuyormuş gibi ona bakarken değişti. Sonunda iç geçirdi ve ona kendisini takip etmesini işaret etti.

"Sizi bu halde Briarwell'e geri gönderemem. En azından ısınmanız ve kurulanmanız için size bir yer sağlayabilirim. Gel bakalım."

Adamın onu takip edip etmeyeceğini beklemeden arkasını döndü ve ağaçların arasından geçen eğimli patikadan yukarı doğru yürümeye başladı. Bir an için reddetmeyi, geldiği yoldan geri dönmeyi ve soğuğa ve ıslak giysilerine aldırmandan eve dönmeyi düşündü. Onu gördüğüne sevinmiş görünmüyordu, bu da son dört aydır onu düşündüğü gerçeğini daha da utanç verici hale getiriyordu. Ayrıca, bu

Açıkçası bunu yapıyordu çünkü onu böyle bir durumda geceye göndermenin sonuçlarından sorumlu olmak istemiyordu.

Ama sonra, onunla ilgili o rahatsız edici merak çirkin başını kaldırdı ve onu nereye götürürse götürsün takip etmeye teşvik etti. Sıcak bir ateş ve kuru giysiler de vardı, bu yüzden seçim yeterince açık görünüyordu.

Titreyen bacakları ve uyuşmuş ayaklarıyla onu takip etmek için acele etti. Buzlarının çözülmesini sağlamak için avuçladığı ellerine ılık hava üfledi ve onu ağaçların arasından kulübeye doğru takip etti.

Karanlıkta bile, terk edilmiş mülkün yeni sakini için hazırlandığını, aşırı büyümüş avlu ve bahçenin bir düzene sokulduğunu, çatının onarıldığını ve kapının yeni boyandığını görebiliyordu. Easton Park arazisinin birkaç dönüm daha derininde yer alan , Penrose Dükü'nün ziyaret edebilmesi ya da misafir davet edebilmesi için biraz daha bakıma ihtiyacı olacaktı. Bertram'ın patavatsızlıkları aileyi iflasa sürükledikten sonra, babası Easton Park da dahil olmak üzere sahip olmadığı tüm mülkleri satmaya kalkışmıştı. Ancak Fairchild'ların yıkılan itibarları potansiyel alıcıları uzak tutmuştu. Böylece aile mülkü terk etmek zorunda kalmış ve kiracıları yeni evler bulurken ve hizmetkârlar iş ararken mülk burada yıkılmaya ve harabeye dönmeye devam etmişti.

"Amcan yakında malikâneye yerleşecek mi?" diye sordu, sessizlik onu germiştir.

Tepesinde ferforje süslemeler olan taş bir duvarla çevrili küçük bir bahçenin yanından geçerken göz ucuyla ona baktı.

"Yakın bir zamanda değil... en azından önümüzdeki Sezon bitene kadar. Penrose Londra'ya düşkündür, ailemin geri kalanı da öyle. Ben şehirden ayrılmak istedim, o da bana evi teklif etti."

Kulübenin arka tarafına yaklaştılar; burada bir çift kapı terasa açılıyordu.

"Suffolk'u tercih edilebilir buldunuz mu?"

"Kasabadan çok uzak olmadan sessiz ve izole bir yer... ihtiyacım olan tek şey de buydu. Sanırım bazı komşularımızın davranışları arzulanan çok şey bırakıyor, ancak daha azını beklemiyordum."

Ona kötü davranılmış olabileceğini düşünerek kaşlarını çattı ama buna pek şaşırmadı. Kendi annesi Cassandra'dan vebalı gibi söz etmişti.

Bir parmağını dudaklarının üzerinde tutarak onu karanlık bir salona götürdü. Kapının yanındaki masanın üzerinde pirinç bir tutucu içinde bir konik mum duruyordu. Arkalarındaki kapıları kapatmasını işaret etti ve mumu eline aldı.

Dar bir koridordan evin önüne doğru ilerlerken etraf sessiz ve hareketsizdi. Ardından, adımlarını mümkün olduğunca hafif tutmaya dikkat ederek, onu ikinci kata çıkan dik bir merdivene kadar takip etti.

Cassandra'nın çakmağı duvara gölgelerini düşürdü, sarı ışık çemberinde dikdörtgen şekiller keskin ve abartılıydı. Sağdaki ikinci kapıyı açarak bir yatak odasına girdi. Robert onu takip etti ve çıtırdayan ateşin sıcaklığı yüzünü ısıtmaya başlayınca rahatlayarak iç çekti. Hâlâ biraz titriyordu ama artık kalbine buzdan bir salkım saplanmış gibi hissetmiyordu.

"Kıyafetlerini çıkar."

Emir o kadar ani geldi ki, kadının sesi odanın sessizliğini bozdu, Robert bir an için sadece ona bakabildi. Yüzü kızardı, kadının sözleri aklına her türlü erotik anıyı getirdi. Önce kendi giysilerini, sonra onunkileri çıkarmayı, sonra onu ateşin önüne yatırmayı ve ...

"Böylece onları kurumaları için ocağın yanına koyabilirim," diye ekledi ona buyurgan bir kaş kaldırarak.

Daha önce soğuktan donarken, şimdi utançtan yanıyordu. Dalgın düşünceleri yüzünden kendini tam bir ahmak gibi hissediyordu. Tabii ki sadece giysilerinin kurduğundan emin olmak istemişti.

"Al. Soyunduktan sonra bunu etrafına sar."

Ona yatağının örtüsünü uzattı, sonra da soyunmaya başladı. Robert battaniyeyi yakındaki bir koltuğun arkasına serdi ve giysilerini çıkarmaya başladı. Her bir giysinin yere düşmesine izin verirken, odanın diğer tarafındaki mahremiyet perdesini ihmal ederek vücudundan aşağıya doğru kaydıran Cassandra'ya bakmaktan kendini alamadı. Durakladı, parmakları pantolonunun düğmelerinde titrerken Cassandra'nın geceliğinin önünü iliklemesini izledi.

Giysinin hızla açılan boşluğu göğüslerinin kabarıklığını sergiliyor, ıslak kumaş oraya buraya yapışarak hayal gücüne çok az şey bırakıyordu. Dudağını ısiran adam, kız onu bakarken yakalamak için başını kaldırdığında bakışlarını indirdi. Uyuşmuş, titreyen parmaklarını sakınleştirerek yeniden kendi düğmelerini iliklemeye başladı.

"Bakmak alçakgönüllülüğünüzü rahatsız edecekse arkanızı dönebilirsiniz," dedi. "Ama... şey, her yerimi gördün, değil mi?" Tanrım, hiç görmüş müydü?

"Doğru, elbette," diye cevap verdi, ona bir kez daha bakmaya cesaret ederek.

Şömineye doğru ilerledi ve orada durup ıslak saçlarını yumuşak, ritmik hareketlerle taradı.

Sonraki sözcükleri daha iyi düşünemedi ağzından döküldü. "Gözlerimi değil, çünkü ben... Yani, bakmayı seviyorum... sen..."

Hiçbir kadın onu kelimelerden mahrum bırakmamıştı. Daphne'bile dilinin ucunda her zaman mükemmel, ballı kelimeler vardı.

Cassandra onu beceriksiz bir aptala dönüştürmüştü ve bu duygudan hoşlandığından emin değildi.

"Bence çok güzelsin," demeyi başardı sonunda.

Fırçayı saçlarına bastırarak vuruşunun ortasında durakladı. Bukleler kurudukça kabarmaya başladı ve onu vahşi tanrıça gibi bıraktı, alevler sarı tonları saf altına çevirdi.

"Diğer kadınların hoşlanıp da benim hoşlanmadığım bir şey daha var Bay Stanley... boş iltifatlar."

Kaşlarını çattı, ona doğru bir adım attı, sonra orada sadece donuyla durduğunu hatırladı. Boğazını temizleyerek karşı örtüyü aldı ve omuzlarına sardı. Sonra bir eliyle battaniyeyi vücudunun üzerinde kapalı tutarken, diğer eliyle küçük giysilerini ayak bileklerinden aşağı doğru itti. Ardından giysileri toplamak için diz çöktü ve battaniyeyi bir kalkan olarak kullanmaya dikkat ederek yaklaştı.

Ve bu gerçekten de bir kalkandı - onun araştıran gözlerine ve bacaklarının arasında büyüyen ereksiyonu fark etmesine karşı. Kadının çırılçıplak durduğunu görmek onu en ilkel şekillerde etkilemişti ve bunu göstermek istemiyordu.

"Bunu söyleyecek bir şeyim olduğu için söylemedim."

Ona giysilerini verdi, sonra ateşin sıcaklığını içine çekmek için ateşin yanında oyalandı.

Daha şimdiden ayak parmaklarını hissetmeye başlamıştı ve tezgahının altında oldukça sıcaktı.

"'Güzel' kelimesi o kadar gelişigüzel kullanılıyor ki, artık hiçbir anlamı kalmadı," dedi giysilerini ateşe bakan küçük bir koltuğun üzerine yayarken ve ellerini üzerlerinde gezdirirken. "Aynı kelime ağaçlara, çiçeklere ve gökyüzüne uygulandığında, kendini özel hissetmesi için her boş kafalıya karşı kullanılıyor. Gerçekte, bir insanı çevresinin süsü olmaktan öteye götürmez ve ben bununla ilgilenmiyorum."

Sözleri derinlerde yatan bir parçasına hitap ediyordu - insanların onu 'güzel' Stanley'den daha fazlası olarak görmesini arzulayan, insanların sadece hoş görüldüğü için yanında olmak istediği bir parçasına. Bu yüzden çok az yakın arkadaşı vardı, diğerlerinin ilgisi en iyi ihtimalle sığıdı.

"Klişe olmak istememiştim," dedi. "Sadece... şey, bunu söylemek yerine, bence saçlarınız en güzel saçlarınız demeliydim."

Gördüğüm en ilginç şey. Tam olarak sarışın ya da kızıl değil.. zaman zaman altın sarısı gibi. Gözlerin de... mavi değil ama gri de değil."

Şaşkınlıkla ona sıırttı, yüzünde hem alaycı hem de muzip bir ifade vardı. "Bay Stanley, bana muamma mı diyorsunuz?"

Göğsünden küçük bir yükseldi. "Gerçekten de öylesiniz. İşte bu yüzden ..."

Alevlere bakarken dilini ısırđı ve neredeyse kendini bir kez daha utandırıyorđu. Onun huzurunda olmanın, her sırrını, hatta başka hiç kimseye fısıldamadığı derin ve karanlık düşüncelerini bile dökmek istemesine neden olan şey neydi?

Yüzünü ona döndü, saç fırçasını yere bıraktı, gözlerindeki grimsi parıltı sanki içindeki bir ateş tarafından ısıtılmış gibi erimiş gümüşe dönuştü.

"Neden ne, Robert?" diye sordu, ona doğru bir adım attı, sonra bir adım daha.

Boğazında hızlı ve sert bir yumru oluştu, konuşmak bir yana nefes almasını bile zorlaştırdı. Göğüsleri her adımda sallanıyor, pembe uçları tüm dikkatini çekiyordu. Gözyaşı damlası şeklindeki küreler için mükemmel başlıklardı ve dokunmaya karşı oldukça hassas olduklarını hatırlıyordu. Diliyle onları okşadığında verdiği tepki heyecan vericiydi.

Etrafına sarılmış olan kontrpanyayı tuttu ve keskin bir çekişle onu daha da yakına çekti. Keskin bir nefes aldı ve ayakta durmaya çalıştı, kalçalarının arasında zonklayan organı düşünmesini zorlaştırıyordu. Kadın ona dokunuyor, onu kendine çekiyor ve sanki onu bütünüyle yutmaya hazırmış gibi bakıyordu.

Tanrı yardımcısı olsun, ona izin vermek istedi.

"Söyle bana," diye sordu, baştan çıkarıcı bir mırıltının altında ince bir şekilde örtülmüş keskin bir emir.

Ve tıpkı o gece White Cock'ta olduğu gibi onu tuzağa düşürmüştü. Onun kendisine dokunması, emretmesi, hükmetmesi için her şeyi yapar ya da söylerdi.

"Neden o geceden beri... seni düşünmeyi bırakmadım," diye mırıldandı, bakışlarını onun dudaklarına indirerek. "Dört uzun ay boyunca denedim, ama boşuna. Kanımda bir ateş gibiydin, her zaman şiddetliydin ve görünürde bir rahatlama yoktu."

Dudaklarında kedi gibi bir gülümseme belirdi ve iki elini birden kullanarak tezgâh örtüsünü bir kenara fırlattı. Önünde çıtırçıtlak duruyordu, her yeri açıktaydı - sanki istediği şeyin tam orada durduğunu belirtmek istercesine ona doğru uzanan horoz ayağı da dahil.

Gözleri daha da parladı, bakışları adamın çıplak göğsünden ve karnından aşağı kayarak sikine indi.

"Seni nasıl becerdiğimi düşündün mü?"

"E-evet," diye kekeleydi, parmakları şaftının etrafına kapandığında neredeyse iki katına çıkıyordu. "Tanrım, evet."

"Tekrar olmasını dileyerek bu aleti hafızana kazımaya çalıştın mı?"

Başı geriye düştü ve başparmağı şişmiş başının üzerinde yumuşatarak ona tabandan uca doğru uzun bir vuruş yaptığında gözleri kapandı.

"Sürekli," diye itiraf etti. "O zamandan beri neredeyse her gece."

Hâlâ adamın sikini kaldırıp bakışlarıyla karşılaştı; adam elinin içine girmemek için mücadele ederken avucunu adamın etinin üzerinde yavaşça sürüklemesi tam bir işkenceydi.

"Ya sana benden bir iyilik isteyebileceğini söylesem? Bu gece hayatımı kurtarmaya çalışman karşılığında ne istersen. Boğulmuyor olabilirdim ama sen bunu bilmiyordun. Bence ne olursa olsun bir ödülü hak ediyorsun."

Amcığın beni sarıyor, diye düşündü. Ben de bunu istiyorum.

Ama bunu kendine sakladı, zihni ondan istediği diğer şeyleri düşündükçe yarıştıyordu. Belli ki, Beyaz Horoz'un üst odasında ona verdiği patlayıcı zevkten daha fazlasını istiyordu. Ama ona bakışına ve elinin onunkini kavrayışına bakılırsa

Robert bunun nereye varacağını çok iyi tahmin edebiliyordu. Ona ne zaman vermeye karar verirse o zaman amcığına sahip olacaktı. Peki, tek isteğini yerine getirmediği sürece vermeyeceği başka ne arzuluyordu?

İlk karşılaşmalarında ona koyduğu tek kısıtlamayı hatırlayınca ilham geldi. Onun içinde olmaktan daha çok istediği tek bir şey vardı.

"Sana dokunmak istiyorum," dedi, bakışlarının onunkilerden ayrılmasına asla izin vermeyerek.

Gözlerinde şaşkınlık titreşti, kaşları çatıldı. "Hepsi bu kadar mı? Seni becermemi ya da emmemi istemiyorsun ya da-"

"Hayır. Sadece dilediğim her yerde sana dokunmama izin vermen için. Bundan sonra geri kalanını bana bırakmaya karar verirsiniz... buna kesinlikle aldırmayacağım."

Eğer doğru stratejiyi uygularsa, kadın buna izin verecekti - bundan emin olacaktı.

Adamın aletini bırakarak, elbiselerini yaydığı koltuğa doğru geri geri gitti. Kendisine yer açmak için onları kenara iterek minder üzerine çöktü. Biraz kamburlaşarak kollarını kanepenin arkasına dayadı ve bacaklarını açtı. Uyluklarının arasındaki kırmızımsı altın buklelerin kıvrımlarından ona bakan, ateş ışığında kayganlaşıp parlayan pembe et parçasını görünce ağzı kurudu. Neredeyse onu tatmak istemediğine pişman olacaktı ama sonra o ipeksi, ıslak etin parmak uçlarında nasıl bir his uyandıracağını düşündü ve doğru seçimi yaptığına karar verdi.

"Fikrimi değiştirmeden önce devam etseniz iyi olur."

Ona yaklaşmak için ihtiyacı olan tek şey buydu, siki her adımda zonkluyor ve ağrıyordu Kendi ihtiyacını görmezden gelerek elindeki işe odaklandı. Ona dokunmasına izin verecekti ve bu fırsatı heba etmeye hiç niyeti yoktu.

Bacaklarının arasında dizlerinin üzerine çökerek, avuçlarını uyluklarının iç kısımlarına dayadı ve onu biraz daha araladı. Keskin bir nefes aldı

Soluk soluğa, avuçlarını uzun kolların üzerinde yumuşatmasını izlerken gözleri ağırlaştı.

Tahmin ettiği gibi, kadının vücudu gergin kaslardan oluşuyordu, kalçaları esnekliklerinin yanı sıra güçleriyle de cezbediciydi. Kasıklarına kadar uzanan tendonlara baskı uyguladı ve kadının çıkardığı küçük iniltiye gülümsedi. Ellerini kalçalarının üzerinde yumuşattı ve savunmasız amcığını tamamen atladi. Bu hareket onu şaşırtmış gibi görünüyordu, ama o izlerken keşfine devam etti, karnının pürüzsüz düzleminin üzerinden geçti. Adam göğüslerine doğru ilerlerken göğsü keskin nefeslerle inip kalkıyor, parmakları o yumuşak, mükemmel teni ilk kez hissetmek için kaşınıyordu.

Eğildi, kendini onun üzerine bıraktığında kadının göbeğinin sıcaklığı karnına baskı yapıyordu. Aynı anda iki göğsünü birden avuçlayarak derin bir iç çekişle gözlerini kapattı. Kız tam da hayal ettiği gibi, ağır ama yine de bir şekilde yumuşaktı. Kadının avuçlarına oturuşu o kadar mükemmeldi ki, onun kendisi için yaratılmış olduğu gibi tuhaf bir fikre kapzorlaştı.

Kadının kendisini izlediğini fark edince başını kaldırıp ona baktı ve başparmağının uçlarını her iki meme ucunun üzerinde gezdirirken bakışlarını korudu. Gözleri kapandı ve inleyerek daha fazlasını istemek için sırtını kamburlaştırdı. Adam onu zorladı, meme uçlarını yavaş daireler çizerek tıngırdattı ve tepki olarak nasıl sıkıca kıvrıldıklarını izledi. Böylesine muhteşem göğüslerle yapabileceği her şey aklını müstehcen hayallerle doldururken, siki zonkladı ve sızdı, tohumunun damlacıkları kafasına bulaştı. öpebilir, yalayabilir, ısırabilir ve emebilir, sikini aralarındaki yarığa yerleştirebilir ve tüm o etler etrafında sıkıca bastırılmışken ileri geri itebilirdi.

Bir iniltiyi bastırdı ve isteğinin parametreleri içinde kalmak için elinden gelenin en iyisini yaparak kendi dürtülerini yumuşattı. Daha fazlasına izin vermeye hazır olduğunda ona haber verecekti.

Göğüslerini sıkıca kavrayan adam onları sıktı, sonra meme uçlarını çimdikledi - önce nazikçe, sonra artan bir basınçla. Kadın , onun

Parmağını ve başparmağını her çekişinde titreyip kıvranırken bacakları onun etrafında kenetleniyordu.

Onu çılgına çevirdiğinde -ellerinin altında çırpınıyor ve kıvranıyordu- geldiği yoldan geri döndü, parmaklarını karnının genişliğinde gezdirdi ve bunun onu nasıl titrettiğini izledi. Bir elini karnının alt kısmına diğer elini bacaklarının arasına soktu. Adam ilk parmağını kızın ortasından aşağıya doğru okşayarak monsunun dikişini ve içinde gizlenen yumuşak eti izlediğinde kızın nefesi kesildi. Adam daha derine inip orta parmağıyla girişini test ettikten sonra parmağını derinlere batırdığında, kadının uyarılmışlığının kaygan sıcaklığı onu çevreledi. İç çekti, kanepenin kenarını kavradı ve onu daha derine almak için kalçalarını kaldırdı, ilk parmağını ikinciye eklerken ıslaklığı parmak eklemlerini ıslattı, her ikisi de şimdi sıcak, saten kılıfı tarafından sarıldı. Kadının uyarılma kokusu ağzını tatmak için sulandırdı, dizlerinin üzerindeki pozisyonu onu almak için mükemmel bir konuma getirdi.

Ancak, kelimenin tam anlamıyla parmak uçlarındaydı, başparmağını klitorisine bastırırken kıvranıyor ve bükülüyordu. Ve parçalanmaya o kadar yakındı ki, bunu nefeslerinin sertliğinden duyabiliyor, içindeki gerginlikten ve amcığının parmaklarının etrafındaki sıkı sıkışmasından hissedebiliyordu. Bacakları kenetlendi, dizleri adamın omuzlarına geldiğinde dirençle karşılaştı. Kendini onların arasına sıkıştırdı, parmaklarını onun içine sokup çıkarırken ve başparmağıyla onu okşarken bacaklarını açık tuttu. Başını geriye attı ve kalçalarının kanepeden kalkmasına izin verdi, serbest kalırken uzuvları titriyordu.

Tırnaklarının yastıklara sürtünmesi, sıkılmış dişlerinin ardında tutmaya çalıştığı düzensiz seslerle iç içe geçti. Tüm vücudu gerildi, içi adamın parmaklarının etrafında titreşirken hareketsiz kaldı. Sonra sert bir iç çekişle gevşedi, baş sallanmaya başladı ve vücudu bir kez daha uysallaştı.

Robert ondan kurtuldu ve parlayan parmaklarını dudaklarına götürdü. Kadının kokusu etraflarındaki havayı kaplamış, zaten acı veren uyarılmışlığını daha da şiddetlendirmişti. Kadın tam orada, bacaklarını açmış, vücudunun parlak pembe açıklığı ortaya çıkmış, zevk ve unutuş vaatleriyle onu çağırıyordu.

Adam parmaklarını ağzına götürüp sularını emerken ve topraksı tadıyla mırıldanırken baktı. Dudakları ayrıldı ve gözleri genişledi, derinliklerinde karanlık ve ilkel bir şey parlıyordu. Dik oturarak uzandı ve adamın saçlarını tuttu, sert bir çekişle onu kendisine doğru itti. Kafa derisi acıdı, bu his vücudunun diğer kısımlarına da yayıldı ve tam sikişin ucunda son bulan bir elektrik çatırtısı yarattı.

"Becer beni," diye homurdandı iki bacağını da onun etrafına sararken.

Parmaklarını onun saçlarına geçirerek ve onu öpmek için başını kaldırarak onu daha da yaklaştırmak için kullandı. Bir dizini kanepenin üzerine koyarak, kendini onun kalçalarının arasına yerleştirdi, sikişin ucu onun ipeksi, sıcak kalçalarına sürtündü. Ağzı sert ve talepkâr bir şekilde onunkini kaptı, dili ağzının derinliklerine doğru ilerledi. Kalçalarını kavradı, kalçalarını mükemmel bir açıyla eğdi ve ağzına doğru inleyerek içine doğru itti. Bacaklarını onun etrafında sıkı tutarak, omuzlarını kavradı ve ona karşı hareket edebilmek için vücudunu kaldıraç olarak kullanarak tutundu. Hızlı bir ritimle çarpıştılar, kalçalarının onunkilere çarpma temposu, kalbinin ritmiyle eşleşen kesik kesik bir davul ritmiydi

Kadın dudağını ısırduğunda inledi, vücutlarının itişip kakışması kadının kanının akmasına neden oldu. Robert geri çekilmeye çalıştı ama kadın ağzının içinde hırladı ve onu yerinde tutmak için saçlarını kavradı. Metalik tat dilinin üzerinde dans ediyor, Cassandra'nın ilkel ve vahşi tadıyla karışıyordu.

Isırığın acısı başka bir şeye dönüştü, nabzını hızlandırdı ve kafasına doğru baş döndürücü bir kan akışı gönderdi. Aleti zonkluyordu

Sanki daha fazlası için yalvarıyormuş gibi içinde. Ağzını onunkinden ayırarak gözlerinin içine baktı ve hızlı ritmini hiç kaybetmedi.

"Canımı yak," diye hırladı. "Lütfen."

Yüzüne kurt gibi bir gülümseme yayıldı, adamın sözlerindeki ihtiyacı ve çaresizliği okudukça gözlerindeki o yırtıcı parıltı keskinleşti. Saçlarını sıkıca kavrayarak, boğazını ortaya çıkarmak için başını geriye doğru çekti. Bir elini kanepenin arkasına dayayarak, onun içindeki hızını yavaşlattı, nefesini tuttu ve ona yapacağı işkenceyi bekledi.

Dişlerini boynunun yan tarafına geçirdiğinde nefesi boğuk bir çığlıkla onu terk etti. Keskin yanma hissi onu ele geçirdiğinde tüm vücudu sarsıldı. Kalçaları kırıldı ve çılgın ritmine geri döndü. Kadın adamın boğazına doğru inledi, ağzı hâlâ adamın boynuna yapışmıştı ve onu doyasıya içen bir vampir gibi emiyordu. Ağzının çekişleri, ilk ısırtığa ısı omurgasından aşağı yuvarlanan saf zevkin keskin titremelerini gönderdi. Onu deli gibi becerirken kanepenin altında sallanıyor, zihni tipik, sonsuz düşüncelerden arınıyordu. Birinin onları duyup duymadığını ya da kendisini bir dişi aslan gibi parçalayan kadına çok sert davranıp davranmadığını umursamıyordu. Dişlerinin boğazının gergin tendonlarına her daha da yaklaşan patlayıcı sondan başka hiçbir şey umurunda değildi. Topukları kıkına batıyor, onu daha derine itiyordu. Kalçalarını yuvarladı, ona karşı gıcırdadı ve mümkün olduğunca derine indi, doruğa ulaştığında onu da yanına almak için çaresizce çırpındı. derinliklerinde belli belirsiz bir çırpınma başladığında titredi, boynuna doğru nefes nefese kaldı.

Dişlerini sıktı ve içindeki kaynama hissiyle savaştı. morinaları her an patlamakla tehdit ediyordu.

Sonra, iç organları kasılmaya ve spazm geçirmeye başladığında omzuna doğru inleyerek dönmeye başladı. Çığlıklarını bastırmak için onu tekrar ısırdı, bu sefer köprücük kemiğinin hemen altından, tırnakları sırtından aşağıya doğru sürükleniyordu. Adam mümkün olan son saniyede sarsılarak kadının içinden çıktı ve spermleri fişkırmaya başladı.

Bacaklarının bükülmesine neden olan güçlü dalgalar halinde içinden boşaldı. Kanepenin arkasına tutunarak başını eğdi, tohumunun kadının karnına ve kalçalarına sıçramasından dolayı kendini bir ahlaksız gibi hissediyordu ama kendini kadının üstünden kaldıracak gücü yoktu.

Birkaç dakika boyunca sadece karanlık ve onun ağır nefesleri kadınıkilere karıştı. Sonra kızın kahkahası ona ulaştı, bir kedinin mırıltısını andıran yumuşak kıkırdamalar. İçinde bir şeyler kıpırdadı, bu sese ısınan ve daha fazlasını arzulayan bir parça.

Gözlerini açtığında onu altında rahatlamış, gözleri kısılmış ve dudakları sırtacak şekilde kıvrılmış buldu.

"Ben de beni becerirken bile mükemmel bir centilmen olacağını düşünmeye başlamıştım," dedi. "Ama şu haline bak... tam anlamıyla vahşileşmişsin."

Elinde gevşemiş ve kızın sularıyla bulaşmış sikine bakarken yüzü ateşle doldu. Sonra, vuruşlarından kızarmış ve sperminin ince perileriyle sıçrayan iç uyluklarına baktı.

"Özür dilemek için ağzını açmadan önce... yapma," dedi ve kollarını başının üzerine kaldırıp yumuşak bir iç çekişle gerindi. "Fark etmediysen söyleyeyim, sahte centilmenlik duygularıyla hiç ilgilenmiyorum. Ben bir cam parçası değilim ve bana cam parçasıymışım gibi davranılmasından da hoşlanmam. Bu... canlandırıcıydı."

Sonunda ayağa kalkmayı başardı, sendeleyerek geri döndü ve bir lavaboyu gizlediğini düşündüğü paravana yöneldi. Paravanın arkasına eğildiğinde, soğuk suyla dolu seramik bir kâse, çeşitli şişe ve tüpler ve bir yığın katlanmış çarşaf buldu. Bir tanesini aldı ve Cassandra için suya daldırdı.

"Sanki bir beyefendinin davranması gerektiği gibi davranmak iğrenç bir şeymiş gibi konuşuyorsunuz."

Kadının alaycı homurtusu perdenin arkasından ona kadar ulaştı. "Çünkü çoğu centilmen, iyi davranışların ve güzel konuşmanın inceliklerini

kendileri hakkındaki gerçeği. Ben insanların gercek yüzlerini göstermelerini tercih ederim, ya siz? Böylece kime güveneceğimizi bilmek çok daha kolay oluyor."

Adam ona ıslatılmış çarşafı uzattı. Kadın çarşafı kabul etti ve az önce yaşananların kanıtlarını silmeye başladı.

Birleşmelerinin telaşıyla giysilerinin yere düştüğünü fark etti ve eğilerek eşyaları topladı. Eskisi kadar sırlıslıkla olmasalar da yine de oldukça nemliydi.

"Nezaket ve kibarlıkla hareket eden her erkek bunu art niyetle yapmıyor," dedi ve tezgah alıp bir kez daha vücuduna sardı. "Karşılaştığınız her beyefendi maske takmıyor."

Lavaboya gitti, çamaşırlar parmaklarının arasında sallanıyordu. Perdenin arkasından çıktığında adamın karşılaştı ve kollarını çıplak göğüslerinin üzerinde kavuşturdu.

"Lord Bertram Fairchild tam bir beyefendiydi, ta ki öyle olmadığı ana kadar," diye tersledi. "Yani, buna inanmakta güçlük çektiğim için beni bağışlayın."

Ağız açık kaldı ve bir an için kelimeleri bulmakta zorlandı. "Ah...

Ben... Özür dilerim, ben-"

"Yapma," diye araya girdi. Elleri yumruk olmuş, gözleri çelik gibi parlıyordu. "Yapma bunu. Senin merhametine ihtiyacım yok."

Kaşlarını çatarak boğazındaki yumruyu yuttu. Ona karşı hissettiğı şeyin acıma olduğunu mu düşünüyordu?

"Sana acımıyorum," diye cevap verdi. "Sana hayranım. Başına gelenleri dünyaya anlatmak kolay olmamıştır. Ama sen bunu bir insanın sahip olabileceğini hayal ettiğimden çok daha büyük bir zarafet ve güçle yaptın."

Çenesi sertleşti, dişlerini gıcırdatıyor gibi görünürken ileri geri hareket ediyordu. Başını sallayıp homurdanırken bakışları onunkilerden hiç ayrılmadı, sanki onun tam bir ahmak olduğunu düşünüyordu.

"Bu arada, sen ve Bertram çok iyi arkadaşınız. Öyle değil miydiniz?"

İrkildi, çocukluk arkadaşı hakkındaki gerçeği bilmemekten duyduğu suçluluk aklından hiç çıkmıyordu. "Öyle olduğunu sanıyordum ama meğer onu gerçekten tanıımıyormuşum. Onun... patavatsızlıklarının ortaya kadar geçen birkaç yıl içinde birbirimizden uzaklaştık."

"Kuzu postuna bürünmüş bu kurdun insanların arasında *dolaşıp* masum ve savunmasız insanları avlamasını çok tuhaf buluyor olmalısınız."

Doğrusu, bunun akla hayale gelmeyecek bir şey olduğunu düşünmüştü. Açıkçası, orada burada skandal fısıltıları duymuştu ama hiçbir zaman Bertram'ın yaptığı kadar iğrenç bir şey duymamıştı. Gözünün önünde olup bitenlerden habersiz olması, kendisini kısmen suçluymuş gibi hissetmesine neden olmuştu.

"Ben onun gibi değilim," dedi. "Hepimiz onun gibi değiliz."

Yatağına doğru ilerlerken omzunun üzerinden ona sert bir bakış attı. "Bu doğru olabilir, ama akranlarınız arasında kaç tane Bertram olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Bir erkeğin ceketinin kesimine ya da konuşmasının uygunluğuna bakamazsan asla bilemezsin."

Adam başka bir şey söyleyemeden, kadın çarşafı geri çekti ve yatağa doğru eliyle işaret etti.

"Giyisilerinizin kurumasına daha saatler var ve geç oldu. En iyisi yatağa girip uyumaya çalışın. Tabii... gözden kaybolmaktan korkmuyorsanız. Annemi endişelendirmek istemem."

Uzun ve olaylı bir gecenin ardından sıcak bir yatak teklifi hoş karşılanmıştı ama kadının yorumu dişlerini sıkmasına neden olmuştu.

"Beni doğuran kadına saygı duyduğum için akranlarımız arasında benimle dalga geçildiğinin farkındayım," dedi. "Ama ben bunu o kadar da eğlenceli bulmuyorum."

Yatağı terk etti ve battaniyeyi tutmak için uzandı, onu kendisine doğru çekmek için kullandı.

"Yorgunum ve senin de yorgun olduğunu biliyorum. Hadi yatağa gidelim."

Kadının yakınlığı onu bunaltmıştı; vücudunun sıcaklığı, onunkiyle iç içe geçmiş kokusu, gözlerindeki şakacı parıltı. Onunla yatmak için hiçbir isteği yoktu.

nemli giysilerini giyip soğuk ve karanlıkta eve doğru yürümeye başladı. Yumuşak, sıcak yatağın ve onu paylaşacağı yumuşak, sıcak kadının çağrısı karşı konulamayacak kadar büyük bir cazibeydi.

Tezgâh örtüsünü yatağın üzerine birlikte serdiler. Yatağa yerleştikten sonra Cassandra'ya baktı. Cassandra sırtüstü uzanmış, dağınık saçları yastığa yayılmıştı. Gözlerini tavana dikmiş, dalgın dalgın bakıyordu. Uzun bir süre sonra başını çevirip adamın bakışlarıyla buluştu.

"Çok fazla uyumuyorum," dedi. "Dinlenmekte zorlandığımda yüzüyorum ... kafamı boşaltmama yardımcı oluyor."

Kadının sözlerinde öyle bir inandırıcılık eksikliği vardı ki, adam bundan daha fazlası olup olmadığını merak etti. Üstüne giderse itiraz edebilirdi ama adamın bir parçası, kadının suyun altına bir daha çıkmamak niyetiyle girip girmediğini merak etti. Belki de onu kurtarmak için dalmasaydı, fikrini değiştirebilir ya da korkunun onu yenmesine izin verebilirdi. Ya da boğulana kadar orada kalabilirdi. Bu düşünce onu ürpertti.

"Ben de iyi uyuyamıyorum... çoğu gece," diye itiraf etti. "Son zamanlarda daha da kötüleşti. Ve huzursuz olduğumda yürüyorum. Bu gece her zamankinden biraz daha uzağa gittim."

Onun yüzünden... Evine basit bir bakış atmak için ailesinin arazisinin kenarına kadar yürümüştü. Acınacak haldeydi, ondan parçalar arıyordu, çünkü ona sahip olmasına izin verdiği tek şeyin bu olduğundan şüpheleniyordu.

Cassandra'nın ona verdiğiinden daha fazlasını istiyor muydu? Daphne'nin onu başka bir adam için terk etmesinden aylar sonra Robert kesinlikle kalbini başka bir kadının ellerine bırakmaya hazır değildi, Cassandra'nın da bunu istediğini düşünmüyordu. Neden istesin ki? Deneyimleri ona erkeklerin en kötü yanlarını görmeyi öğretmişti ve onu aksi yönde ikna etmek için söyleyebileceği ya da yapabileceği pek bir şey yoktu.

Ama eğer olsaydı... eğer yapabilseydi...

Hayır. Bu düşünce mantıksızdı. Ondan hoşlanıyordu ve yatak odasında birbirlerine çok yaklaşıyorlardı. Daha fazlası olmak zorunda değildi.

Bu. Cassandra gibi karmaşık bir kadın söz konusuysa daha yüzeye bile çıkmamıştı- bu asla mümkün olmayacak gibi görünüyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

LONDRA, 1 HAFTA SONRA...

Cassandra Penrose House'un ön kapısının önünde durakladı, elleri havada üzerine ve Tokmak. Tereddüt oldu değil gibi Onu,ama

Annesi ve kız kardeşleriyle karşılaşmak her zaman uygun zırhı kuşanmak için bir an gerektiriyordu. Düşesin tek başına kaldırabileceği çok şey vardı; bir de en sevdiği üç kızı etrafını kuş sürüsü gibi sararsa daha da çekilmez olurdu. Aşağılayıcı bir şey söylediği an, ortalık köpekbalıklarından oluşan bir çılgınlığa dönüşürdü. Suya bir damla kan damlasa Cassandra paramparça olurdu.

Sadece Ophelia'nın on sekizinci doğum günü olduğu için gelecekti ve eğer gelmezse, bunun sonunu duymasına asla izin vermeyeceklerdi. Bu, birkaç ay boyunca alacağı tek davet olacaktı, çünkü Ophelia'nın ortaya çıkması, kendisinin hoş karşılanmayacağı partiler ve balolar anlamına geliyordu. Ünü ailenin adını yeterince lekelemişti; dul kadın, kız kardeşinin ilk sezonunda onun ayak altında olmasını istemezdi.

Derin bir nefes alarak kapıyı çaldı, sonra da uşağın gelmesini beklemek üzere geri çekildi. Her zamanki nezaketle içeri alındı, uşak onu salona götürürken pardösüsü uşak tarafından alındı

Evin hanımları çoğu sabahı burada geçirir, uzanır ve ziyaretçileri beklerdi. Dowager sık sık bu salonun en iyi ışığa sahip olduğunu iddia ederdi; elbette bu, Lane kızlarının güzelliğinin tüm etkisine tanıklık etmek isteyen beyefendiler için son derece önemliydi.

Uşağın geldiğini haber vermesiyle kapı aralığında durakladı ve ağzında acı bir tatla tanıdık manzarayı inceledi. Pandora çok stratejik bir şekilde kanepeye uzanmış, krem rengi sabahlığının üzerine omuzlarını örten çiçekli bir şal örtmüştü. Altın sarısı saçları toplanmış ve uyumlu bir bando ile yüzünden uzaklaştırılmıştı, şakaklarını öpen birkaç dağınık bukle kalmıştı. Okuduğu mektuptan başını kaldırıp Cassandra'nın bakışlarıyla karşılaştı; dudakları büzüşmüş, mavi gözlerinde açık bir küçümseme vardı. Tek kelime etmeden, kız kardeşine o tek bakışın ötesinde bir şey söylemeden mektubuna geri döndü.

Amaryllis ateşin yanındaki koltukta oturmuş, kumral başını bir nakış kasnağının üzerine eğmişti. Lane'in kızları arasında babalarının parlak kızıl saçlarını miras alan tek kişi oydu ve çoğu kişi Cassandra'ninkiyi karşılaştırıp eksik bulurdu. Kız kardeşlerin en büyüğü olan Amaryllis ilk evlenen olmuştu ve şimdi ikisi erkek olmak üzere üç çocuğa sahipti, bu da Vikont kocasını oldukça mutlu ediyordu.

Odanın ortasında, bir kanepeyi paylaşmış, moda tabaklarını ve kumaş parçalarını inceleyen düşes ve Ophelia oturuyordu. Lane'in en küçük kızı hâlâ yuvarlak yanakları, duru gözleri ve Pandora ile aynı açık renklere sahip kız gibi bir yüze sahipti. Genç delikanlılar akın akın onun peşine düşecekti, bu da annelerini son derece heyecanlandıran bir gerçektir.

Dowager, gözlerinin üzerinde bir lorgnette tutarak oturmuş bir moda tabağını inceliyordu. Uşağı duymuş olmasına rağmen, ikinci doğan kızının odada durduğunun farkında değilmiş gibi davranıyordu.

Ophelia'ya, "Bu senin ilk gösterin için çok güzel bir takım olacak," dedi. "Belki de daha az süslü. Sen genç bir hanımefendisin.

masa süsü."

Ophelia neredeyse fısıltıyla, "Fıfırları çok sevdim, anne," dedi. "Çok... kadınsı görünüyorlar."

Cassandra gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Kız kardeşleri, bir erkeğin kulağına 'hoş gelecek' alçak ve yumuşak seslerle konuşmak üzere eğitilmişlerdi. Dowager'a göre genç bir hanımın yaptığı her şey, düğünden önce de sonra da bir şekilde kocasını tatmin etmeye yönelik olmalıydı. Cassandra'nın muhalefeti, onu annesinin sevgisinden mahrum bırakan pek çok suçtan yalnızca ilkiydi; kamuoyuna yansıyan skandalı ise bardağı taşıran son damla olmuştu. Kendisinden tamamen uzak durmak yakışık almayacağı için sadece hoş görüldüğü birçok kez açıkça belirtilmişti.

"Bu zayıf fiziğinle, bu kadar çok fıfır seni zorlar. Güven bana, Ophelia... Annen en iyisini bilir."

"Tabii ki anne."

Dowager moda tabağını bir kenara bırakana kadar Cassandra'yı tanımadı. Hâlâ burnunun üzerinde tuttuğu lorgnette ile onu izleyen annesi, onu tepeden tırnağa inceledi. Her zamanki gibi büzülmüş dudakları hayal kırıklığını gösteriyordu.

"Cassandra. Ne iyi ettin de geldin."

Ocağın yanında boş bir koltuk buldu, Amaryllis'in karşısında, nakışından başını kaldırıp mırıldanarak "iyi günler" dedi.

"Ophelia'nın doğum gününü kaçıramazdım," dedi en küçük kız kardeşine sıkı bir gülümseme sunmadan önce. "Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun. Şimdi sekiz-on yaşında olmak nasıl bir duygu?"

Kız kardeşi doğruldu ve kendini beğenmiş bir sırıtışla omuzlarını dikleştirdi. "Her zamanki gibi harika. Önümüzdeki sezon için gardırobumu planlıyorduk. Saray elbisem için ölçülerimi aldık bile."

Cassandra kız kardeşinin iyiliği için heyecanını toplamaya çalıştı ama ilk sezonunu düşünmek onu hasta ettiğinde bu çok zor oldu.

Mide. Beyaz elbiseler ve iyi bir ma yapma hayalleriyle başlamış, acı, kan ve aşağılanmayla sona ermişti.

"Ne kadar harika," demeyi başardı.

"Tasarımı görmek ister misiniz? Tabak bende-"

"Sanki böyle bir şey kız kardeğinizin ilgisini ekecekmiğ gibi," diye hiddetle araya girdi dĞes. "Doğrusu Ophelia, Cassandra'nın modaya ne kadar az önem verdiğini biliyorsun."

Bunu, Cassandra'nın at arabası elbisesine eleştirel bir bakış atarken söyledi. "Ya da görünüşüyle ilgili herhangi bir şey," diye mırıldandı Pandora

Mektubundan başını kaldırmadan nefesinin altında.

Amaryllis kıkırdadı, başı hala nakışının üzerine eğikti.

Cassandra, yaptığı küçük iğnelemeyle gurur duyuyor gibi görünen dul kadına bakarken, Ophelia da hem annesine hem de kız kardeğine gözlerini dikmiğ hayranlıkla bakıyordu. En küçük kız kardeği Pandora ve Amaryllis kadar zehirli değildi ama yine de Ėirretlikten de geri kalmıyordu. *Ton*'la tanıştıktan sonra daha da kötüleşecek, Cassandra'nın kadın arkadaş bulamamasına neden olan tüm o istenmeyen özelliklere brnecekti. Başlangıçta pek fazla arkadaşı olmamıştı ama herkesin önünde küçük düşürüldükten sonra, şakşakı arkadaşları bile onu terk etmiş, tek başına katılmaya cesaret ettiği her suarenin kenar mahallelerinde durmaya başlamıştı.

"Eminim çok güzel grneceksin Ophelia," dedi annesinin delici bakışlarından gözlerini ayırmadan. "Tabii ki sunumunu kaçırdığım ve dışarı çıktığım için beni affetmelisin. Ama harika vakit geçireceğinden eminim."

Dowager bir kaşını kaldırdı. "Böylesine önemli bir etkinlikte varlığınızın gereksiz bir dikkat dağıtıcı olacağını kabul etmeniz çok iyi. Ophelia'nın sunumuna ulaştığımızda konuşmalar tamamen bitmiş olmalı. Bunu yeniden canlandıracak ve kız kardeşinizin ilk Sezonunu gölgede bırakacak bir şey yapmak istemeyiz."

Cassandra dişlerini sıktı. Annesinin tüm bunların sadece kız kardeşleri üzerindeki etkisiyle ilgilenmesinin acısını dindirecek kadar zaman geçtiğini düşünmüştü. Hiç kimse onun ıstırabını ya da korkularını umursamamıştı. Kimse onun için savaşmamıştı, bu yüzden kendisi için savaşmak zorunda kalmıştı.

"*Tonun* neyle ilgilenmeyi ya da dedikodu yapmayı seçtiğini pek kontrol edemesem de, istenmediğim yerde görünmemeyi seçebilirim."

Pandora, bu kez ona doğru bir bakış atma cesaretini göstererek, "Zaten pek istenmiyordun," diye mırıldandı.

Cassandra kız kardeşinin bakışlarıyla karşılaştı, dilinin ucuna gelen her kötü sıfatı ağzından kaçırmamak için harcadığı güç yüzünden çenesi ağrıyordu. Bu onu sadece kötü adam olarak gösterecek ve annesinin onu aşağılamak için bir nedeni daha olacaktı.

Çenesini kaldırarak Pandora'ya sinsi bir gülümseme verdi. "*Senin* kadar arzulanmanın nasıl bir his olduğunu bilmediğimi itiraf edebilirim, kardeşim. Kocan, arkadaşların... çayırdaki çiçekler gibi topladığın bir dizi sevgili. Yıllar içinde ne kadar... popüler oldun."

Pandora soluk soluğa kalırken, Ophelia nefes nefese kaldı ve Amaryllis nakışının içine kıs kıs güldü. Dowager kaşlarını çattı, sanki sert bir eleştiri yapmak istiyormuş gibi görünüyordu. Ancak bunu yapmak, Pandora'nın kocasına varisini verdikten sonra hiç vakit kaybetmeden bir dizi sevgili edindiği gerçeğine itibar kazandıracaktı. Kız sandığı kadar ketum değildi ve hakkında bolca fısıltı vardı. Tüm bu ikiyüzlülük Cassandra'nın sinirini bozuyordu. Pandora, bir kontun karısı, bir dükün kızı olması ve cinayetten paçayı sıyırmasını sağlayan güzelliği nedeniyle kaçamaklarına rağmen evrensel olarak seviliyordu.

Cassandra, kendisi ve Pandora arasında bir ileri bir geri bakarken sırtarak eğlenen Amaryllis'e dönerek homurdandı.

"Vikont nasıl, Amaryllis?" diye sordu, ses tonunun sertliğini yumuşatma zahmetine girmeden. "O kadınla sık sık şehirde görüldüğünü duydum - bir opera sanatçısı, değil mi? Oh, ama sen

endişeleniyorum. *O kadar* da güzel değil ve söylentilerin aksine göğüsleri o kadar da olağanüstü değil."

Amaryllis akıntıya kapılmış bir balık gibi ağzı açık kaldı, Cassandra'nın iğnesi tam isabet edince gözleri büyüdü. Odanın öbür ucundaki dul kadın alçak sesle onaylamazken, Pandora başını sallayarak Cassandra'nın 'çekilmez bir nankör' olduğuna dair bir şeyler mırıldandı. Ophelia kızarıp dudaklarını büzdü ve Cassandra kız kardeşinin kıkırdamak mı yoksa Amaryllis'i savunmak için bir şeyler söylemek mi istediğini kestiremedi.

Uzun kasalı saatin sesi misafir odasının aralıklı kapısında yankılanarak saatin öğleden sonra üçe yaklaştığını ilan etti. Sandalyesinden kalkan Cassandra elleriyle eteklerini düzeltti.

"Çok güzel bir ziyaretti, değil mi? Şimdi ayrıldığım için üzgünüm ama bugün ziyaret etmem gereken bir arkadaşım var. Hepinizle akşam yemeğinde görüşebilir miyim?"

Yanıt beklemeden döndü ve kapıya yöneldi, koridora çıkarken küçük bir gülümsemeye engel olamadı. Merdivenlere yaklaşıırken Amaryllis'in sesinin arkasından süzüldüğünü duydu.

"Sanki küçük cadının hiç arkadaşı varmış gibi."

"Şimdi, şimdi, Amaryllis," diye azarladı dul kadın. "Bu tür terbiyesizliklere tenezzül etmeyelim. Eğer istiyorsa..."

Cassandra ön kapıyı açıp koşar adımlarla merdivenlerden inerken annesinin sesi tamamen kayboldu. Evden kurtulduğu için o kadar minnettardı ki pelerinini almak için içeri dönmeye zahmet etmedi. Muhtemelen Suffolk'tan getirdiği diğer eşyalarla birlikte odasında saklanıyordu. Lila eşyaları asmak, havalandırmak ve Cassandra'nın eskiden yatak odası olan yerde kendini evinde hissetmesi için elinden geleni yapmakla meşgul olacaktı. Hizmetçinin tüm çabalarına rağmen Cassandra bir daha asla Penrose Evi'nin duvarları arasında kendini evinde hissedemeyecekti. Gerçekten de, bir kızını diğerine tercih etmeyen babasının ölümünden beri kendini oraya ait hissetmemişti.

Beş yıl önce hâlâ yaşıyor olsaydı, zaten iltihaplanmış bir yaraya bıçak saplayan bir işkenceci yerine onun müttefiki olurdu. Eğer o

Elbisesine bulaşan bakire kaniyla ve genç bir lordun bir arabanın arkasında ona yaptıklarını anlatarak gözyaşları içinde ona gelseydi, Cassandra'ya bu saldırıyı kendi üzerine çekmek için ne yaptığını sormayacaktı. Bir erkek taliple yalnız kalmasına izin verdiği için azarlanmayacak ya da dul kadına göre tamamen kendi hatası olan bir şey için ağladığı için azarlanmayacaktı. Dük, olayla ilgili olarak Bertram'ın babasıyla yüzleşmeye gittiğinde, sessiz kalması karşılığında asla bir banka çekini kabul etmeyecek, Cassandra'ya da onun gibi sade görünümlü bir kızın bekleyebileceği en iyi şeyin bu olduğunu söylemeyecekti.

Bertram'a karşı suç duyurusunda bulunulması için baskı yapacaktı - tabii genç lordu öldüresiye dövmekten kendini alıkoyabilseydi. *Ton*'un ona kötü davranmasına asla izin vermezdi, buna cüret eden herkese doğrudan payını verirdi.

Şu anki Penrose Dükü nazik davranmış, Bertram'ın yaptığı kötülükler herkes tarafından bilindiğinden beri onun işini kolaylaştırmak için elinden geleni yapmıştı. Ancak, unvanına, tüm gücüne ve etkisine rağmen, babasının emirlerine ya da acımasızlığına sahip değildi. Tıpkı annesi gibi görünüşe çok fazla önem veriyordu ve ona yardım etmek için yapabileceği çok şey vardı.

Baba, seni nasıl özledim.

Kollarını kendi etrafında sararak hızını artırdı - kısmen hedefine daha hızlı ulaşmak için, kısmen de babasız bir hayatın onun için ne anlama geldiğine dair tatsız düşüncelerden kaçmak için. Kendisinin açılmasından iki yıl önce onu kaybetmek canını acıtmıştı. Ona en çok ihtiyaç duyduğu zamanlarda sırdaşı ve destekçisi adamdan yoksun olmak bu acıyı daha da arttırmıştı.

Kendisi için savaşıacak kimsesi olmayan insanların savunucusu olarak üstlendiği bu görevde, Dük'ün onun ne olmaya zorlandığını anlayacağını düşünmek hoşuna gidiyordu. Dük nüfuzunu ihtiyacı olanlara yardım etmek için kullanırsa, o zaman kendi cephaneliğindeki araçları

aynısını yapacaktı. Belki onun yöntemlerine katılmayacaktı ama sonunda başka bir yol olmadığını anlayacaktı.

Kafasını kaldırdığında gideceği yere, arkadaşı Dul Dane'in Half-Moon Sokağı'ndaki evine yaklaştığını gördü. Amaryllis yanılmamıştı; fazla arkadaşı yoktu. Aslında sadece bir avuç kadar vardı -Lady Olivia Gibbs ve Bertram, Millicent... Robert tarafından kurban edilen diğer kadınlar.

Robert mı?

Onu bir arkadaş olarak görebilir miydi? Şimdiye kadar onu iki kez becermişti ve geçen gecenin her saatini bu deneyimi ne zaman tekrarlayabileceklerini düşünerek geçirmişti. Konuşmaları gergin ve hamile sessizliklerle doluydu. Onu tahrik ettiği kadar kafasını da karıştırdığından emindi, bu da oldukça kafa karıştırıcı bir kombinasyon olmalıydı. Ve bunu biliyor olmalıydı, çünkü White Cock'taki gecelerinden beri aynı çelişkili duygularla boğuşuyordu. Millicent'ı gün ortasında ziyaret etmesinin nedeni de buydu. Öğleden saatler sonra gelmeye özen göstermişti, çünkü arkadaşının geç saatlere kadar çalıştığı ve sabaha kadar uyuduğu biliniyordu. Şimdiye kadar Millicent'ın kalkmış ve giyinmiş olmasını, belki de Hyde Park'a doğru yola çıkmaya hazırlanmasını bekleyebilirdi. Hırçın Dul, açık hava barouche'unu moda saatlerde Rotten Row'a sürmekten ve varlığıyla ortalığı ayağa *kaldırmaktan* daha çok sevdiği bir şey yoktu. Cassandra'nın aksine Millicent skandalı bir onur nişanı gibi taşır, kibar sosyetenin kurallarından kaçır ve canı ne isterse onu yapardı. Pek çok kişi ondan bu yüzden nefret ederken, diğerleri ona tapıyordu ve Millicent sosyete arasında popüler bir figür olmanın yanı sıra kutuplaştırıcı bir figür olduğunu da kanıtladı.

Böyle bir hayat Cassandra'ya göre değildi. Aşırı zevk almamıştı Bertram'dan önce dikkatini çekmiş, duruşma ve bunun sonucunda ortaya çıkan serpinti sırasında bunun için daha da uygun olmadığını keşfetmişti. Suffolk'a çekilmek onun için en iyisi olmuştu ve taşranın huzur ve sessizliğinin, ona sunduğu görünmezliğin tadını çıkarmaya başlamıştı.

Millicent'ın konağının ön merdivenlerini tırmanamadan kapı açıldı ve Peter eşikte belirdi. Uşak kıyafetini giymemişti, koyu renk saçlarını şapkası örtüyordu, pardösüsünün etekleri bacaklarının arasında dönüyordu. Onu gördüğünde gülümsedi.

"Leydi Cassandra, ne hoş bir sürpriz," dedi Cassandra merdivenlerden çıkarken. "Başka bir idman dersi için mi geldiniz? Ben de tam leydimin bir işini halletmek için dışarı çıkıyordum. Ama kısa süre içinde döneceğim."

"Belki başka bir zaman," dedi gülerek. "Aslında Millicent ile konuşmaya geldim. Sanırım içeride."

Peter yarı açık ön kapıyı işaret ederek, "," dedi. "Giyinmesine yardım etmeyi yeni bitirdim, gerçi yola çıkmasına biraz daha zaman var. Sizinle salonda buluşması için haber gönderirim."

Cassandra, Peter'ın Millicent'a bir tür vücut hizmetkârı gibi davrandığını bilmesine izin veren açıklığı karşısında gözünü bile kırpmadı. Arkadaşının tuhaflıkları her yerde biliniyordu ama skandal yaratan tüm ayrıntılardan sadece yakın arkadaşları haberdardı. Peter, Millicent'a bir hizmetçi olarak gelmişti ve sevgili olarak anlaşmalarına rağmen, ona hizmet etmeye devam etmesine izin verilmesi konusunda ısrar etti. Bu yüzden de uşaklık görevinin dışında onu bir hanımefendinin hizmetçisi gibi giydiriyordu; gecelerinin çoğunu onun yatağında geçirdiği düşünülürse bu çok uygun bir düzenlemeydi. Cassandra aralarındaki ilişkinin işleyişini tam olarak anladığını söyleyemese de, arkadaşının onunla hiç olmadığı kadar mutlu olduğunu biliyordu. Sonuçta önemli olan da buydu.

Peter ona dönmeden önce başka bir hizmetçiyle konuşmak için içeri girdi. "İçeri gir. Hanımefendi birazdan aşağıda olacak."

"Teşekkür ederim, Peter."

Uzun bacakları onu merdivenlerden aşağı taşıırken, şapkasını bir kez daha çıkarıp gitti. Cassandra içeri doğru ilerledi. Parlak kırmızı ve altın rengi giysiler içindeki bir başka uşak onu karşılamak için oradaydı, yakışıklı yüzünü aydınlatan bir gülümseme vardı. Uzun boylu ve yapılıydı, omuzları paltosunun dikişlerini zorluyordu. Onun

Arkadaşı sadece en iyi şeylerle çevrili olmayı severdi ve buna tüm Londra'daki en iyi görünümlü uşaklar da dahildi.

"İyi günler, Leydi Cassandra."

Uşak eldivenli elini Millicent'ın en sevdiği salonun açık kapısına doğru uzattı.

"Hanımefendi birazdan yanınızda olacak." "Teşekkür ederim," dedi.

Odaya ilk girdiğinde onu çok şaşırtmıştı ama şimdi sadece kırmızı duvarları ve erotik sanat eserleriyle tanıdık geliyordu. Resimler ve heykelcikler kadınlarla erkekleri, erkeklerle erkekleri, kadınlarla kadınları ve her türlü seks partisini tasvir ediyordu. En sevdiği parça, ocağın yanındaki beyaz mermer heykel, çeşitli pozisyonlarda o kadar çok vücut içeriyordu ki, uzuvlar birbirinin içinden ve etrafından dolanan kıvranan yılanlar gibi görünüyordu.

Uzun süre yalnız kalmadı. Millicent ateşin önünde ellerini ısıttıktan birkaç dakika sonra Hyde Park'taki günlük gezintisi için giyinmiş olarak odaya girdi. Dul kadın her zamanki gibi büyüleyici görünüyordu; göğsünde kurbağa bağcıkları olan askeri tarzda bir spencer giymiş ve bir omzunun üzerinden altın örgü sarkıyordu.

At arabası elbisesinin yüksek yakası çenesini okşuyordu ve fırfırlı kolları bileklerini gösteriyordu. Şık nanken yarım botları eteklerinin altından görünüyordu ve bir tarafına büyük mor bir tüy dökülmüş bir erkek çift mısır şapkası takmıştı.

"Cass, aşkım," diyerek kapıyı kapattı ve onu kucaklamak için odanın karşısına geçti. "Kasabada olduğunu bilmiyordum."

Cassandra arkadaşının yanağını okşayarak, "Daha yeni geldim," diye cevap verdi. "Penrose House her zamanki gibi berbattı ve senin arkadaşlığını tercih ederim."

Saçındaki devasa şapka iğnesini dikkatlice çekerek şapkasını çıkardı ve her ikisini de bir koltuğun üzerine bıraktı. "Çay kek getireyim mi? Açlıktan ölüyor olmalısınız."

"Aç değilim, teşekkür ederim ve sanırım çaydan biraz daha sert bir şeye ihtiyacım var."

Büfeye doğru ilerleyen Millicent, birkaç kristal sürahidenden birini kaldırdı. "Kanyak olsun o zaman."

Cassandra rahatına baktı ve Millicent'ın içkilerini doldurmasını bekledi. Arkadaşı kanepede ona katıldı ve bardaklardan birini ona uzattı.

"Şimdi, o zaman, bana nasıl olduğunu anlat. Yeni evinize alışabildiniz mi? Eskiden Fairchild mülkü olan yerde yaşamak ve bir daha asla *onlardan* birine ev sahipliği yapmayacağını bilmek çok lezzetli hissettirmiyor mu?"

Cassandra kuru bir çıkardı. "Bu çok fantastik, gerçi annem başka bir ailenin talihsizliği karşısında böyle bir sevinç duymanın bir hanımefendiye yakışmayacağını söylerdi." "Ne saçmalık. Kilitli bir odada tek başıma kalmak isterdim.

Annenle beş dakikalığına kapıya çık. Ona hanımefendiliği göstereceğim."

Bu onu güldürdü. "Bunu görmek isterim. Dürüst olmak gerekirse, neden ziyaret etme zahmetine girdiğimi bilmiyorum. Bugün Ophelia'nın doğum günü ve dördü arasında ondan diğerleri kadar hoşlanmıyorum. Düzgün bir çıkış yaptığında bunun değişeceği kesin. O noktada hepsini bir kenara bırakıp zengin bir kız kurusu olarak yalnız hayatımın tadını çıkarmaya devam edeceğim."

Millicent elini sallayarak, "Onlardan bu kadar bahsettiğimiz yeter," dedi. "Bana Beyaz Horoz'dan beri neler yaptığını anlat. Bay Stanley ile geçirdiğiniz akşamın ne kadar keyifli olduğundan başka pek bir şey anlatmadınız. O zamandan beri bir keşiş olarak yaşamadığınızı varsayıyorum?"

Cassandra'nın tereddüt etmesi üzerine arkadaşı kaşlarını kaldırdı ve dilini şaklattı.

"Hadi ama Cass... Bir daha yapmaya niyetin yoksa bunu yapmanın ne yararı vardı?"

Boğazını temizledi ve bardağını iki elinin arasında tuttu. "Tekrarlamadığımdan değil. Tekrarladım... çok yakın zamanda ve Rob'la -Bay Stanley'le- tekrar."

Millicent'ın yüzünde bir an için şok ifadesi belirdi, ama sonra yerini eğlenceye bıraktı. "Şey... görünüşe göre dostumuz Robert ilk seferinde tatmin edici bir aşıkta daha fazlasıymış."

Güzel ağzı ve becerikli parmaklarıyla ona yaptıklarını düşününce Cassandra'nın ateşi yükseldi.

"Tatmin edici hafif bir kelime," diye çekingen bir tavır takındı. "Ve tesadüfe bakın ki, ailesinin arazisi Easton Park'ın sınırında. O artık benim komşum."

"Ne kadar uygun."

"Öyle mi? Yoksa ihtiyacım olmayan bir karmaşa mı? O tek geceyi birlikte geçirecek ve arkamıza bakmadan yollarımızı ayıracaktık.

Şimdi..."

"Şimdi, ne zaman ona sahip olabileceğin kadar yakın. böyle bir anlaşmayı kabul ederse."

Robert'ın cam gibi mavi gözleri Cassandra'nın zihninde belirdi, arzudan ağırlaşmış ve çaresizlikten çılgına dönmüştü. Robert'ın coşkusunu, onları ilkel bir coşku seliyle sarana kadar aralarında büyüyüp kabaran arzuyu unutmakta zorlanmıştı.

"Evet, ama Robert bana romantik biri gibi geliyor," diye karşı çıktı. "İlk seferim için onu seçtim çünkü taleplerime boyun eğeceğini biliyordum. O da bunu yaptı, hem de beklediğimden çok daha iyi bir şekilde."

"Görünüşe göre ikiniz birbirinize çok uygunsunuz. Sizin bazı ihtiyaçlarınız var ve o da bunları karşılayabilecek kapasitede. Bu tür bir bağlantı bizim gibi kadınlar için pek sık rastlanan bir şey değil. Sorun nedir, canım?" Cassandra konyağından kalanları içti ve içini çekti. "Romantik kısmı... Bunun devam etmesine izin verirsem bir sorun haline gelecek, biliyorum. O... çok tatlı ve... saçlarım ve gözlerim hakkında sürekli bir şeyler söylüyor ve..."

"Belki de sadece seni çekici buluyordur, Cass," dedi Millicent, sesi alçak ve yumuşaktı, Cassandra'ya sert bir bakış atarken. "Bütün iltifatlar yalan değildir."

"Ben güzel değilim ve gerçek bu."

"Sen kendini güzel bulmuyorsun. Yüzeyin ötesine bakmayı bilmeyen sığ erkekler de bulmayabilir. Ama Robert farklı olabilir."

"Hiçbiri farklı değil!" diye tersledi, bakışlarını Millicent'ınkilerden ayırıp odanın diğer ucuna dikti.

Neden en yakın arkadaşına saldırdığından emin değildi ama içinde derinlerde bir şey Robert'ın bir şekilde özel olabileceği fikrine isyan etmişti. Belki de onun gizli arzuları, kontrolün kendisinde olmasından hoşlanan tarafına hitap ediyordu. Bu, horoz ve amcık buluşmasının ötesinde bir şey ifade etmek zorunda değildi.

Millicent boğazını temizleyerek Cassandra'ya daha yakın oturuncaya kadar kıınıldadı. "Seni hazır olmayabileceğin şeye zorlamak ya da karıştırmak istemem. Ama sevgilim, bundan zevk almana izin vermem çok mu kötü olur? Sana tam olarak ihtiyacın olanı verebilecek bir sevgili bulmak zor olabilir - özellikle de bu ihtiyaçlar senin ve benimkiler kadar tekil olduğunda. O sadece ilk olmak zorunda, son ya da tek olmak zorunda değil. Bahsettiğiniz romantik çizgiye gelince... bunu istemediğini açıkça belirtebilirsiniz. Gönöl işlerine bulaşmadan böyle bir ilişkiye girmek mümkündür. Ben bunu pek çok kez yaptım."

Cassandra başını kaldırıp Millicent'ın bakışlarına baktı ve içini çekti. "Haklısın, elbette. Özür dilerim, ben... Ne düşündüğümü bilmiyorum. Bütün bunlar benim için çok yeni ve en son bir erkeğin bana güzel sözler söylemesine izin verdiğimde..."

Bertram'ı düşününce boğazında yükselen safrayı yuttu. Elleri, çatlayacağından korkana kadar bardağın etrafında kenetlendi ama yine de tutuşunu gevşetecek gibi görünmüyordu. Kendisini mahveden adamı düşünmek bile onu öfkelenendiriyor ve tiksindiriyordu, aradan geçen onca yıla rağmen bu öfke hiç dinmemişti.

Bardağı onun elinden alan Millicent, Cass'in ellerinden birini tutup sıktı. "Kontrol sende Cass. Eğer Robert sizin istediğiniz bir anlaşmaya açıksa, bunu yapmamanız için hiçbir neden göremiyorum. Bir kenara

İyileşmenize yardımcı olabileceği gerçeğinin yanı sıra, çok iyi vakit geçirmenizi de sağlayacaktır."

Güldü ve başını kaldırdığında Millicent'ın mavi gözlerinde muzip bir parıltıyla ona sırttığını gördü. "Her zamanki gibi haklısın. Neden ben de eğlenmeyeyim ki? Tanıdığımız erkekler kesinlikle eğleniyor!"

"İşte ruh bu. Şimdi, neden benimle gelmiyorsun? Hyde Park'taki gezintimizden sonra bana Bond Caddesi'nde eşlik etmelisin. Değirmencinin vitrininde haftalardır ağzımın suyunu akıtan bir şapka var. Bir de seni götürmek istediğim harika bir kahve evi var. Hayatımda yediğim en güzel çörekler orada. Tanrım, palto giymiyorsun! Gel, benimkilerden birini ödünç alabilirsin."

Millicent'ın koluna girip onu odadan çıkarmasına izin vererek Robert'ı şimdilik aklından çıkardı. Suffolk'a döndüğünde, bir tür ilişkiye açık olduğunu açıkça belirtecekti. Eğer o da aynı şeyi istiyorsa, daha fazla endişelenmesine ve düşünmesine gerek yoktu. Cassandra hayatında ilk kez hayatını istediği gibi yaşamakta özgürdü. Zaten tüm *ton* onu küçümsüyordu... artık adabı umursamasına gerek yoktu.

Robert Stanley istediği sürece onun olacaktı.

BİRKAÇ GECE SONRA, Cassandra kalabalık bir balo salonunda durmuş sulu limonatasını içiyor ve akşamki avını bakışları tutmaya çalışıyordu. Günler önce Suffolk'a dönmek istemişti ve bunun Robert'ı tekrar görme arzusuyla çok ilgisi olduğunu kendine itiraf etmekten utanmıyordu. Günlerini, ona zevk aldığı anlaşılan acıdan daha fazlasını vermek için yaratıcı yollar düşünerek ve gecelerini, onu tekrar eline geçirdiğinde yapacağı her iğrenç şeyi hayal ederken kendini doruğa çıkarmak için okşayarak geçirdi. Annesi ve kız kardeşleri onu kızdırmaya başladığında

sadece zihninin son zamanlarda düşüncelerine hakim olan cinsel hayallere dalmasına izin verdi. Eğer onun gizemli gülümsemesini merak ettilerse, sorma zahmetine . Onu neyin ilgilendirdiği ya da ne düşündüğü hakkında bir şey soracak değillerdi zaten. Kimse bakmıyorken yaptığı şeylerle onları şoke ettiğini hayal etmek onu çok eğlendiriyordu.

Eve dönme planı, Lord ve Leydi Gilbanks'in evindeki baloya davet edilmesiyle sekteye uğramıştı. Görünüşe bakılırsa yeni evli çift, yeni evlerini tonların tüm üyelerine açmıştı ve davetiye Lane'in kızlarının yanı sıra dul eşi için de gelmişti. Leydi Gilbanks zengin bir asilzadenin kızıydı ve ailesinin sosyetedeki konumunu yükseltmek için yüklü bir çeyizle kendisine unvanlı bir koca bulmaya çalışmıştı. Altın vuruş yapmıştı ve kızı artık bir kontesti. Bu, Leydi Gilbanks olarak katılacağı ilk davet olacağı için, balo salonunu mümkün olduğunca çok kişiyle doldurmaya kararlı görünüyordu. Cassandra ve Millicent gibi tartışmalı kişileri davet etmesi davetin tıklım tıklım olmasını sağlamıştı çünkü kimse dedikodu yapmak ve gözünden düşenlere burun kıvrırmak için bir araya gelmeye karşı koyamazdı.

Cassandra'nın geceye katılmayı tercih etmesinin tek bir nedeni vardı ve o da dans pistinin yakınında, başka bir grup beyefendinin arasında duruyordu. Gece için ilk eşlerini alabilmek için orkestranın çalmaya başlamasını bekliyorlardı.

Sör Wilfred Downing.

Geçmişteki hedeflerinin aksine, bu adam bir tecavüzcü değildi. En azından böyle bir suç işlediğine dair hiçbir bilgisi yoktu. Ancak Cassandra, Leydi Downing'in pudra ve allıkla kapatmaya çalıştığı morlukları, Cassandra onu Hyde Park'ta yürürken gördüğünde attığı dikkatli adımları görmüştü. Gözleri diğer kadıninkilerle birleştiği anda bunu görmüştü. Biliyordu.

Sör Downing onu dövüyordu. Adam ne zaman ona doğru baksa Cassandra'nın sinmesi, ne zaman sırası gelmeden konuşsa kolunu tutması - parmak izi bırakacak kadar sert tutuşu- bunu gösteriyordu. Cassandra onları Hyde Park'ta izlemiş, önceki gece tiyatrodan eve kadar takip etmişti. Gölgelelerin arasında gizlenerek, adamın karısını film arasında başka bir adamla çok uzun süre konuştuğu için azarlamasını dinlemişti.

Limonatasını yudumlarken ve etrafı onun gibilerle çevrili olan adamın gülüşünü ve gülümsemesini izlerken, parmakları bıçağının kabzasını kaşıyordu. Adamın göğsüne kazıyacağı kelimeyi zaten biliyordu, kanının kokusunu alabiliyor, çığlıklarını ve merhamet yakarışlarını duyabiliyordu. Muhtemelen işeyecekti, korkak herif. Onun gibi adamlar, seslerini yükselttiklerinde korkudan sinmeyen biriyle karşılaştıklarında bir deste iskambil kâğıdı gibi çekilirlerdi.

İlişki daha yeni başlamıştı, bu yüzden önündeki uzun gece için yerleşti. Diğer duvar çiçeklerinin arasında her zamanki pozisyonunu alarak etrafındaki çeşitli konuşmaları dinledi. İnsanların, diğer konuşmaların gürültüsünün kendilerini güvende tutmaya yeteceğini düşündüklerinde herkesin içinde ne tür şeyler konuştukları onu şaşırtmaktan asla vazgeçmiyordu. Ancak, her zamanki gibi, kimse onun aralarında durduğunu, sessizce duvara yaslandığını fark etmedi.

Beklediği gibi, tüm dedikodular Büyük Kuzey Yolu'nda terör estiren eşkıyanın etrafında dönüyordu.

"Duydun mu?" diye fısıldadı ipek türbanlı bir başhemşire bir arkadaşına. "En az iki haftadır tek bir soygun bile olmadı!"

Arkadaşı yüzünün önünde boyalı bir yelpaze salladı. "Tabii ki olmadı. Koşucular soruşturmaya başladığında Maskeli Tehlike'nin korkaklaşacağını biliyordum. Vahşi muhtemelen onların içinde eşiyle karşılaşmaktan korktuğu için kendini gösteremeyecek kadar korkuyor."

Cassandra sırtışını bardağının arkasına sakladı ve iki kadının dedikodusunu dinlerken saksıdaki bitkinin yanında yarı gizli bir şekilde durdu.

"Sanırım artık geceleri yollarda seyahat etmek güvenli," dedi başhemşire. "O Menace denen adam bir ay ya da daha kısa bir süre içinde idam sehpasına çıkacak, benden söylemesi."

Yelpazeli kadın ürperdi. "Umarım öyledir. Ne tür bir alçak masumları bu şekilde korkutur? Tam bir canavar olmalı!"

"Hmph! Kesinlikle öyle ve ne kadar çabuk yakalanırsa o kadar iyi. Sosyeteye yeni giren kızların romantikleştirdiğini ve bir tür yiğit kahraman gibi gösterdiğini duydum. Ne kadar saçma!"

"Saçmalık!"

Cassandra yüksek sesle gülmemek için başını eğip dudaklarını büzerek yoluna devam etti. Kalabalık mecliste ilerleyip boş bardağını bir uşağa uzatırken, eşkıyayla ilgili dedikodulara kulak misafiri oldu.

"Onun bir dev olduğunu duydum... 1.80'den uzunmuş!"

"Onun tarafından soyulan bir adam, kötü adamın sırta kadem bastığını söylüyor. Size söylüyorum, o bir iblis!"

"İki haftadır ortaya çıkmadığına göre ölmüş olmalı. Bahse girerim atından düşüp boynunu kırmıştır."

Her iddia bir öncekinden daha tuhaftı ve Cassandra'nın omuzlarının zorlukla kontrol altına alınmış bir neşeyle titremesine neden oluyordu. *Tonların* bir parça dedikoduyu alıp en tuhaf hikâyelere dönüştürme biçimleri onu eğlendirmekten asla vazgeçmiyordu. Gerçek hiçbir zaman zihinlerinde canlandırabildikleri kadar büyük değildi ve eşkıya hikâyeleri de farklı değildi.

Şimdi dans pistine yaklaşmıştı, bakışları Sör Downing'in sırtına takıldı ve ona kilitlendi. Dans başlamıştı ama bu kadril için bir partneri yoktu. Bu yüzden, onun yakınlığından ya da sonunda onu ele geçirdiğinde aklından geçirdiği planlardan habersiz, tanıdıklarının çemberinin içinde kaldı. Cassandra dansçıları izliyormuş gibi yaparak kulağını Downing ve arkadaşları arasında geçen konuşmalara verdi.

Adamlardan biri göğüs cebinden bir enfiye kutusu çıkarırken, "Yerinizde olsam dikkatli olurum," dedi.

"Geçtiğimiz haftalarda yolların sakın olması güvenli olduğu anlamına gelmiyor."

"Haklı, biliyorsun," dedi eldivenli elinde bir test kadehi tutan iri yarı bir adam. "Hanımefendileri ve ben yarın hasta annesini ziyaret etmek için İskoçya'ya gidiyoruz ama sadece güneş doğduktan sonra ve sadece ışık varken seyahat edeceğiz. Böyle zamanlarda insan çok dikkatli olamaz."

Downing küçümseyici bir el salladı. "Bu Menace denen adam beni korkutmuyor. Ayrıca, dedikodulara inanılacak olursa, ya ölmüş, ya korkakça bir hareketle saklanmış ya da Cehennem'e geri inmiştir."

Başka bir adamla kıkırdamayı paylaştı, ama elinde soru sorma bardağı olan adam eğlenmiş ya da ikna olmuş görünmüyordu.

"Onu bir ipin ucunda sallanırken görene kadar öldüğüne inanmayacağım."

"Hollis, yaşlı bir kadın gibi endişeleniyorsun."

Diğerleri Downing'in bu küçük esprisine kahkahalarla gülerken, Hollis soru soran gözlüğüyle onlara baktı.

"Hmph. Bana ne dersiniz deyin. Eğer yaşlı, hüzünlü bir kadınsam, en azından yaşayan bir kadın olacağım."

"Sakin ol, eski dostum," dedi Downing. "Adam adi bir hırsız, katil değil."

"Henüz değil," diye karşılık verdi Hollis. "Birisi değerli eşyalarını teslim etmeyi reddettiği an, o ölü bir adam olacak. Ve o zaman kimin güldüğünü göreceğiz."

"Tekrar söylüyorum... Tehlike'den korkmuyorum. Devon'da işim var ve bu gece ayrılmak zorundayım. O alçağın beni bir kız öğrenci gibi titretmesine izin vermeyi reddediyorum. İsterse beni denesin... Arabanın koltuğunun altında bir blunderbuss bulunduruyorum ve bahse girerim böyle bir şeyle hiç karşılaşmamıştır."

Cassandra gözlerini devirdi ve başını salladı, adamın kabadayılığı dişlerini kenetlemişti. Eğer yaptığı son şey bu olacaksa, onun bir isyankâr gibi sızlanıp yalvarmasını sağlayacaktı. Tek dileği arkadaşlarının da buna şahit olabilmesiydi.

Downing'den uzaklaşarak duvar boyunca yerini aldı ve topun bitmesini bekledi. Bakışlarıyla takip etti, gözünün önünden ayrılmasına asla izin vermedi. Adamın balo salonunda içki içmesini, dans etmesini ve sohbet etmesini izledi ve saat gece yarısına yaklaşırken dakikaları saydı. Davet en azından birkaç saat daha devam edecekti ama Downing ayrılmaya hazır görünüyordu, arkadaşlarına iyi akşamlar dileyerek çıkışa doğru ilerledi.

Cassandra sakın bir tempoyla onu takip etti, balo salonunu dolduran cesetlerin arasından geçerek onu izledi. Acele etmedi, kimsenin hareketlerini izlemeyeceğinden emindi. Geldiğinde kafalar ona çevrilmişti ama kalabalığın kenarlarında oyalanmaktan başka bir şey yapmayacağını anladıklarında sıkılmış görünüyordlardı. Her ne kadar onların gözüne tekrar girememiş olsa da - ve girmeye de niyeti yoktu

-Skandalıyla ilgili söylentiler nihayet azalmaya başlamış gibi görünüyordu zira başka haberler de ortalıkta dolaşmaya başlamıştı.

Şalının getirilmesini bekledi ve Downing geçerken gözünü açık olan ön kapıdan ayırmadı. Bir at arabası ön merdivenlerin önünde durdu ve Downing adımlarını hızlandırarak aşağı indi. Kız soğuğa karşı kendini sarıp sarmalayıp onu takip ettiğinde, Downing gitmiş, aracı sokağı tıkayan diğerlerinin arasından geçip gitmişti. Ne acele etti ne de onu gözden kaybetme endişesine kapıldı. Arabanın kapısına kazınmış arma yeterli olacaktı. Onun nereye gittiğini ve hangi rotayı izleyeceğini biliyordu. Ondan kaçamayacaktı.

Randall kendi arabasıyla yaklaşıyordu, bu yüzden ön basamakları hızla indi ve hızlı adımlarla arabaya doğru ilerledi. Bekleme zahmetine katlanmadan kapıyı kendisi açtı ve şoföre vermeden önce içeri atladı.

talimatları. Arabanın loş iç mekanına girdiğinde, sadece gazlı sokak lambalarının seyrek ışığı perdelerin arasından parlıyordu, koltuğun altında sakladığı pakete uzandı.

Londra'daki uzun yolculuk ona balo salonu kıyafetlerini çıkarıp tamamen siyah parçalardan oluşan takımıyla değiştirmek için bolca zaman vermişti. Pantolonunun, yeleğinin, botlarının ve paltosunun karanlığından sadece beyaz bir gömlek kurtulabilmişti. Omuzlarına sardığı domino taşı her şeyi yuttu ve kendisini gecenin rengiyle örttü. Yol boyunca hançerini bilemek için bileme taşını kullandı ve tabancasının düzgün bir şekilde doldurulduğundan emin oldu. Sonunda araba durduğunda Cassandra silahlarını üzerine sakladı ve kimliğine karşı bir kalkan olarak kullandığı siyah maskesine uzandı. Geniş kenarlı bir şapka, onu kız kurusu olarak bilinen Leydi Cassandra'dan tamamen başka birine dönüştürerek kıyafetini tamamladı.

Kız arabadan inerken Randall tünediği yerden aşağı atladı, domino bacaklarının arasında dönüyordu. Arabayı her zaman yaptığı gibi sık ağaçların arasında durdurmuştu, karanlık ve yeşillik onları gözden uzak tutmaya fazlasıyla yetiyordu. İkisi de işlerine devam ederken konuşmadılar, bunu iletişimin gereksiz olduğunu kanıtlayacak kadar çok kez yapmışlardı. Randall onun görevini biliyor ve onaylıyordu ve suç ortağı olarak hareket etmekten bir kez bile çekinmemişti. Bunun için ikisi de asılabilirdi ama şoför böyle şeylerle hiç ilgilenmemişti.

"Bizden çok ileride olamaz," diye mırıldandı lambayı ona uzatırken. "Onu hemen yakalarsın. Silahın var mı?"

"Her zamanki gibi," diye cevap verdi ve atlardan birini çözebilmesi için lambayı kaldırdı.

Randall koşum takımlarını çabucak halletti ve dizginleri ona vermeden önce bir çift tepinen, homurdanan hayvandan birini serbest bıraktı. "Dikkatli olun leydim. Şoförlerin, sulh yargıçlarının nasıl davrandıkları hakkında dedikodu yaptıklarını duydum.

yol boyunca devriye gezmek için Bow Street Runners ile işbirliği yapıyorlar."

"Ben de öyle duydum," diye cevap verdi. "Endişelenme, Randall. Sen farkına bile varmadan geri döneceğim. Etrafına dikkat et ve planı unutma. Kendini tuzağa düşmüş bulursan, beni beklemeyeceksin. Eve sağ salim dönmek için ne gerekiyorsa yap. Seninle orada buluşacağım."

Lambayı söndürüp bir kenara koyarken Randall tek dizinin üzerine çöktü ve iki elini birleştirerek ayağına beşik yaptı.

"Size defalarca söyledim leydim... Sizi terk etmeyeceğim."

Bir elini onun omzuna koyarak ayağını ellerinin arasına aldı ve atın sırtına çıktı. Eversiz ata binmeye alışmak biraz zaman almıştı ama özgürlüğün tadını çıkarmaya başlamıştı. Artık kırdaki tek başına yaşadığına göre, kimse ona bunun uygun olmadığını söylemeyeceği için bu şekilde ata binmekten daha sık keyif alacaktı.

"Şansımız yaver giderse, buna gerek kalmayacak," diye açıkladı Cassandra.

Randall cevap veremedi, uzun bacaklı Arap atı topuklarını bir hamlede yola doğru dörtlüyle koşmaya başladı. Ağaç dallarının tuzağına düşmemek için başını eğdi ve çevresini taramaya özen gösterdi. Maskesi ve şapkası görüşünü biraz engelliyordu ama dolunay, yapılması gerekeni yapabilmesi için yeterli ışığı sağlıyordu.

Domino taşı rüzgârın savurmasıyla arkasından uçtu, saçlarının dağınık dalları yüzünü ve boynunu okşadı. Önünde hiçbir araç yoktu ama Downing burada olmalıydı. Hemen Devon'a gitmeyi planladığını söylemişti ve Maskeli Tehlike'den korkmadığına dair cesur iddiası ona ihtiyatlı davranıp Londra'dan başka bir yoldan gitmeyeceğini söylüyordu. Hayır, kendisine ve diğer herkese korkak olmadığını kanıtlamak isteyecekti. Cassandra aksini kanıtlamaya niyetliydi.

Arabian'ı son sürat sürüyor, arabadan herhangi bir işaret olup olmadığını izliyor, dinliyor herhangi bir yaklaşımı için olabilir kararlı olarak

Tehditkâr. Bir Bow Street Runner'a zarar vermek gibi bir niyeti yoktu ama kendisini zincire vurdurmak gibi bir niyeti de yoktu. Gerektiğinde kendini kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Sonunda ilerideki ışığın parıltısını yakaladı; bir araba lambasının sarı ışıltısı. Bineğini daha hızlı mahmuzladı, sabit bir hızla ilerleyen araca doğru giderek yaklaştı. Bir eliyle dizginleri tutarken, tabancasının kabzasını avuçladı ama beline soktu. Doğru arabayı geçtiğinden emin olana kadar silahını çekmeyecekti.

Arabanın yanına yanaştığında, ay arabanın yan tarafını aydınlatarak Downing'in belirgin tepesini görmesini sağladı. Silahını çekip kurtardı, sona yaklaşan bir avın heyecanı içinden geçerken nabızı hızla atıyordu. Downing'i karısına elini sürdüğüne pişman edecek, her morluğun, kanayan her dudağın, her sert sözün bedelini ödeyecekti.

Şoför onu fark etti ve kurdelelere bir şaplak atarak durmasını, geri dönmesini istedi. Kadın böyle bir şey yapmadı. Sürücü onu geçmeye çalıştı ama tek bineği sandıklarla dolu bir arabanın ağırlığını taşımıyordu, bu yüzden kolaylıkla onlara yetişti. Sürücü şimdi panik içinde görünüyordu, onu geçmek için elinden geleni yaparken küfürler savuruyordu.

Birkaç saniye içinde arabanın önüne geçmişti. Dizginlerini sola çekerek atını doğrudan arabanın yoluna çevirdi.

Tabancasını havaya kaldırarak iki kez ateşledi, atışların gürültüsü Downing'in atlarını çılgına çevirdi.

Kendi bineği arka ayakları üzerinde şaha kalktı ama onu kalçalarıyla sıkıca kavradı, elleri dizginleri sıkıca kavradı. At bir anda sakinleşti, ön toynaklarının üzerine düştü ve dikkatini arabaya vermeden önce birkaç yatıştırıcı kelime mırıldanırken hızlı bir daire çizerek sıçradı. Sürücü atlara bağırırken, Downing'in boğuk körük sesi içeriden yayıldı. Hayvanlar şaha kalktı ve öfkeyle kişnedi, koşumlarına karşı sarsıldı.

Atından inen Cassandra koşarak arabaya doğru ilerledi. Bunu Randall'la defalarca çalışmış, becerilerini ilk kez kullanmadan önce mkemmellemişti. Bunu artık çok az düşünerek yapacak kadar çok yaptığından, tereddüt etmeden hareket etti. Sürücü, efendisini korumak için talihsiz bir girişimde bulunarak onu karşılamak için aşağıya tırmandı. Cassandra adamın göğsünün ortasına hızlı bir tekme atarak onu arabanın yan tarafına savurdu. Adam soluk soluğa arabanın yanına yığıldı, ağırlığının etkisiyle araç sallanırken rüzgâr onu savurdu. Hızlı hareket etti, ona karşılık verme şansı tanımak istemiyordu. Tabancasını kaldırarak tüm gücüyle adamın kafasına indirdi. Adam haykırdı, sonra ayaklarının dibine yığıldı, şakağındaki yaradan kan damlıyordu. Bayıldığından emin olmak için ona küçük bir tekme attı ve yüzüstü yatan adamın üzerinden geçerek arabaya yaklaştı.

Kapıya doğru uzanırken bir an tereddüt etti ve Downing'in sustuğunu fark etti. Downing'in balodaki cesur iddialarını hatırlayınca, tedbirli olmanın üzülmekten daha iyi olduğuna karar verdi. Kapıyı hızlıca çekerek açtı, onu bir kalkan olarak kullandı ve Downing'in yaylım ateşi gecenin içine grlemeden hemen önce arkasına geçti.

"Göster kendini, seni orospu çocuğu!" diye bağırdı, araba çıkmak üzereymiş gibi sallanıyordu.

Cassandra kapıyı tüm gücüyle itti, kapı Downing'in vücuduna çarpıp onu içeri doğru savurduğunda sırttı. Yere düşen blunderbuss'ın ağır sesini duydu ve arabaya girmeden önce onu almak için çömeldi. Mümkün olduğunca uzağa fırlattı, aracın zemininde yatan adama dönmeden önce karanlık yol boyunca nereye düştüğünü görmeye zahmet etmedi.

Kapının çarpmasıyla kanayan burnunu tuttu ve bir dizi küfür savururken sağa sola yuvarlandı. Kadın hızla içeri girdi ve onun üzerine diz çökerek hançerini çizmesindeki yerinden çıkardı.

Ucunu adamın çenesinin dibine bastırarak sırttı. "Ah canım... Korkarım ki kişiliğimin tiyatrosunu tamamen mahvettin. 'Ayağa kalk ve teslim ol!' demem gerekiyordu... ama şu anda tam olarak ayağa kalkamazsın, değil mi?"

Hakkını yemeyelim, Downing onun bıçağından ürmedi. Bunun yerine, dudakları kanlı dişlerini göstermek için geriye çekilerek ona baktı.

"Şey... Lanetleneceğim. Maskeli Tehlike... bir kadın mı?"

Bir omzunu silkti ve bıçağı adamın boğazına dayamaya devam etti. "Bu bilginin hakkımda yayılan söylentilerin dışında bırakılması ne kadar da komik."

Downing ona tükürdü, kanı domino taşına sıçradı ve birkaç parçası yanağına geldi. Ardından hırladı ve elini boğazına dolamaya çalışarak ona saldırdı. Kadın yıldırım hızıyla tepki vererek bıçağını kaldırdı ve bıçak adamın bileğini bulduğunda elinin momentumunu durdurarak kesti. Yaradan fişkırarak kan yüzünü ıslatıp kravatını kirletirken adam çığlık attı. Yaralı bileği tutarak sıktı, adamın acı dolu bir çığlık atmasına ve bir kez daha sıcak kan fişkırmasına neden oldu.

"İşte şimdi beni alt etmeye çalıştın ve çok değerli bir ders aldın. Eğer bana saldırırsan, ben de sana saldırırım ve seni temin ederim ki bu konuda senden çok daha acımasız olacağım."

"Seni ," diye hırladı hızlı nefesler arasında. "Seni lanet orospu... Seni öldüreceğim!"

Cassandra homurdandı. "Peki ben seni lime lime etmeden önce zar zor bir darbe indirebiliyorken bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

Adamın diğer eli ona doğru geldi ama kadın hançerini bir kez daha savurdu ve bu sefer avucunun ortasına sapladı. Bıçak elinin bir yanından girip diğer yanından çıkarken ondan tiz bir çığlık yükseldi. Avucunu adamın ağzının üzerine kapatarak

Ona doğru yaklaştı, o kadar yakınına eğildi ki sert nefeslerini yanağında hissedebildi.

"Bana tekrar vurmaya mı çalışıyorsun? Ne kadar centilmenlik dışı bir davranış. Ama karısını eşek sudan gelinceye kadar döven bir adamdan da daha azını beklemezdim."

Gözlerinin akı karanlıkta iyice parladı.

"Evet, Leydi Downing'e nasıl haddini bildirdiğini biliyorum," dedi alaycı bir ifadeyle, elini adamın ağzından çekerek.

"Karımın bunlarla ne ilgisi var?" diye mırıldandı adam, kadın kravatının düğümünü çözmeye başlarken. "Sen bir haydutsun! Değerli eşyalarım sizi ondan çok daha fazla ilgilendiriyor olmalı. Köstekli cebimdeki saatin değeri-"

"Mücevherleriniz umurumda değil, yine de işim bittiğinde sadece prensip olarak onlara yardım edeceğim. Söylediğiniz gibi ben bir eşkıyayım, bu yüzden mücevherleriniz olmadan ayrılmak yakışık almaz. Ancak önce seninle biraz konuşacağız... Leydi Downing'e el kaldırdığın için sana ne yapacağım ve bunu bir daha yaptığını öğrenirsem ne olacağı hakkında."

Kadın bileklerini bağlamak için kravatını kullanırken adam ona karşı koymaya çalıştı ama bir eline saplanan hançer bunu beceriksizce bir çaba haline getirdi. Sonunda kadın onu tekrar zapt etti; bilekleri bağlıydı ve ceketinin cebinde bulduğu mendili ağzına tıkmıştı. Kadın bıçağı elinden çekip çıkardığında adam kumaşın etrafında çığlık attı, sonra da vagonun zeminine yığılıp kaldı.

Cassandra hızlıca adamın yeleğini açtı, süslü düğmelerin her birini bir hançer darbesiyle kesti. Sonra gömleğini önden keserek gövdesini ortaya çıkardı. Adam ona bakarken göğsü kabardı ve sanki sessizce yalvarıyormuş gibi başını salladı.

"Leydi Downing sana kaç kez yalvardı?" diye sordu, bıçağının ucunu göğsünde gezdirerek olacakları haber veriyordu. "Kaç kere

Merhamet için yalvardığı zamanlar oldu mu ki onu görmezden geldiniz ve acizliğinizin acısını ondan çıkardınız?"

Yukarı doğru gerindi, alnındaki bir damar nabız gibi atıp zonklamaya başladığında yüzü ay ışığında karardı. Mendilin içinden homurdandı ama kadın sadece bir elini alnına bastırdı ve onu geri çekilmeye zorladı.

"Sizi temin ederim ki Sör Downing, ne kadar yalvarırsanız yalvarın, ne kadar rica ederseniz edin, ben hazır olana kadar durmayacağım. Başlayalım mı?"

Hançerin ucunu başlangıç noktasına bastırarak içeri soktu ve etinin üzerinde sürükledi. Cassandra çalışırken adamın içgüdüsel çılgınlıkları gecenin içinde yankılanıyor, her kesikte kanı fışkırıyor ve elbiselerine geri akıyordu. Cassandra mizahtan yoksun bir gülümsemeyle, adam acıdan bayılıp başı omuzlarına düşene kadar kesti de kesti.

İşini bitirdiğinde, onun için seçtiği kelime solgun teninde kıpkırmızı bir kabartma olarak göze çarpıyordu.

SALDIRGAN.

Adam baygın halde yatarken, yüzüğünü, kravat iğnesini, enfiye kutusunu ve cep saatini çabucak çıkardı. Paltosunun içinde, içinde birkaç altın ve birkaç katlanmış banknot bulunan bir cüzdan keşfetti. Onu çaldı ve arabadan aşağı atlamadan önce adamın tüm eşyalarını kendi göğüs ceplerine tıktırdı.

Arap atı yakınlarda bekliyor, artan bir sabırsızlıkla yeri eşeleyip duruyordu. Downing'in sürücüsü baygındı, bu yüzden kendisini atın sırtına atıp gecenin karanlığına doğru hızla ilerlerken onu engelleyecek kimse yoktu, domino taşı karanlık bir ölüm bayrağı gibi arkasında dalgalanırken karanlığın örtüsü altında kayboldu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

Robert oturduğu sandalyede arkasına yaslanmış, bir ayağını tabureye dayamış ve *The Examiner*'in ütülenmiş bir nüshasını yaymıştı

bu uylukların üzerinde. Babası yatağında dimdik oturuyor, Londra'dan gelen son haberleri ve dedikoduları dinlerken gözleri heyecanla parlıyordu. Gazeteler Suffolk' ulaştığında günler geçmiş oluyordu ama baron yine de haberlerden hoşlanıyordu - özellikle de artık ilk elden duymadığı skandal ve dedikodu parçalarından. Hasta yatağına mahkûm olmak, Robert ve oğlunun ona her fırsatta aktardığı hikâyeler aracılığıyla yaşaması gerektiği anlamına geliyordu.

"Birkaç haftadır ortalıkta görünmeyen Maskeli Tehlike yeniden ortaya çıkmış gibi görünüyor," dedi baron. "İsmi vermek istemeyen bir adam, bu köşenin yayınlanmasından yaklaşık üç gece önce suçlu tarafından yolunun kesildiğini bildirdi. Tehdit'in şoförünü bayılttığını, ardından burnunu kanattığını ve elini yaraladığını, ardından da bir cep saati, bir yüzük, yakut bir kravat iğnesi ve gümüş bir enfiye kutusunu alıp kaçtığını bildiriyor."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı babası, budaklı elini kelleşmiş saçlarının üzerinde gezdirirken. "Görünüşe göre bu Tehlike her yeni raporda daha da vahşileşiyor. Birini öldürmesinin uzun sürmeyeceğinden şüpheleniyorum."

Robert omuz silkti ve Maskeli Tehlike'nin karikatürüne baktı. Karikatürde, kendisine benzetilerek çizilmiş çarpık bir yüzün üzerine kötü oturan bir opera maskesi takmıştı

bir iblis. Bir çift devasa boynuz şapkanın siperliğinin altından kıvrılırken, uzun, çatallı bir dil sivri, sivri dişlere sahip bir ağızdan kayıyordu. Bir elinde bir silah, diğerinde bir hançer tutuyordu ve uzun pençeleri her iki silahın da etrafını sarmıştı.

Baron'a göstermek için sayfayı eğdi, o da çizime bakıp kıkırdadı.

Robert, "Onun hakkındaki hikâyeler çok abartılı," diye mırıldandı. "Her anlatımda şiddet artıyor çünkü gazeteler satıyor."

"O hâlâ tehlikeli bir suçlu," diye yanıtladı baron. "Koşucular onu dize getirdiğinde memnun olacağım. Yollar ve yolcular bunun için daha güvenli olacak."

"Aynı fikirdeyim William," dedi annesi açık kapıdan telaşla içeri girerken.

Baronun öğle yemeğinin bulunduğu bir tepsinin yanı sıra demlik çay ve tabakların üzerinde duran birkaç fincan taşıdı. Robert'ın alnını öpmek için durakladıktan sonra tepsiyi babasının yanındaki yatağa bırakmak için döndü.

Çay doldurmaya devam ederken, "Londra'ya dönmeyi uygun görmediğiniz için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam," dedi. "Yollar böyle zamanlarda düzgün insanlara göre değil. Aylar önce Londra'dan dönerken nasıl bir tehlike içinde olduğunuzu düşündükçe ürperiyorum."

Robert otayol soygunlarının Londra'dan döndükten sonra başladığını söylemek istedi ama dilini tuttu. Kadın sadece onun bir şekilde tehlikede olduğunu söyleyecekti. Sağlığı ya da güvenliği söz konusu olduğunda onunla tartışamazdı.

"Buyur canım."

Başını kaldırıp baktığında, kadının burnunun dibinde bir fincan ve tabak tuttuğunu gördü; çayın topraksı kokusu burnunun direğini sızlatıyordu. Midesi bulandı ve onun çaydan nefret ettiğini bildiği halde zorla eline tutuşturduğunda irkildi.

"İç," diye ısrar etti ve baronun fincanını onun sevdiği şekilde bol sütle doldurmak için geri döndü. "Bugün hava soğuktu ve ısınmaya ihtiyacın var. Ayrıca çay bünyeye de iyi gelir."

İç çekerek fincanına baktı, bunun onunla girmeyi tercih etmeyeceği bir savaş olduğunu biliyordu. "Peki anne. Teşekkür ederim."

Dikkatli bir yudum aldıktan sonra tadına bakarak yüzünü buruşturdu. Ona bir İngiliz'in çaydan hoşlanmamasının dine küfretmekle eşdeğer olduğu söylenmişti ama hiçbir zaman çaydan hoşlanıyormuş gibi davranamamıştı. Kahvenin tadı çok daha iyiymen İngilizlerin çaya olan hayranlığını hiçbir zaman anlayamamıştı.

"Al bakalım, William. Geceliğini kirletmemeye dikkat et."

"Elbette Rosie," diye yanıtladı babası, tepsiyi kucağına alarak.

Babası çenesinin altına keten bir peçete sıkıştırmaya başlarken annesi kendi fincanını ve tabağını alıp yatağın kenarına tünedi "Doğum günü yemeğinin menüsünü konuşmak için Aşçı ile az önce buluştum William. Tüm favorilerinizin yanı sıra çalıştığı bazı yeni Fransız tariflerini de hazırlayacak. Misafirlerimizin oldukça beğeneceği kesin.

ücretten memnunum."

İlk başta, kocasının böyle bir ilişki için yatağını terk edemeyecek kadar zayıf olduğu konusunda ısrar etse de, baron son doğum günü olabilecek bu şeyin çabaya değeceğini savunmuştu.

"Yemek yerken oturup sohbet etmek fazla güç gerektirmez Rosie," diye karşı çıktı. "Bir yıl daha göremeyebilirim ve bu yılın özel olmasını istiyorum."

Bu yüzden barones, kocasının yetmiş yedinci doğum gününün şimdiye kadarki en iyi doğum günü olmasını sağlamak için her yıl gibi bu yıl da kendini planlamaya vermişti. Davetiyeler komşularının birçoğuna gönderilmişti bile, ama Robert en az bir kişinin davetli listesinin dışında kaldığını tahmin edebiliyordu.

"Kimi davet ettiniz?" diye sordu.

"Oh, kesinlikle herkes," diye açıkladı annesi. "Fletcher'lar tabii ki. Bayan Fletcher ile tekrar daha fazla zaman geçirme fırsatını kaçırmak istemem. Sanırım sana oldukça aşık."

Bu arada, denese bile ona karşı daha ilgisiz olamazdı. Ama her zamanki gibi düşüncelerini kendine sakladı.

"Tabii ki. Başka kim olacak?"

"Rodingham'lar, oğulları her zaman kardeşinizin en iyi arkadaşıydı, biliyorsunuz. Vikont ve Leydi Loring, Fareweather'lar, Leydi Walter... Zavallı güvercin yastan çıktığından beri pek davet almadı. Bir bakalım... Papazı davet ettim, Bay Clarke. Babanızı sık sık ziyarete gelen ve halini hatırını soran çok sevgili bir adam."

"Başka kimse var mı?"

Annesi kaşlarını çattı, fincanını tabağına yerleştirdi ve kaşlarını çattı. "Başka kimler var?"

Dik oturarak bacağıının tabureden düşmesine izin verdi ve elindeki fincanı görmezden gelerek öne doğru eğildi. "Bilmiyorum... belki de yeni komşumuzdur? Hani şu geldiğinden beri ilçedeki herkesin dışladığı ve görmezden geldiği kişi? Leydi Cassandra?"

Barones burnunu çekti ve çenesini kaldırdı. "İyi bir nedeni var. O düşmüş bir kadın."

"O yanlış bir şey yapmadı ve böyle bir muameleyi hak etmiyor." Babası ekmek ve peynir lokmaları arasında, "Duyduk duymadık demeyin," diye mırıldandı.

"*Ton* böyle devam ederse, Londra'nın sosyete kızlarının yarısını baştan çıkaranın *o* olduğunu düşünürsünüz."

Annesi bir elini göğsüne götürerek dramatik bir soluk verdi. "Gerçekten, William! Böyle bir şey söylemek."

Robert fincanından bir yudum daha alarak, "Haklı," dedi.

Cassandra için onunla savaşıyorsa, o zaman lanet çayı içmek zorunda kalacaktı.

"O bizim komşumuz ve öyle muamele görmeli. Onunla birkaç kez konuşma fırsatım oldu ve onu büyüleyici ve sevimli bir insan olarak görüyorum. Onu tanımaya çalışırsanız sizin de öyle olacağınızı biliyorum."

Barones başını salladı ve ona onaylamayan bir bakış attı. "Keşke onunla ilişki kurmasaydın, Robert. Onun ünü seni kötü bir duruma düşürecektir. Bayan Fletcher gibi bir kadınla birlikte olman daha iyi olur."

İçinden çay fincanını duvara fırlatma isteği geldi ama bunu bastırdı. Derin bir nefes aldı ve sakın kalmak için mücadele etti. Annesi tamamen mantıksız değildi; sadece onun düşüncelerini kendi gündemine uyacak şekilde çarpıtmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Cassandra'nın mümkün olduğunca yakınında olmasını ve komşularının ona cüzzamlıymış gibi davranmaktan vazgeçmesini istiyordu.

"Eğer onun için bir tür şampiyon olursanız, onun ünü kimseyi kötü bir duruma düşürmez. Eğer onu davet eder, dostlarımızın önünde ona nezaket gösterirseniz... onların da aynı şeyi yapmaktan başka çareleri kalmaz. En azından burada, Suffolk'un küçük köşemizde kabul görebilirdi, tabii ki bu çabanın ön saflarında siz yer alırdınız. Papazın onu davet etmeniz, masanızda ağırlamanız hakkında ne düşüneceğini hayal edin."

"Haklı Rosie," dedi baron, tabağından başını kaldırarak. "Komşularımızın takip etmesi için parlak bir örnek olabilirsin."

Annesi canlandı, kırıışmış ağzını yumuşatan bir gülümseme belirdi. Barones ilgi odağı olmayı çok severdi; eğer bu ilgi onu gururlandıracak şekilde algılanırsa daha da iyi olurdu. Cassandra zerre kadar umurunda olmayabilirdi, ama ilk olduğu için övünmek dışında hiçbir neden olmadan onunla alenen arkadaş olurdu.

"Sanırım bu fikirde haklılık payı var," diye cevap verdi. "Martin Fletcher'ın da gelmesiyle bir leydimiz eksik kaldı. Leydi Cassandra'yı da davet edersem sayımız eşit olur. Belki yemekten sonra biraz dans da edebiliriz. Oh, William, bu harika olmaz mı?"

Kendisi dans edemese de babası gülümsedi ve baronese her zamanki saf bağıllık dolu bakışını attı. "Muhteşem olur, Rosie."

Gülümseyip başını salladıktan sonra dikkatini tekrar Robert'a çevirdi. "Evine teslim edebileceğiniz yedek bir davetiyem var."

Yüzünü kayıtsız bir maske haline getirirken, onu tekrar görme düşüncesiyle içi bir duygu seline kapıldı.

Birlikte geçirdikleri son gecedен bir gün sonra Londra'ya gitmişti ve o zamandan beri onu düşünüyor, dönmesini bekliyordu.

Boynunun yan tarafındaki ısırtıdan kaynaklanan morluk hastalıklı bir sarıya dönüşmeye başlamıştı, göğsündeki eşdeğer da onu takip ediyordu. Her iki iz de sanki onun yakınlığına, ormanda kısa bir yürüyüşe ve yüzme deliğinin yanından geçmesine tepki olarak karıncalanıyor gibiydi. Ağzı kurudu ve midesi sıkıştı, siki pantolonunun içinde kıpırdandı. Daveti iletmek ona son bir gecedir özlemini çektiği tek şeye sahip olmak için bir bahane verecekti; onun gözlerine bir an bakmak, onu içine çekmek için bir an. Bunun ötesinde bir şeye izin verirse mutlu olacaktı.

"Elbette," dedi, ses tonunu eşit tutarak. "Öğleden sonra teslim edeceğim."

"Unutmadan önce gidip davetiyeyi bulayım. Bu yaşlı zihin eskisi gibi değil."

Baron dikkatini yemeğine vermeden önce, "Aklın gayet yerinde Rosie," diye mırıldandı.

O gittikten sonra Robert gazeteye uzandı ve çay fincanını taburenin üzerine bıraktı. Sandalyesine geri döndüğünde, babasının kendisine baktığını fark etti, dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı.

"Ne?" kaşlarını kaldırarak dürtükledi.

Baron kıkırdadı. "Yok bir şey. Sadece hayatınıza devam ettiğinizi görmenin güzel olduğunu düşünüyordum. Leydi Daphne'den sonra işlerin sizin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Kâğıdı yüzünü kapatacak şekilde kaldırarak güldü. "Bu artık Leydi Hartmoor ve... Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok, ihtiyar."

"Hmm," diye mırıldandı babası. "Doğru. Pekala, bir şey söyleyeceğim ve daha fazla konuşmayacağım. Bir dahaki sefere Leydi Cassandra'ya aşk ısırıklarının biraz daha aşağıya nişan almasını söyle. Başını doğru açıyla çevirdiğinde boynundakini görebiliyorsun."

Robert Easton Park'a doğru yaya olarak yola çıktığında öğleden sonra güneşi tepesinde belirmişti, bir avuç kabarık bulut biraz gölge sağlıyordu. Kalbi çarpıyor ve midesi bir o yana bir bu yana dönüyordu. Dürüst olmak gerekirse onu özlemişti. Yine aklının bir köşesi bunun nedenini merak ediyordu. Onunla yaşadığı bariz zevkler bir yana, kız kırılgan ve sertti. Ancak, onun sertliğinin dünyayı kapatan bir duvardan başka bir şey olmadığını fark etmeye başlamıştı. Ve onu kim suçlayabilirdi ki? Kadın hem Bertram'ın ellerinde çektiği çile hem de sonrasında gördüğü muamele nedeniyle cehennemi yaşamıştı. Dünya onu dışlarken, o bir tür zırh geliştirmeyi öğrenmiş, kendini küçümsemekten ve incelemekten korumayı başarmıştı.

Kız, adamın aklına bir gülü getirdi - sapı boyunca keskin dikenleri olan yumuşak ve güzel bir bitki. Bu dikenler onu daha az çekici kılmıyordu. Anlayamadığı nedenlerden ötürü, sadece daha derine inmek, katmanlarını soyarak ve neler ortaya çıkarabileceğini görmek istemesine neden oldular.

Adam büyülenmişti; bundan kaçış yoktu. Gözlerindeki gizemle onu kendine çekmişti ve şimdi tamamen tuzağa düşmüş, karanlığının esiri olmuştu.

Onunla en son karşılaştığı gölete yaklaştığında, yolu boyunca parlak sarı kümeler halinde büyüyen  uha çiçeklerini görmek için aşağıya baktı. Yapraklarının bazılarına hâlâ çiğ taneleri yapışmış, turuncu merkezleri güneşli bir fener gibi ona sesleniyordu. Yerden bir avuç koparmak için çömeldi ve Cassandra'nın saçlarının gevşek sarmalları arasında nasıl g r neceklerini hayal etti. şansı yaver giderse, kısa süre içinde bunu öğrenecekti.

Oraya vardığında küçük bahçesinin kapısının açık olduğunu gördü. Eve yaklaşmadan önce kapıdan geçip içeride olup olmadığını anlamak en iyisi olabilirdi.

 n kapıya giden patikadan dönerek bahçeye yöneldi, bir elinde zarfı, diğerinde taze toplanmış  uha çiçeklerini tutuyordu.

Küçük alana adım attığında yeni ekilmiş y ks kotu, sümbül, betonyum ve ortancalarla karşılaşan bahçıvanın çalışması kendini belli ediyordu. Çiçekler, paslanmış ferforje bankların bulunduğu kaldırım taşlı avlunun stratejik yerlerinde topraktan fışkırıyordu. Çiçeklerin arasındaki boşlukları birkaç taş heykel dolduruyordu - melekler ve periler, alanı kaplamaya başladıklarında tomurcuklarla daha da tamamlanacak olan tuhaf sanat eserleri.

Cassandra'yı, dalları duvarın dışından sarkan bir Mayıs ağacının gölgesinde otururken buldu. Tomurcukları henüz a mamıştı ama bir ay kadar sonra çiçekleri bankı ve yeri beyaz yapraklarla kaplayacaktı. Başını bir kitabın üzerine eğmiş, saçları ağacın gölgesinde kırmızımsı tonlarla parıldarken, yaklaştığını henüz fark etmemişti. Dallı muslin kumaştan sade bir sabahlık giymişti, robin yumurtası mavisi kuşağı canlı bir renk sıçraması sunuyordu. Saçları sade bir topuz şeklinde geriye doğru toplanmıştı, ancak bir tutam bukle alnını, şakaklarını ve çenesini öpmek için serbest kalmıştı.

Hareketsiz otururken, hareket halinde olduğundan çok daha farklı bir görüntü sergiliyordu. Kaşlarını  atan ve dudaklarını sıkan sürekli öfke olmadan, yumuşak ve kadınsıydı. Onda, bir an önce

dizlerinin üzerine çöktü ve başını onun kucağına yasladı, ona baktı ve dalların arasından parlayan güneş ışınlarının saçlarını nasıl tutuşturduğunu izledi. Bu şefkatli duygular, kızın her zaman kışkırttığı şehvet ve merak fırtınasına tamamen zıttı. İçinde derinlerde bir şeyler çınladı ve tüm vücudunda yankılandı.

Sonra başını kaldırıp onunla göz göze geldi ve tüm tavrı bir anda değişti. Gözleri gümüş bir parıltıyla sertleşti, omurgası dikleşti ve çenesi bir tik yükseldi. Tüm yumuşaklığı, yalnız olmadığının farkına varmasından başka bir şey tarafından tüm varlığından süzölmüştü.

Bunun gözünü izin vermeyen Robert ilerlemeye başladı.

"Londra ziyaretiniz nasıl geçti?"

"Korkunç," diye cevap verdi, sesi kinle doluydu. "Evde olduğum için mutluyum."

Ona ne olduğunu sormak istedi ama gözlerindeki bakış onu uyardı. Her neyse, onu Kasaba'da bırakmıştı ve belli ki onu eve getirmek istemiyordu.

"I ..."

Seni özledim.

Doğru olsalar bile onun bu sözlerden hoşlanmayacağını bildiği için kelimeleri ısırarak geri aldı.

"Sizin için bir şeyim var," dedi ve ikramlarını uzattı.

Önce çuha çiçeği kümesini aldı ve ona sorgulayan bir bakış attı. Adamın yüzü kadının bakışları altında ısındı.

"Onları burada yürürken keşfettim ve bana seni düşündürdüler."

Bu kendine saklayamayacağı bir gerçektir. Bir süre daha çiçeklere baktı ama onlar hakkında ya da adamın az önce söyledikleri hakkında hiçbir şey söylemedi. Onun yerine zarfla meşgul oldu.

"Bu da ne?" diye mırıldandı kalın kartı çıkarıp elinde evirip çevirirken.

"Babamın doğum gününün olduğu gece bir akşam yemeği davetiyesi. Annemle konuşuyorduk ve senin de gelmen gerektiğine karar verdik."

Dudaklarını bükerek ona sert bir bakış attı. "Annen beni evine davet etmek mi istiyor?"

"Siz bizim yeni komşumuzsunuz."

Alay ederek daveti bir kenara bıraktı. "Geldiğimden beri yeni komşularımdan biri bile ziyaretime gelmedi, barones de dahil. Skandal yaratan varlığıma tahammül edeceklerine inanmamı mı bekliyorsunuz?"

Robert ona utangaç bir omuz silkme hareketi yaptı. "Skandalları herkes sever. Hiçbiri seninle geçirdikleri bir gecedен nasıl kurtulduklarını anlatıp övmekten kendini alamayacaktır."

Sinirli bir hışımla ayağa kalktı, çuha çiçekleri yere düştü. Adamdan uzaklaştı, gerginlik omuzlarını kavırıyordu.

Bir anda ayağa kalktı ve kadının omuzlarından tutmak için uzandı. Kadın kaskatı kesildi ve ona doğru döndü, gözleri sanki onu korkutmuş gibi irileşmişti.

İki elini de havaya kaldırdı ve izinsiz dokunmama kuralını hatırlayarak bir adım geri çekildi.

"Özür dilerim. Durumu hafife almakla hata ettim. Haklısınız... Geldiğinizden beri komşularımız size uzaktan burun kıvrıyor. Ama bu yüzden anneme sizi davet etmesi için ısrar ettim. Hepsinin saçmaladığını ve bizim örnek olmamız gerektiğini anlamasını sağladım. Hoş karşılandığınızı hissedeceksiniz, söz veriyorum."

"Evet, onlar arkamdan fısıldaşırken ve bana sanki topuklarının altında ezilecek bir böcekmişim gibi bakarken."

"Hayır, şekilde olmaz."

"Öyle!" diye ısrar etti, ellerini kalçalarına dayadı. "Londra'ya her gittiğimde ne kadar alay konusu olduğumu biliyor musun? Suffolk'a bundan kaçmak için geldim Robert, daha fazlasına maruz kalmak için değil."

"O zaman bunun üzerine çık," diye çıkararak tekrar ona doğru geldi.

İçgüdüsel olarak elini uzattı ama elleri temas durakladı. Bakışlarındaki sessiz soru karşısında sadece bir an tereddüt etti, sonra hızlıca başını salladı. Adam, kız fikrini değiştiremeden belinden tuttu ve onu kendine doğru çekti.

Parmak uçlarındaki uysal etin verdiği hissin tadını çıkarmak istiyordu. Az önce kendisine seksle ilgisi olmayan bir şekilde dokunmasına izin vermişti... ve sanki böyle bir anın gözlemlenmesi, yüceltilmesi gerekiyormuş gibi hissediyordu. Ama bir görevdeydi ve Cassandra'nın bu akşam yemeğine katılması aniden zorunlu hale gelmişti.

"Bir kez olsun saklanmayı bırakıp burunlarını sürtmek istemez misiniz? En büyüleyici kıyafeti giyerek gelin ve onların dikkatini çekin. Seni saygı uyandıran biri olarak görmeleri için onları zorla. Benim sana bakış açımı kesinlikle değiştirdin, bu yüzden onların da bunu görmesini sağlayabileceğini biliyorum. Onların saygısını ne kadar az önemseydiğinizi görmelerini sağlayın ve bunun için yaygara koparacaklardır."

Kadın gözlerini kırptırdı ve ona aklını kaçırmış gibi baktı. "Peki daha önce benim hakkımda ne düşünüyordun?"

"Yumuşak başlı, çekingen olduğunu. Ama sen bunların hiçbirini değilsin. Sen güçlüsün Cass. Vahşi ve canlısın ve bunca yıldır saklanıyordun. Ama artık benden saklanamazsın. Seni görüyorum."

Uzun bir süre sessizce ona baktı, şaşırmış gibiydi. Kendisi de şaşırmıştı. Kelimeler, onları bastırmayı düşünemedi içinden dökülüvermişti. Ama gerçeği duymasına izin verdiği için pişman değildi. Kalbinden geçenleri söylemek bir bakıma özgürleştirici olmuş, kısıtlama olmaksızın kendisi olmasına izin vermişti. Görünüşe göre Daphne tarafından fırlatılıp atılmak, içinde derinlerde yaşayan romantiği öldürmemişti.

"Katılıp katılmamam seni neden ilgilendiriyor?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Sanırım bu her yıl düzenlenen bir etkinlik?"

"Öyle."

"O zaman bir tane daha alacak."

"Hayır, yapmayacak."

Kadının şaşkın ifadesi karşısında boğazında düğümlenen kederi yuttu ve devam etti.

"O hasta ve bir süredir de öyle. Doktorlar bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu söylüyor. Bunun onun son günü olmasını bekliyoruz."

Yüz ifadesi biraz yumuşadı ve kederli bir hal aldı. "Ah, ben ... Çok özür dilerim."

Başını iki yana salladı. "Size sempatinizi kazanmak için söylemedim. Bu sadece gerçek. Size bunları anlatırken, davet edilenler arasında bu kadar çok vakit geçirmeyi önemsemediğim tek bir kişi bile olmadığını da belirtmeliyim."

Bunun üzerine sırtıttı, gözlerinde bir parıltı belirdi. "Ben de arkadaş diyebileceğin pek çok komşun olduğunu sanıyordum. Londra'da oldukça popüler olduğunu hatırlıyorum."

Gözlerini devirerek alay etti. "Popüler olmak ve etrafındaki insanları gerçekten sevmek iki farklı şeydir. Çok azı beni tanımaya çalışıyor. Bu parti beni zar zor tanıyan ve benim de zar zor sevdiğim insanlarla dolu olacak."

Bakışları başka yöne kaydı ve dudağını ısırarak onun sözleri üzerine düşünür gibi oldu. "Gerekirse yalvarırım," diye alay etti, onu biraz sıktı ve çekiştirdi onu daha yakına.

Kadının yakınlığı tahmin edilebilir bir etki yaratmaya başlamıştı; vücudunun yumuşak baskısı ve o nefis portakal ve karanfil kokusu adamın duyularını bastırıyordu.

Kadın sırtıttı, gözlerinde o tanıdık, yırtıcı ışık belirdi. Kadın gözlerini kırpmadan ona bakarken titredi, kokusunu içine çekercesine derin, yavaş bir nefes alırken göğüsleri yükseldi.

"Altımdayken yalvarmanı tercih ederim."

Sözleri Beyaz Horoz'da geçirdikleri gecenin anılarını canlandırdı; Cassandra'nın altında kamburlaşıp inliyor, Cassandra da ona biniyordu.

Aleti ikisinin arasında kabarmış, elbisesinin ve iç çamaşırlarının ince katmanları arasından monsuna doğru bastırıyordu.

"İstediğin kadar yalvarırım," diye fısıldadı. "Sen duymaktan bıkana kadar yalvaracağım."

Elini sokarak adamın sikini avuçladı ve dişlerinin arasından bir tıslama sesi çıkardı. "Benimle gel."

BİR SAAT SONRA, Robert Cassandra'nın yatağında çıtırçıtlak yatıyordu, doymuştu, bazı yerleri ağrıyordu ve tamamen tatmin olmuştu. Cassandra onu doğruca yatak odasına götürmüş ve orada giysilerini yırtmaya başlamıştı. Önlüğünün düğmelerini açabilmesi için arkasını döndüğünde şok olmuştu, sonra da çoraplarını gevşetebilmesi için yüzünü ona dönmüştü. Bunun ne anlama gelebileceğini, kızın kendisine karşı nasıl yumuşamış görüldüğünü çok fazla düşünmemeye çalıştı. Onu yatağa ittikten ve üzerine süründükten sonra düşünmek için neredeyse hiç zaman yoktu, her zamanki gibi kolayca ona hükmediyordu.

Göğsündeki iz yine mordu, dudakları ve dişleri tam olarak aynı noktayı bulmuştu. Göğsü tırnaklarının tırmıklarıyla çizilmişti, kırmızı çizgiler hâlâ biraz acıtıyordu. Saçlarını çeken parmakları yüzünden kafa derisi ağrıyor, alt dudağı dişlerinin ısırıkları yüzünden şişiyordu.

Hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Onunla bitirişini takip eden anlarda bir şey vardı - fırtınanın ardından gelen kalıcı bir sakinlik, bir huzur ve doğruluk hissi.

Elbette bunu ona söyleyemezdi, bu yüzden sadece onun yanına uzandı ve tavana baktı, uyuşukluk onu ele geçirirken göz kapakları sarktı.

Gün ortası olduğundan ve yakında Briarwell'e dönmesi beklendiğinden, uykuya dalmasına izin veremezdi. Bu yüzden yan dönüp ona baktı ve konuşması için söyleyecek bir şeyler aradı

onu. Adam henüz gitmeye hazır değildi ve kadın da onu kapıdan dışarı itmek için acele ediyor gibi görünmüyordu.

Onu sırtüstü uzanmış, ellerini çıplak karnının üzerinde kavuşturmuş, bakışlarını bir an önce baktığı tavana dikmiş halde buldu. Perdeler çekilmiş ve ocakta ateş yanarken, gölgeler profilinde dans ediyor ve gözlerini daha karanlık gösteriyordu. Yüz ifadesi soğukkanlılığını koruyor, hiçbir şey belli etmiyordu. Ona saatlerce bakabilir ve yine de ne düşünüyor olabileceğini asla anlayamazdı.

Konuşmak yerine parmaklarını saçlarına gömdü ve uzun tutamları okşadı. Kızın geri çekilmesini bekliyordu ama gözleri ona doğru kaymış olsa da hareketsiz kalarak onu şok etti.

"Ne yapıyorsun?"

Sesi kızgın ya da sinirli gelmiyordu, sadece meraklıydı. Gülümsedi ve kızın buklelerinden birini ilk parmağına doladı.

"Buna şefkat deniyor," diye dalga geçti, saçlarına geri dönmeden önce burnunun ucunu çimdikledi. "Bazı insanlar bunu cinsel ilişkiden sonra yapar. Çoğu zaman öncesinde de."

Ona karşı burnunu kırıttırdı ve tavana bakmaya devam etti. "Londra'ya gittiğimde en küçük kız kardeşimin doğum günü için gitmiştim. Ophelia şu anda sekiz ve on yaşında ve yakında ilk kez sahneye çıkacak."

Hiç vakit kaybetmeden onun ani konu değişikliğine ayak uydurdu. "Onun için ne kadar harika. Annen gurur duyuyor olmalı."

Kaşlarını çattı, dudakları ekşimiş bir şey tatmış gibi büzüldü. "Elbette öyle. Dowager üç mükemmel prensesi ile her zaman çok mutlu olmuştur."

Robert kaşlarını çattı ve durakladı, parmakları kızın saçlarının yarısına kadar gelmişti. "Dört kişi olduğunuzu sanıyordum."

Kadın homurdandı. "Kesinlikle. Ben hiçbir zaman onlardan biri olmadım ve annem de beni küçümsediğini hiçbir zaman gizlemedi. Amaryllis, Pandora ve Ophelia çok güzeller. Amaryllis babamın kızıl saçlarına ve hoş bir şarkı sesine sahip.

Pandora ve Ophelia mükemmel birer İngiliz gülüdür; sarışın, mavi gözlü ve iyi huyludurlar. Onları kendisinin minyatür benzerleri haline getirdi, muhteşem eşler olacaklarından emindi. Ve oldular da. Amaryllis şimdi bir vikontes, Pandora ise bir kontla evlendi. Ophelia'nın da sezonu boyunca Eşsiz olarak adlandırılması ve kendine unvanlı ve zengin bir koca bulması muhtemel."

Sözcükleri tükürdüğü zehir, onun duymasını istemediği bir acıyla doluydu. İnsanın kendi ailesinde bir yabancı gibi hissetmesini hayal bile edemezdi. Kardeşlerinin hepsi kısa bir yaşam sürmüş olsalar da, ailelerinin gözünde hepsinin eşit olduğu konusunda hiçbir zaman şüphe olmamıştı. William varis olmanın bazı avantajlarından yararlanmıştı ama unvanlarla ilgili görevlerin doğası böyleydi. Stanley'lerin oğulları, aileleri tarafından her açıdan aynı muameleyle tabi tutulmuşlardı.

"Peki ya sen?" diye dürtükledi.

"Açılmadan önce, büyük bir çeyizim olduğu için minnettar olmam gerektiği söylendi, çünkü bir kocayı cezbetmek için sahip tek şey buydu."

Dehşetini gizleyemedi, ağzı açık kaldı ve bu sözler ona darbelerin en vahşisi gibi çarptığında gözleri genişledi.

Ne tür bir anne kendi kızına böyle şeyler söyler?

"Ophelia her zaman aramızdaki en tatlı kiÇi olmuÇtur," dedi hızla, sanki bu korkunç anıyı geçiÇtirmeye çalıÇıyormuÇ gibi. "Annem, Amaryllis ve Pandora bana sırtlarını döndüklerinde, o bana şefkatle davrandı. Elinden geleni yaptı, o... onlar beni sadece hor görürken o bana merhamet gösterdi."

Onun üzerinden, davetiye ve çuha çiçeklerini koyduğu komodine uzandı. Onu eve götürmeden önce, çiçekleri almak için diz çökmüştü. Bu hareket onu gülümsetmişti, çünkü onun çiçekleri tamamen unutmasını, hatta belki de bahçeden geçerken üzerlerinde tepinmesini bekliyordu.

"Bir tür müttefikin olmasına sevindim," diye mırıldandı.

O konuşurken, çiçekleri saçlarına yerleştirmeye başladı. Sapları buklelerinin kıvrımlarına oturdu ve yerinde kaldı. Sarı çiçeklerin kehribar rengi buklelerindeki görüntüsüne bakıp gülümsedi; tam da bildiği gibi mükemmel görünüyorlardı.

"O artık bir cadı olmayacak," dedi, onun hareketlerinden habersizmiş gibi görünerek. "Onu bir daha gördüğümde, tatlı, nazik bir kızıdan, sinsisi, nefret dolu bir cadıya dönüşümü tamamlanmış olacak."

Bir çiçeği kızın kulağının arkasına sıkıştırırken durakladı. Kadının yüzü böyle bir gelişme karşısında ne hissettiğine dair en ufak bir ipucu vermiyordu. Ama sesindeki kızgınlık ve üzüntünün kalıcı ipuçlarını fark etti.

Bu onun kalbini kırdı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "O genç ve daha iyisini bilmiyor. -Sadece annenizin vesayeti altında öğrendiklerini. Umarım dünyaya açılıp içindeki insanlar ve kendisi hakkında daha fazla şey öğrendiğinde, dul kadının ne kadar yanıldığını görecektir."

Başını çevirip tekrar adama baktı, yüzündeki kuşkulu ifade bağlanmamış saçlarının yumuşaklığı ve onları süsleyen çiçeklerle çelişiyordu.

"Hep böyle iyimser misin?"

Kadının sesindeki inançsızlık onu güldürdü. "Sanırım öyle. Bu dünyada her zaman başkalarının içindeki kötülüğü görmeye ya da onları yıkmaya çalışan yeterince insan var. Ben elimden geldiğince her şeyin iyi tarafını görmeyi tercih ediyorum. Bazen hayat zorlaştığında hayatta kalmanın tek yolunun bu olduğunu görüyorum."

Sanki eski Yunanca konuşuyormuş gibi ona baktı - sanki böyle bir kavramı anlayamazmış gibi. Robert onun ters yöne giderek hayatta kaldığını görmeye başlamıştı. Sert ve kırılgan kabuğu onu korumuştı ve bunu dünyaya karşı bir kalkan olarak kullanmaya devam etti. Başka bir yol bilmiyordu.

"Duyarlılığınızı takdir ediyorum, ancak o kadar idealist değilsem beni bağışlayın. Annem, ailemizi utandırdığım için beni asla affetmeyeceğini açıkça belirtti.

Aile. Bertram'ın babası sessiz kalmamız için ona para ödediğinde, benden başımı eğmem ve iyi adımıza daha fazla leke sürmemek için elimden geleni yapmam bekleniyordu. Gördüğünüz gibi bu Ophelia'nın beklentilerini mahvedebilirdi ve bu benim başıma gelen her şeyden daha önemliydi."

Cassandra'nın genç ve korkmuş olduğunu, asla anlayamayacağı bir şekilde incindiğini hayal ederken midesi bulandı. Başvuracak kimsesi olmadığı, onun adına adaleti aramaya değer veren hiç kimse olmadığı düşüncesi...

"Cass..."

"Annem neredeyse ailemizin mahvına neden olduğumu unutmasına asla izin vermeyecektir. Bana herhangi bir ilgi göstermek Ophelia'nın gözünden düşmesine neden olur ve sonuçta hiçbir kız bunu istemez."

Boğazı düğümlendi, onu rahatlatacak sözcükler kalınlaşmış dilinin oturdu. İstediklerini söyleyebilse bile, kadın bunu duymak ister miydi? Muhtemelen ona basmakalıp sözlerini kendine saklamasını söyleyecekti ve buna da hakkı vardı.

Her şeyi daha iyi hale getirmek için ne söyleyebilirdi ki? Bunun yerine çenesini kavrayarak onu kendine doğru eğdi. Parmağını çenesinin üzerinde gezdirerek ağzını aradı. Onunla buluşmak için başını kaldırdı, daha başlamadan öpücüğün kontrolünü ele geçirdi ve doymak bilmez bir niyetle ağzını onunkinin üzerine kapattı. Adam ona teslim oldu, elinden geleni ardına koymadan verdi.

kelimeler.

Bir kez daha onun bakışlarından kaçarak yastığına gömüldü.

Yatağın kendi tarafına döndü ama ona bakmayı hiç bırakmadı, ona layık olduğuna karar verdiği şeyi vermesini bekledi. Cassandra kolay kolay güvenmezdi; bu çok açıktı. Bu kadarını söylemiş olması bile onun dileyebileceğinden çok daha fazlasıydı.

"Babam güvenebileceğim tek kişiydi," dedi uzun bir aradan sonra. "Öldüğünde aniden ve beklenmedik bir şekilde oldu. Onunla geçireceğim son anların son anlarım olacağını bilseydim, ..."

Zorlu bir iç geçirdi, sonra göz ucuyla ona tekrar baktı.

"Bu nedenle babanın doğum günü yemeğine katılacağım... böylece babasının gözlerinin önünde kayıp gitmesini izlemenin nasıl bir şey olduğunu anlayan biri orada olacak. White Cock'taki gece benim için çok önemli bir şey yaptınız. İyi bir deneyim yaşadıktan sonra

Bertram'ın bir anlamı vardı. Karşılığında sana bu kadarını borçluyum." Yatakta ona doğru yaklaşarak onu vücuduna doğru çekti.

"Bunun karşılığında bana hiçbir şey vermek zorunda değilsin," diye fısıldadı saçlarına. "Bunu seve seve ve özgürce verdim ve nedenini öğrendiğimde bunu yaptığım için daha da mutlu oldum. Bana hiçbir şey borçlu değilsin Cass." "Yine de," diye ısrar etti. "Bunu yapacağım. Barones'e söyle, benim katılımıma güvenebilir."

Başının tepesine doğru gülümseyerek, bu konuda umutlanmasına izin vermemeye çalıştı. Bu, onun iyilik olarak gördüğü şeye karşılık vermesinin ötesinde bir anlam ifade etmek zorunda değildi. Yapacağı tek şey buydu, bu yüzden onun sözleriyle kalbinin kabarması ve içinin rahatlaması için hiçbir neden yoktu.

Yine de
yaptılar.

"Teşekkür
ederim."

Cassandra konuyu tekrar değiştirmeden önce bir süre daha sessizlik içinde yattılar.

"Kokun," diye mırıldandı, kokuyu içine çekmek istercesine içine çekti. "Ne kokusu bu?"

Bu tuhaf soru karşısında kaşlarını çatı. "Yıllardır Londra'daki bir parfümcüden satın aldığım bir karışım. Orris kökü, amber ve şu anda hatırlayamadığım bir dizi başka şeyin karışımı. Adı İspanyol Derisi."

"Hmm," diye mırıldandı, bu konuda ne düşünebileceğine dair hiçbir ipucu vermedi. "Sandal ağacı ya da Defne Romu gibi koktuğunu düşünmüştüm. Yemin ederim, Londra'nın erkekleri hep o şeylerden kokuyor."

Hoşnutsuzlukla burnunu kırıstırdı. "Sandal ağacı kokusundan iğreniyorum." Ona bakarak yarım bir gülümseme verdi. "Ben de öyle."

BÖLÜM 8

Cassandra, Randall'ın kendisini Briarwell'in dairesel yolunda arabasından indirmesine izin verirken eteklerinin ucunu kaldırdı Malikane. İçinde, sanki karnında bir yılan yuvası kıvranıyormuş gibi hissediyordu. Dışarıdan, soğuk bir leydiyi, aptallara tahammülü olmayan ve saygısızlığa tahammül edemeyen bir dükün kızını canlandırmak için elinden geleni yaptı.

Robert'ın onu baronun doğum günü kutlamasına davet etmesinden bu yana geçen bir hafta içinde, birkaç kez gelmekten vazgeçmişti. Elbette, ona katılacağına dair söz vermişti ama Robert ona hiçbir şey borçlu olmadığına ısrar etmişti. Bu da demek oluyordu ki, eğer vazgeçmek isterse bunun için onu suçlu hissettirmeye hakkı yoktu. Ama ... kendini suçlu *hissedecekti*, çünkü söz vermişti ve adam onu bekliyordu.

Düşünceleri ya da duyguları onun için ne zaman önemli olmaya başlamıştı? Malikânenin ön merdivenlerine yaklaşırken kendi kendine, öyle *değil*, dedi.

Ona istediği bir şeyi verirse, istediği şeylere daha yatkın olacaktı. Zihni bu hafta birlikte geçirdikleri gecelere geri içinde bir sıcaklık kabardı; gecenin köründe malikânenin gizlice çıkıp kulübeye doğru yürüyordu. Artık Robert'ın ona daha fazla boyun eğmesini ve onu memnun etmek için daha fazla istek duymasını arzuladığı için acı çekmesine gerek yoktu - bu kadar yakın yaşarken ve ne zaman isterse gelmeye çok istekliken değil

Karşılığında verdiklerinden daha fazlasını istiyordu. Çoğu gece uyku ona hâlâ gelmiyordu ama yattığı yerden karanlığa bakarken Bertram'ı değil Robert'ı düşünüyordu.

Bu, her şeyden çok, bunu yapması için yeterli bir nedendi. Robert'ın hayatının kalıcı bir parçası olmasını istemeyebilirdi, ama ona verdiği şeylerden sonra, ona katılmayı borçluydu.

Ayrıca, ona kendi babası hakkında söylediklerinde de ciddiymi. Dük'ün son doğum günü olacağını bilseydi, o günü onun için özel kılardı - o günün her saniyesini onun varlığıyla geçirirdi. Baron Stanley öldükten ve Robert bu geceyi hatırladıktan sonra, onun bu geceyi sefil ya da sıkıcı olarak hatırlamasını istemiyordu. Eğer varlığı ona bir çeşit heyecan katabilecekse, partiye katılacak ve en iyisini yapacaktı.

Ve itiraf etmeliydi ki, bahçede dururlarken çizdiği resim ona çekici gelmişti. Varlığıyla burunlarını sürtmek, onları kendisini kabul etmeye zorlamak ve hepsine saygılarını ne kadar az önemseydiğini göstermek... Akşamını geçirmek için mükemmel bir yol gibi geliyordu.

En güzel gece kıyafetlerini giyerek Briarwell'e doğru yola çıkmadan önce saatlerce tuvaletini yapmış, tek bir saç telinin bile yerinde olmadığından emin olmuştu.

Malikânenin ön kapısı onu içeri almak için açıldığında Cassandra başını dik tuttu ve sanki buranın sahibiymiş gibi içeri daldı. Hayatında ilk kez annesine benzemeye çalışıyordu - soğuk bir bakıştan başka bir şeyle herkesi küçük hissettirebilen bir kadın. Saten astarlı pelerinini bir uşağa teslim ederek, diğer konukların çoktan toplanmaya başladığı büyük bir salona kadar soğukkanlı uşağı takip etti. Görünüşe göre en son gelen oydu, eşikte oyalanıp uşağın kendisini anons etmesini beklerken birkaç çift göz ona doğru dönüyordu.

"Leydi Cassandra Lane."

Statüsü nedeniyle, odadakilerin ayağa kalkıp ona selam vermek ya da reverans yapmaktan başka seçeneği yoktu. Bu zoraki hürmet onu son derece eğlendirdi, özellikle de çoğunun bunu yapmak istemediğini gösteren ifadeler yakaladığında. Başını eğip hürmetlerini kabul ederken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Önce Robert ona yaklaştı, siyah gece kıyafeti ve beyaz keteni içinde bir ressamın tuvalinden çıkmış gibi görünüyordu. Elmas bir kravat iğnesi kravatının üzerinde parıldıyordu ve elini tutup dudaklarına götürürken gözleri neşeyle parlıyordu. Dudaklarının eldivenli parmak eklemlerine yumuşak bir şekilde değmesi kadının içinde küçük bir ürperti yarattı. Adamın dizlerinin üzerine çöküp onu bu şekilde öptüğünü, sonra eldiveni çıkarıp küçük parmağını ağzına aldığını hayal edebiliyordu.

Şimdi zamanı değil, Cass!

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," mırıldandı doğrulur doğrulmaz. "Geleceğime söz vermiştim, değil mi?"

"Öyle yaptın," diye cevap verdi geniş bir gülümsemeyle. "Ve sen... büyüleyici görünüyorsun."

Bakışlarının onu tepeden tırnağa süzüşü sözlerini destekliyordu. Bu elbiseyi bir hevesle yaptırmış ama hiç giymemişti, toplum içindeyken dikkatleri üzerine çekmemeyi tercih ediyordu. Ama bu gece farklı bir durum söz konusuydu, bu yüzden ender rastlanan bir kibir gösterisinde bulunmuş, elbiseyi gururla giymiş ve Lila'nın onu tüm süslemelerle donatmasına izin vermişti.

Elbise, çökmekte olan siyah Fransız tülünden bir cübbenin altında, etek ucunu süsleyen gümüş işlemeli saten kıvrıl bir slipe sahipti. Daha fazla tülle kaplanmış kollar omuzlarında zarif kıvrımlarla toplanmıştı; yakası, boğazına sıkıştırdığı yakutları göstermek için genellikle tercih ettiğinden biraz daha aşağıya iniyordu. Lila, doğal spirallerini daha düzgün haline getirmek için kıvrırma maşası kullanmış, onları boynundan aşağı süpürmüş ve birkaç tanesine izin veren tuhaf bir tarzda düzenlemişti.

dekoratif saç telleri şakaklarında ve ensesinde gevşedi. Robert'ın onu içine çekerken yüzünde beliren ifadeye bakılırsa, istediği etkiyi yaratmıştı.

"Gel, seni babamla tanıştırmak istiyorum."

Adamın koluna girdi ve kendisini odanın diğer ucuna götürmesine izin verdi. Odanın sakinleri ocağın yanında kümelenmiş, akşam yemeğinden önce içkilerini yudumluyorlardı. Leydi Stanley'i hemen tanıdı, devekuşu tüyleriyle süslü ipek türbanı ona hükmedici bir hava veriyordu. Yanında, Robert'inkine benzer yıpranmış yüz hatlarına sahip, zayıf bir adam oturuyordu. Adam oğlunun klasik güzelliğinden hiçbir şey taşımıyordu ama Cassandra, onu karşılamak için ayağa kalkan baronun gülümsemesinde ondan parçalar görebiliyordu.

Leydi Stanley ona yardım etmek için ayağa kalktı, koluna girdi ve ayağa kalkmaya çalışırken ona destek oldu. Baron için üzülen Leydi Stanley, ayağa kalktıktan sonra hafifçe titreyerek ona titrek bir gülümseme sundu. Çökmüş yanakları ve zayıflamış uzuvları Robert'ın bir yıl daha yaşayamayacağı iddiasını doğrular nitelikteydi.

"Baba, Leydi Cassandra Lane'i takdim edebilir miyim? Leydi Cassandra, babam Baron Stanley."

Baron onun elini tuttu, bakışları buluştuğunda içten gülümsemesi daha da genişledi. Robert'inki gibi hayat ve neşe dolu bir gülümsemeydi bu.

"Hoş geldiniz leydim, sizi burada ağırlamak bir onurdur."

Onun gülümsemesine karşılık vermemek için kendini zor tuttu. "Davet edildiğim için onur duydum. Doğum gününüz kutlu olsun lordum."

"Teşekkür ederim. Birçoğunu görme şansına sahip oldum. Eşim Leydi Stanley ile tanıştınız mı?"

Bakışları, gözlerinde ağır bir küçümsemeyle kendisine bakan yaşlı kadına kaydı. "Daha önce tanışmıştık. Sizi tekrar görmek güzel leydim."

Sesi hiç de öyle değilmiş gibi geliyordu ama Cassandra bunun onu korkutmasına izin vermedi. Baronese en soğukkanlı bakışlarını yöneltti.

"Aynı şekilde."

Robert bir kez daha koluna girerek onu baronesin yanından uzaklaştırdı ve diğer konuklarla tanıştırmaya başladı.

Papaz ve Rodinghamlar onu kibar gülümsemelerle karşılarken, diğerleri o kadar cömert değildi. Lord ve Leydi Loring - *tonun* en büyük dedikoducularından ikisi olan Vikont ve karısı - Londra'ya dönmek ve bu akşam olanları tüm arkadaşlarına bildirmek için sabırsızlandıklarını söyleyen neşeli ifadeler takındılar. Onlara gözleriyle sessizce meydan okuyarak kendisi hakkında kötü bir söz söylemelerini istedi, bu da Vikont'u rahatsız etmiş gibi görünse de cadaloz karısını kızdırmak için hiçbir şey yapmadı.

Fletcher'ların hepsi ona farklı derecelerde merak ve küçümsemeyle baktı. Leydi Fletcher arkadaşının aynadaki görüntüsü gibiydi; dudakları büzülmüş, kaşları çatılmış, gözleri nefretle parlıyordu. Lord Fletcher en kayıtsız grneniydi ama Cassandra onun yüzünün her zaman amansız bir can sıkıntısı ifadesine bürünmüş olabileceğini düşündü. Bayan Lucy Fletcher ona sanki çok yaklaşırsa kirleneceğinden korkuyormuş gibi bakarken, Martin Fletcher onunla eğleniyor gibiydi. Kadın gözlerini ona dikti, ama o sadece kayıtsız bir sırtışla meydan okumasına karşılık verdi.

Dul Leydi Walter, sessiz bir köşede tek başına oturduğu yerden kibarca başını salladı, hala yarı yasın sessiz gri ve lavanta tonlarında giyinmişti. Bay ve Bayan Fareweather onu tamamen görmezden gelerek burunlarını yukarı kaldırdılar ve varlığından rahatsız olmuş gibi kokladılar.

Tüm tanışma faslı bittiğinde, uşak akşam yemeğinin hazır olduğunu bildirmek için gelmişti. Kız, odadaki en yüksek rütbeli kadın olarak kendisine yemeğe kadar eşlik edecek olan barona teslim edildi. Gerçek eşlikçi o oldu, bir elini baronun koluna dayadı ve yemek salonuna doğru ağır ağır ilerlerken dengesini korumasını sağladı.

"Oğlum kıskançlıktan çatlıyor olmalı," diye fısıldadı yakınına eğilerek. "Partideki en güzel kadını yemeğe götürme ayrıcalığına sahip değil."

Dalkavukluk dişlerini sıkmaya meyilli olsa da, baronun gözlerindeki parıltı ve sesindeki iyi mizah bunu imkânsız hale getirdi.

Oğlu gibi, bu adamdan da hoşlanmamak mümkün değildi. "Lord Stanley, siz utanmaz bir çapkının tekisiniz."

Adam ona kaşlarını oynattığında, kadın kıkırdamaya başladı - sosyeteye takdim edildiği günden beri yapmadığı bir şeydi bu. Eğer Stanley'lerin birlikteliği bir aşk evliliği olsaydı, adamın baronesin kalbini nasıl etkilediğini görebiliyordu.

Yemek odasının kapısından girdiklerinde, "Ve sen de tam bir kadınsın," diye karşılık verdi. "Robert'ın sana neden bu kadar aşık olduğunu anlamak çok kolay."

Omzunun üzerinden Robert'ın kolunda Lucy Fletcher ile sıranın ortasında durduğu yere baktı. Robert onun bir şeyler anlatmasını dinlerken sıkılmış görünüyordu ama Lucy'nin kendisini izlediğini fark edince neşelendi ve ona sinsî bir gülümseme verdi.

Robert, ona aşık mı?

Hayır, baron bunu kastetmiş olamaz. Onu buraya nezaketen ve kendi çıkarı için davet etmişti. Kız onu heyecanlandırıyordu, ne zaman birlikte olsalar bu çok açıktı. İlişkilerinin yeniliği kısa sürede geçecek ve erkeklerin alışkın olduğu gibi ondan sıkılacaktı.

Ama sonra onun bahçede kendisini nasıl izlediğini, yatağına uzanıp saçlarına çiçekler yerleştirirken yüzündeki şefkati düşündü. Ayağa kalkıp aynaya baktığında, gülünç görüldüğünü düşünmüştü; saçları dağınıktı ve çiçeklerle . Ama Robert ona bir tanrıçaya bakar gibi bakmış ve sarı çuha çiçeklerinin ona çok yakıştığını söylemişti.

Bunlar yeni keşfedilmiş şehvetin heyecanına kapılmış bir adamın hareketleri miydi?

Hayır. Onlar aşık bir adamın davranışlarıydı.

Lanet olsun, ne yapmıştı? Onu kendisinden uzak tutmaya kararlıydı ama şimdi onun evinde, ailesiyle birlikte yemek yiyordu ve babasının koluna girmişti.

Bu sadece bir akşam yemeği, diye hatırlattı kendine. Bu geceden sonra her şey eskisi gibi olacak. Hiçbir şeyin değişmesi gerekmiyor.

Aklının bir köşesinde bu düşünce varken, baronun koltuğuna oturmasına yardım etmek için görgü kurallarını bir kenara bıraktı. İsteyeceği son şey, sandalyesini çekmeye çalışırken devrilmesiydi.

Baronun sağında, Leydi Loring ve kocasının tam karşısında yerini aldı. Nezaket kuralları gereği Robert masanın daha aşağısına, Lucy de onun yanına oturdu. Diğer konuklar odaya geliş sıralarına göre sandalyeleri doldurdular, barones de diğer uca, kocasının karşısına oturdu.

Şarap dolduruldu ve uşaklar ilk yemeği servis etmeden önce Leydi Stanley kocasının doğum günü şerefine kadeh kaldırmak için ısrar etti. Baron yüzündeki gülümseme ve yanaklarındaki pembe ışıltıyla tüm dikkatleri üzerine çekti ve kadehini kaldırarak önce Cassandra'nın, sonra da Leydi Loring'in kadehleriyle tokuşturdu. Kaplumbağa çorbası, kuzu pizola ve kuşkonmazın eşlik ettiği geyik etinden oluşan ilk yemek boyunca sohbet hafif kaldı. Yemekleri beklediğinden çok daha iyi bulmuş ve masanın kendi tarafındaki sıkıcı sohbetten daha çok keyif almıştı. Baron ve Vikont Loring İskoçya'daki avcılık hakkında konuşmaya başlamışlardı, Leydi Loring ise arada bir araya girerek bu sporun barbarlığı hakkında fikirlerini söylüyordu.

Arada bir masadaki Robert'a bakıyor ve onun da aynı şekilde ilgisiz görüldüğünü fark ediyordu. Onun da gelmesini istemesine şaşmamalıydı. Elbette bunun dezavantajı, yan yana oturmuyor olmalarıydı. Yan yana oturuyor olsalardı, onunla biraz eğlenebilir, bir elini kalçasına koyup onu tutana kadar yukarı doğru çekebilirdi

horoz tarafından. Bu düşünce dudaklarına bir gülümseme getirdi ama geyik etinden bir ısırtık alarak bunu maskeleydi. Masada her ne konuşuluyorsa, donuk Bayan Fletcher'ın etrafındaki herkes onun sesini bastırmak için bıçaklarını kulaklarına sokmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Kız gibi fısıldamanın onu gerçekten daha çekici kıldığını mı düşünüyordu? Kızın boğazını sıkmak ve ona yüksek sesle konuşmasını söylemek istedi.

Cassandra, ilk yemek servis edilmeye başlandığında boş yere endişelendiğini düşünmeye başlamıştı. Yemek tüm hızıyla devam ettiğine ve onun gelişinin yarattığı ilk gerginlik dağıldığına göre, tüm bu olay olaysız geçeceğe benziyordu.

En azından ikinci yemek gelene ve Leydi Loring onu konuşmanın içine çekmeyi gerekli bulana kadar.

"Lord Hazretleri ve ben kısa süre önce Londra'dan döndük," dedi Cassandra'nın bakışlarını masanın öbür ucundan yakalayarak. "Oradayken Hyde Park'ta annenize ve o sevgili, tatlı Ophelia'ya rastladık. Ne kadar güzel bir genç kız olmuş."

Cassandra durakladı, çatalı bir porsiyon mantarlı tavuğun üzerinde duruyordu. Nefis kokuyordu ve huzur içinde yemek için yalnız kalmak istiyordu ama Leydi Loring'in buna hiç niyeti yoktu. "Gerçekten de öyle. On sekizinci yaş gününü kutlamaya katılmak için Kasabaya gelmişim. Bu bahar ilk kez sahneye çıkacak."

Vikontes bilmiş bir gülümsemeyle, "Genç bir kızın hayatında ne muhteşem bir dönem," dedi.

Yüzündeki ifade hiç sıcak değildi ve Cassandra'yı geriordu. Sözleri görüldüğü kadar masum değildi; bir şeye işaret ediyordu.

"Evet, onun adına sevindim," diyerek tavuğuna geri döndü ve diğer kadını başından savdı.

Ama Leydi Loring gülümsemesi genişlerken biraz öne eğilerek devam etti.

"Ve çok başarılı olacağından eminim. Annesinin ve kız kardeşlerinin olağanüstü örneğini takip edecek. Ayrıca, bir hanımefendinin dışarı çıktıktan sonra ne yapmaması gerektiğine sizin göz kamaştırıcı örneğiniz de var, dolayısıyla bundan da ders alacağından eminim."

Cassandra kıpırdamadan durdu, çatalının ucunda bir parça tavuk ve bir mantar asılı halde yüzünün önünde duruyordu. Gözlerini yaşlı kaltağa dikti, öfkesi bir anda alevlendi. Tabağında duran bıçak, Vikontes'in dilini kesmek için mükemmel bir alet olacaktı. İşi bittiğinde, herkesin görebilmesi için bıçağı masaya fırlatacak, sonra da dönüp odadan dışarı çıkacaktı.

Üstesinden gel.

Robert'ın o öğleden sonra bahçede aklına geldi ve masaya baktığında yatak arkadaşı da dahil olmak üzere herkesin sessizliğe gömüldüğünü gördü. Robert çatık kaşlarıyla onu izliyordu, ağzı açık kalmıştı.

O haklıydı. Bu insanlara hadlerini bildirmeli ve onlara bir dükün lanet olası kızı olduğunu hatırlatmalıydı. Artık onların şamar oğlanı olarak hizmet etmeyecekti.

Ayrıca, sivri dilli kadınlarla başa çıkma konusunda bolca deneyimi vardı. Ne de olsa Penrose Düşesi'nin dul annesiyle büyümüştü.

Yavaş, kedi gibi bir gülümsemeyle çatalının ucundaki tavuğu ısırırken diğer kadının bakışlarını üzerinde tuttu. Çiğnemek ve yutmak için acele etmedi, sonra peçetesini kucağına koymadan önce ağzının kenarlarını silmek için kullandı. Tüm bunları, Leydi Loring'in yorumunun fısıltıları Leydi Stanley'nin oturduğu masanın sonuna kadar ulaşmışken, partinin geri kalanı büyük bir sessizlik içinde onu izlerken yaptı.

Bir kaşını kaldırarak gülümsemesinin alaycı bir sırıtışa dönüşmesine izin verdi. "Sosyeteye takdim edilen bir kızın çıktıktan sonra ne tür davranışlardan kaçınması gerektiğini gayet iyi biliyorsunuz. Bu arada, kızınız nasıl? Duyduğuma göre

oğlunun doğum haberini aldım. Düğünden dört ay gibi kısa bir süre sonra doğan bu küçük aşkla ne kadar gurur duysanız azdır."

Leydi Loring çatalını yere bıraktı ve Cassandra'ya hançer gibi bakarken çatal tabağında tıngırdadı. Masanın ilerisinde, papazın 'şok edici davranış' hakkında bir şeyler mırıldandığını duydu, Lucy ise annesi onu azarlarken elinin içine doğru kıkırdadı. Robert'ın kaşları hafiflemiş, bakışları masanın aşağısında bulunduğu çenesi bir tik yükselmmişti. Ona küçük bir gülümseme vererek şarap kadehini ona doğru kaldırdı, sonra bir yudum aldı ve dikkatini tekrar yemeğine verdi.

Leydi Loring'e bir kez daha ters ters bakarak yemeğine geri döndü. Şimdiye kadar yediği en iyi tavuktı ve ikinci yemeğin diğer ikramlarıyla birlikte her bir lokmanın tadını çıkardı.

Yemek o andan itibaren sorunsuz bir şekilde ilerledi, Vikontes'i sözlü olarak aşağılaması diğerleri için bir uyarı işlevi gördü. Yemeğini tabağında itip kakarken suratını asan ve onunla göz teması kurmaktan kaçınan Leydi Loring ile aynı muameleyi görmekten korktukları için ona karşı nazik davranmaya özen gösterdiler.

Üçüncü yemekte şarap herkesin dilini gevşettiğinden, masada şakalar ve esprili hikâyeler havada uçtu. Baronun keyfi yerinde görünüyordu ve uzun zamandır olmadığı kadar eğleniyordu. Gece ilerledikçe biraz zayıflamış gibi görünse de, rengi hiç değişmedi ve gülümsemeyi hiç bırakmadı; her şakaya gülüyor ve konuklarına hem kendi gençliğinden hem de Robert'ın çocukluğundan hikâyeler anlatıyordu.

Tatlı sırasında Cassandra başını kaldırdığında Robert'ın yüzünde yumuşak, memnun bir sırıtişla baronu izlediğini gördü. Lucy'yi tamamen unuttuğu için gecenin başında olduğundan daha mutlu görünüyordu. Kız dikkatini suluboyalar hakkında saçmalamasını dinlemek isteyenlere çevirmişti ve Robert babasının son doğum günü kutlamasının tadını çıkarmasını izlemekle yetiniyor gibiydi.

ROBERT, Cassandra'yı salonun öbür ucundan izliyordu; erkekler ayrı bir odaya çekilip tencerelerini, portolarını ve puolarını içtikten sonra hanımlara katılmışlardı. Daha önce gecenin bu kısmından korkmuş, Cassandra annesi, Leydi Fletcher ve o nefret dolu işgüzar Leydi Loring'le yalnızken kendisinin yokluğundan nefret etmişti. Ama Cassandra yemekte bir şey kanıtladıysa, o da kendini savunabildiği ve başının çaresine bakabildiği idi.

Bundan hiç şüphe etmemişti ama bu geceki muhteşem performansı ile bunu kanıtlamıştı. İlk olarak, giydiği kıpkırmızı şekerlemenin içinde bir moda gibi görünerek, başı dik bir şekilde salonda belirmişti. O anda odadaki tüm gözler onun üzerinde olduğu için minnettardı, çünkü kalbinin gözlerinin içinde olduğundan emindi. Varlığından bile haberdar olmadığı derin, gizli bir parçasını böylesine zahmetsizce alevlendirmişken nasıl olmasındı ki? Cassandra ve babasının yanında oturmak isterken Lucy'nin salyalarına tahammül etmek zorunda kaldığı her andan tiksiniyordu.

Konuştukları her neyse, yemek boyunca gülümsemesini sağlamıştı - Robert'ın istediği de buydu.

Erkekler kadınlarla yollarını ayırmadan hemen önce babası Cassandra'yı kolundan tutmuş ve kulağına bir şeyler fısıldamıştı. İkisi uzun ve anlamlı bir bakış alışverişinde bulunmuşlardı ve Cassandra bir an için şaşırmış gibi görünmüştü. Robert onları yakalayıp ne konuşulduğunu öğrenemedi ve Cassandra salondan çıkıp gitmişti.

Ne fısıldadığını sormak için babasını köşeye sıkıştırmıştı ama baron ona kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bakmış ve cevap vermeyi reddetmişti.

"Bu Leydi Cassandra ile benim aramdaydı ve sizi ilgilendirmez."

Robert sinirlenmek yerine sadece kıkırdayabildi. "Sanırım ondan hoşlanıyorsun."

"Hem de çok. O iyi bir kadın ve senin için mükemmel."

Cassandra'nın kesinlikle mükemmel olduğu konusunda babasıyla hemfikir olmasına rağmen, bu durum karşısında yüzünü buruşturmuştu. Onunla ne kadar çok vakit geçirirse, onunla yollarını ayırmak da o kadar zorlaşıyordu.

Ona karşı giderek artan saplantısı tehlikeliydi. Bunu kelimelerle söylememişti ama adam onun hareketlerini açık ve net bir şekilde okumuştı. Onu bir sebepten ötürü kol mesafesinde tutuyordu ve çok yaklaşmasına izin vermiyordu. Sınırlarını aştığı anda, herhangi bir sıfatla hayatının bir parçası olmaktan çıkacaktı.

Piyanonun yanında oturduğu yerden onu izlerken, ondan bir parçanın hiç olmamasından daha iyi olması gerektiğine karar verdi. Eğer onun gözüne girmek, ayaklarının dibine bıraktığı kırıntıları toplamak anlamına geliyorsa, bunu seve seve yapardı.

Odanın bir köşesinde anne ve babasıyla diğer üç misafir arasında bir kart oyunu başlarken, Lucy piyanonun başına geçti. Cassandra bir koltuğa oturmuş, konuşulanları dinliyor gibi görünüyor ama konuşmalara katılmak istemiyordu. Kesme kristal bir bardaktan şeri yudumladı ve yüzünü kaplayan dalgın bir ifadeyle odanın diğer ucuna baktı.

Daha fazla uzak kalamayarak ona doğru ilerledi ve Martin'le babasını atlarının iskele üzerindeki konuşmalarıyla baş başa bıraktı. Odadaki tüm mobilyalar diğer sakinler tarafından işgal edildiğinden, onun sandalyesinin yanında durmak zorunda kaldı. Yine de buna fark etti. Kadını buradan çok güzel görebiliyordu; elbisesinin yakasındaki göğüslerinin kabarıklığı, boynunun kıvrımı, şakakları ve çenesi boyunca kıvrılan saç dalları.

Kız gözlerini kaldırıp ona baktığında gülümsemeye çalıştı ama bunu başaramadı. Kızın ona bakışında bir şey vardı, gözlerinde kasıtlı bir parıltı. Kalbi dört nala atmaya başlarken, her an vücudundan fırlamakla tehdit ediyordu. Kendini o bakışta, nemli ve sisli kırlarda dolaşan talihsiz bir aptal gibi onu içine çeken mavi ve gri prizmalarda kaybetti. Bataklığa batıyordu, kendini kurtarmak için çaresizdi, fırtına tarafından hırpalanıyordu.

onun öfkesi ve tutkusu. Tanrı yardımcısı olsun, bundan kurtulmak istemiyordu. Kadın onu tamamen tüketene ve kendisi de onun bir parçası olana kadar daha fazlasını istiyordu.

Yavaş ve derin bir nefes alarak gözlerini kırptırdı ve sesini bulmak için mücadele etti. Birbirlerine çok uzun süredir sessizce bakıyorlardı ve birilerinin bunu fark etmesi kaçınılmazdı.

Bir elini onun sandalyesinin arkalığına dayayarak boğazını temizledi. "Bu akşam eğlendiniz mi?"

Diğerlerinin duymaması için sesini alçak tuttu. Lucy çalarken kimse duymamış gibi görünüyordu.

"Evet, aslında," diye cevap verdi, sanki bu onu bile şaşırtmış gibi. "Akşam yemeğı harikaydı, baban bir mücevher ve Leydi Loring de... ilginç bir masa arkadaşıydı."

Cassandra'nın acımasız darbelerine maruz kalan yaşlı kadına bir bakış atarak homurdandı ve kıkırdamasını gizlemek için öksürdü. Kadın başını eğdi, kıkırdamasını bastırmaya çalışırken omuzları titriyordu.

Kız ona tekrar baktığında, adam kendini toparlamıştı. Başının eğimi o kadar mükemmeldi ki, onu öpme dürtüsü içine sert ve hızlı bir şekilde çarptı. Tek yapması gereken eğilip çenesini kavrayarak onu biraz daha sola yatırmaktı. Parmak uçları boğazında gezinecek, ağzı onunkine değecek ve dili alt dudağını okşayacaktı.

Kız da aynı şeyi düşünüyor gibiydi çünkü bakışları adamın ağzına kaydı ve dudaklarını ayırıp nefesini tuttu. Elinin sandalyenin arkalığına kaymasına izin verdi, sadece parmakları saçlarına değecek kadar. Spirallerden birini alıp parmaklarının arasında düzeltti; bu hareket sadece üç saniye sürdü ama içinden bir özlem dalgası geçirdi. İğneleri koparıp sırtından aşağı dökmek, parmaklarını saçlarında gezdirmek ve yüzünü saç tellerine gömmek, elinin etrafına dolamak ve çekiştirerek boynunu dudaklarına ve diline açmak istiyordu.

Lanet olsun. Dikkatli olmazsa onları odadaki herkese verebilirdi.

Saçlarını bıraktı ve bakışlarını kırarak bir adım geri çekildi. Aralarındaki sırrı korumak istiyorsa, toplum içinde ona karşı tepkilerini kontrol etmeyi öğrenmeliydi.

Martin Fletcher yaklaştığında, tam da onunla halka açık bir ortamda yapılabilecek sıradan bir sohbele girişmek için kendini zorluyordu.

"Londra'dan gelen haberleri duydunuz mu?" diye sordu, içkiden gözleri ağırlaşmıştı. "Korkunç üzücü bir olay."

Robert kaşlarını çatı ve Martin'in neden bahsettiğini bilmediğini söylercesine omuzlarını silkmış olan Cassandra'ya baktı.

"Ne haberi?" diye dürttü. "Herkes şu Maskeli Tehlike meselesinden bahsediyor."

Martin portosundan bir yudum daha aldı ve çekti. "Leydi Downing birkaç gün önce trajik bir kazada öldü."

Robert bu kadına ve artık dul olan kocasına acımaktan kendini alamadı. Downing'leri pek tanımıyordu ama birkaç mevsim önce Almack'ın yerinde kadınla tanıştığını hatırlıyordu. Sessiz bir kadındı, tatlı ve biraz utangaçtı.

"Ne kadar korkunç," diye cevap verdi. "Ve Sör Downing ile sadece birkaç yıl evli kaldılar. Hiç çocukları oldu mu?" "Yoktu," diye mırıldandı Martin.

Bakışları sessizliğe bürünmüş olan Cassandra'ya kayd, elleri koltuğunun kollarını sıkıca kavramıştı.

"Leydi Cassandra, iyi misiniz?" Martin sordu.

Robert onun bakışlarıyla buluşmak için sandalyeye doğru döndü ama onu Martin'e bakarken buldu. Yüzü solgun ve çenesi titriyordu, sanki bir hayalet görmüş gibiydi.

Keskin ve hızlı bir nefes çekti, sonunda konuştuğunda sesi kısıktı. "Bu nasıl oldu? Ne tür bir kaza olduğunu biliyor musunuz?"

Martin bir anda ayıldı, pişmanlığı yüzünden okunuyordu. "Çok özür dilerim, Leydi Cassandra. Düşünemedim. Arkadaşınız mıydı?"

Cassandra ayağa kalktı. "Hayır, ama ben... bilmem gerek. Nasıl öldüğünü duyduysan bana anlatmalısın!"

Sesi biraz yükselmiş ve diğer konukların dikkatini çekmişti. Oda sessizliğe büründü ve herkes neler olduğunu merak ederken kart oyunu durakladı. Sadece Lucy'nin haberi yoktu ve yüzünde mutlu bir kayıtsızlık ifadesiyle piyano çalmaya devam ediyordu.

"Sanırım kötü bir düşüştü," diye cevap verdi Martin, endişeyle kaşlarını çatarak. "Merdivenlerden yuvarlandı ve boynunu kırdı. Leydim, beni affedin. Bunun sizi bu kadar üzeceğini bilseydim-"

"Ah, Tanrım," diye fısıldadı Cassandra, artık onu duymuyor gibiydi. Bir elini karnına bastırarak çökmenin eşiğine gelmiş gibi görünüyordu. Robert bir anda onun üzerine atıldı, kolunu tuttu ve bir elini beline doladı. Kendilerini izleyen gözleri ya da ona bu kadar yakın bir şekilde dokunması hakkında ne düşünebileceklerini umursamıyordu. Bir şeyler çok yanlıştı.

"Cass, iyi misin?"

"Robert, sorun nedir?" diye seslendi annesi odanın öbür ucundan. "Leydi Cassandra hasta mı?"

Bir elini onun sırtında aşağı yukarı gezdirerek bakışlarını inceledi ve orada bulunduğu ani kargaşayı anlamaya çalıştı. Kız onun bakışlarına karşılık verip başını salladığında gözyaşları gözlerini doldurdu, ağlama dürtüsüne karşı savaşıyormuş gibi dudağı titriyordu.

"Gitmem gerek... Yapamam..."

Sonra, ondan ayrılıp neredeyse koşarak salondan çıktı. Adam daha düşünmeden onun peşine düşmüştü.

"Robert!" diye seslendi annesi. "Neler oluyor?"

Kapı aralığında durakladı, en azından dışarıdan sakın görünmek için mücadele ediyordu. "Leydi Cassandra hastalanmış gibi görünüyor. Leydi Cassandra'nın

o iyi."

Barones, bir elini göğsünün üzerinde tutarak, "Ah, Tanrım," diye cevap verdi. "Umarım yediği bir şey değildir."

"İyi olacağından eminim ama yine de emin olmalıyım. Kısa süre içinde döneceğim."

Koridora çıktığında, Lucy piyanonun başına geçip vurmaya devam ederken sohbet yeniden başlamış gibiydi. Kırmızı bir ışık gözüne çarptı ve döndüğünde Cassandra'nın girişe ve malikânenin ön kapısına doğru çılgınca bir koşu yaptığını gördü.

"Leydim, pelerininiz!" diye seslendi uşak, kadın durmadan yanından geçerken.

Kovalarken adama, "Onunla ben ilgilenirim," dedi.

Kapıları iterek açtı ve gecenin karanlığında dışarı fırladı, sonra da tökezleyerek ön merdivenlerden indi. Robert onu takip ederken kalbi güm güm atıyor, düşüp kendini yaralamasın diye onu tutmak için uzanıyordu. Eteklerini bir elinde tutarak bahçede koştururken ayakta kalmayı başardı.

"Cassandra!"

Bir ağacın yanında durakladı ve sanki canını kurtarmak istercesine ağacın gövdesine tutunarak ağaca doğru düştü. Adam ona yetiştiğinde kadın perişan olmuştu, nefesi sert ve düzensizdi, gözyaşları yanaklarını ıslatıyordu, tepeden tırnağa titriyordu.

"Cass, lütfen... bana ne olduğunu söyle. Leydi Downing'i tanıyor muydun?"

Diğer kadının ölüm haberine verdiği tepkinin başka bir açıklaması olamazdı. Koca ağzı ve nezaketsizliği için Martin'e lanet olsun.

Ağaca sırtını döndüğünde iki büklüm oldu ve perişan bir halde yere yığıldı. Titriyor, öksürüyor ve öğürürken midesinin içindekiler yere dökülüyordu. Robert onun için ne yapması gerektiğinden emin olamadan durup izlemekten başka bir şey yapamadı. Kız hiçbir zaman acıma ya da yumuşak duygu gösterilerinden hoşlanmamıştı ama şu anda onun bu halini görünce içi cız etmişti.

Bu. Bunu bir şekilde düzeltmek istiyordu ama önce neyin yanlış olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Kadın sözlerini bitirene kadar geride durdu, sonra elini göğüs cebine atarak bir mendil aldı. Titreyen eliyle mendili aldı ve önce nemli yanaklarını, sonra da ağzının kenarlarını silmek için kullandı. Sessiz kalarak onun düşüncelerine biraz ışık tutmasını bekledi.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra adamın bakışlarıyla buluştu ve başını salladı, sulu gözleri şoktaymış gibi geniş ve şaşkındı.

"Gitmeliyim... Gitmeliyim... Burada kalamam..."

Robert ona doğru uzandı ama kadın dokunmaktan çekindi, o da mesafesini korudu. Kadının panik içinde olduğu belliydi ama onu teselli etmesine izin vermeyerek Robert'ı ne yapacağını bilemez bir halde bıraktı.

"Cass, bu şekilde gitmene izin veremem. Aşırı sinirlisin ve senin için endişeleniyorum. Lütfen bana sorunun ne olduğunu söyle."

Sımsıkı sarındı ve başını birkaç kez salladı. "Bunun bir önemi yok. Bunu düzeltmek için yapabileceğin hiçbir şey yok. Leydi Downing, o... o bunu hak etmedi."

Yavaşça başını salladı, Leydi Downing'in ölümüyle ilgili onu bu kadar üzen şeyin ne olduğundan hâlâ emin değildi. Çok fazla arkadaşı olduğu bilinmiyordu ve aralarında herhangi bir bağlantı olduğunu duyduğunu hatırlamıyordu. Her ne ise, gözlerinin önünde parçalanarak onu korkutuyordu. Kırılğan, sertleşmiş Cassandra ona tanıdık geliyordu; bu hıçkırarak ağlayan kadın ise tamamen farklı biri gibi görünüyordu.

Daha fazla dayanamayan adam kadının omuzlarından tuttu ve onu kendine doğru çekti. Kadın direndi, sırtını kamburlaştırdı ve adamın göğsüne doğru itti.

"Bırakın beni!"

Her iki kolunu da kadının beline dolayan adam, onu daha da sıkı tuttu. "Hayır."

Kadın adamın elinde çırpındı, gücü neredeyse adamın pençesini kırıyordu. Ama o koydu, önce bir bileğini, sonra diğerini yakaladı ve onları bir araya getirdi.

İkisi de bir elindeydi. Boştaki kolunu kadının beline dolayarak alnını onunkine bastırđı ve bakışlarıyla buluştu.

"Bu kadar yeter," dedi, sesi sert ve tutuşu demir gibiydi.

Hayatında hiçbir kadını tartaklamamıştı ama bunlar hafifletici sebepler gibi geliyordu. Ona ulaşmak için gücünü kullanması gerekiyorsa, kullanacaktı.

"Kavga etmeyi bırak," diye mırıldandı.

Başını iki yana salladı ama kıpırdamadan durdu, kollarında durdukça bacaklarındaki gerginlik eriyordu. "Yapamam."

"Sadece bu gece," diye ısrar etti. "Yarın, savunmanı tekrar yükseltebilir ve beni dışarıda bırakabilirsin. Güçlü olabilir, savaşabilir ve hayatta kalmak için ne yapman gerektiğini hissedersen onu yapabilirsin. Ama şu anda durabilirsin. Ben buradayım. Anlıyor musun? Seni bu şekilde terk etmeyeceğim."

Çeliğın yavaş yavaş omurgasını terk ettiğini hissetti, bileklerini serbest bıraktığında kolları . Bakışlarını indirdi ve küçük bir hıçkırık çıkardı, vücudunu sarsan bir titreme onunkini de sarstı. Onunla tanıştığından beri ilk kez Cassandra yenilmiş, savunmasız görünüyordu. Kırılmış. Ona itaat etmiş olması onu tatmin etmemişti. Ateşli sirenini geri istiyordu; ona bir kelime ya da bir bakışla hükmedebilen kadını.

"Benimle gelir misin?" diye ısrar etti, çenesini yukarı kaldırarak gözlerinin içine bakmasını sağladı. "Eğer burada daha fazla kalırsak, birileri bizi aramaya gelecektir. Senin hâlâ burada olduğunu kimsenin bilmesine gerek yok."

Omuzları çöktü ama başıyla onayladı. Elini tutarak onu ön kapıdan uzaklaştırdı ve evin yan tarafındaki hizmetçi girişine doğru götürdü. Kapıyı açtı ve onu karanlık geçitten üst katlara çıkan bir merdivene doğru çekti. Yolu ezbere bildiğinden, yollarını aydınlatmak için bir fenere ihtiyaç duymadı. Daphne'yle buluşmak için ormana giderken görölmek istemeyen genç bir adam olarak bu geçitlerden birçok kez gizlice geçmişti.

Şimdi, birileriniyerine, gizlice içeri alıyordu.

Üçüncü katın sahanlığına çıktılar ve adam Cassandra'yı yatak odasına götürerek bir hizmetçi gelmeden önce onu içeri soktu. Uşığı Felix, soyunma odasının açık kapısından koşarak geldi, Cassandra'yı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bay Stanley-"

"Bizi yalnız bırak," diye bağırdı, adama bir bakış bile atmadan. "Ahıra git ve Leydi Cassandra'nın şoförünü bul. Ona kendisi olmadan eve dönmesini istediğini söyle. Onu sağ salim geri götüreceğim. Gördüklerini kimseye anlatma."

"Elbette efendim," diye yanıtladı adam geldiği yöne dönmeden önce. Uzakta bir kapı daha kapandı ve Felix'in geri çekilen ayak sesleri sessizliğe gömüldü.

Cassandra'yı ocağın yanına çekerken, uşağın ocağı yeni yakmış olmasına şükretti. Hava soğuktu ve Cassandra pelerini olmadan dışarı çıkmıştı. Cassandra'nın omuzlarından tuttu ve teninin hâlâ soğuk olduğunu gördü. Ellerini kollarının üzerinde gezdirerek cam gibi gözlerine baktı.

"Seni bir süreliğine burada bırakmak zorundayım, ama sadece seni eve bırakmam gerektiğini söylemek için. Zaten parti sona eriyor gibi görünüyor, bu yüzden geri dönmem beklenmemeli. Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Sözcüklerle cevap vermedi ama başını salladı, bakışları odaklanmamıştı.

İç çekerek onun elini tuttu ve Felix'in lavabonun üzerine sıcak su dolu bir tas bıraktığı soyunma odasına götürdü.

"İstersen biraz temizlenebilirsin. Rahatına bak. Ama bu odadan çıkma. Birinin sizi burada görmesinin ne kadar korkunç olacağını söylememe gerek olduğunu sanmıyorum."

Yine başını salladı ama konuşmadı, boş bakışlarını lavaboya dikti. Ağır bir iç çekişle, çıkmak için döndü. Onu bir saniye bile yalnız bırakmak istemiyordu ama başka seçeneği yoktu.

Geldiği yoldan hızla geri dönerek, hizmetçi girişinden evin önüne doğru bir daire çizdi. Aceleyle içeri girdi ve uşağın

ve uşaklar onu salona dönerken gördüler. "Robert, işte buradasın," dedi annesi.

Konukları yerlerinden kalkmaya ve vedalaşmaya başlamıştı. Tahmin ettiği gibi, parti artık sona ermişti. Babası yorgun ama mutlu görünüyordu, gözleri parlak ve berraktı.

"Leydi Cassandra iyi mi?" diye sordu baron.

"Sadece biraz rahatsız. Ona evine kadar eşlik edeceğim. Kendisi oldukça hasta ve tek başına gitmesine izin vermeyi doğru bulmuyorum."

Annesi buna karşı çıkacakmış gibi ağzını açtı, ama babası ondan önce araya girdi.

"Elbette yapmamalısınız," diye açıkladı baron. "Ona en içten iyi dileklerimizi iletin. Umarız kısa sürede iyileşir."

"Yapacağım."

Annesinin salonun kapısından girdiğini duymasına rağmen başka bir şey söylemeden kaçmak için döndü.

"William, bu pek uygun değil..."

"...yapılacak en doğru şey Rosie, kadın hasta."

Odasına geri dönmesi sonsuza kadar sürecekmış gibi ama çok geçmeden tekrar kapalı kapının ardında güvendeydi, parti ve misafirler unutulmuştu.

Cassandra'yı yatağında otururken buldu, boş bakışları odanın öbür ucunda bir yere odaklanmıştı. Zarif saçlarını indirmiş, düzgün buklelerini sırtından aşağı sarkıtmıştı. Yüzü yeni fırçalandığı için pembe görünüyordu ama ağlamaktan gözleri kızarmıştı.

Odaya doğru ilerlerken, ona elinden geldiğince iyi bir gülümseme verdi.

"Görüyorum ki lavaboyu kullanmışsınız," dedi, nereden başlayacağını bilemeden.

Eğer aşağıda olanlara burnunu sokmaya kalkarsa, kadın yine ondan uzaklaşabilirdi. Şimdilik, durmuş gibi görünüyorlardı.

Bir çeşit ateşkes. Tek istediği ona verebileceği rahatlığı vermektir, onun izin vereceği rahatlığı.

"Diş tozu da," dedi, sesi hâlâ küçük ve gergindi. "Fricassee tavuğu aşağı inerken çok daha lezzetli oluyor."

Kıkırdadı, yaklaştı ve elini uzattı. Kadın bu kez karşı koymadan kabul etti ve ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi.

"Arkanı dön."

Kadın itaat ederek ve sırtını ona vererek onu şok etti. Adam onun onayından yararlandı ve parmak uçlarını omurgasında gezdirmeden önce saçlarını bir omzunun üzerinden geçirdi.

"Alabilir miyim?"

Onun onayına duyduğu ihtiyacı görmezden gelmek zordu ve devam etmek için ihtiyaç duyduğu şeyi ona verene kadar harekete geçemezdi.

"Evet," diye yanıtladı.

Başını eğip boynunun arkasını öpme arzusuna direnerek elbisesinin arkasını açmaya başladı. Onu buraya cinsel nedenlerle getirmemişti ve getirdiğini düşünmesini de istemiyordu. Kadın görkemli elbisesini çıkarıp bir sandalyenin arkasına bıraktı, adam da elbisenin eteklerini ve kombinezonlarını düzeltmekle meşgul oldu. Ayaklarının dibinde diz çökerek terliklerini çıkardı, ardından ellerini bacaklarından yukarı kaydırarak jartiyerlerini çözdü ve çoraplarını indirdi.

Kadın sadece kombinezonuyla karşısında durduğunda, adam giysilerini düzeltmeye koyuldu. Kadın sakın bir şekilde, adamın kravatını çözmesini ve ardından ceketini çıkarmasını izledi. Kat kat giysileri yere düştü; yelek, ayakkabılar, çoraplar, pantolon askıları. Gömleği ve pantolonuyla kalmayı tercih eden adam öne doğru bir adım attı ve kadının ayaklarını yerden kesti. Kadın adamın tutuşuyla kaskatı kesildi ama adam onu yere bırakmayı reddetti. Onu yatağa doğru taşıdı.

Yüzünü onun boynuna gömmek için döndüğünde, o sarhoş edici portakal ve karanfil kokusunu içine . Kız inledi, ama yine de onun tutuşuna, onu kabul etmeye zorlayan kontrol eksikliğine karşı dirençli görünüyordu.

"Şşşt," diye fısıldadı kulağına. "Kavga etmeyeceğine söz vermiştin Cass. Ve seni sadece yatağa götürüyorum... uyumaya."

Kadın biraz rahatladı ve Felix onu yatağa yatırmadan önce sadece bir süre daha tuttu - Felix çoktan yatağın altını kapatmıştı. Onun arkasından tırmanıp yüzünü ona dönerek yan yattı. Kız bir şekilde daha genç ve daha küçük görünüyordu - bukleleri gelişigüzel bir şekilde başına düşüyordu, dudakları pembe ve somurtkan, gözleri genişti.

Tekrar ona uzandı, bu sefer bir kolunu beline doladı ve onu kendisine doğru itti.

Yine, yırtıcı bir hayvanın ulaşamayacağı bir yere atlayan ürkek bir dişi geyik gibi ondan uzaklaştı. Ancak, tıpkı dışarıda olduğu gibi, meseleyi bastırdı ve onu yatağın kendi tarafına doğru güreştirdi.

"Sana sarılacağım ve sen de bana izin vereceksin," diye mırıldandı ve kız gözlerini ona diktiğinde gülümsedi.

Görünüşe göre içindeki mücadeleyi ancak bir süre için bırakabiliyordu.

"Seni asla incitmem Cass," diye fısıldadıktan sonra Cass'in önce alnını, sonra da burun kemiğini öptü. "Benimle güvendesin."

Onu göğsüne bastırarak tuttu ve reddetti. İlk birkaç dakika boyunca kadının nefes alıp veriş ve omurgasındaki sertlik ona hâlâ direnmekte ısrar ettiğini gösteriyordu. Çok geçmeden nefes alış verişleri yavaşladı ve ağırlığı ona karşı ağırlaştı, uzuvları gevşedi. Çenesini kollarındaki vahşi kadın yığınının bakarak gülümsedi; kadının gözleri kapalı, dudakları ayrık ve kaşlarındaki çatıklar huzurlu bir uykuyla düzelmişti.

BÖLÜM 9

C Güneş ufukta yükselirken Assandra Robert'ın yatak odasındaki pencerenin yanında durmuş, elinde tuttuğu nesnenin üzerine turuncu ışınlar düşürüyordu.

Elini. Daha yeni uyanmıştı, gecelerini saran her zamanki uykusuzluktan garip bir şekilde ayrılmıştı. Gözlerini açtığı anda Robert'ı yanında, bir kolunu hâlâ beline dolamış halde bulduğunda dehşete kapılmıştı. Uykuda daha genç görünüyordu, pelüş dudakları aralanmış ve kirpikleri elmacık kemiklerinin üzerine yayılmıştı. Onun kucığında rahat, sıcak ve hoşnut olması onu mutlu etmeliydi.

Bunun yerine, onun bu kadar yaklaşmasına izin verdiği için kendine kızdı.

Dün gece, Leydi Downing'in ölüm haberi onu paramparça etmişti ve çarpıcı bir farkındalığın ötesinde düşünemiyordu.

Bu tamamen onun hatasıydı.

Kadının merdivenlerden yuvarlanmasıyla ilgili hikâyeye bir an bile inanmadı. Cassandra adamın onu ittiğinden emindi. Ona saldırdığında amacı kadını daha fazla eziyetten kurtarmaktı. Bunun yerine, adamı misilleme yapması için kızdırmıştı ve şimdi savunmak ve korumak istediği kişi ölmüştü.

Parmakları sağ elinde tuttuğu kutunun etrafında kenetlendi, çenesi ağrıyana kadar sıkıştı. Suçluluk duygusu gecenin karanlığında onu bunaltmıştı ama

Şimdi öfke onu gölgede bırakmış, uzaklardan yukarıya doğru fırlayan güneş ışınları gibi içinden fişkırıyordu. Sör Downing'in ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Karısını öldürerek kendi ölümünü harekete geçirmişti.

Yıllar boyunca Leydi Downing'i maruz bıraktığı tacizlerin bedelini ödediği gibi, bunun da bedelini ödeyecekti... Cassandra bundan emin olacaktı.

Çarşaplardan gelen hışırtı sesiyle döndüğünde Robert'ın uyanmış olduğunu gördü. Ağır ağır kapanan gözlerini ovuşturarak doğruldu. Açık gömleği, dudaklarının ve dişlerinin bıraktığı mor çürüğü gösteriyordu, teninde parlak bir renk çiçeği. Bu görüntüden memnun olmak yerine, kendine yeniden kızmaya başladı.

Basit bir ilişkinin bu kadar karmaşık hale gelmesine nasıl izin vermişti?

Dün geceki rızasını yakınlık ve samimiyet arzusu olarak algılayabilirdi. Kollarında parçalandıktan ve gece boyunca ona sarılmasına izin verdikten sonra neden bunu yapmasını ki? Bu tam da kaçınmaya yemin ettiği türden bir şeydi ve şimdi onun her zaman sakladığı görmesine izin vermişti.

Artık yok.

En çok ihtiyacı olduğu anda ona karşı nazik davranmıştı ama o an geçmişti. Bir görevi, taşıması gereken bir çarmıhı vardı. Hayatında ona yer olamazdı ve onun kendisini zaten çözmüş olduğundan daha fazla çözmesine izin veremezdi.

Adam ayağa kalkıp yumuşak bir gülümsemeyle ona yaklaştığında, dün gece göstermesine izin verdiği şeyleri bir kenara bırakarak kendini ona karşı çelikleştirdi.

"Günaydın."

Elindeki küçük kutuyu fark ettiğinde duraksadı, gülümsemesi soldu ve yüz ifadesini sorgulayan bir bakış kapladı. Kutuyu açtı ve içinde saklı safir yüzüğe baktı.

"Burnumu sokmak istememiştim," dedi, kutuyu bir o yana bir bu yana çevirerek ışığın taşın yüzeylerinde parıldamasını sağladı. "Geçen gün lavabonun üzerinde gördüm.

Bu sabah soyunma odasına geri döndüğümde onu tekrar gördüm ve merak ettim."

Başını salladı ve uzanıp yüzüğü kadının elinden aldı. Bir süre inceledikten sonra kutuyu kapattı.

"Daphne içindi."

Onun, hiçbir zaman gerçekleşmemiş olan nişan için bir tür duygu göstermesini bekliyordu, ama yüzü hiçbir şey ele vermiyordu.

"Bunu ona hiç sundun mu?" diye sordu, şimdi Hartmoor Kontesi olan kadınla kopan bağıni her zamankinden daha çok merak ediyordu.

"İki kez," diye yanıtladı başını hafifçe sallayarak. "Onu Londra'dan getirdim ve... lavabonun üzerinde bıraktım ve sanırım Felix onunla ne yapacağını söylememi bekliyordu. Son birkaç aydır biraz meşguldüm ve bunu pek düşünmedim."

Delici bakışları ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Adamın aklını Daphne'den uzak tutan tek şey oydu. Adam bu düşüncelerini dile getiremeden, kadın odak noktasını onun üzerinde tutma ihtiyacıyla devam etti.

"Neden onun için savaşmadın?"

Sorusu karşısında şaşırmış gibiydi, bakışları avucundaki kapalı kutuya kayarken kaşları çatıldı. "Sizi istemeyen biri için savaşmak zordur. O Hartmoor'u istedi. Artık uğruna savaşacak bir şey kalmamıştı."

"Ama... sen onu seviyordun."

"O beni sevmedi," diye yanıtladı. "En azından... benim onu sevdiğim gibi sevmedi."

Cassandra'nın şüpheleri vardı. Hiç aşık olmamıştı ve artık bir başkasının ellerine teslim edebileceği bir kalbi yoktu. Bertram, annesi ve ona sempati ve anlayış göstermeyi reddedenler bundan emin olmuştu. Ama o her zaman aşık olan insanların tamamen

Mantıksız, dağları tırmanmaya ve okyanusları yüzmeye istekli, sonunda kazanmak için ne gerekiyorsa yapıyor.

"Onun neyini seviyordun?"

Kaşları çatıldı, yüzüğü tutuşu parmak eklemleri bembeyaz olana kadar sıkılaştı. "Artık ne önemi var ki?"

Omuz silktili ve güneşin doğuşunu seyretmeye başladı. "Aşık olduğun kişinin Daphne olmadığını düşünmeden edemiyorum."

Adam yanına geldi ve kadın adamın bakışlarının ağırlığını yüzünün yan tarafında hissetti. Onun bakışlarına karşılık vermeyi reddetti, kollarını kavuşturdu ve gözlerini ileriye odakladı.

"Öyle mi? Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Bu sadece bir teori. Bence onu sevdiğine inanıyorsun... ama aslında sevdiğin şey onun *fikriydi*. Senden uzaklaşmak için sürekli savaşılan bir şeye tutunma fikri. Kovalamacayı sevdin, Robert. Onun uzak, güzel ve her zaman ulaşamayacağın biri olmasını sevdin. Karşılıksız aşkın acısını, onun peşinden koşmanın trajik romantizmini sevdin."

Onun yanında sertleştiğini hissetti, bakışları hala onu delip geçiyordu.

"Daphne ile yaşadığım dinamiği aramızda açıkça olan şeyle karıştırıyorsun."

Sertleşti, bağırsakları onun sözlerine tepki olarak sıkıştı ve çalkalandı. Duygularını bastırdı, onları görmezden gelebileceği derin bir yere sıkıştırdı.

"*Biz* diye bir şey yok."

Kadının kolunu tuttu ve çenesi inatçı bir kararlılıkla sabitlenmiş bir şekilde yüzüne doğru döndürdü. "Öyle değil mi?"

Uzaklaştı, aralarındaki dokunmaya izin vermeyen görünmez bariyeri bir kez daha dikti. Adam sanki bunu hissetmiş gibi geri adım attı, çenesi sertleşerek ona baktı.

"Ah, başladığımız yere geri döndük, görüyorum."

Çenesini kaldırdı. "Bu tam olarak nerede olabilir?"

Alay etti, inanmayarak başını salladı. "Beni zevk için kullandığın, ama bir kol boyu uzakta tuttuğun yer. Kollarımda ağladığın ama sonra bana nedenini söylemeyi reddettiğin yer. Sana şefkat ve ilgi göstermeye çalıştığım ama senin benden kaçtığın yer."

"Senden bunları istediğimi hiç iddia etmedim," diye karşı çıktı. "Senin sikinden başka bir şey istediğimi de belirtmedim."

"Belki sözlerinizle değil ama geri kalanınızın bir şeye ihtiyacı olduğu açık. Bunu kendine itiraf edeceğin bir zaman olacak mı? Kovalamacayı ve reddedilmenin acısını sevdiğimi iddia ediyorsun. Peki ya sen Cass? Sen neyi seviyorsun? Ne için savaşacaksın?"

Omuzlarını dikleştirdi ve merdivenlerin dibinde yatan Leydi Downing'i düşündü; boynu kırılmış, vücudu hayattan ve nefesten mahrum kalmıştı.

"Adalet," diye haykırdı, üzerine çöken keder ve öfke dalgasıyla savaşarak.

Yüz ifadesi yumuşadı ve ellerini kendine saklamaya özen göstermesine rağmen ona doğru bir adım daha yaklaştı. "Cass, orada senin için savaşacak kimse olmadığı için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam-"

"Kimsenin benim şampiyonum olmasına ihtiyacım yok!" diye tersledi. "Kimse yapmazken ben kendim için savaştım!"

"Yaptın ve bunu yaparken seni izlemekten ne kadar gurur duyduğumu anlatamam. Ama uğruna savaşacağın hiçbir şeyin kalmadığı bir zaman gelecek. Geçmişin bugününe hükmetmesine izin veremezsin. Geleceğini yok etmesine izin veremezsin."

Ona dudak büktü, içi ateşle doldu ve ani bir acı onu parçalanıyormuş gibi hissettirdi. Neden onu bu şekilde dürtmek ve kıskırtmak zorundaydı - onu yok etmesinler diye bastırmaya çalıştığı duyguları ortaya çıkarmak zorunda mıydı?

"Tabii ki böyle bir şey söyleyebilirsin! Sen ki burnunun dibinde olup bitenlerden bihabersin. Bunca yıldır çektiklerimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorsun - bunun utancını, geri alınamayacak bir parçanı kaybetmenin acısını. Başlarına gelenleri kabul etmek zorunda kalana kadar o kadınlar senin için hiçbir şey ifade etmiyordu. *Ben* de senin için hiçbir şey ifade etmiyordum!"

Çenesi kasıldı, gözleri kısıldı ve konuşmadan önce uzun bir süre kendisiyle boğuşur gibi göründü. Ona vurup itmek, kendisini rahat bırakmasını ve duygusal düşüncelerini de yanında götürmesini söylemek istedi. Tersine, onu kendine çekmek ve öpmek, onu kendine saklamak, ona teklif ettiği şeylere boyun eğmek istiyordu. Tüm bunlardan yorulmuştu ama şimdi duramazdı - Sör Downing gibilerin işlediği suçlar cezasız kalırken olmazdı.

Sonunda konuştuğunda sesi boğuk ve alçak çıktı. "Bayan Agatha Daventry. Leydi Matilda Parham. Bayan Viola Cathorn. Bayan Janet Pleasance. Leydi Lily Kirby. Leydi Olivia Gibbs."

Cassandra gözlerini kırptırdı, her bir isim taştan bir kayanın ağırlığıyla midesine iniyordu. "Bunlar... bunların hepsi..."

"Bertram'ın diğer kurbanları," dedi başını sallayarak. "Evet, Leydi Gibbs'in bu işe karıştığı herkesçe bilinmiyor ama Hartmoor'un Bertram'a karşı olan kan davası hakkında bildiklerimi bildiğim için bunu çözmek zor olmadı. Çocuğu Fairchild ailesiyle çarpıcı bir benzerlik taşıyor, bu yüzden bağlantıyı kurmak benim için zor olmadı."

Çenesi düştü ve şok onu sessizliğe gömdü. Dava uzun sürmüş ve Londra'nın en büyük skandallarından birini yaratmış olsa da, Bertam'ın infazının üzerinden aylar geçmişti. Sadece kurbanları hatırlamakla kalmamış, Leydi Olivia'nın çektiği çilenin sırrını çözecek kadar yakın ilgi göstermişti. Bertram'ın bilinen kurbanları arasında davadan çekilen ve ifade vermemeyi tercih eden tek kişi oydu. Kızının, Bertram'ın

koruyan diğerkadınlar da onun soyunun sır olarak kalması için üzerlerine düşeni yapmaktan memnuniyet duyuyorlardı.

"Adlarını biliyorum," diye devam etti, kadın sessiz kaldığında. "Kim olduklarını ya da Bertram'ın onlara yaptıklarını unutamıyorum. Aslında onları sık sık düşünüyorum ve tüm bu olanlarda kendi payım olduğu için suçluluk duyuyorum. Gerçekte kim olduğunu bilmeden o alçakla arkadaş olduğum için utanmıyor muyum sanıyorsunuz? Bunun için kendimi affetmedim ve asla da affedemeyebilirim. Umursuyorum Cass. Onları önemsiyorum, *seni* önemsiyorum."

Yine oluyordu. İçinde bir şeyler parçalanıyor, onun sözleri karşısında paramparça oluyordu. Kollarını kendi etrafında sardı ve sıkı sıkıya tutundu, sözlerinin onu etkilemesine veya rotasını değiştirmesine izin vermeyi reddetti. Bu işe o başlamıştı ve bitirmek zorundaydı. Diğer kadınlar onun yanında durmuş ve birlikte ortak işkencecilerini yok etmişlerdi. Peki ya diğerleri? Müstehcen niyetleri olan erkekler için kolay lokma olan hizmetçilere ne olacaktı? Onun yüzünden ölen Leydi Downing ne olacaktı? Artık ona hiçbir şey kalmamıştı; sadece kendi yaptıklarının tesellisi, dünyanın Bertram'larına hadlerini bildirmek için elinden geleni yapmanın verdiği huzur.

Ona arkasını döndüğünde, elbisesinin bir sandalyenin arkasına örtüldüğünü ve iç çamaşırlarının koltuğun üzerine yığıldığını gördü. Giyinmeye başladı, iç etekliklerini giyip beline bağladıktan sonra kalçalarına uzandı. "Seninle işim bitti," diye ilan etti, onun bakışlarından kaçınarak.

"Sakın geri dönme

Easton Park."

"Yani, bu kadar mı?" diye sordu, odayı geçip ona doğru ilerlerken. "Sana değer verdiğimi söyledim ve bu beni bir kenara atman için yeterli mi?"

Hayır, diye düşündü. Sorun beni önemsiyor olman değil, bu duyguya karşılık veremiyor olmam.

Yüksek sesle, "Daha yumuşak duygular hiçbir zaman anlaşmamızın bir parçası olmadı. Bana göre bu iş yeterince uzadı."

"Benim için açık olan şey korktuğunuz."

Jartiyerini bağlamanın ortasında donup kaldı ve başını kaldırdığında adamın kollarını göğsünde kavuşturmuş onu izlediğini gördü.

"Neyden korkuyorsun? Senden mi?"

"Evet, benden... olan bu şeyden."

Jartiyerini bitirdi ve adamın bakışlarını kırarak terliklerini yerden aldı. Elbisesini giymişti ama kapatmasına yardım edecek kimse olmadığı için elbisenin arkası açık kalmıştı.

"Hiçbir şey yok-"

"Bunu inkâr etmek onu gerçek dışı yapmaz," diye araya girdi. "Kahretsin Cass, deniyorum-"

"Neye?" diye tükürdü, terliklerini giydikten sonra doğruldu. "Beni sevmeye mi?"

İki elini saçlarında gezdirdi ve hayal kırıklığı dolu bir hırıltı çıkardı. "Evet!"

"Yapma. Aşkını istemiyorum... aşkın ne olduğunu bile bilmezken olmaz. Tanrı aşkına, Daphne için hissettiklerinin aşk olmadığını bile göremiyorsun. Beni sevebileceğine nasıl inanabilirim? Beni tanımıyorsun bile."

"İstiyorum. Deniyorum. Ama sen bana izin vermezken nasıl yapabilirim?"

"Çünkü beni gerçekten tanısaydın, beni asla sevemezdin. Bitti, Robert. Belki bir gün onu kurtarma ve şımartma ihtiyacına hitap eden bir kadın bulursun. Seni temin ederim ki, istediğin ben değilim."

Ona sırtını döndü, dağınık saçlarını bir omzunun üzerinden geçirerek elbisesinin açıklığını ortaya çıkardı. Aralarında uzun bir sessizlik oldu ve bir an için adamın, kızın elbisesi düşerken ortalıkta dolaşmasına izin verip vermeyeceğini merak etti. Ama sonunda yaklaştı ve hızlı, ustaca hareketlerle elbisesini kapattı.

İşini bitirdiğinde "Burada bekle," dedi.

Arkasını döndüğünde adamın soyunma odasında kaybolduğunu gördü. Elinde bir çift ayakkabı ve üzerinde bir banyanla geri döndü, gömleği hâlâ açıktı. Göğsündeki işaret ona bakıyordu, sahip olduğunun, tutkusunun bir işaretiydi.

Artık böyle bir şey olmayacaktı ama en iyisi de buydu. Ona bunun kendi hatası olmadığını söyleyemezdi; tüm umutlarını yanlış kişiye bağlamıştı. O sevebilecek ya da sevilebilecek bir kadın değildi. İçinde sadece acı, öfke ve intikama yer vardı ve sonunda onu yok edecekti.

Hayır, o değil... İlk başta tahmin ettiğinden daha dirençli görünüyordu. Onu içeri alırsa mahvolacak olan kendisiydi. Kimsenin görmesine ya da dokunmasına izin vermediği yanları vardı ve Robert sürekli olarak sınırlarını zorluyordu. Daha ileri gitmesine izin veremezdi.

"En azından seni evden çıkarayım," dedi.

Onun cevap vermesini beklemeden kapıya doğru ilerledi, açık banyosunun etekleri arkasından dışarı taşıyordu. Kadın sessizce onu takip etti ve onu dışarı çıkarmadan önce koridorun boş olup olmadığına karar vermesini . Hizmetkârların geçidinde ilerlerken kimseyle karşılaşmadılar, personelin çoğu o günkü görevlerini yapıyordu.

Çok geçmeden dün gece girdikleri kapıya ulaştılar ve güneşli sabaha adım attılar. Hava hâlâ biraz soğuktu ama Robert onu içine çekip soğuğun boğazına ve göğsüne dolmasına izin verdiğinde kendini iyi hissetti. Robert arkasındaki güneşle birlikte ona doğru döndü, güneş ışınları saçlarını beyaz altın rengine dönüştürüyordu. Yüz ifadesi taş kesilmişti; ağzı sıkı, çenesi kenetli, gözleri kederliydi. Sanki dün geceyle şu an arasında yüz yıl geçmiş gibiydi. Aralarında bir yarık gibi uzanıyor, her saniye daha da büyüyordu.

"Yolun geri kalanında sana eşlik etmemi istemezsin herhalde," dedi başını ormana doğru giden patıkaya doğru eğerek.

"Hayır," diye cevap verdi. "Kendi başıma iyi olacağım."

Alay etti. "Yapacağından eminim. Kendine iyi bak Cass." "Güle güle, Robert."

Uzaklaşmak için döndüğünde, arkasına bakmamak için tüm iradesini kullandı. Bakışları onu takip etti, ağaçlar tarafından yutulana kadar sırtında sıcaktı.

ERTESİ GÜN Robert, Cassandra'nın pelerini bir koluna dolanmış halde Easton Parkı yönündeki ormanda yürüdü. Her ne kadar Cassandra ona uzak durmasını söylemiş olsa da -ve Robert onun bu isteğini yerine getirmeye niyetliydi- Cassandra'nın giysisiz gitmesini istememişti. Pelerin gece boyunca hizmetçilerin gözetiminde kalmıştı ve herkes onun salondaki patlamasından sonra gittiğini düşündüğü için onu geri getirmekle görevlendirilmişti.

Annesi kahvaltıda ona, "Baban dün akşamdan sonra çok yoruldu ama Leydi Cassandra'nın sağlığıyla ilgili haber getirmen konusunda çok ısrar etti,"

Yemeğini onun karşısına oturmuştu, midesi yemek yiyemeyecek kadar düğümlenmişti. Onu sözleriyle paramparça ettikten sonra bir kenara atan kadın hakkında konuşmak istememişti. Ancak annesinin akşam yemeğinden sonra konuşmak istediği tek şey bu gibi görünüyordu, bu yüzden sessizlik içinde acı çekmek zorunda kalmıştı.

"Onu davet etmem için beni ikna ettiğine sevindim," dedi yumurta ısırmaları arasında. "Her ne kadar ona düşkün olduğumu itiraf edemeyecek olsam da, sanırım kendi başına oldukça iyi idare etti. Komşularımız için iyi bir örnek oluşturduğumuz kesin, bu yüzden artık daha kolay vakit geçirecektir."

Yüksek sesle alay etmekten kendini ve tabağının yanındaki kahve fincanına uzanırken gözlerini devirdi. Cassandra, kolay zaman mu?

O kadın böyle bir şey istemiyordu. Elinden gelse tüm dünyayla savaşır, kendisine yaklaşan her şeye dişleri ve pençeleriyle saldırırdı.

"Bu kadar komik olan ne olabilir?" diye sordu, adamın yüzündeki alaycı gülümsemeyi fark ederek.

"Hiçbir şey," dedi, yüzündeki tüm duygu izlerini silerek. "Haklı olduğunuza eminim."

Barones ona meraklı bir bakış attı ama devam etti. "Baban ondan etkilenmiş görünüyor. Nedenini tahmin edemiyorum. Ne kadar huysuz bir yaratık."

Huysuz, inatçı ve güzel, onun Cassandra'sı. Ve evet, istese de istemese de onun Cassandra'sıydı. Bunu dilediği kadar inkâr edebilirdi ama Robert hislerinde yalnız olmadığını biliyordu. Aralarında bir şeyler değişmeye başlamıştı ve Robert bunu kucaklamaya hazırken, Cassandra bundan kaçmaya niyetli görünüyordu.

Bu da onu şu anda biraz ikilemde bırakıyordu; Cassandra'nın peşinden gitme dürtüsü ile kendini daha fazla kalp kırıklığından koruma ihtiyacı arasında kalmıştı. Daphne'nin Hartmoor'u kendisine tercih etmesini izlemek ne kadar acı vericiyse, Cassandra'yı kazanmaya çalışmanın ve başaramamanın ıstırabı daha da kötü hissettiriyordu. Cassandra onun derinlerde yatan bir parçasına yapışmış, o da hemen karşılık vermiş, başka hiç kimseyle olmadığı bir şekilde onunla canlanmıştı.

Bu noktada, kayıplarını kesebilir ve özgür ve temiz bir şekilde uzaklaşabilirdi. Kadın onu kendinden uzaklaştırmıştı ve o da bunu onurlandırıp uzak durmayı seçebilirdi. Ya da savunmasını aşmak için savaşabilir, duvarlarındaki çatlaklardan içeri girip onları tamamen kırabilirdi.

Elini yorgun yüzünde gezdirirken, henüz bir karar verecek gücü olmadığını fark etti. Bu sabah onun içini dışına çıkarmıştı.

Tanrı yardımcısı olsun, bu zalimlik onu daha çok arzulamasına neden oluyordu. Onun hakkında kesinlikle haklıydı... Zevki kadar acısını da arzuluyordu.

Kahvesini bitirdikten sonra masadan kalkarken, "Şimdi gidip pelerini ona geri vereceğim," dedi.

Annesi kaşlarını çattı, bakışları onun tabağına kaydı. "Ama kahvaltına neredeyse hiç dokunmadın."

"Aç değilim."

Bir anda ayağa kalktı, masanın etrafında koşturdu ve elini adamın alnına koymak için uzandı. "Hasta mısınız? Dr. Dormer'ı çağırmalıyım."

Yorgunluğu, içinde yükselen sıkıntıyı daha da şiddetlendirdi.

"Hasta değilim, sadece yemek yemek istemiyorum," diyerek elini itti.

Ellerini ovuşturarak onu tepeden tırnağa süzdü, bakışlarından anlattıklarının tek kelimesine bile inanmadığı anlaşılıyordu. "İştahsızlık birçok hastalığın belirtisi olabilir. Olabilir."

"Lanet olsun anne, bazen yemek yememek sadece aç olmadığım anlamına geliyor!" diye tersledi.

Adam ona vurmuş gibi irkildi, gözleri büyüdü ve çenesi titredi. Harikaydı. Artık onu birkaç saat içinde kendisine küsen kadınlar arasında ikinci sırada sayabilirdi. Ayrılmak için döndüğünde, Easton Park'a doğru yapacağı uzun yürüyüşün kafasını toparlamasına yardımcı olacağına karar verdi. Döndüğünde ruh halinin düzelmiş olacağını umuyordu. Ama döndüğünde Cassandra'nın onu gördüğüne sevinmeyeceğini düşününce, bundan kuşku duydu.

"En azından bir palto giy," diye seslendi arkasından.

"Paltoya ihtiyacım yok!" diye cevap verdi yemek odasının kapısından gürleyerek geçip koridora çıkarken.

Onun endişelerini başından savmak ona göre değildi ama zaten son birkaç haftadır kendini hiç de kendisi gibi hissetmiyordu. Cassandra onun derisinin altına girmiş, başka bir şeye yer açmak için bazı parçalarını bir kenara itmişti. O şeyin baronesin sürekli burnunu sokmasına ve endişelenmesine tahammülü yoktu.

Şimdi Easton Park'a, eve dönmeden önce pelerini bir hizmetçiye emanet etme niyetiyle yaklaşıyordu. İçinde, onunla göz göze gelmek isteyip istemediği konusunda bir çatışma vardı.

Göletin yanından geçerken, onu derinliklere dalmış halde bulmak için buraya geldiği geceyi yeniden yaşamaktan korktuğu için gölete bakmaktan kaçındı. Bu, onda sadece kulübesinin kapısını menteşelerinden sökme ve onu aramak için evin içine dalma isteği uyandırırđı. Onu bulduğunda, karşı koysa da koymasa da kollarına alacaktı. Onu anlamsızca öpecek ve teslim olana kadar bırakmayı reddedecekti.

Tanrım, yüz yüze gelmedikleri zamanlarda bile onu aklından çıkarıyordu.

Ön kapıya doğru yürüdü, tokmağı kullandı ve geride durdu. Bir dakika sonra bir uşak göründü.

"Günaydın. Leydi Cassandra evde mi?" "Özür dilerim ama leydim burada değil."

Briarwell'den ayrıldıktan bu kadar kısa süre sonra nereye gitmiş olabileceğini merak ederek kaşlarını çatdı. Aradan sadece birkaç saat geçmişti, bu da Suffolk'tan ayrılmaya daha ayrıldıkları anda karar verdiği anlamına geliyordu. Yoksa hizmetçilerine, kapısına geldiğinde bunu ona söylemelerini mi tembihlemişti?

"Anlıyorum," diye yanıtladı pelerini kaldırarak. "Bunu geri vermeye geldim... dün geceki partiden sonra yanlışlıkla geride bırakmış. Geri getirdiğimi bilmesini sağlar mısınız?"

Adam pelerini kabul etti ve Robert'a bilmiş bir bakış attı. Ev halkının geri kalanıyla birlikte o da hanımlarının bütün akşam gittiğini ve sabaha kadar dönmediğini biliyor olmalıydı. Kaçının geceyi onun yatağında geçirdiğini bildiğini ya da şüphelendiğini merak etti.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı.

Geldiği yoldan geri dönerken, alçak ve uzun bir iç çekti. Rahatlamış mıydı yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı karar veremiyordu.

Yolda durdu ve bir adamla genç bir çocuğun siyah bir Arap atını tımar etmeye çalıştığı küçük ahıra doğru baktı. Açık kapıların içinde

Cassandra'nın arabasını gördü. Gerçekten Londra'ya gitmek üzere yola çıkmış olsaydı binmiş olması gereken bir arabaydı bu.

Bu onun meselesi değildi ve kadın onun müdahalesine artık müsamaha gösterilmeyeceğini açıkça belirtmişti. Yine de, orada durup onun nerede olduğunu merak ederken, bir önsezi omurgasını kemirdi. Bu işte doğru olmayan bir şeyler vardı. Dün gece içinde bulunduğu vahim durumun bir anlamı vardı, tıpkı aniden ortadan kaybolmasının olduğu gibi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bunu kendisini ilgilendirmez diye geçiştiremezdi.

Fikrini değiştiremeden, kararlılıkla adımlarını hızlandırarak ahıra doğru yola koyuldu.

Adam yaklaşırken başını kaldırıp baktı, çocuk bir yandan Arap'ın kuyruğunu okşarken bir yandan da bir şeyler gevelemeye devam ediyordu.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, efendim?"

Robert'ın bakışları tekrar arabaya kaydı. Gerçekten Londra'ya mı gitmişti, yoksa kulübenin içinde ondan saklanıyor muydu? Bilmek zorundaydı.

"Leydi Cassandra'yı aramaya geldim, ancak Kasabaya doğru yola çıktığını öğrendim. Dün gece yaşananlardan sonra onun için endişeleniyorum. Kendisi... iyi değildi."

Adam daha dik bir şekilde ayağa kalktı ve seyise bir bakış attı. "Leon, mutfağa git ve Bayan Ingram'a bir şeyler yiyip yiyemeyeceğini sor. Sana tekrar ihtiyacım olduğunda gelip seni alacağım."

Çocuk sessizce itaat etti ve eve doğru koşmaya başlamadan önce fırçasını tımar aletlerinden oluşan bir kovaya attı. Adam daha sonra Robert'a döndü ve ona şüpheli bir bakış fırlattı.

"Dün gece beni hanımım olmadan eve gönderen sen miydin?"

O zaman bu adam Cassandra'nın şoförüydü. Cassandra'nın Londra'da olması gerekirken onun burada olması garip.

"Doğru," diye cevap verdi. "Çok perişan haldeydi ve onu yalnız bırakmayı doğru bulmadım."

Adam omuzlarını dikleştirerek yaklaştı. "Peki ona ne yaptınız?"

Robert başını salladı. "Hayır, öyle bir şey değildi. Konuklarımızdan biri Leydi Downing'in trajik bir kazada öldüğünü söyleyene kadar yemek oldukça iyi gidiyordu. Bu haberi pek iyi karşılamadı."

şoför başladı, Robert'a şaşkınlıkla bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Leydi Downing'de Cassandra ve şoförünü paniğe sürükleyen şey ?

"Lady Downin' mi dediniz?" diye sordu şoför, sesi boğuklaşmıştı.

"Evet, doğru. Belki de arkadaş olduklarını düşündüm, çünkü Leydi Cassandra bu konuda neredeyse teselli bulamıyordu. Sadece onun iyi olduğunu bilmek istiyorum. Bu sabah hala... kendinde değil gibiydi."

Doğrusu, her zamankinden daha kendinde görünüyordu -kaba ve soğuk. Ama bir gecedeki ani değişim onu şaşırtmıştı.

İki elini dağınık saçlarının arasında gezdiren şoför bir dizi savurdu. Karşısında kimin durduğunu hatırlar gibi olunca yüzü kızardı.

"Bağışlayın beni, efendim. Ben... Leydi Downin'i bilmiyordum. Bu her şeyi açıklıyor."

Kalp atışları hızlandı, endişelenmekte haklı olduğunu anladığında avuçları ter içinde kaldı. "Neyi açıklıyor? Lütfen, bana bir şey söylemelisin... neler olduğuna ışık tutabilecek herhangi bir şey. Onun için endişeleniyorum."

şoförün gözleri daldı ve konuşmadan önce söyleyeceklerini düşünüyor gibiydi. "Hanımefendi bu sabah, bir tatilden döndükten hemen sonra ayrıldı.

Briarwell. Acelesi var gibiydi, onu götürmemi bile istemedi." Robert kaşlarını çattı. "Londra'ya at sırtında tek başına mı gitti?"

şoför başını salladı, nefesi ağır bir iç çekişle onu terk etti. "Peşinden gitmeyi düşündüm ama o... lanet olsun, ne düşünüyor olabilir ki?"

Endişesi paniğe dönüşürken sabrının ipleri de koptu. Şoförü yakasından tutup kendine yaklaştırdı, duygularını kontrol altına almaya çalışırken burun delikleri alevlendi ama başaramadı. Neler olup bittiğini tam olarak bilmemesine rağmen, Cassandra'nın bir tür tehlike altında olduğunu ve bu şoförün bu konuda bir şeyler bildiğini hissediyordu.

"Bana nereye gittiğini ve neyin peşinde olduğunu söylemelisin," diye sordu. "Eğer başı beladaysa, peşinden gitmeliyim."

Adam tuttuğu yerden silkindi, çenesi meydan okuyan bir tavırla dışarı çıktı. "Bunu söylemek bana düşmez. Hanımefendi bana gizlilik yemini ettirdi."

"Lanet olsun, hanımının yardımına ihtiyacı var!" diye bağırdı, ellerini yumruk yaptı. "En azından bana bir şey ver. Londra'ya vardığında nereye gideceğini biliyor olmalısınız. Arkamda durup kötü bir kaderin onun başına gelmesine izin veremem."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan şoför, Robert'ı eleştirel bir gözle inceledi. Robert'ın endişesinin samimi olup olmadığını ve Cassandra'nın sırlarını ifşa etmenin ne gibi bir yararı olabileceğini anlamaya çalışıyor gibiydi.

Bu adamın hanımına olan sadakatini anlayınca biraz yumuşadı, omuzları çöktü.

"Ona çok değer veriyorum. Sadece yardım etmek istiyorum. Lütfen, eğer bir şey biliyorsanız ..."

"Adım Randall," diye teklif etti şoför, sesi sertti. "Ve dediğim gibi, leydimin sırlarını söylemek bana düşmez. Ama... şey, eğer Leydi Downin' öldüyse, o zaman onu öldürenin Sör Downin' olduğu akla yatkın geliyor."

Robert, diğer adamın sözlerinin ağırlığı kör bir enstrümanın tüm gücüyle ona çarptığında sarsıldı. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

Randall kaşlarını çattı. "Herif onu dövüyordu ve Leydi Cassandra bunu biliyordu. Sör Downin'le aralarında husumet var ve eğer karısını onun öldürdüğünden şüphelenirse..."

İçini kaplayan panik, Robert boğulacağından korkana kadar kabardı. Kalbi bir mengeneyle sıkışmıştı, hizmetkârın söylediklerinin anlamı netleştikçe elleri titriyordu.

Neyi seviyorsun... ne için savaşacaksın?

Adalet.

Kız ona ne yapacağını söylemişti ama o bunu kaçırmış, kızın parmaklarının arasından kayıp gitmesini izlemenin kargaşasına kendini fazla kaptırmıştı.

"Sence bu yüzden onunla yüzleşir mi?"

Randall alay etti ve ona sert bir bakış attı. "Eğer söylediğin gibi ona değer , bunun cevabını zaten biliyorsun, değil mi?"

Biliyordu. Cassandra'nın şüpheleri doğrultusunda hareket etmek niyetinde olduğunu içten içe biliyordu. Sör Downing'in karısının merdivenlerden düştüğüne dair anlattıklarına inanılacak ve kimse daha derine inmeyi düşünmeyecekti. Cassandra, Bertram'ın yıllardır işlediği suçların yanına kâr kaldığı gibi, adamın da yaptıklarının yanına kâr kalma ihtimali olduğunu düşünseydi, buna seyirci kalamazdı.

"Londra'ya ulaştığında nereye gidecek?" diye sordu. "Bana bu kadarını söyleyebilir misin?"

Randall çöktü, yüzünde yenilmiş bir ifade belirdi. "Penrose Evi bir zamanda gideceği son yer olurdu. Dul Dane'in evini deneyebilirsiniz. Zaman zaman oda tuttuğu bir yer de var... Pulteney Oteli, 105 Picadilly." "Orayı biliyorum," dedi ve adımlarını hızlandırarak uzaklaştı.

"Onun peşinden mi gidiyorsun?" Randall seslendi.

"Evet," diye cevap verdi arkasına bakmadan.

Evet, onun peşinden gidiyordu. Nasıl gitmesin ki? Cassandra kurtarılmaya muhtaç bir genç kız olmadığında ısrar edebilirdi ama pervasız davranışları bunun aksini kanıtlıyordu. Onu şu anda istemiyor olabilirdi ama kesinlikle ona ihtiyacı vardı. Eğer geri çekilir ve Downing'le yüzleşme planını uygulamasına izin verirse, bundan ne çıkacağı belli olmazdı. Eğer adam

kendi karısını taciz etmekten ya da öldürmekten çekinmeyen Robert, Cassandra'ya neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

ÜÇ GÜN SONRA Robert, Londra'ya vardktan sonraki ilk durağı olan Penrose House'un eşiğinde durdu. Cassandra'yı aramaya başlamadan önce kendi kalacak yerini bulma zahmetine bile katlanmamıştı. Zaman azalıyordu ve Cassandra ondan en az bir ya da iki gün daha uzun süredir buradaydı.

-Yani her yerde olabilirdi. Hızlı hareket etme zamanı gelmişti ve artık şüphelerin ve korkuların onu engellemesine izin vermeyecekti.

Gerekirse onu tekmeleyerek ve bağırarak Suffolk'a geri götürürdü; ama Londra'yı onsuz terk etmezdi.

Kapıyı açtığında uşak kartını aldı ve onu iki kadının oturmuş sabah ziyaretçilerini beklediği bir salona götürdü. Modaya uygun bir şekilde giyinmiş ve mükemmel bir şekilde bakımlı olan düşes ve en küçük kızı hatırladığı kadar güzeldi. Sadece, Leydi Lane'in gözlerinin derinliklerinde kaynayan kötülük ve küçümseme, onun güzelliğini buz gibi ve sert bir şeye dönüştürerek itici olduğunu kanıtladı. *Ton'un* kendi kızını dışlamasına göz yummuş olan bu kadını görünce öfkeden deliye döndü. Cassandra'nın hak ettiği adalet yerine Lord Fairchild'ın parasını kabul eden kadın.

Dowager odaya girerken kızını hafifçe dürttü ve kız doğruldu, Robert'ı tepeden tırnağa süzerken yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. Kadının bakışları onu rahatsız ediyor, onu boş ve sığ buluyordu. Lane'in en genç kızıyla hiç tanıştırılmamıştı ama o anda çöpçatan bir annenin entrikalarının devreye girdiğini anladı. Sanki bir çocuktan biraz daha fazlası olan bir sosyeteyle ilgi duyacakmış gibi.

"Bay Stanley," dedi dul kadın alıştırılmış bir gülümsemeyle. "Ne hoş bir sürpriz. Lütfen oturun."

Ayakta kalarak gözlerini dul kadına dikti. "Hayır, teşekkür ederim leydim. Ben Leydi Cassandra'yı arıyorum."

Kızın yüzü merakla aydınlanırken anne kaşlarını çattı, sanki az önce bir yudum terebentin içmiş gibi görünüyordu.

"Ne için?" diye tükürdü.

Dilinin ucunda dans eden hakaretleri engellemek için çenesini sıktı. Uzun ve yorucu yolculuğunun ardından, kadını boğazlamasına saniyeler kalmıştı.

"Özel bir mesele," diye tersledi. "Sadece burada olup olmadığını bilmek istiyorum."

Kadıncağz ayağa kalkıp kollarını sert bir zarafetle açarken yüzündeki ifade düpedüz soğuklaştı. "Eğer Londra'daysa, yüzünü burada göstermeyi uygun görmemiştir. Dul Dane'in evini deneyebilirsiniz. Cassandra gibi bir kadının böyle bir sürtükle arkadaşlık etmesi sizi şaşırtmamalı."

Arkasını dönerken tırnaklarını avuçlarına geçirdi, yapmaması gereken bir şey yapmadan ya da söylemeden önce bu kadının yanından istiyordu.

"Orada duracağım. Teşekkür ederim."

"Dikkatli olun Bay Stanley," diye seslendi dul kadın, onu kapının eşiğinde durdurarak. "Kızım erkekleri tuzağına düşürme konusunda belli bir üne sahiptir. Eğer dikkatli olmazsanız, sizin adınızı da çamura bulayacaktır."

İşte bu kadar. Sosyal nezaket ya da görgü kurallarını bir kenara bıraktı... Bu kadın söz konusu olduğunda artık hiçbir kalmamıştı. Onunla yüzleşmek için döndü, öfkesinin gücü onu içten dışa doğru titretiyordu.

"Siz, Leydi Lane, şimdiye kadar karşılaştığım en büyük kaltak olabilirsiniz."

Dul kadın sinirlendi, yüzü öfke dolu bir ifadeye bürünürken omurgası dikleşti. Bu sırada kızı nefesini tutmuş, bir eliyle ağzını kapatmıştı.

"Pardon?" diye homurdandı dul kadın.

"Beni gayet iyi duydunuz. Kızınız kimseye tuzak kurmadı ve Bertram Fairchild ile babası kendilerine yöneltilen her suçlamanın ağırlığını taşımayı hak ettiler. Cassandra sevgi ve anlayışa ihtiyacı olan bir kurbandı ve siz ona sadece küçümseme gösterdiniz. Suçu onun üzerine yıkmak yerine saldırganlara karşı önderlik etmeliydiniz. Ödeme olarak parayı kabul etmek yerine onlarla savaşımalıydınız - kızınızın kendi kanı ve gözyaşlarıyla lekelenmiş parayı. Sen bir anne için utanç verici ve acınacak bir mazeretsin."

Dul kadın öfkeyle ona yaklaşıırken yüzü kızarmış, yumrukları onu dövecekmiş gibi sıkılmıştı. Omuzlarını dikleştirmiş, çenesini kaldırmış, olduğu yerde duruyordu.

"Bu ne cüret?" diye bağırdı. "Seni dışarı attırmadan önce bu evi terk et."

Bir adım öne çıktı, kızın geri adım atması karşısında memnun bir sırıtışla ona doğru yaklaştı, gözlerinde belirsizlik parlıyordu.

"Memnuniyetle. Ve Cassandra bir daha asla eşikten adımını atmayacak, bundan emin olacağım."

"Güzel," diye karşılık verdi hain bir gülümsemeye. "O burada hoş karşılanmıyor, sen de öyle. Şimdi git buradan."

"Cehenneme kadar yolun var," diye mırıldandı çıkışa yönelmeden önce.

Uzun adımlar onu koridora taşıdı ve burada hizmetçiler yolundan çekilmek için koşuşturmaya başladı. Dinliyorlardı ve şimdi başka türlü davranmaya çalışarak işlerine devam ediyorlardı. Robert evin içinde hızla ilerlerken uşak ona meraklı bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi. Bir hizmetkârın işini görmesini bekleme zahmetine katlanmadan kapıyı kendisi açtı ve ön merdivenlere fırladı.

Dowager'a duyduğu öfke karnında alev alev yanıyordu ama bunu bastırdı ve akli Cassandra'ya döndü. Penrose House'a geri dönüp ona aklından geçenleri anlatmaya devam etmekten başka bir şey istemese de

Görev her şeyin önüne geçmişti. Cassandra'yı bulmalı ve hazırladığı plan her neyse onu durdurmalıydı.

Arabası bıraktığı yerde, konağın önünde rölantide duruyordu.

"Şimdi nereye efendim?" diye sordu şoför, Felix kapıyı açıp aşağı atlayarak onun için basamakları yerleştirirken.

"Dul Dane'in Half-Moon Sokağı'ndaki evi," diye açıkladı. "Evet, efendim... Orayı biliyorum."

Başka bir şey söylemeden arabaya atladı ve Felix arkasından tırmandıktan sonra kapıyı çarparak kapattı. Koltuğa yerleşti, dişlerini sıktı ve bir sonraki varış noktasına gitmek için sabırsızlanarak pencereden dışarı baktı. Şehir gün için canlanıyordu, Grosvenor Meydanı sabah ziyaretlerini yapmak için arabalı ve yaya insanlarla dolup taşıyordu. Trafik ilerlemelerini yavaşlatacak kadar yoğunlaşmamıştı ve çok geçmeden Leydi Millicent Dane'in evine .

Robert basamakları beklemeden arabadan atladı ve doğruca kapıya yürüdü. Resmi olarak hiç tanıştırılmadıkları ve daha önce hiç tanışmadıkları gerçeğini hiç düşünmedi. Cassandra'yı bulmak her şeyden daha önemliyken bunların hiçbir önemi yoktu.

Korint çerçeveli bir uşak kapıyı açtı ve ona meraklı bir bakış attı. Robert onun cehennem gibi göründüğünü biliyordu, giysileri arabada geçirdiği uzun saatler yüzünden buruşmuştu, saçları parmaklarını çekiştirmekten dağılmıştı, gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Leydi Dane ile derhal konuşmam gerekiyor. Bu çok önemli."

Uşak kartını almak için elini uzattı. "Hanımım içeride mi diye bakacağım. Burada bekleyin."

Kapıyı kapattı ve Robert'ı kapının eşiğinde bıraktı, o da yerinde duramayacak kadar endişeli adımlarla yürümeye başladı. Bir ileri bir geri, kısa mesafeyi

bir uçtan diğerine, geçen saniyeleri sayıyordu. Çok geçmeden adam yeniden ortaya çıktı ve kapıyı ardına kadar açtı.

"Bu taraftan."

İçeriğinin onu geçici olarak şaşırttığı bir misafir odasına götürüldü. Dul Dane'in tuhaflıkları hakkında söylentiler duymuştu ama bunu beklemiyordu. Erotik sanat eserleri ve heykeller, siyah ve kırmızının çökmekte olan tonlarıyla bezenmiş bir odayı dolduruyordu. Kadının kendisi bir elinde fincan ve fincan tabağıyla bir koltuğa oturmuş, araştıran bakışlarını Robert'ın üzerine dikmişti.

"Teşekkür ederim Timothy," dedi ve uşağı bir el hareketiyle kovdu. "Bay Stanley, rahatınıza bakın. Çay ya da başka bir içecek isteyebilir miyim? Suffolk'tan yeni geldiğinizi varsayıyorum."

Dirseklerini dizlerine dayayarak onun karşısındaki koltuğa uzandı. "Hayır, teşekkür ederim. Rahatsız ettiğim için bağışlayın ama Londra'ya Cassandra'yı aramaya geldim. Burada olabileceği söylendi."

"Aslında dün gece buradaydı. Ona misafir odalarımından birini kullanmayı teklif ettim ama reddetti."

Robert bir dizi lakabı ısırarak geri aldı. Hiçbir sonuç vermeyen bir durak daha, daha fazla zaman kaybı. Ama sonra, bu kadın Cassandra'nın yakın bir arkadaşıydı. Belki de bilmediği şeyleri aydınlatmasına yardımcı olabilirdi.

"Yardımaınıza ihtiyacım var. İkinizin iyi arkadaş olduğunuzu biliyorum ve belki de planları hakkında bir şeyler söylemiş olabilir. Onun için endişeleniyorum... Suffolk'tan oldukça kötü bir durumda ayrıldı."

Leydi Dane iç çekerek fincanını bir kenara bıraktı ve parmaklarını kucağında birleştirdi. "Ben de endişelendiğimi itiraf etmeliyim. Doğrusu, geldiğine sevindim Robert... Sana Robert diyebilir miyim? Cassandra ile olan ortak bağlantımız sayesinde birbirimize bağlıyız, bu yüzden formalitelere gerek yok. "

"Tabii ki."

"O zaman bana Millie diyeceksin. Cass'e gelince... Dün gece buraya geldi ve oldukça telaşlıydı. Benimle Sör hakkında konuşmak istedi.

Downing."

Tam da Randall'la birlikte şüphelendikleri gibiydi. Robert biraz öne doğru eğildi, Millicent'ın her sözünü dikkatle dinliyordu.

"Herkesin bildiği bir şey değil ama adam ve karısı hakkında çok dedikodu yapıldı. Kadının yaralarını ben de gördüm ve zavallı kadın Sör Downing'den ölesiye korkuyordu. Ama bir kadının kocasının malından başka bir şey olmadığı bir dünyada ne yapılabilir ki?"

"Cassandra'nın Leydi Downing'in merdivenlerden düşmesinin bir kaza olmadığını düşündüğüne inanmak için nedenlerim var. Bu konuda herhangi bir bilginiz var mı?"

Başını salladı, ellerinin kenetleri titremeye başlayana kadar sıkılaştı. "Hizmetçi dedikodusu buraya kadar gelmiş. Uşağım Peter, Sör Downing ile karısının ölümünden hemen önce kavga ettiklerini duyduğunu söyledi. Büyük bir gürültü olmuş; eşyalar kırılmış, bağırışlar, bir kadının hıçkırıkları. Söylendiğine göre, kadın bir valiz almış ve ondan kurtulmaya kararlı bir şekilde gözyaşları içinde yatak odasını terk etmiş. Nereye kaçmayı planladığını bilmiyorum, belki de annesinin evine. Herkesin bildiği tek şey, bir an sonra merdivenlerden yuvarlanarak düştüğüdür. Zavallı şey boynunu kırdı ve oracıkta öldü. Hizmetçiler düşüşü görmemişler ama bir oda hizmetçisi düştükten bir süre sonra Sör Downing'i sahanlıkta gördüğünü iddia ediyor."

Dehşet onu ele geçirdi, çizdiği görüntü karşısında midesi bulandı. "Sence onu itti mi?"

Millicent bir kaşını kaldırdı ve dudaklarını büzdü. "Bir kadını Sör Downing'in yaptığı gibi taciz eden bir adam her türlü gaddarlığı yapabilir. Böyle bir adamla yaşamış bir kadın olarak, size her gün her saat hayatımdan endişe ettiğimi söyleyebilirim."

Robert Yıkıcı Dul'u inceledi ve yeterince yaklaşıp kadar onda hiç fark etmediği bir şey gördü. Cazibesinin ve ikinci bir deri gibi giydiği özgüveninin altında bir kırılma vardı - bir hüzn

dış görünüşünün altında yatıyordu. Cassandra'yla bu kadar iyi arkadaş olmalarına şaşmamak gerekirdi; pek çok ortak noktaları vardı.

"Bütün bunları Cassandra'ya anlattın mı?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdi. "Ve kısa bir süre sonra gitti. Onu durdurmaya çalıştım, bana bunun neyle ilgili olabileceğini anlatmasını istedim. Ama o gitmeye kararlıydı. O zamandan beri neyin peşinde olduğunu merak ediyorum."

Elini yüzünde gezdirdi ve iç geçirdi. Korkularının doğrulanması onu hiç rahatlatmamıştı. Cassandra'nın Randall'ın önerdiği gibi bir otelde oda tutmuş olabileceğini ve şu anda bile Sör Downing'e karşı harekete geçmeye hazırlanıyor olabileceğini biliyordu.

"Sanırım onunla yüzleşmek istiyor."

Millicent nefesini tuttu, bir eliyle boğazını sıktı. "Aman Tanrım. Ben... Bunu hiç düşünmemiştim ama haklı olabileceğinize inanıyorum. Duruşmadan beri sık sık kadınlara karşı yapılan haksızlıklardan hoşlanmadığını söylüyor. Kızgın ve haklı sebepleri var. Kendimizi savunmak için çok az aracımız var ve dışarıda onun gibi başkalarının da olduğunu bilmek onu öfkeliyor - incinmiş ama bu konuda hiçbir şey yapamayan daha fazla kadın."

Ayağa kalkarak yavaşça başını salladı, bundan sonra ne yapması gerektiğini düşünürken zihni hızla çalışıyordu. Cassandra, Sör Downing'in karısını öldürmenin bedelini ödemesini sağlamaya kararlıysa, bunu başarana kadar durmayacaktı.

Millicent da ayağa kalktı, elleriyle eteklerini sıktı. "Onu durdurmaya çalışacak mısın?"

"Yapacağım," diye ilan etti. "Biri yapmalı. Sör Downing kendi karısına zarar verecekse, Cassandra da farklı olmayacaktır."

O da başıyla onayladı. "Onun kendini savunabildiğini bilmelisin. Kendi uşağım ona hem yumruklarıyla hem de silahlarıyla bir saldırganı savuşturma dersleri verdi."

"Beni endişelendiren onun kendi başının çaresine bakabilme yeteneği değil. Öfke onu mantıksız hale getirdi ve korkarım bu onu öldürtebilir. Bunun olmasına izin veremem.

oldu. Yardımlarınız için teşekkür ederim. Haber aldığımda size bildireceğim."

Robert gitmek için döndü ama kadın aralarındaki alçak masanın etrafından dolandı ve Robert'ın ceketinin kolunu tuttu. Robert yüzünü ona döndüğünde dudaklarında yumuşak bir gülümseme buldu.

"Seninle doğru seçimi yaptığını biliyordum," dedi. "Cassandra incindi ve bunun sonucunda kendini savunmaya aldı. Hayatta kalmak için bildiği tek yol bu."

"O gece White Cock'ta bir yatak arkadaşı bulması için onu cesaretlendiren sendin," diyerek başından beri şüphelendiği şeyi dile getirdi. "Bertram'ın ona yaptıklarının acısını unutmaması için onu zorlayan sendin."

"Evet. Cinsel ilişki ve yakınlık konusundaki korkularından kurtulmasını istedim. Ama sanırım sende çok daha fazlasını buldu."

Robert da böyle düşünmekten hoşlanıyordu, her ne kadar onunla savaşmakta ısrar etse de. Belki de ona direnmesinin nedeni buydu. Kalbinin etrafına ördüğü duvarlar onu sevmesine, onun da kendisini sevmesine izin vermiyordu.

Millicent onun düşüncelerinin yönünü sezmiş gibi, "Pes etme," dedi. "Cassandra babası dışında değer verdiği herkes tarafından hayal kırıklığına uğratıldı ve o adam da öldü. Seninle her an savaşacaktır ama ona ulaşabilirsin. Onun için savaş, Robert. Savaş ve sana ne kadar aksini dilediğini söylerse söylesin peşini ."

Kadın onu serbest bıraktı ve adam salonun kapısından geçerek yoluna devam etti.

Odayı boşaltmadan önce "Yapmayacağım," dedi.

Evden çıkarken, kendi umutlarıyla birlikte Millicent'ın sözlerine de sıkı sıkıya sarıldı. Cassandra için savaşıp savaşmayacağı sorusu artık kafasını kurcalayan bir soru değildi. Bu konuda başka seçeneği yoktu ve içten içe bunu en başından beri biliyordu.

Geriye kararlaştırılması gereken tek şey, teslim olmadan önce onu ne kadar tutacağıydı. Robert sabır konusunda çok deneyimliydi ve bu kez her zamankinden daha kararlıydı. Bir daha asla geri çekilmeyecek ve

En çok istediği şeyin elinden alınmasına izin verecekti. Kendini alevlerin içine atmaya ne kadar kararlı olursa olsun, onu tutacak ve ateşten uzak tutacaktı. Ona tutunacak ve asla bırakmayacaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

A Londra'ya vardktan ve The Pulteney'e yerleştikten sonra Otel, Cassandra kendi soruşturmasını yürütmüştü. Leydi Downing'in ölümü. İçgüdülerini ona Sör Downing'in karısını merdivenlerden aşağı ittiğini söylüyordu ama emin olması gerekiyordu.

Bu yüzden Millicent'a gitmiş, o da ona o meşum gecede yaşanan şüpheli olaylarla ilgili dolaşan hizmetçi dedikodularını anlatmıştı. Sonra gecenin karanlığında Downing'in evinin önünde durmuş ve herhangi bir hareket belirtisi olup olmadığını gözlemlemişti. Bir hizmetkâr çıkıp da bir iş için yola koyulduğu anda onu takip etmişti. Adamı mews yakınlarında köşeye sıkıştırarak, gerçeği söylemesi için bıçağının tehdidini kullanmıştı. Adamın anlattığı her şey Millicent'ın hikâyesiyle örtüşüyordu: Bağrısmalar, etrafa savrulan eşyaların sesleri, Sör Downing'in merdivenin başında, kendisi de aşağıda kırık dökük yatarken gördüğü manzara. Cassandra hizmetçiye sessizliği için para ödeyerek onu bırakmış ve dikkatini şimdi gazabını hissedecek olan katil piç kurusuna çevirmişti.

İçinde intikam ve adaletten başka bir şeye yer yoktu, kalbi kana susamışlığın ritmiyle çarpıyor, bu da vücudunda sürekli bir davul ritmiyle gümbürdüüyordu. Son iki geceyi Downing'in Berkeley Meydanı'ndaki evinin önünde pusuya yatarak geçirmişti.

içeriden gelen bir hareket. Karısı öleli bir haftadan fazla olmuştu ama adam simsiyah kıyafeti dışında karısının yasını tuttuğuna dair hiçbir belirti göstermiyordu.

Gündüz saatlerinde ev sessiz ve hareketsizdi, ama güneş battığı anda, bacağındaki pranganın kurtuluşunu kutlamak niyetiyle ortaya çıkıyordu. İlk akşam bir afyon mağarasına uğramış, gözleri kamaşarak kendinden geçmeden önce güçlü bir madde içmişti.

O zamanlar kolay bir avdı ama içerideki insan sayısının çokluğu elini kolunu bağlamıştı. Onu ele geçirdiğinde yapacaklarına kimsenin şahit olması riskini göze alamazdı. İkinci ve üçüncü gecelerde Soho Meydanı'ndaki bir geneleve yerleşmiş, burada saatlerce seks partilerine katılmış ve bol miktarda fahişeyi sarhoş arkadaşlarıyla paylaşmıştı. İçkiden yüzü kıpkırmızı kesilmiş ve aşırı sarhoşluktan gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde, şafak ufukta belirirken sokağa fırlıyor ve sallantılı bacaklarla eve doğru yol alıyordu.

Onu aynı eylemler dizisiyle takip ettiği üçüncü gecenin ardından, şimdi birkaç saat dinlenmek için otele döndü. Bu gece Downing'e karşı harekete geçecek ve bu işe kesin olarak bir son verecekti. Parmakları hançerinin kabzasına ya da tabancasının kabzasına uzanmak için kaşınıyordu, ama elini kıpırdatmadı ve uygun anı bekledi. Sabırlı olmak zordu, çünkü Londra'dan uzaklaşmak için her zamanki kadar çaresizdi.

Suffolk'taki evinin yalnızlığını, orada bulduğu sessizliği ve huzuru özliyordu.

Robert'ı özledi.

Dişlerini sıkarak, onu düşüncelerinden uzaklaştırmak başını hızlı ve sarsak bir hareketle salladı. Ama adam zihnine ve çok yakından incelemek istemediği diğer kısımlarına kalıcı olarak yapışmış gibiydi. Sorun şu ki, onun yumuşak, savunmasız kısımlarını ortaya çıkarmaya çalışmasını istemiyordu. Onun daha fazla yaklaşmasına, kendi içinde kilitlediği şeylere erişmesine izin vermeyi göze alamazdı. Birinin bu kadar yaklaşmasına izin vermek

Bir keresinde neredeyse ölüyordu ve günden güne zar zor hayatta kalıyordu.

Bunu atlatacaktı. Downing'le olan işini bitirecek, sonra da Robert'ı düşüncelerinden sonsuza dek uzaklaştırmanın bir yolunu bulacaktı. Belki de yeni bir yatak arkadaşı edinmek işe yarayabilirdi - Bertram'ın ona yaşattığı dehşet ve korkuyu atlatmasına kesinlikle yardımcı olmuştu. Karanlık dürtülerine hitap edebilecek, itaatkâr rolü oynamaktan ve tüm kontrolü ona devretmekten hoşlanacak başka biri olmalıydı. Bir yanı hiçbir erkeğin bunu Robert kadar iyi yapamayacağını düşünse de, kendi kendine bunun doğru olamayacağını söyledi. Erkeklerle dolup taşan bir dünyada, tatmin olabileceği tek kişi Robert olamazdı.

Gitmesine izin vermek yapılacak en doğru şeydi. Karanlığa gömülmüştü, hiç geçmeyeceğinden korktuğu bir acıyla çalkalanıyordu. Daha önceki şüphelerine rağmen, onun gerçekten de suçlanamaz bir adam olduğunu görmeye başlamıştı. Onu paramparça edecekti. İyi, saf, dürüst... onun gibi bir kadından daha iyisini hak ediyordu.

The Pulteney Hotel'e yaklaşırken, gecenin ağır karanlığı yerini sabaha bırakırken pelerininin kapüşonunu aşağı itti. Yorgunluk kol ve bacaklarındaki gücü tüketmiş, göz kapaklarını ağırlaştırmıştı. Buraya hizmetkârsız gelmişti, bu da Lila'nın telaşından ve Randall'ın sorgulamalarından kurtulacağı anlamına geliyordu. Şoförüne ve suç ortağına neyin peşinde olduğunu söyleyemezdi, her ne kadar her şey boyunca sorgusuz sualsiz ona arka çıkmış olsa da. Bunu tek başına yapması gerekiyormuş gibi hissediyordu.

Antreden geçerek merdivenleri tırmandı ve ağır adımlarla kendi süit odasına ulaştı. Suffolk'tan ayrıldığından beri uykusuzluğu hiç olmadığı kadar artmıştı ve bunun yatağında bir erkeğin olmamasından kaynaklanabileceğini kabul etmeyi reddediyordu.

Süitinin kapısını iterek açtığında eşikte bocaladı. Bir şeyler görmediğinden emin olmak için gözlerini kırptırdı ve gözlerini kısıtı - son birkaç gündür Robert'ı bu kadar çok düşünmek hayal görmesine neden olmamıştı

onu. Ama odaya girip kapıyı kapattığında gördüklerinin gerçek olduğu anlaşıldı.

Bir şekilde onun odasına girmişti ve şimdi yatağın üzerinde oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, elindeki bir nesneye bakıyordu. Bunun onun maskesi olduğunu fark ettiğinde boğazı düğümlendi... Tehdit rolünü oynarken taktığı maske. Easton Park'tan getirdiği çuvalın içindekiler yere saçılmış, şimdi gözlerinde çelik gibi bir kararlılıkla ona bakan adam tarafından didik didik edilmişti.

Tüm yüzü ağrıyana kadar dişlerini sıktı, içinde çelişkili duyguların yarattığı bir girdap vardı. Aralarında en şiddetli olanı ise öfkeydi. Nasıl olur da onun özel odasına girip eşyalarını karıştırmaya cüret ederdi? *Ton*'dan, ama en çok da kendisinden saklamaya çalıştığı şeyi ortaya çıkarmaya nasıl cüret ederdi?

Ayağa kalkarken çenesindeki bir kas kıpırdadı, yoğun bakışları hâlâ kızın üzerindeydi.

"Ben de en büyük endişemin sizi Sör Downing'i öldürmekten alıkoymak olduğunu sanıyordum."

"Odama nasıl girdin sen?" diye homurdandı ve uzanıp pelerini çözmeye başladı.

"Maskeli Tehlike sen misin?" diye karşı çıktı.

Çizmesindeki hançere uzanmadan önce pelerini ve tabancasını bir kenara fırlatırken, öfkesi ya da bakışlarının tehdidi korkutmuş gibi görünmüyordu.

"Cevap ver bana," diye sordu. "Buraya nasıl girdin?"

Ona yaklaştı, bakışları maskeyi tutan ellerine sabitlenmişti.

Burada işi yoktu, onun sırlarını araştırmaya hakkı yoktu.

Alay etti ve inanmaz bir şekilde başını salladı. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki doğru kişinin eline geçen yeterli miktarda para adama çok şey kazandırabilir. Londra'nın her yerinde seni aradım, ancak izini buraya kadar takip edebildim. Suffolk'a sensiz dönmemeye karar verdiğim için, seni burada bulmam mümkün görünmüyordu.

kendi odamı kiralamam gerekiyor. Bana neler olduğunu anlatana kadar, benimle eve gelmeyi kabul edene kadar gitmiyorum."

Ona karşı sabrı sona erdi ve birkaç hızlı adımla aralarındaki mesafeyi kapattı. Bıçak boğazına dayandığında maskesini düşürdü, elleri iki yanında gevşedi.

"Kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum," dedi gözlerini ona dikerek. "Vücudunu kullanarak elde edebileceğim şeylerin dışında benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun. Benim için sert, sıcak bir aletten başka bir şey değilken benden talepte bulunmaya hakkın yok."

Bıçağının boğazındaki hayati damarlara yaptığı baskıya rağmen, meydan okumasına doğrudan karşılık verdi. "Kendine istediğin kadar yalan söyleyebilirsin ama beni kandıramazsın Cass."

Vücudunun sıcaklığı teninin altına sızana kadar yaklaştı ve baş döndürücü bir telaşla içinden güçlü bir arzu parlaması gönderdi. Bıçağın ucundaki adamın görüntüsü, içindeki karanlık ve ilkel bir şeyi körükledi ve bastırılmış öfkesinin her bir onsunu ona boşaltmadan önce yalvarışını ve yalvarışını duymak istemesine neden oldu.

"Duygusal saçmalıklarının hiçbirini dinlemeyeceğim," diye tersledi ve bıçağını adamın göğsünde gezdirdi.

Adamın yeleğinin en üst düğmesinin hemen üzerinde durdu. Ceketini çıkarıp bir sandalyenin üzerine bırakmıştı, bu yüzden bıçağın ucunu adamın savunmasız bedeninden ayıran tek şey brokar giysisi ve gömleğiydi. Kadın bileğinin bir hareketiyle düğmeyi koparıp odanın diğer ucuna, yere düşecek şekilde fırlattığında adam kaskatı kesildi.

"Cassandra-"

"İlgimi çeken tek şey senin sikin," diye araya girdi ve hançerini ikinci düğmeye indirirken onun bakışlarıyla buluştu. "Eğer sevişmek için burada değilsen, o zaman gitmelisin. Senden istediğimi almadan önce kaçmak için tek şimdi."

Fiske. Bir düğme daha gitti, yerde sekerek diğerine katıldı. Çenesini kaldırdı ve onun bakışlarını sarsılmaz bir kararlılıkla karşıladı.

"Sana söyledim... Gitmiyorum. Bana ne istersen yap, ama bil ki bu beni kovalamaya yetmeyecek."

Önce üçüncü, sonra dördüncü düğmesini keserken ona sert ve mizahtan uzak bir gülümseme verdi. "Bunu göreceğiz."

Adamın yeleğini yırtarak açtı ve gömleğini önden yırttı. Göğsünün genişliğini ortaya çıkarmak için parçalanmış giysiyi ayırdı, işkence edilmeyi bekleyen pürüzsüz, lekesiz deri karşısında ağzı sulandı. Kadın bıçağının ucunu nabzının attığı noktadan köprücük kemiğinin üzerinden geçirip göğüs kaslarından birinin üzerinde gezdirirken keskin bir nefes aldı. Karnı sıkıştı, bakışları odaksızlaştı ve ağırlaştı, nefesi hızlandı, çünkü kadın bıçağın ucunu meme ucunun etrafında dolaştırdıktan sonra hafifçe vurarak ucuyla alay etti. Keskin kenara karşı sertleşti ve inledi, ancak silahı vücudunda izlemeye devam ederken hareket etmeye cesaret edemedi, yumuşak, kıvrımlı sarı tüyleri gıdıklayarak pantolonuna doğru aktı. Adamın ereksiyonunun dış hatları kumaşın arasından görünüyordu ve kadın köprücük kemiğinin çukurunda adamın nabzının ağır atışını algıladı.

Kadın pantolonunu yırtarak çizmelerinin direnciyle karşılaşana kadar aşağı çekerken titredi. Aleti vücudundan dışarı fırlamış, sertleşmiş ve ona doğru gerilmişti. Onu avucunun içine aldı ve dizleri bükülene ve denge için yatağın dört posterinden birine yaslanmak zorunda kalana kadar sıktı. Bir çılgılığı bastırmak için dişlerini sıktı, belinden eğildi ve nefes nefese kaldı. Kadın sıkıntısını hafiflettikçe siki sertleşmeye devam etti, istek ve ihtiyaçla zonkluyordu.

Onu bıraktı ve sonra çenesinden tutarak gözlerinin içine bakması için onu dik durmaya zorladı. Adamın başı direğe yaslandı, göğsü kabarırken nefesi ayrılmış dudaklarından hızla akıyordu.

"Yerini unutmuşsun," dedi yeleğini çekip bir kenara atarken. "Sanırım hatırlatmaya ihtiyacınız var. Benim gibi

Sana sayısız kez söyledim, ben senin kurtaracağın biri değilim. Ben ne yaptığını ya da ne istediğini bilmeyen çaresiz bir genç kız değilim."

Kadın gömleğini omuzlarından sıyrıp bileklerini bağlamak için kullanırken, "Kurtarılmaya ihtiyacın var," diye itiraz etti. "Kendinden."

Kadın onu ellerinden karyolanın direğine bağlamak için giysiyi kullandığında homurdandı.

Yere düşen kravatı alıp bir tomar haline getirdi ve adamın ağzına zorla soktu. Adam itiraz etmedi ama dişlerini kumaşın etrafında sıkarken ona ters ters baktı. Vücudu açıkta, elleri ve ayakları giysisinin stratejik tuzağına takılmış, siki kalçalarının arasındaki kıl yuvasından ona doğru kavis çizerek ona mükemmel bir teklif sundu. Saç telleri gözlerine düşerek parlak mavi gözbebeklerini gölgeledi.

Onu yatağa bağlı halde bırakarak, eşyalarını karıştırdığı yere doğru yürüdü, kırbacının ucu çuvalın içinden dışarı bakıyordu. Kırbacı eline aldı ve yüzünü ona döndü, kırbacı bir canavar gibi onun üzerinde kullanmayı düşündükçe nabızı hızlanıyordu. Onun için etten başka bir şey olmadığını hatırlatmanın daha iyi bir yolu olabilir miydi?

Kız yaklaşıp parmaklarını kırbacın gövdesi üzerinde gezdirirken gözleri büyüdü. Onun gözlerinde bulduğu korku ve belirsizlik, artan öfkesini ve tahrikini daha da körükledi. Her zaman gibi, canını yakma ve ondan zevk alma ihtiyacı onu bir anda bastırdı ve başının dönmesine neden oldu. Önce cezalandırmaya karar verdi, son davranışları onu yerine geri koymasını gerektiriyordu - akıl sağlığını sıkı bir şekilde koruyacaksa onun kalması gereken yer.

"Beni sorgulayamazsın," diye bağırdı kırbacın dilini adamın çenesinin altına bastırırken. "Özel odama girip eşyalarımı yağmalayamazsın, sonra da benden cevap talep etmeyi düşünemezsin."

Sözlerini kırbacını sallayarak noktaladı ve dilini sol meme ucuna değdirdi. Kıvranıp hırladı, meme ucunun etrafındaki deri pembeleşti. Kadın tekrar yaptığında sırtını dikleştirdi, gözleri sıkıştı

kapandı ve nefesi burnundan soludu. Kırbacı art arda üç kez daha savurdu, meme uçlarını değiştirdi ve onu dans ettirdi, darbelerinden uzaklaşmaya çalışırken ayakları süründü. Göğsüne yayılan kırmızı kızarıklık, kızın diliyle onun istismara uğramış tenini okşamak, onu ısırarak ve çılgınlık atmaktan sesi kısılana kadar acısını kreşendoya doğru itmek istemesine neden oldu.

Ama henüz değil. Kırbacı kullanmak ona öylesine baş döndürücü bir tatmin duygusu veriyordu ki, artık zor duruyordu. İşkence edeceği o kadar çok şey, işaretleyeceği o kadar mükemmel, pürüzsüz bir ten vardı ki.

Kadın kırbacın dilini göğsünün ve karnının ortasından geçirip kasıklarında sonlandırırken titredi.

"Seni uyarmıştım," diye mırıldandı, kırbacının sikinin ucuna kadar gitmesine izin verdi, sonra taşaklarını okşamak için geri döndü. "Ama istediğin buydu, değil mi? Ben kırılsana kadar itmek, itmek ve itmek. İtmenin sana ne kazandırdığını görüyor musun, Robert?"

Kadın kırbacı kaldırıp bir bacağına iç kısmına indirdiğinde irkildi. Karşı bacağına tekrar vurduğunda inledi, sonra ilk vuruşundaki parlak kırmızı lekeyi kötüye kullanmak için geri döndüğünde sarsıldı. Tüm bu süre boyunca, horozu yüksek ve gururlu, kalın ve tohumuyla sızıyordu.

Kravatın etrafında bir şeyler mırıldandı, gözleri cam gibi ve odaklanmamıştı, başı çenesi göğsüne değene kadar sarkmıştı. Onu çenesinden tutarak ayağa kaldırdı ve kravatı ağzından alıp bir kenara fırlattı.

"O da neydi?" diye alay etti.

Onun bakışlarını karşıladı ve gömleğinin izin verdiği kadar öne eğildi. Artık neredeyse burun burunaydılar, bakışları onun dudaklarına inerken nefesi yanağında hızla dolaşıyordu.

"Daha fazla," diye homurdandı.

Bacaklarının arasında yavaş, ağırlı bir zonklama başladı, meme uçları neredeyse acı verici bir dereceye kadar sıkılırken göğüsleri ağırlaştı. Ona işkence etmekten başka bir şey yapmıyordu ve bu aptal sadece daha fazlası için yalvarabilir miydi?

"İhtiyaçların söz konusu olduğunda neden başka hiçbir erkeğin bunu yapmayacağını hiç merak etmedin mi?" dedi, kadın cevap vermeyince, sesi sığ nefeslerinden dolayı gerilmişti. "Neden defalarca yatağına girmeme izin verdin? Diğer tüm kadınlar için mahvolmamın nedeni de bu. Ben senin eşimim Cass... sen de benim eşimsin. Biz aynı madalyonun iki yüzüüz ve senin hiçbir inkârın bunu değiştirmeyecek. O yüzden elinden yap. Hepsini istiyorum... Öfkeni, acını, üzüntünü. Hepsini alabilirim."

Böylece, onu cezalandırmaya devam ederken kravatı ağzına geri sokma zahmetine girmeden, kırbacı göğsüne, meme uçlarına, kalçalarına, hatta darbelerden kaçınmak için içgüdüsel bir hareketle döndüğünde dizlerinin arkasına bile kullanarak ona verdi. Sonra, kırbacı daha hafif bir eliyle bacaklarının arasına doğrulttu ve taşaklarının alçak hedefine indirdi. Yüzü, içinde tuttuğu kükremeden dolayı kızardı, kafası direğe doğru düştü ve onu horozunun kızarmış kafasına başka bir dokunuşla takip etti. Adam çığlık atmadan hemen önce elini ağzına götürmek için eğildi, ses avucunun içinde boğuldu. Adam onun bakışlarıyla karşılaştığında gözleri sulanmaya başladı, derinlikleri hem ıstırap hem de coşkuyla çalkalanıyordu. Elleri, aralarında titreşen bu şeyin gücünden titriyordu, ham, temel ve inkar edilemez. Onu şimdi her zamankinden daha çok istiyordu ve ona dokunduğunda eline metanetinin damlacıklarını sızdıran ereksiyon, onun da onu istediğini kanıtlıyordu... acıya rağmen, hatta acı yüzünden.

Eline karşı inledi, teni, kırbacıyla içinde yaktığı ateşten dolayı dokunulamayacak kadar sıcaktı. Parmaklarının dairesel kılıfına doğru itti, alnı onunkine yaslanacak şekilde öne doğru eğildi. Kadın elini adamın ağzından çekerek kızarmış meme uçlarından birini okşadı ve adamın derinliklerinden boğuk bir çığlık yükselmesine neden oldu.

Aletini bıraktı ve parmaklarını derisinin üzerinde gezdirerek göğsünde ve kalçalarında işaretlenmiş yerleri buldu ve üzerlerine bastırdı. Adam ona karşı kıvranıyor, inliyor ve iç çekiyordu, çünkü kadın rahatlama sağlamak için iltihaplı derisini okşamak ve oraya buraya hafifçe bastırarak tahrik etmek arasında gidip geliyordu.

Cassandra onunla bu şekilde saatlerce oynayabilir, keskin bir nefes alırken pelüş dudaklarının bir kısmını izleyebilir, ona dokunurken gözlerindeki parıltıyı görebilir ve onu daha önce hiç yapmadığı bir şekilde keşfedebilirdi. Ama bir süre sonra bu artık yeterli gelmemeye başladı. Ondan daha fazlasına ihtiyacı vardı; onun ağzına, ellerine, içindeki sikine. Onu kırbacıyla döverek kendini çılgına çevirmişti ve şimdi onu en ilkel yollarla sahiplenmekten ve ona sahip olmaktan başka hiçbir şey onu tatmin edemezdi.

Ellerini direktten çözdü, ona gömleği silkelemesi ve parmaklarını yeniden hissetmesi için sadece bir dakika verdi. Onu omzundan tutarak parmaklarını içeri soktu ve dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. Sonra da çizmelerinin bağını çözmesi için ona işaret etti. O işe koyulurken, kadın da kendi giysilerinin düğmelerini açmaya başladı. Gömleğinin üzerine giydiği yeleği çıkardı, sonra da pantolonunu açtı.

"Ait olduğun yer burası," dedi gevşemiş botlarından çıkarken. "Dizlerinin üzerine çök."

Bakışlarını kızın pantolonunun açıklığına dikmiş, elleri çoraplarını çıkarırken donup kalmıştı. Şimdi açık kapaktan görünen amcığını görünce derin bir iç çekti. Bir eli hâlâ baldırına sarılıyken öne doğru eğildi ve dilini iç etinde gezdirerek tümseğini okşadı. Dil darbesinin vücuduna yaydığı sıcaklıkla ürperdi.

Uzaklaştı ve ona baktı, çoraplarını aşağı çekerken parmakları bacağını okşuyordu. "Evet, ama sadece senin için. Her zaman senin için."

Sözlerinin etkisi ani oldu, nabzını hızlandırdı ve ona sahip olma ihtiyacını daha da şiddetli hale getirdi. Onu kovaladığında, kendisini onu ne istediğine ne de ona ihtiyacı olduğuna ikna etmeye çalıştığında bile, o onun olmuştu.

Ama haklıydı; başka kimse yapamazdı ve o buradayken, parlak mavi gözleri ciddiyet ve umutsuz ihtiyaçla dolu bir şekilde ona bakarken direnmek mümkün değildi. Adam onun zalim ahlaksızlığını ne kadar arzuluyorsa, kadın da onun enfes teslimiyetini o kadar arzuluyordu. Bunu inkâr etmek boşunaydı, çünkü burada durup onun içinde uyandırdığı arzulara ve sadist dürtülere boyun eğiyordu.

Pantolonunu çıkarmasına yardım etmesine izin verdikten sonra hızlıca gömleğini çıkardı ve onun önünde çırılçıplak durdu. Adam, bir tanrıçanın sunağı önünde diz çökmüşçesine hürmet ve hayranlıkla bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. Kadın onun haracını kabul etti, altın buklelerinden bir avuç aldı ve onu bacaklarının arasına çağırdı. Adam hevesle ona doğru geldi, dizlerinin üzerinde sürünerek yaklaştı ve boğuk bir iniltiyle yüzünü amına gömdü. Dili alt dudaklarının arasından kayarak şaşırtıcı bir doğrulukla klitorisine bastırdı. Kadın başını geriye atarak adamın saçlarını sıkıca kavradı ve ağzına karşı dalgalandı. Adamın yalamalarının ıslak sıcaklığı ve sert törpüsü vücuduna zevk dalgaları gönderdi.

uyluklarından aşağı kaydırды, birini sıktı ve sonra kaldırdı, onu açmak için bacağını omzunun üzerinden sarkıttı. Dili kızın daldı, dönerek derinlere daldı, dişleri kızın merkezindeki şişmiş, zonklayan tomurcuğa hafifçe sürtündü. Bir çılgılığı daha ısırdı, kalçaları kıpırdadı ve adam onu bütünüyle yutmaya kararlıymış gibi üzerine giderken içi alevler içinde kaldı, içinden çıkardığı her damla ıslaklığı yaladı. Adam klitorisine yapıştığında, bacaklarının titremesine neden olan güçlü, acımasız çekişlerle emdiğinde paramparça oldu. Kalçalarını kavradı ve onu yerinde tuttu, dilini hassas yumrunun üzerinde dolaştırdı ve patlayıcı sonunu çekti.

Onu saçlarından tutup ayağa kaldırdı, sonra da yatağa itti. Küçük bir hışımla yere yığıldı, dirseklerinin üzerine çıkarak kadının onu botlarının ve pantolonunun karmaşasından kurtarışını izledi.

Ona yeterince hızlı ulaşamadı, bacaklarını yatağa çekmeye fırsat bulamadan üzerine süründü. Onun üzerine binerek yüzünü kavradı ve ağzına sahip oldu, dilini içeri daldırdı ve hala dudaklarında kalan kendi uyarılmışlığının tadıyla beslendi. Bir kolunu onun beline doladı ve yatağın daha da yukarısına doğru kayarak, göğüs göğüse ve leğen kemiği leğen kemiğine uzanana, uzuvları birbirine dolanana ve dudakları kilitlenene kadar onu da yanına aldı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve onu kendine yakın tuttu, onun büyüleyici öpücüğüne kendi coşkusuyla karşılık verdi, dudaklarını emdi ve ısırdı. Bir bacağı onunkinin arasına sokarak onları ayırdı, onu sikinin üzerine oturttu, böylece içine girmek, ikisine de en çok istedikleri şeyi vermek için tek bir vuruş yetecekti.

Saçlarını sıkıca kavradı ve çekerek başını kaldırıp gözlerinin içine bakmasını sağladı.

"Al beni," diye fısıldadı, dudakları onunkilere değiyordu. "Ben seninim Cass."

Hızlı bir hareketle onu içine aldı, dilinin ilgisiyle kayganlaşan yol. Ellerini göğsüne dayayarak ona karşı sallandı, kalçalarını döndürdü ve her hareketinde klitorisini uyarmak için vücudunun sürtünmesini kullandı. Kıcını tuttu ve onu daha hızlı, daha sert itti, kalçaları aşağı doğru her hareketini karşılamak için yükseldi. geriye attı ve kendini o ana bıraktı, son öfkesini ve direncini de bir kenara itti.

Yarın yerine getirmesi gereken bir görevi, sonuna kadar götürmesi gereken bir kan davası vardı. Bu gece Robert'a sahip olabilirdi; düşünmeden, endişelenmeden, çekincesiz ve korkusuzca. Ona her şeyini çoktan vermiş, ikisinin de görmesi ve hissetmesi için tenine damgalamıştı. Şimdi geriye sadece bu kalmıştı.

Dili bir göğsünden diğerine sıcak bir yol çizdi, sonra dudakları emmek için yapıştı, meme ucunu derinlere çekti ve doğrudan çekirdeğine ecstasye sancıları gönderdi. Adamın başını kavradı ve onu kendisine doğru tuttu, yüzünü adamın buklelerine gömdü ve kokusunu, adamın ona karşı, onun içinde hissettiklerini içine çekti.

Dişlerinin göğsünün ucunu ısırması, doğrudan kadının merkezine bir sıcaklık ve zevk gönderdi.

"Robert," diye inledi, daha fazlası için sözsüz bir yalvarışla sırtını kamburlaştırdı.

Onun bakışlarını karşıladı, iki eliyle göğüslerini avuçlarken, üstündeki hareketleri daha düzensiz hale geldi, patlayıcı sonu sadece ulaşılabilir bir yerde kaldı. Ayaklarını şiltenin üzerine koyup kaldıraç olarak kullandı ve kadının içindeki kendi itişlerini hızlandırdı.

"İşte bu," diye fısıldadı, nazik bir ısrarla meme uçlarını çekiştirirken, siki sürekli olarak içindeki tatlı noktaya doğru okşuyordu. "Bırak, Cass..."

O kadar yaklaşmıştı ki, içindeki baskı doruk noktasına ulaştığında nefes nefese kalmış ve titremeye başlamıştı. Meme uçlarını sıkıca kavrayan parmaklarının verdiği enfes haz, içinden geçip gitti ve tiz bir çığlık atarak onun üzerine yığıldı ve bir öncekinin on katı bir güçle içinden geçerken sıkıca sarıldı. Robert hızını artırmaya devam etti, kollarını onun etrafına sardı ve doruk noktasının her dalgasını güçlendirerek onun sonuna doğru itti. Yüzünü boynuna gömdü ve kendini ona teslim etti, iç organları onun etrafında kenetlenip dalgalanırken gücü uzuvlarını terk etti, bunun yoğunluğu ciğerlerinden havayı çaldı.

Sonunda, içindeki şiddetli kasılmalar vücudunun en ücra köşelerinde hissettiği derin sancılara dönüşürken nefesi hızla kesildi.

Robert hemen arkasındaydı ve kalçalarının her hareketinde daha derine inmeye çalışıyor gibiydi.

"Cass, ben... Ben gidiyorum..."

Adam içine boşalmadan önce kendini zorla ondan kurtardı, vücudunda aşağı doğru süründü ve sikini eline aldı. Onu ağzına çektiğinde nefesi kesildi, onu derinlere çekti ve dilini başının etrafında döndürdü. Sonra, ağzına sokup bırakırken parmakları saçlarına dolandı, tüm vücudu bunun gücüyle titriyordu. Kadın her şeyi kabul etti, damağı aynı anda hem onun hem de kendisinin tadıyla yıkandı.

Adam onun altında hareketsiz kaldığında, sert iniltileri sert, düzensiz nefeslere dönüştüğünde, kadın onu ağzından bıraktı.

Kendi bedeni de yorgunluğa teslim olmuştu, gün içinde yaşananlar ve onların güçlü birliktelikleri ona zarar vermişti. Ağır bir i çekişle yatağa düşmeden önce onun yanına kadar srnmeyi başardı ve gözleri kapandı.

Uzun bir süre boyunca sadece adamın yaydığı sıcaklık ve hızlı nefes alış verişlerinin kendi nefeslerine karışan hırıltılı sesi vardı. Sonra bir hareket fark etti, adamın kollarının kendisine dolandığını ve örtünün çıplak bedeninin üzerinde sürüklendiğini hissetti. Adamın bedeninden kaçmak yerine, onun içine gömüldü ve göğsünün sırtına yaptığı baskının, bacaklarının onunkilere dolanmasının keyfini çıkarmaya başladı.

Yarın yine savaşmak zorunda kalacaktı. Bu gece, onu kollarında tutan adam yüzünden bitkin düşmüş, yıpranmış, duvarları çatlamış ve parçalanmıştı.

Uykuya dalmaya başladığında boynuna sokuldu, nefesi artık yavaş ve sabit bir şekilde kulağına geliyordu, kalp atışlarının sırtına çarpması artık normale dnmşti.

"Seni seviyorum Cass," diye mırıldandı Cass'in omzuna bir öpücük kondurmadan önce.

Adamın tutuşuyla kaskatı kesildi, ondan uzaklaşmaya, odayı tamamen terk etmeye ve gerekirse yürüyerek Suffolk'a geri dönmeye hazırlandı. Ondan, son savunmasını da kıracak güce sahip olan sözlerden uzak olmak için her şeyi yapardı.

Sanki böyle bir tepki bekliyormuş gibi elini daha da sıktı. Kadın adamın pençesinde kıvrandı ama onu kıramadı; bu da adamın, eğer isterse onu zapt edebilecek, eğer doğasında varsa ona zarar verebilecek kadar güçlü olduğunu hatırlatıyordu.

"Şşş, her şey ," diye fısıldadı. "İstersen yarın benden kaçmaya devam edebilirsin. Sadece şunu bil ki seni kovalamaktan vazgeçmeye niyetim yok. Seni seviyorum ve bu sabah şu an olduğundan daha az gerçek olmayacak. Şimdi uyu... Dinlenmediğini biliyorum."

Olmamıştı ve adamın elinden kurtulacak gücü bile yoktu. Bu yüzden adamın kollarında gevşedi ve onun kendisini daha da sıkı sarmasına izin verdi, yumuşamış siki kıkına bastırıyordu. Çok geçmeden tekrar sertleşecekti, organı ona arkadan girmek için mükemmel bir pozisyondaydı. Ama bu bile onu endişelendirmiyordu. Robert onun güvenini kazanmıştı ve onun savunmasızlığından asla yararlanmayacağını bilerek güven içinde uyuyabilirdi. O anda hiç olmadığı kadar güvendeydi.

Gözlerini kapatarak ona doğru gevşedi. Birkaç dakika içinde huzurlu, rüyasız bir uykuya daldı.

ROBERT, Cassandra'nın otel odasındaki yatağın kenarına oturmuş, elindeki maskeye bakıyordu. Bu sabah onun dikkatini dağıtmış, dikkatini Maskeli Tehlike kimliği konusunda onunla yüzleşmekten, onun peşini bırakmayacağını anladığından emin olmaya çevirmişti. Onun öfkesiyle yüzleşmiş, acısını kendi acısı olarak kabul etmiş ve onunla birlikte sıcak bir coşku havuzunda erimişti. Onun yatağında uyumuş, onu kollarında tutmuş ve böyle bir yakınlığa izin verilmesinin nasıl bir his olduğunun tadını çıkarmıştı.

Ondan önce uyanmıştı, öğleden sonra güneşinin parlak ışığı penceresinden ön avluya bakıyordu. Bunun yerine

Onu uyandırdıktan sonra orada uzanmış ve onun uykudaki dingin ve huzurlu görüntüsünden sarhoş olmuştu. Dinlenirken güzelliği farklı görünüyordu, yüzü tamamen hareketsizdi, sık sık takındığı savunmacı ifade silinmişti. Uykusuzluktan gözlerinin altında koyu halkalar belirmiş olsa bile, yumuşak, sıcak ve tamamen ona ait bir rüyaydı.

Ama giyinmek için yataktan kalktıktan sonra, önündeki mücadele için kendini hazırlamaya başladı. Çünkü onunla savaşıacaktı. Artık onun sırlarını ortaya çıkarmaya cüret ettiğine göre, artık ona olan aşkını itiraf ettiğine göre, onunla daha önce hiç olmadığı kadar savaşıacaktı. Sadece aşkı için değil, tehlikeli kan davasını sürdürdüğü takdirde kaybedeceği hayatı için de direnmeye hazırdı.

Kendini gömdüğü öfke ve intikam çukurunun aslında ne kadar derin ve karanlık olduğunu fark etmemişti. Anlaşıldığı kadarıyla Sör Downing'le olan bu olay Cassandra'nın yaptıklarının sadece bir kısmını temsil ediyordu. Hiç yoktan bir şey yaratmıyordu - elinde bir maske ve domino taşıyla tek başına at sırtında dolaşan biri muhtemel bir şüpheli olduğunu kanıtlıyordu. Kurbanlar hakkında bildiklerini ve saldırıların Bertram'ın duruşmasından sonraya kadar başlamadığını düşündüğünde, kanıtların belli belirsiz Cassandra'yı işaret ettiği görölüyordu.

Ona itiraf ettiğinden, hatta onun bile fark ettiğinden çok daha fazla ihtiyacı vardı. Onu kurtarılmaya ihtiyacı olmadığına ne kadar ikna etmeye çalışsa da Robert aksini düşünüyordu.

Öfkesinden, intikamın ölümcül ilmiğinden, kendinden kurtarılmaya ihtiyacı vardı.

Döndüğünde onu kıpırdanırken buldu, gözlerini ovuşturmadan önce gerinirken burnundan derin bir iç çekiyordu. Sessiz ve hareketsiz kalarak tam olarak uyanmasına izin verdi ve onun dönüşümünü gözlemledi. Yumuşak ifadesi derece derece sertleşti, gözleri kapandı ve ağzı sıkılaştı, sanki uyandığında dünyayı hala her zamanki gibi karanlık ve sefil bulmuştu.

Gözlerini kırıştırtarak başını çevirdi ve onu orada otururken buldu, sonra bakışlarını adamın elindeki maskeye indirdi.

"İyi günler," diye mırıldanarak kızın bakışlarını tekrar yüzüne çekti.

Felix'i, dönüşünü beklemesi talimatıyla kendi pansiyonuna yerleştiren Robert, sadece birkaç temel eşyanın bulunduğu bir valiz getirmişti. Neyse ki kadın pantolonunu mahvetmemişti ve Robert da yeni bir gömlek ve yelek alma basiretini göstermişti. Şimdi düzgündü, saçları Felix'in pomadları olmadan dağınık bir şekilde dökülüyordu. Tıraş olma zahmetine de katlanmamıştı, iki günlük kirli sakalları çenesinde diken diken olmuştu.

"Seni uyandırıp yemek ısmarlamayı düşündüm ama o kadar huzurlu uyudun ki uyandırmak istemedim," dedi yatakta doğrulup örtüyü bir kenara atarken.

Yerde atılmış gömleğini buldu ve almak için eğildi. Gömleği giydikten sonra yüzünü ona döndü, giysi kalçalarına kadar sarkıyordu. Düğmeleri açık kalmış, göğüs dekoltesine kışkırtıcı bir bakış sunuyordu. Yatağın karşısındaki sandalyede otururken bir omzunu açıkta bırakacak şekilde kaymış, ellerini kucağında kavuşturmuş, ona bakıyordu.

"Sanırım senden kurtulamam, değil mi?"

Ses tonundaki sertliğe rağmen sırtıttı. "Asla. Dün gece söylediklerimde ciddiydim."

Bakışları adamın elindeki maskeye takılarak duraksadı. Bu sabahki açıklamayı ve adamın bir kez daha yüzeye çıkardığı kırılmanlığı görmezden gelmeye kararlı görünüyordu. Önce ona bir kırbaç atmış olması, onu öfkesinin darbelerine dayanmaya zorlaması önemli değildi. Ondan sonra, boyun eğdiğinde ve ona her parçasını verdiğinde ona her zaman izin verilen aynı bakış açısını elde etmişti.

Konuyu uzatmak yerine, en önemli meseleye gelmeye karar verdi. Maskeyi kaldırdı, ellerinin arasında çevirdi ve gözlere ait delikleri inceledi.

"Sen Maskeli Tehlike'sin. Dün gece seni sorguladım, oysa kalbimde zaten biliyordum. Sana neyi sevdiğini, ne için savaşacağını sorduğumda bana her şeyi anlattın. Adalet, demiştin."

Durakladı, öne doğru eğildi ve onun bakışlarını aradı.

" ok geç olana kadar mahrum bırakıldığın türden bir adalet," diye devam etti, kadın hiçbir şey söylemeyince. "Sayısız kadının mahrum bırakıldığı türden bir adalet. Kurban olmaktan, korkmaktan ve çaresiz kalmaktan yoruldu. Bu yüzden, kendileri için savaşamayan insanlar için savaşmaya karar verdin - birilerinin senin için savaşmış olmasını dilediğin gibi."

Çenesi büküldü, sözlerine tepki vermemek için savaşıyor gibi görünürken burun delikleri açıldı. Aralarındaki boşluğa uzanarak dizine dokundu ve onu kendisini tanımaya zorladı. Kadın irkildi ama adamın dokunuşundan uzaklaşmadı. Gözleri zorlukla kontrol altına alınmış bir ateşle yanıyor, mavi irislerindeki gümüş çizgiler şimşek gibi  akıyordu.

"En azından haklı olduğumu söyleyecek misin?" diye dürtükledi. "Bana bunun doğru olduğunu söyle."

Bacak bacak üstüne atarak adamın elini çekmesini istedi. Sandalyesine daha rahat yerleşerek i  çekti.

"Randall hizmetime ilk girdiğinde, yas tutmaktan yeni çıkmıştı," dedi, sesinde bunun kendisini ne kadar ifşa ettiğine dair hiçbir ipucu yoktu. "*Ton*'un dindar yargısından bıktığıma karar vermiştim. Dava bitmiş ve Bertram  lm şken, hayatıma devam etmekten başka bir şey istemiyordum. Ama görüyorsunuz, saldırganım her yerde, her zaman peşimdeymiş gibi görünürken ilerlemek neredeyse imkansızdı. Onu etrafımdaki diğer erkeklerde görüyordum -bazıları bana asla zarar vermemiş olabilirdi, ama diğerleri fırsat verilse kesinlikle verirdi. Bir akşam Randall'ı ahırda ağlarken yakaladığımda ona sorunun ne olduğunu sordum. Yas tutmayı bırakmış olmasına rağmen karısını kaybetmenin acısını hâlâ itiraf etti. Ona ne olduğunu sorduğumda, ilk başta bana anlatmak istemedi. Sanırım bunun

Kendi travmamı göz önünde bulundurduğumda bunu duymak benim için zor olabilirdi. Ama sonunda bana anlatması için onu zorladım."

Sözcükleri, onları söyleme biçimine rağmen onu paramparça etti.

"Onunla eğlenmeyi düşünen iki adam tarafından tuzağa düşürüldü," diye devam etti. "Bir hizmetçi olduğu için onu kolay bir av olarak görmüşler. Görünüşe göre, çok fazla mücadele etmiş ve içlerinden biri ona vurmuş. Başına aldığı darbe ölümüne neden olmuş."

Robert irkildi, böyle bir kaderi paylaşan birini düşündükçe göğsü ağrıyordu. Cassandra'nın neler çektiğini bildiği için, en azından onun hayatta kalmış olmasına şükreliyordu.

"Randall bildiklerini kimseye bildirdi mi?"

Kadın homurdandı. "Eski efendisi onun ölümünden sorumlu olan adamlardan biriydi. Randall'ın alenen karşı gelmekten korktuğu bir kont. Kimse bir hizmetkârı bir lorda tercih etmezdi ve o da bunu biliyordu. Görevinden istifa etti ve kendini benim hizmetimde buldu. Yeni metresinin karısının intikamını almakla bu kadar ilgileneceğini hayal ettiğini hiç sanmıyorum."

Maskeyi elinde evirip çevirdi ve onun maskeyi taktığını, gözleri yarıklardan ışıldayarak karanlıkta avının üzerine indiğini hayal etti.

Bildiklerinin parçaları zihninde bir araya gelirken, "Maskeli Tehlike sadece bir sahteydi," diye fısıldadı. "Bunu kadınlara zarar veren erkeklere saldırmak için kullandın."

"Earl ile başladım, Norfolk'a giden yol boyunca izini sürdüm. Birkaç gece sonra da arkadaşını kasabanın hemen dışında buldum. Değerli eşyalarını almak gerçek amacımı gizlemekten başka bir işe yaramadı... Yaptıklarının yanlarına kâr kaldığını düşündükleri vahşetin cezasını vermek."

"Onları nasıl cezalandırdınız?"

"Onlar gibi erkeklerin anladığı tek şeyle," diye çekingen bir tavır takındı. "Tehditler ve acı."

Millicent'ın ona anlattıklarını düşününce, onun bu acıyı nasıl verdiğini hayal edebiliyordu. Dövüşmeyi, bıçak ve tabanca kullanmayı öğrenmişti. Gerektiğinde bunları kullanabileceğinden şüpheliydi.

"O andan itibaren, daha fazla sırrı ortaya çıkarmayı kendime görev edinmem gerektiğine karar verdim," dedi. "Dünya onları görmezden geldiğinde bir insanın duyabileceği şeyler ilginçtir. Dinledim, araştırdım ve himayelerindeki kadınları istismar etme hakkını kendilerinde gören erkeklerin peşine düştüm. İşe yarıyordu... hepsi korkuyordu - o kadar korkuyorlardı ki, hiçbiri Maskeli Tehlike'nin gerçekten bir kadın olduğunu açıklamadı. Gazeteler benim elimden çıktıklarından bahsetmiyor bile, çünkü onlara ne yaptığımı ve bunu neden hak ettiklerini itiraf etmekten utanıyorlar - ki utanmalılar da."

Maskeyi yatağın üzerinde bırakarak ayağa kalktı. "Cass, anlıyorum-"

"Bunu nasıl yaparsın?" diye patladı ve o da ayağa kalktı. Gözlerinde öfke şimşekleri çakıyor, ellerini yumruk yapıyordu. "Sen benim acım hakkında ne bilirsin ki... Sen, mükemmel, güzel yüzün, sevgi dolu ailen ve cennet gibi hayatınla. Sevdiğin kadının seni fırlatıp atması başına gelen en trajik şeydi ve seni doğruca benim yatağıma getirdi. Oh, bu senin için ne kadar korkunç olmalı!"

Sözleri ona fiziksel darbeler gibi iniyor, vuruşları etkili oluyordu. Ona zarar vermek, onu kendinden uzaklaştırmak istiyordu. Dün gece de aynı şeyi yapmış, onu korkutmak için saldırmıştı.

Bir adım daha yaklaşarak kadının bileklerini tuttu ve onu sandalyesine geri oturttu. Kadın ona karşı koymaya çalıştı ama adam onu hareketsiz kalmaya zorlayarak elini sıktı. "Acıyı bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye homurdandı, sözlerinin neden olduğu acı sesine yansıyor.

Onun kendisini bu şekilde sarsmasına izin vermek istememişti ama bu varsayımı kabul etmek istediğinden daha fazla canını sıkıyordu. Bu bir suçlama gibi gelmişti, sanki onun acı çekmemesini bir tür karakter kusuru olarak görüyordu.

"Neden bilmiyorsun," diye tersledi. "Hissettiğim acı ya da katlandığım kayıplar hakkında hiçbir fikrin yok."

Kadının bileklerini serbest bırakarak odanın diğer tarafında açık duran valizine gitti. İçine uzandı ve evden asla onsuz çıkmadığı üç minyatürü aldı. Gittiği her yere kardeşlerini de götürme fikri hoşuna gidiyordu.

Cassandra'nın yanına döndü, üç çerçeveyi kollarında tutuyordu. Birini eline alıp ona doğru uzatırken Cassandra'nın bakışları merakla büyüdü. Andrew'un genç yüzü onlara bakıyordu; bu kadar genç bir çocuk için çok vakurdu.

"Bu Andrew'du ve kardeşlerimden ilk ölen oydu."

Sözleri onu şok etmiş gibi irkildi, gözleri minyatürden ona doğru kaydı. "Bir kardeşin olduğunu bilmiyordum."

"Benim üç çocuğum vardı," dedi, portreyi ondan almasına izin vererek. "Ben en küçükleriydim, Andrew ise sadece birkaç yaş büyüktü. Öldüğünde sadece bir çocuktı... Kendini hapsirme nöbeti olarak gösteren bir hastalık. Nefes almayı tamamen bıraktığında ben de odadaydım ama annem orada olduğumu bilmiyordu. Andrew orada soluk soluğa yatarken, boğulurken, nefes almak için çırpınırken dudakları morarırken kim bana bir bakış atabilirdi?"

Dehşete düşmüş bakışlarını kaldırıp ona dikti ve bir elini ağzına . "Ah, Robert..."

"Bu Jonas'tı," dedi ona ikinci portreyi sunarken. "En büyük ikinci çocuktı ve Briarwell'in baş belasıydı."

Göğsüne çöken kederin ağırlığına rağmen Jonas'ı düşününce küçük bir gülümsemeye engel olamadı. Elindeki portre, kardeşinin her zaman takındığı o geniş, neşeli gülümsemeyi tasvir etmekte pek başarılı olamamıştı. Bunu doğru yapabilecek bir ressamın hayatta olduğunu sanmıyordu. Gülümseme sadece onu tanıyanların anılarında yaşıyordu.

"Ona ne oldu?" diye sordu, Jonas'inkini daha iyi incelemek için Andrew'un portresini kucağına koydu.

"Kraliyet Donanması'na katıldı ve evinden uzaktaki ilk gemisi bir fırtınaya yakalandı. Gemi tüm mürettebatıyla birlikte battı ve ... tek bir ceset bile bulunamadı."

Dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrıldı ve ona kederli bir bakış attı. "Hepiniz için ne kadar korkunç... zavallı anneniz."

"Bu William'dı," dedi, sesi kalınlaşıyor ve boğuklaşıyordu, çünkü ona son ölümü, kendisini parçalayan ölümü anlatmaya hazırlanıyordu. "İlk çocuğu, varis oydu. Öldüğünde neredeyse üniversiteyi bitirmişti."

Ona baktığında Cassandra'nın gözlerinde yaşlar parlıyordu ama o her zamanki gibi güçlü kalarak gözyaşı dökmedi. Her an ağlamaya başlayacakmış gibi hissediyordu, kendi gözleri yanıyor ve görüşü bulanıklaşıyordu.

"Başka birini kurtarmak için canını verdi," diye boğuk bir sesle konuştu. "Mücevherlerinin peşinde olan bir alçak tarafından saldırıya uğrayan bir kadın. Onu kurtardı ama kendisi öldürüldü. O... Favorilerimi göstermemin kötü olduğunu biliyorum ama.. William benim *favorimdi*. O benim olmadığım her şeydi -güçlü, cesur, her şeyden emin. Olmak istediğim her şeydi ve Andrew ile Jonas'ı kaybettikten sonra elimde kalan tek şey oydu."

Cassandra üç minyatürü ellerinin arasına aldı ve onlara baktı, gerçekte hiçbir zaman büyüüp erkek olamamış üç çocuğa. William sevdiği insana nasıl hissettiğini asla söyleyememişti. Andrew'un ilk çene kılı bile çıkmamıştı. Jonas, onu sulu bir mezara götüren aynı denizlerde macera aramıştı.

"Nedenini hiçbir zaman anlayamadım," diye hıçkırdı ve elinin tersiyle akan gözlerini sildi. "Annemle babam gebe kalmak için yıllarca mücadele etti ve William'dan önce üç bebek kaybetti. Tanrı neden onları bize verdi ve tüm bunlardan sonra elimizden aldı?"

Cassandra başını salladı, sonunda gözünden tek bir damla yaş kaçtı. "Bilmiyorum, Robert. Ben... çok üzgünüm."

Burnunu çekti ve kendini topladı, dağılmamaya kararlıydı -şimdi değil, ona ulaşması gerekirken. "Bunun tecavüze uğramak ve toplumdan dışlanmakla aynı şey olmadığını biliyorum. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Ama acıyı bilirim. Çaresiz hissetmenin ve bir şeyin neden olduğunu anlamamanın ne demek olduğunu biliyorum. İyileştirilemeyecek bir şekilde incinmenin ne demek olduğunu biliyorum."

Ayağa kalktı, ona dönmeden önce minyatürleri saygıyla yatağın üzerine koydu. Ondan daha fazla direniş, daha fazla küçümseme beklemişti. Ama kadın iki elini yüzüne götürerek ve vücutları birbirine değene kadar yaklaşarak onu şok etti. Adamın derisinin yüzeyi onun yakınlığı karşısında karıncalandı, onu tutma ve asla bırakmama ihtiyacı onu bunalttı.

"Acıya böyle tepki vermene şaşmamalı," diye fısıldadı başparmağıyla dudaklarını okşayarak. "Bildiğin tek şey bu. Ondan doğdun, onun içinde yaşadın. Acı sana hayatta olduğunu, kalbinin hâlâ attığını, cildinin hâlâ bir dokunuşun hissini algılayabildiğini hatırlatıyor - acıtsa da rahatlatırsa da."

Başını salladı, başını eğdi ve alnını öpmesine izin verdi. Öpücüğün tatlılığı nefesini kesti ve onun hâkimiyetini arzuladığı kadar, şefkatini de daha çok istediğini fark etti. Ona çok az izin vermişti ve şimdi buna, su bulmak için uçsuz bucaksız bir çölde dolaşan kurak bir adam gibi ihtiyacı vardı.

"Bana yaşadığımı hissettiriyorsun," diye mırıldandı. "Sana ihtiyacım var, seni seviyorum. Lütfen

... Tehdit ve Sör Downing'le olan bu şey... Bırak gitsin, Cass. Bırak gitsin ve benimle eve gel. Yakalanırsan ya da yaralanırsan buna dayanamam.

..."

Onu serbest bıraktı ve ondan uzaklaşırken başını salladı.

"Yapamam."

"Yapabilirsin," diye ısrar etti ve onu tutmak için uzandı. Kız onun dokunuşundan geri çekildi.

"Yapamam!"

Öfkeli bir iç çekişle parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Neden olmasın?"

"Sör Downing karısını benim yüzümden öldürdü!"

Randall'ın ona anlattıklarını düşündükçe farkına vardı. Cassandra ile Sör Downing arasında husumet olduğunu iddia etmişti ama şimdiye kadar bu bağlantıyı kuramamıştı.

"dövmeyi bırakması için tehdit ettiniz. Onu Tehdit olarak ziyaret ettiniz ama o uyarınıza kulak asmadı."

Çenesi titredi ama onu kaldırdı ve bir an için gözlerinde beliren kederi söndürdü. "O zavallı kadının daha fazla acı çekmemesi için peşinden gittim. Misilleme olarak onu öldürdü, bunu biliyorum."

Başını iki yana salladı, kadının omuzlarından tutup kendine doğru çekti. "Bunu bilemezsin. Eğer bunca zamandır ona zarar veriyor , eninde sonunda onu öldürürdü."

"Ödemek zorunda."

"O zaman bir hakime gideceğiz."

Kadın kaskatı kesildi, yanakları kızarıırken her saniye daha da tedirgin oluyordu. "Yargıçlar hiçbir işe yaramaz, bunu sen de biliyorsun! Birinin Bertram'ın davasına dahil olmasının tek nedeni Hartmoor Kontu'nun cömert tazminatıydı. Bazılarımızın etrafa saçacak o kadar parası ya da nüfuzu yok, bu yüzden tek araçları kullanıyoruz."

"Cass, sana zarar verebilir ya da seni öldürebilir! Bu intikam davası senin hayatına değer mi?"

"Evet!" diye bağırdı, adamın yakasından tutup onu sallayarak.

Kaşlarını çattı, anlamaya çalışıyordu, kendi iyiliğini neden bu kadar umursamadığını bilmek istiyordu. "Neden?"

"Duramam," dedi, tekrar kendi içine çekilmeye başlar gibi görünürken gözleri fırıl fırıl dönüyordu. "Savaşmak zorundayım."

Cass'in kollarını sıkıca kavradı, pes etmemeye, Cass'in kendisinden saklanmaya devam etmesine izin vermemeye kararlıydı. "Bana nedenini söyle Cass."

"Çünkü *onunla* savaşımadım!" diye feryat etti, gözlerinden daha fazla yaş akıyordu. "Çünkü Bertram beni alt ettiğinde, onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Orada yattım ve bana sahip olmasına izin verdim!"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

Cassandra ellerini birbirine kenetledi ve parmak eklemleri beyazlaşmaya başlarken birbirine geçmiş parmaklarına baktı. Ağzından kaçırmak istememişti.

Ama kelimeler iradesi dışında ağzından dökülüvermişti. İtirafının utancı onu bir an için sersemletip sessizliğe boğmuştu ve görünüşe göre Robert'a da aynısını yapmıştı. Orada durmuş, gözlerinde kederle ona bakıyordu, ağzı ciddi bir şekilde çatılmıştı. Kadının ona neden savaşmayı bırakmadığını, neden pes etmenin söz konusu bile olamayacağını anlatmasını bekliyor gibiydi.

Ona söylemekten başka ne yapabilirdi ki? Bunca yolu, nedenlerini anlamadan onu durdurmaya çalışmak için gelmişti. Onu seviyordu - buna tüm kalbiyle inanıyordu. Yoksa neden onun değişken ruh hallerine ve gizliliğine katlansındı ki? Yoksa neden onu kovmak için elinden gelen her şeyi yapmışken kalsındı?

"British Museum'daki bir öğleden sonradan dönerken bir arabadaydık," dedi, hâlâ onun bakışlarından kaçınarak. "Haftalardır flört ediyorduk ve beni o kadar etkilemişti ki tüm sağduyumu kaybetmiştim. Hayatımda ilk kez kendimi 'sıradan Lane kızı' gibi hissetmiyordum. Bir duvar çiçeği değildim. Bir kontun oğlu benim güzel olduğumu düşünüyordu, bunu her zaman söylerdi. Söylediğim her kelimeye ve her seferinde bana şefkat gösteriyordu.

olabilir. Bana çiçekler gönderdi, beni eve çağırdı ve sık sık evlilikten söz etti. O mükemmeldi... ve ben aşıktım."

Durdu, derin bir nefes aldı ve boğazının arkasını yakan asitli safrayı yuttu. Bu hikâyeyi annesine, kız kardeşlerine, Bertram'ın diğer kurbanlarına ve Randall'a defalarca anlatmıştı. Bunu anlatmanın onu böylesine duygusal bir duruma sokmasının üzerinden epey zaman geçmişti.

Robert'tı. Onun ruhuna girmiş ve bu anılarla ilgili bastırıldığı duyguları ortaya çıkarmıştı. Robert'ın ona, sanki her şeyi onunla birlikte hissediyormuş gibi bakmasıyla duygularını bastırmak zorlaşmıştı.

Robert, "İnsanları kandırmakta çok iyiydi," diye önerdi. "Bu senin hatan değildi."

Cassandra onun güvencesine omuz silkti. Onun tuzağına düşmesine izin verdiği için kendini daha iyi hissetmesini sağlayacak hiçbir şey yapmamıştı.

"Kimsenin göremeyeceği bir yerde beni öpmesine ve vücudumla oynamasına izin vermemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Ama daha önce hiç arzulandığımı hissetmemiştim... hiç öpülmemiş, hiç şehvetli bir şekilde dokunulmamıştım. Amaryllis ve Pandora'yı, görünüşlerinin onlara kazandırdığı ilgi ve hayranlık için kıskandığım onca yıl bir hiç olarak kaybolup gitmişti. Çünkü yakışıklı, çekici ve herkes tarafından sevilen bir adam benden hoşlanıyordu. Başka bir genç sosyete kızını elde edebilecekken *beni* istedi. İtiraf etmeliyim ki bu ilgi ve bana hissettirdikleri... bağımlılık yapıyordu."

Anlıyormuş gibi başını salladı ama sessiz kaldı, dinlemekten memnun görünüyordu.

"O gün arabada refakatçim yoktu. Abigail'ime parkta yürüyüşe çıkması, kütüphanelerde ya da kahvehanelerde vakit geçirmesi için para ödüyordum, ben ise Bertram'la çıkıyordum. O zamana kadar iki haftadır bu şekilde devam ediyorduk ve kendimi onunla her yalnız bulduğumda, karşılaşmalarımızı daha da uzağa itiyordu. İşler çok ileri gitmeden durmamız için hep ısrar ederdim. Mahvolma korkusu beni benimle sevişmesine izin vermekten alıkoyuyordu, bunu istememe rağmen.. İstiyordum

hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum. Ama müzeden çıktıktan sonra beni tekrar öpmeye başladı, bana dokundu, eteklerimi kaldırmaya çalıştı... doğru gelmiyordu. Her şey daha önce olduğundan farklıydı ve o kendinde değildi, daha doğrusu tanıdığım adam değildi. Çok agresifti, durup beni eve bırakması gerektiğini söylediğimde beni görmezden geliyordu. Şoförüne Hyde Park'a uzun yoldan gitmesi talimatını vermişti, refakatçim orada bizim dönmemizi bekliyordu. Şimdi biliyorum ki bunu bilerek yaptı, kendisine daha fazla zaman kazandırmak için..."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye ısrar etti Robert. "İstemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değilsin."

Başını salladı ve sonunda onun bakışlarıyla buluştu. Anlattığı her kelime onu hasta ediyormuş gibi görünüyordu, elleri iki yanında kenetlenmişti.

"Yapmak zorundayım," diye fısıldadı. "Anlaman gerek Sana bunu söylemem gerekiyor."

Çenesini sıktı ama yine de başını salladı ve devam etmesi için onu serbest bıraktı.

"Neler olduğunu anlamam uzun sürmedi. Beni vagonda dizlerimin üzerine çöktürdü, sonra da koltuğun üzerine yatırdı. Mücadele ettim ama o çok güçlüydü, ağırlığı beni zorlukla nefes alabileceğim kadar koltuğa bastırdı. Eteklerimi kaldırdı ve ona karşı koymadığım için iyi bir kız olduğumu söyledi. Bunu istediğimi biliyordu, o yüzden başka türlü davranmanın bir anlamı yoktu."

"Cass-"

"Başımı öne eğdim ve oldum," dedi, kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından dökülüyordu. Gözleri yine yaşlarla doldu, ama bunu atlatmaya kararlı bir şekilde onları geri kırıptı. "Çılgılık atmadım... Durması için yaptığım yalvarışlar dikkate alınmayınca sustum. Tekmelemedim, çırpınmadım ya da ona vurmaya çalışmadım. Sadece... boyun eğdim ve istediğini yapmasına izin verdim."

Robert, "Korkmuştun," diye karşı çıktı. "Seni alt etti, onunla dövüşseydin sana daha kötü zarar verebilirdi - bunu diğer kadınların ifadelerinden biliyoruz. Hayatta kalmak için yapman gerekeni yaptın."

"Zayıftım!" diye bağırdı. "Bunu göremiyor musun? Vücudum tehlikedeydi ve ben orada yatıp ona izin verdim... o kadar hızlı boyun eğdim ki gülünçtü."

"Sen genç ve korkmuş bir kızdın," diye ısrar etti. "Kaçma şansının çok az olduğunu bildiği için seni silahsızlandırdı. Kendini suçlayamazsın."

"Etmiyorum," diye tükürerek ondan uzaklaştı. "En azından tecavüze uğradığım için değil. Bunu Bertram yaptı ve bedelini ödedi. Ama bu kadar saf, bu kadar zayıf olduğum için kendimi suçluyorum. Direnmem gerekirken ağladığım ve parçalanmanın acısına katlanmak için orada yattığım için kendimi suçluyorum."

Robert'ın elleri kadının omuzlarına düştü ve onu kendi bedenine doğru çekti. Ona doğru eğilmek, onun yakınlığının ve dokunuşunun sunduğu rahatlığı kabul etmek istedi.

Bunu yapmayı göze alamazdı. Güneş batmaya başlamıştı ve başladığı işi bitirme ihtiyacı devam ediyordu. Sör Downing karısını öldürmekten paçayı kurtaramazdı... ve bu olaydaki payını telafi etmek için bir şeyler yapmalıydı. Belki de Robert haklıydı ve onun müdahalesi olmasaydı adam karısını öldürecekti. Ama bunu asla bilemeyecekti ve bunun suçluluğu onu canlı canlı yiyip bitirecekti.

Bertram'ın saldırısının ardından tek kişinin kendisi olduğuna inanarak başını öne eğmiş ve ağzını kapatmıştı. Başka birçok kişinin daha olduğunun ortaya çıkması yıkıcı olmuş ve başından beri bilip de hiçbir şey yapmayanlara duyduğu öfkeyi daha da artırmıştı. Downing'in başka bir kadına zarar vermesine, hatta muhtemelen tekrar öldürmesine seyirci kalamazdı.

"Adaletsizlikler her gün oluyor," diye mırıldandı, onu yüzüne çevirerek. "Onları görmezden gelmen gerektiğini söylemiyorum... ama dünyanın yükünü omuzlarında taşıyamazsın. Hepsinin intikamını alamazsınız ve bu konuda izlediğiniz yol çok tehlikeli. Eğer yakalanırsan..."

Onun sözünü kesti, yüzünü ellerinin arasına aldı ve derin bir öpücükle ağzını yakaladı. Tahmin edilebilir bir dirençsizlikle teslim oldu, kollarını ona ve kendini onu öpmeye verdi. Bunu kabullenmiş görünüyordu

ve ona aksini gösterecek hiçbir şey yapmadı. Onu yatağa doğru geri iterek giysilerini gevşetmeye ve bir kenara atmadan önce soymaya başladı. Adam rahatlamış gibi onun dudaklarına doğru iç çekti. Eğer yatakta çıplak ve iç içe olurlarsa, o zaman kaçıp tehlikeye giremezdi. Bunu düşünmesine izin verdi, onu şiltenin üzerine itti ve yatak başlığına doğru kaldırdı.

Yatak perdelerini arkadan bağlayan püsküllü iplerden birine uzandı ve hınzır bir sırıtışla ona göstererek sikinin kalçasına doğru sertleşmesini sağladı. Adam ellerinin bağlanmasına razı oldu, tıpkı kadının onun yapacağını bildiği gibi, ellerini başının üzerinden kaldırıp yatak direklerinden birine bağlarken bakışları ondan hiç ayrılmadı.

Sonra, onu tekrar öpmek için eğildi, sahip olduğu her şeyi verdi ve bunu kalıcı hale getirdi. Bu, onu tatmak ve tanıdığı en güzel adam tarafından öpülmenin baş döndürücü hissini yaşamak için sahip olduğu son şans olabilirdi. Onu bu kadar güzel yapan yüzü değil, hak etmediği halde ona gösterdiği nezaket ve kim ve ne olduğunu kabullenmesiydi. Kız uzaklaştığında ona gülümsedi, gözleri içkiyi fazla kaçırmış bir adamın cam gibi bakışlarına bürünmüştü. Dün gece çektiği eziyetin devamını bekliyordu ama Cassandra'nın onu reddetmekten başka çaresi yoktu. Gitmesi gereken bir yer vardı ve şimdi yatağa bağlı olduğu için onu durduramazdı.

Yatağı terk ederek kıyafetlerini bıraktığı yere döndü, yerden çeşitli eşyaları aldı ve üzerine geçirdi. Robert başını kaldırdı ve gömleğini pantolonunun içine sokmasını izlerken kaşlarını çattı.

"Cass, ne yapıyorsun?"

Onu görmezden gelerek bir çift çorap çekti, ardından ayağını bir çizmenin içine soktu. Adam çırpınmaya başladı, onu yatağa bağlayan bağları çekiştiriyordu.

"Cass... bekle... bunu yapma."

Şimdi daha hızlı hareket ediyordu, bu odadan çıkmaya ve onunla o yatağa geri dönme isteği uyandıran suçluluk duygusundan kaçmaya ihtiyacı vardı. Çenesini sıkarak ceketini giydi ve düğmelerini ilikledikten sonra pelerinini omuzlarına doladı ve kapüşonunu başına geçirdi. Maskeyi bıraktı ve Robert'ın dün gece düşürdüğü yere bıraktı. Mayfair'de siyah bir maskeyle dolaşırken görülemezdi, tabii şehir gözetimini ya da Bow Street Runners'ı kendi başına bela etmek istemiyorsa. Ayrıca, Downing'in onun yüzünü görmesi önemli değildi... onu ifşa edecek kadar uzun yaşamayacaktı.

Dışarıda güneş batmış, alacakaranlık Londra'nın üzerine çökmüştü ve ona gitme vaktinin çoktan geçtiğini söylüyordu.

"Cassandra!"

Kapıya doğru giderken durakladı ve ona son bir kez bakmak için geri döndü. Adam her zamanki gibi mükemmeldi ve hayal edebileceği her yönden ona aitti. Şaşkınlık ve hüznün yakışıklı yüzüne kazınmış, altın rengi bir tutam saç alına dökülmüş, çıplak vücudu kışkırtıcı bir şekilde sergilenmişti. Göğsündeki ağırlık daha da arttı, arkasına bakmadan bu kapıdan geçme ihtimaliyle midesi çalkalandı.

Hayatta kalmak ve yapılması gerekeni yapmak için duygularını bir kenara itme konusunda yılların deneyimine sahipti.

"Üzgünüm Robert," diye mırıldandı koridora çıkmadan önce. "Ama sen benim verebileceğimden çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Arkasına bir kez daha bakmadan merdivenlere doğru ilerledi ve aklını Sör Downing'e çevirdi. Eğer son birkaç gündür izlediği rutine uyuyorsa, gece yola çıktığında evine varmış olmalıydı. Pulteney Hotel'den çıkıp Berkeley Meydanı yönüne dönerek caddeye adımını attığında, çizmesindeki bıçak ve pantolonunun arkasına yerleştirdiği tabanca onu destekliyordu.

Downing'in evine rekor bir sürede ulaştı ve adam içeriden çıkarken sokağın karşısındaki yerini aldı. Yavaş bir nefes aldı.

ve rahat bir nefes alarak bıraktı, kalp atışları biraz yavaşladı. Bir an için Robert'la geçirdiği zamanın onu özlemesine neden olduğundan endişelenmişti. Downing'in her an Devon'a gitmeyi planladığına dair söylentiler vardı, bu yüzden onu elinden kaçırma riskini göze alamazdı. Bu gece olmalıydı.

Caddenin karşısına geçti, kendisine doğru gelen bir taksinin yolundan çekilmek için hızlı hareket etti. Avını görüş alanında tutarak, geneleve giden yol boyunca onu takip etti ve biraz geride kaldığından emin oldu. Berkeley Meydanı'ndan uzaklaştıkça gaz lambalarının sayısı azalıyor, bu da onu tabancasını çıkarıp pelerininin kıvrımları arasında saklamaya itiyordu. İleride onu sürükleyebileceği bir ara sokak vardı. Kafasına bir darbe indirir ve onu sersemletirdi, bir darbe daha indirir ve onu karanlığa sürükleyip boğazını kesmesine yetecek kadar sakinleşirdi. Gürültü dikkat çekeceği için onu vurmamayı tercih ederdi... ama tetiği çekmek zorunda kalırsa, bunu tereddüt etmeden yapardı.

Karanlık onları sarıp sarmaladıkça adımlarını hızlandırdı ve yoldaki yaya trafiği görünürdeki tek iki kişi onlar olana kadar seyreldi. Parmakları silahının kabzasında sıkılaştı, saldırmaya hazırlanırken nabızı hızla atıyordu. Dişlerini gıcırdatarak ona doğru hamle yaptı ve pelerininin altından tabancasını çıkardı.

Temas kurmadan önce, bir el arkadan pelerinine takıldı ve ilerlemesini engelledi. Vücudu, bir eli ağzını kapatan sert bir erkek formuyla çarpışırken ayakta kalmaya çabaladı. Homurdandı ve çığlık attı; öfkesinin sesleri, nefes almasını zorlaştıran avuç içi tarafından bastırıldı.

"Vay, vay, vay," diye mırıldandı kulağına derin bir ses. "Görünüşe göre kendime bir tehdit yakaladım."

Tekmeledi ve çırpındı ama sert ve küt bir şey başının yan tarafına çarptığında hareketsiz kaldı. Görüşü bulanıklaştı ve uzuvları güçsüzleşti ve tabancasının yere düşerken çıkardığı belirgin takırtıyı duydu.

Bir darbe daha aldı ve Downing'in yüzü gözünün önünde belirirken, görüşü solmaya ve bilinci elinden kayıp gitmeye başladı.

CASSANDRA karanlığa ve iğrenç bir neme uyandı. Yavaşça kendine geldiğinde gözlerini kırıştırdı ve başını salladı, şakağındaki zonklayıcı ağrıdan irkildi. Başına aldığı sersemletici bir darbenin tüm dünyayı yok etmesinden sonra olan hiçbir şeyi hatırlayamıyordu. Bilinci yerine geldiğinde omuzlarındaki ve boynundaki sancı başındaki zonklamayı daha da şiddetlendirdi. Kollarını hareket ettirmeye çalıştığında, yapamadığını fark etti. Kolları birbirine bağlanmış ve başının üzerinde gerilmişti. Sadece tek bir lambanın loş ışığında görebildiği bir yeraltı mahzeninin kirişlerine bağlandığını fark etti. Kolları saatlerce bu şekilde kalmaktan uyuşmuştu ve dizleri altında katlanmıştı, ağırlığının baskısı bacaklarına düzinelerce iğne batırılmış gibi zonklamasına neden oluyordu.

Tüm kıyafetleri çıkarılmıştı, toz ve terden oluşan bir parlaklık tenini kaplayan tek şeydi. Üstünkörü bir bakış, şu anda yalnız olduğunu, kaba, ahşap bir sandalye ve ona uygun bir masanın üzerinde duran bir lambadan başka hiçbir şeyin yer almadığını ortaya çıkardı.

Başını öne eğerek, aptal olduğu için kendine lanet okudu. Downing her gece evinden yalnız çıkıyordu, bu yüzden başka bir potansiyel saldırgana karşı tetikte olmamıştı. Onu arkadan yakalayan adam belli ki arkadaşının arkasını kolluyordu ve katil zebaniyi yakalamadan önce ona sinsice yaklaşmıştı.

Suç ortağının kim olduğunu ve onu nereye götürdüklerini öğrenmesi gerekiyordu. İçinde bulunduğu durumun korkunçluğu onu paniğe sürüklemedi. Aksine, sadece kararlılığını pekiştirdi. Özgür kalması ve bu işe bir son vermesi gerekiyordu ve onu kaçıranlardan biri yüzünü gösterene kadar bunu yapamazdı.

Ayağa kalkmaya çalışırken, bacaklarına tekrar hücum eden kanın verdiği rahatsızlıkla inledi. Başını bir daire şeklinde döndürerek boynundaki sertliği hafifletmeye çalıştı. Adamlardan biri döndüğünde tetikte ve hazır olması gerekiyordu.

Sanki düşünceleri her şeyi harekete geçirmiş gibi, kapı açılarak iki erkek silüetini ortaya çıkardı. Yüzüne vuran lambanın ışığı yüz hatlarını seçmesini engelliyordu ama afyonun iğrenç kokusu içlerinden birinin Downing olması gerektiğini söylüyordu.

"Uyanmışsın," dedi içlerinden biri, arkadaşı sandalyeye çökerken ona doğru gelerek. "Güzel."

Lambanın ışığına karşı gözlerini kısıtı ve Sör Downing'in kare şeklindeki çenesini ve alnının üzerindeki koyu renk saçlarını seçebildi. Adam yaklaştığında kaskatı kesildi ama ona korkusunu belli etmemeye kararlıydı. O sadece bundan beslenir, bunu ona karşı kullanırdı. Yapabileceği en iyi şey başını dik tutmak ve bir fırsat kollamaktı.

Bileklerinin etrafındaki ipler hızlı bir sarsıntı geçirdi ve Downing'in onlara bağlı ipi kontrol ettiğini fark etti. Bir çekişle onu yukarı itti, ta ki sadece ayak parmaklarının ucu yere değene ve kolları tüm ağırlığını taşımak zorunda kalana kadar. Derin bir nefes aldı ve Downing'e odaklanmaya devam etti.

Adam kadının önünde durdu, sırtırken dişleri karanlıkta bembeyaz parlıyordu, hareketi sert ve vahşiydi. "Tehdit'in bir kadın olduğunu biliyordum ama *sen* olduğunu asla tahmin edemezdim. Kirli numaralara tenezzül etmeden bir erkeğin başını döndüremeyen, çilli yüzlü, evde kalmış bir kız kurusu."

Diğer adam alaycı bir şekilde homurdandı. "Sonra da başından beri peşinde olduğu siki ona verince hayatını mahvediyor. Zehirli kaltak."

Diğer adamın sesini nihayet tanıyabildiğinde yüreği ağzına geldi. Maskeli Tehlike'nin ilk kurbanıydı... işlediği suçlar yüzünden onu cezalandırırken kılıcından kaçan ilk adam.

Randall'ın karısının öldürölmesinden sorumlu olan Stratford Kontu.

Kaçınmaya çalıştığı panik şimdi içinde yükselmiş, iki soğukkanlı katil tarafından kaçırdıldığını anladığında boğazının daralmasına ve göğsünün ağrmasına neden olmuştu. Hâlâ hayatta olması, sadece işi uzatacakları ve önce ona acı çektirecekleri anlamına gelebilirdi.

Downing bacağına dokunduğunda irkildi ama başka bir tepki göstermemek için kendini zorladı, parmaklarını kalçasının iç kısmında gezdirirken iplerinden sarktı.

"Her şey çok mantıklı, gerçekten," diye mırıldandı, kasıklarında durakladıktan sonra karşı uyluğundan aşağı doğru okşadı. "Erkeklerden nefret eden işbirlikçi bir fahişe... bizi avlamak ve sakatlamak için ihtiyacın olan tek sebep."

Daha fazla sessiz kalamayarak ona doğru küçümseyerek baktı. "Bütün erkekler ... sadece savunmasız insanları istismar etmekten zevk alan omurgasız, iktidarsız küçük pislikler."

Bir hırıltıyla yumruğunu savurdu ve parmak eklemleri kadının çenesine çarptı. Temas noktasından patlayan acı, ağzının yanı sıra tüm yüzünde alevlenirken vücudu ipten kurtuldu. Ağzından kan akmaya, alt dudağı şişmeye başlamıştı bile.

Ona tekrar bakmak için başını kaldırdı, hançerini onun iğrenç dilini kesmek için kullanmayı hayal ederken dişleri gıcırdıyordu.

"Sikimi içine sokmamı istemediğın sürece ağzına dikkat edeceksin," diye hırladı.

Başını geriye atarak ağzına dolan her damla kanı ve tükürüğünü topladı ve adama tükürdü. Adam öfkeli bir kükremeyle şaha kalkıp yüzündeki kan ve tükürük karışımını silmek için kolunu kullandığında tatmin oldu.

"Eğer o iğrenç şeyi ağzıma yaklaşıtırsan, onu ısırır, çiğner ve yutarım" diye uyardı.

Adam doğruldu ve tekrar yaklaştı, bu sefer bir elini kadının boğazına doladı. Parmakları parmak izi bırakacak ve nefes almasını zorlaştıracak kadar sert bastırırken bile uzaklaşmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Stratford'un sandalyesinin sürtünme sesini duydu ve birkaç saniye içinde Downing'in yanındaydı, üst dudağı hırıltı şeklinde kıvrılmıştı. Lamba ışığında parıldayan bir şey salladı ve kadının ağzının kurummasına neden oldu. Bu onun hançeriydi. Onu bayılttıktan sonra çizmesinin içinde bulmuş olmalıydı. Kadının giysilerini çıkaran o muydu? Bunu onu taciz etmeden mi yapmıştı?

Bu düşünceyle ürperdi ve Stratford sırtarak bıçağı karnına bastırdı. Stratford bıçağı aşağı doğru indirirken nefesini tutarak kıpırdamadan durdu, ucu monsunun üzerindeki buklelerin arasından geçtiğinde bakışlarını tuttu, karanlık gözlerinden sessiz bir tehdit yayılıyordu.

"Burada hiç dişin yok," diye mırıldandı. "Ben senin amının içindeyken ısırarak yok. Gerekirse kafadaki bütün dişleri kırarım." İçinde kabaran kızgınlık, ona savunmasız konumunu ve kendisinden daha güçlü iki adamın gücünü unutturdu. Güldü, sesi daralmış boğazından sert ve dengesiz geliyordu. Vücudu sarsıldı, histerikleşirken ipten sallandı, gözleri sulandı, dudakları genişledi. Stratford sendeledi, eli bıçağıyla birlikte yanına düştü. Downing boğazını sıkarak elini gevşetti.

"Delirmiş," diye mırıldandı Stratford. "Kafasına dokunulmuş."

Bu onu daha da çok güldürdü, çünkü ikisi de anlamıyordu. Katlandığı onca şeyden sonra, yapabileceklerinin en iyisinin tecavüz tehdidi olduğunu mu düşünüyorlardı gerçekten?

"Sizi aptallar," diye homurdanmalar ve kıkırdamalar arasında idare etti. "Maskeli Tehlike'yi avucunuzun içine aldınız... sizi yenen, utandıran ve şeklinizi bozan kadını... ve aklınıza gelen en iyi intikam şekli *bana tecavüz etmek* mi?"

Başını geriye attı ve biraz daha güldü, iki adam ona hem meraklanmış hem de korkmuş gibi bakarken gırtlaktan gelen kıkırdamaları karanlık boşluğu dolduruyordu. Birden ciddileşen kadın, küçümseyici bir homurtuyla onlara baktı.

"Sanki bu beni kırmak için yeterli olacakmış gibi. Ne kadar da orijinal değil."

Downing bu kez açık avucuyla kadının yüzüne acı veren bir darbe daha indirdi. Stratford onun kalçasını tuttu ve parmak izi bırakacağından emin olduğu acı verici bir sıkma hareketiyle sallanan vücudunu durdurdu. Kadın çığlığını bastırdı ve gözleri Downing'in tokadından sulanarak ona dik dik baktı.

Stratford, "Seninle işimiz bittiğinde bu, endişelerinin en küçüğü olacak," diye homurdandıktan sonra hançeri kalçasının iç kısmına bastırdı.

Bıçağın keskin iğnesi, hançeri etinin üzerinde sürükleyip derisini açarken ve kanından bir pınar oluştururken yakıcı bir yanıktan önce geldi. Göğsü ve boğazı yanmaya başladı, ta ki daha fazla dayanamayıp çığlık atana kadar... İçinin derinliklerinden kopup gelen ses yeraltı odasının duvarlarında yankılandı.

ROBERT, iki apartman arasındaki boşluğa saklandığı yerden Berkeley Meydanı'ndaki eve gözlerini dikti. Neredeyse iki gündür saklandığı yerden evi izliyordu. Bunca zamandır Cassandra'nın eve girip çıktığını görmemişti ama içeride olduğunu biliyordu.

Yatak perdesinin iplerinden kurtulması neredeyse bir saatini almıştı, vücudunu bükerek ve dişleriyle düğümleri çözmeye çalışarak. Kurtulduktan sonra hiç vakit kaybetmeden elbiselerini giymiş ve Cassandra'nın peşinden gitmişti. Grosvenor Meydanı ve çevresinde bir saat daha dolaştıktan sonra gözleri siyah pelerinli, uzun boylu, ince bir figür aradı. Hiçbir şey bulamadı, ondan hiçbir iz olmadan geçen her saniye endişesi daha da artıyordu. Oteldeki süitine döndüğünde, güneş doğana kadar beklemişti.

kalkmak için. Bütün gece dışarıdaydı ve hâlâ odaya saçılmış olan eşyalarını almak için geri dönmemişti.

Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Downing'in ellerinde Cassandra'nın başına korkunç bir şey gelmişti. Kaybedecek zaman yoktu. Eğer öldürülmediyse, yakında öldürülecekti. Bekleme ve endişelenme zamanı sona ermişti. Harekete geçmeliydi.

Kararlı bir şekilde, Felix ve şoförüne onları yerleştirdiği handa kalmaları ve yeni talimatları beklemeleri için bir haberci gönderdikten sonra Pulteney Otel'den ayrıldı.

Önce Sör Downing'in nerede yaşadığına dair bilgi sahibi olduğunu umduğu Millicent'ı ziyaret etti. Arkadaşı için endişelenen ve yardım etmek isteyen Millicent ona adresi vermiş ve Peter'ı yardım için göndermeyi teklif etmişti.

Robert reddetmiş ve ona henüz adamla yüzleşmeyi planlamadığını söylemişti. Adamın hareketlerini izlemesi ve Cassandra'nın nerede olduğuna dair ipucu verebilecek bir şey olup olmadığına karar vermesi gerekiyordu.

Gece boyunca ev sessiz kaldı ve Robert yere yığılıp uyuma isteğine karşı savaştı. Gün doğarken Peter ona katılmış, gücünü toplamasına yardımcı olmak için bir parça ekmek ve biraz peynir ikram etmişti.

"Bir şey var mı?" diye sordu uşak, başını eve doğru eğerek.

Robert iç çekerek, "Henüz bir şey yok," dedi.

Tam o sırada ön kapı açıldı ve Downing olmayan bir adam dışarı çıktı. Adam koşar adımlarla ön merdivenlerden inip bir yere doğru yola koyulduğunda Robert'ın ağzı açık kalmıştı.

"Bu o mu?" Peter sormuştu.

"Hayır," diye cevap verdi. "O Stratford Kontu."

Bütün gece Sör Downing'in evinde ne işi vardı? Robert'ın bildiği kadarıyla iki adam pek iyi arkadaş değillerdi ve onun bir gece boyunca

Downing'in yas tutması gerekirken uzun süreli bir ziyaret ...

Sonra Cassandra'nın Maskeli Tehlike'ye nasıl dönüştüğünü anlattığı hikâyeyi hatırladı. Randall'ın karısına tecavüz edip öldüren adamlardan biri bir konttu.

"Bence o Downing'in suç ortağı."

"Onu takip edeceğim," dedi Peter ve Robert'ın cevap vermesini beklemeden kovalamaya başladı.

Uşak Stratford'un hareketlerini izlerken, Robert görev yerinde kaldı, ekmek ve peynirini kemirdi ve hem ön kapıyı hem de Downing'in evinin arkasından geçen yolu izledi. Günün geri kalanında eve başka kimse girip çıkmadı. Peter bir lokma daha yemek için geri döndüğünde güneş bir kez daha batmıştı.

"Stratford nereye gitti?" diye sordu hâlâ sıcak olan etli böreğinin ısırıkları arasında.

Midesindeki burkulma sadece biraz hafifledi. Cassandra tekrar güvende olana kadar asla tamamen sakinleşmeyecekti. O evin içindeydi.

... o bunu biliyordu.

"Şehrin karşısındaki kendi evine. Hizmetçi girişine gittim ve bir scullion ile flört ettim, o da benim için bilgi toplamayı kabul etti."

"Peki. Peki, ne öğrendin?"

"Hizmetçiler, adamın Devon'da uzun süre kalmak için eşyalarının hazırlanmasını emrettiğini söylüyor. Yarın gece ayrılacak."

"Devon mu? Sir Downing'in orada bir kır evi var."

Peter başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Şehirden ayrılıyorlar ve onu da yanlarında götürüyorlar... kimsenin ona ne yapıldığını bilmeyeceği bir yere. Downing'in yas tuttuğu düşünülürse, zamanlama şüpheli görünmeyecektir."

"Onu hiçbir yere götürmelerine izin veremeyiz," diye ilan etti, iştahı kaçmıştı. "Eğer onu Kasaba dışına çıkarırlarsa, ölür."

"Peki, ne yapacağız? Bu gece içeri girip onu kurtarmaya çalışabiliriz ama-

"Bir tuzağa düşme riskimiz var," diye uşak için sözlerini tamamladı. "Ayrıca, Downing'in onu korumak için muhtemelen bize zarar verecek sadık hizmetkârları var. Eğer yaralanır ya da ölürsek ona hiçbir yardımımız dokunamaz. Bu çok büyük bir risk."

"O zaman başka ne yapabiliriz? Neye ihtiyacın varsa, ben senin adamınım. Leydim bana bu işi sonuna kadar götürmemi söyledi, bu yüzden o güvende olana kadar dinlenmeyeceğim."

Sanki ilahi bir kaynak tarafından oraya yerleştirilmiş gibi, o anda aklına bir plan gelmişti. Sorgusuz sualsiz, tam olarak ne yapılması gerektiğini biliyordu.

"Bir fikrim var," dedi. "Arabamı, şoförümü ve uşağımı bir handan alıp buraya getirmeni istiyorum."

Peter tereddüt etmeden harekete geçmiş ve onu evi izlemeye devam etmesi için bırakmıştı.

İkinci gün gece çökmeye başladığında, gitmek için sabırsızlanmaya başlamıştı. Peter dönmüştü ve şimdi caddenin ilerisindeki arabasında oturmuş onu bekliyordu. Downing'in evinin önünde Stratford'un arabası durdu ve adam aşağı inerek eve yaklaştı.

Robert hemen harekete geçti, dikkatleri üzerine fazla çekmemek için sakın bir tempoda ilerliyordu. Meydanda yeterince insan vardı, bu da onun meydandan geçerken yersiz yurtsuz görünmesini engelliyordu.

Komşu bir konağın ön basamaklarına eğilerek taş parmaklıklardan yukarı baktı ve hizmetçilerin gelip gitmesini, çeşitli sandıkları taşıyıp aracın arkasına yüklemelerini izledi. Robert çenesini sıktı ve kendini olduğu yerde kalıp izlemeye zorladı. Harekete geçemezdi... henüz değil.

Downing ve Stratford'un şehri terk etmesini istiyordu, böylece onları bastırmak için daha iyi bir şans olacaktı. Açık yolda saklanabilecekleri bir yer yoktu.

Bir kolunun altında şapkasıyla arabaya doğru ilerleyen Downing'i görünce tüyleri diken diken oldu. Robert olabildiğince hareketsiz kaldı, nefesini tuttu ve Cassandra'dan herhangi bir işaret bekledi. Onları Londra dışına kadar takip edecekse, Cassandra'nın ellerinde olduğundan emin olması gerekiyordu.

Stratford elinde bir bohça çarşıftan başka bir şeye benzemeyen bir şeyle görüldüğünde midesi bulandı. Ama Robert herhangi bir hareket belirtisi, çarşıfların Kont'un elindeki kadının bedenini örttüğüne dair şüphelerini doğrulayacak herhangi bir şey ararken gözlerini bohçadan ayıramıyordu.

Adam alt basamaktan indiğinde bohça hafifçe kaydı ve içinden bir şey düştü. Bir kadının kolu gevşekçe sarkıyor, Kont'un her adımıyla birlikte sallanıyordu. Uzun ve ince olan bu kol, kir ve başka bir şeyle kaplanmış gibiydi. Kan mı?

İçinden öfke akıyordu ama kararlılık soğukkanlılığını korumasına yardımcı oldu. Ona ne yaptıklarını bilmiyordu ama bu adamlar bunu telafi edeceklerdi. Gördüğü kol ister yaşayan bir Cassandra'ya ister cesedine takılmış olsun, yaptıklarının bedelini ödetecekti.

Planının işe yarayacağından emin bir şekilde arkasını döndü ve yolun kenarında rölantide duran arabasını görerek ona doğru koşmaya başladı.

Peter ve Felix'e içeride katılmadan önce şoförüne "Onları takip et," diye talimat verdi.

Uşağı ve uşağı ona sorgulayan bakışlar fırlattı, o da bu bakışlara ani bir baş hareketiyle cevap verdi.

"Kız ellerinde. Onları Londra'nın dışına kadar takip edeceğiz ve doğru zaman geldiğinde saldıracağız."

Peter yanındaki koltuğun üzerinde duran tahta sandığı açtı ve Robert'a kadife bir yatağın üzerinde duran ikiz tabancaları gösterdi.

"Biz hazırız ve sonuna kadar arkanızda olacağız."

Ceketinin cebine uzanarak Cassandra'nın otel odasında bıraktığı siyah maskeyi aldı. İhtiyacı olan diğer birkaç şeyle birlikte onu da alması için Felix'i göndermişti.

"Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur, efendim," dedi Felix, Peter'dan daha gergin görünüyordu.

Adam kıyafet tamir etmeye ve bot cilalamaya alışkındı, tehlikeli entrikalara karışmaya değil. Görünüşe göre hepsi hiç beklemedikleri rollere bürünmek . Robert aşk için bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemişti. Ama belki de hiçbir zaman gerçekten sevmemişti. Böyle değil... Cassandra'ya kadar değil.

"Biliyorum," diye uşağa güvence verdi. "İşe yarayacak, göreceksin."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

TAraba yolda gümbürdeyerek ilerlerken sallanıp duruyordu, Londra her geçen an biraz daha arkalarına düşüyordu.

Cassandra gözlerini kapadı ve çarşafı çıplak vücuduna daha sıkı sardı. Tepeden tırnağa ağrıyordu ve kafasındaki sürekli çarpıntıya uzun zamandır alışmıştı. Sör Downing ve Stratford Kontu'nun pençesinde iki gün geçirmişti ve onu henüz öldürememişlerdi. Artık bu işi bitirmelerini diliyordu. En azından ölürse, onu maruz bıraktıkları acı ve aşağılamadan kurtulmuş olacaktı.

Günde birkaç kez bayat ekmek ısırmak ve durgun sudan bir yudum içmek için onu yere indirmelerine rağmen, o bodrum katındaki odada tavan kirişlerine bağlı kalmıştı. Downing niyetini belli etmişti, hayatını sona erdirecek son darbeyi vurmaya hazır olana kadar onu canlı istiyordu.

İlk gün onlarla kavga etmiş, tekmeleyip çığlık atmış, aklına gelen her kötü sıfatı onlara savurmuştu. Bu ona bir dayak kazandırmıştı ama Downing'in yüzüne tekme atıp burnunu kanattıktan ve gözlerine doğru yayılan kelebek şeklinde bir morluk bırakmadan önce değil. Elleri bağlıyken ikisiyle de mücadele edememişti, bu da Downing'le uğraşırken Stratford'un onu kendi bıçağıyla etkisiz hale getirebildiği anlamına geliyordu. Günlerin kiri, pası ve terinin yanı sıra derisi de

birkaç kesik - bazıları sıg, bazıları derin, hepsi acı verici. Kanın cildinde kıpkırmızı lekeler halinde kurumasına izin vermişlerdi, bu da onun ölü gibi görünmesine neden olurken, yıkanmadan geçirdiği günler de daha iyi kokmasına neden olmamıştı. Göz ucuyla saçlarının dağınıklığını görebiliyordu, keçeleşmiş ve karmakarışık, Stratford'un onu bodrumdan sürükleyip yere attıktan sonra bu çarşafa sardığı için kafa derisi sızlıyordu.

İki gün boyunca dövülmek ve kesilmek, yetersiz yemek ve çok az suyla beslenmek onu zayıf düşürmüştü ve karşı koyamaz hale getirmişti. Bir dakika daha, bir saat daha, bir gün daha kurtulacağını umarak emirlerine uymaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Kaderi neredeyse kesinken, bu hayatta kalma içgüdüsünün neden devam ettiğini bilmiyordu. Arabanın kapısını açıp kendini dışarı atmak, tekerleklerin altında kalmayı ummak daha iyi olurdu. Downing'in Devon'daki kır evinde daha da fazla işkenceye maruz kalacaktı. Bu iki adam onun cezalandırdıklarının en kötülerini temsil ediyordu; ahlaktan yoksun ve sefahatten hoşlanan tipler. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar onu parçalara ayırmanın her anından zevk alacaklardı.

Birkaç gün içinde ölmüş olacaktı ama kimse onu özlemeyecekti... kimsenin umurunda olmayacaktı.

Robert hariç.

Onu, ona vermek istediği onca şeyi düşününce midesi bulandı ve göğsü ağrıdı. Yıllar sonra ilk kez farklı biri, Robert'ın hak ettiği türden bir kadın olabilmeyi diledi. Bu kadar parlak, güneşli ve saf biri onu nasıl sevmişti, hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, son umutsuz intikam eylemiyle bu sevginin tadını çıkarma, onu kabul etme ve ona karşılık verme şansını mahvettiği idi.

Çok üzgünüm, Robert.

O ölecekti ve o da onun yasını tutacaktı. Yine de zamanla, tıpkı kardeşlerinin her birinin kaybının ardından yaptığı gibi devam edecekti. Bir adam

Bu kadar çok ölüm ve acı atlatmış biri dirençli olmalıydı. Onun gibi bir kadını sevmenin getirdiği karmaşadan uzak, iyi bir hayat sürmeye devam edecekti. Sevme ve sevilme ihtiyacı onun bu cennet gibi hayatı tek başına yaşamasına izin vermeyecekti. Başka birini bulacaktı; onun kadar tatlı ve nazik birini. Ona güzel dediğinde yüzü kızaracak ya da saçına çiçek taktığında gülümseyecek birini. Cassandra düşüncelerinin yarattığı görüntüler karşısında dişlerini sıktı. Bu efsanevi kadın var olmamıştı bile ama yine de Cassandra onun ölmesini istiyordu. Onu boğazlamak, çıplak elleriyle canını almak ve kendisine ait olanı almak istiyordu.

O artık senin değil... Onu birçok kez kendinden uzaklaştırdın ve şimdi ona gerçekten ne hissettiğini söyleyemedi öleceksin.

Gözlerini açarak bir iç çekti. Kaderiyle yüzleşecekti ama ölümünden önce Bertram'ın alaşağı edilmesinde parmağı olduğunu bilerek rahatlıyordu. Leydi Downing'i kurtaramamış olabilirdi ama yaptıklarının başkalarını kurtarmış olabileceğini umuyordu. Downing ve Stratford'un aksine, diğer hedefleri kurban olmanın, çaresiz ve aşağılanmış olmanın nasıl bir his olduğuna dair değerli bir ders almış olabiliyorlardı.

Ve Robert... en azından o güvendeydi. Onu yatağa bağlayıp geride bırakarak, kendi yarattığı bu fırtınaya yakalanmasını engellemişti. Eylemleri ve hataları buna yol açmıştı ve şimdi sonuçlarına katlanacaktı.

Yanında oturan adama bir bakış fırlattı. Downing uykuya dalmıştı, başı koltuğa yaslanmıştı, yumuşak horultuları vagonu doldururken ağzı açık kalmıştı. Parmakları çarşafın etrafında sıkıştı ve ön kolunun iç tarafındaki yaranın zonklamasına neden oldu.

Onları bir şekilde geçebilir miydi? Aracın diğer tarafına baktığında Stratford'un bir elinde tuttuğu hançeriyle onu izlediğini gördü. Ucunu hafifçe avucuna bastırdı ve kabzasını döndürerek çeliğin vagonun pencerelerinden süzülen yetersiz ay ışığında parlamasını sağladı.

"Bunu aklından bile geçirme," diye uyardı bıçağı ona dönük olacak şekilde çevirerek. "Ona elini bile sürmeden seni dilim dilim doğrarım."

Cassandra gözlerini ona dikti ve riskleri hesapladı. Downing derin bir uykundaydı ve Stratford'a doğru hamle yaparsa Stratford'un kendine gelmesi biraz zaman alabilirdi. Kendine geldiğinde Stratford'u alt edebilir ve bıçağı göğsüne saplamadan önce alabilirdi. Ama çok yavaş ve zayıf olacaktı ve eğer başarısız olursa...

Zayıf, hırpalanmış bedenine lanet okuyarak çarşafın içine daha da gömüldü. Kaçmak için gerçek bir fırsat penceresinin ortaya çıkması ihtimaline karşı gücünü korumalıydı. Şu an için, bundan kurtulmanın tek yolu ölüm gibi görünüyordu.

"Bir şeyi anlamama yardım et," dedi Stratford, konuşma tonuna bürünerek. "Fairchild aleyhine alenen tanıklık etmek sizin için yeterli değil miydi? Sana tecavüz ettiğini iddia ettiğin adam-"

"Bana tecavüz etti," diye tersledi. "Tıpkı senin Randall'ın karısına tecavüz ettiğin gibi."

Stratford gözlerini devirdi "Küçük sürtük benimle dövüşmeye başlamadan önce neredeyse hiç şansım olmadı. Onu öldürmek bir kazaydı ama... beni hırpalaması onun suçuydu."

Bertram'ın ellerinde çektiği çileyi, onunla dövüşmesini engelleyen korkunun neden olduğu felci düşündükçe boğazının arkasındaki safra yükseldi. Onunla dövüşseydi Randall'ın karısıyla aynı kaderi paylaşır mıydı?

"Hayır, yeterli değildi," diye tükürdü, elleri öfkesinin titriyordu. "Dünyada senin gibi adamlar olduğu sürece asla yeterli olmayacak."

Stratford homurdandı. "Büyük yanılsamanı kirletmek istemem ama dünyada benim gibi adamlardan başka kimse yok."

"Hayır," diye mırıldandı, bakışlarını kirli ellerine indirerek. "Yanılıyorsun."

Aylar önce onunla aynı fikirde olabilirdi. Beş uzun yıl boyunca, saldırganını görmeden herhangi bir erkeğe bakamamıştı. Ama sonra Robert çıkageldi. Her yönden Bertram'ın tam tersi olduğunu kanıtlamıştı.

"Başkalarına zarar vermeden istediklerini elde etmeyi bilen erkekler de var," diye devam etti ve gözlerini kaldırarak Stratford'un bakışlarıyla bir kez daha buluştu. "Kendilerinden daha güçsüz insanlara bakma nezaketine sahiptirler, onları istismar etmezler. İşte gerçek bir erkek budur. Ama sen bu konuda hiçbir şey bilmezsin."

Adamın öfkesiyle boğuşurken yüzünün buruşması, dudaklarının kısıtılması ve burun deliklerinin açılmasından duyduğu memnuniyet içinde alevlendi. Biraz öne eğilerek, şişmiş yüzünün ağrmasına ve yarılmış dudağının sızlamasına rağmen gülümsedi.

"Devam et," diye alay etti. "Vur bana. Kes beni. Ne tür bir korkak olduğun konusunda beni haklı çıkar. Downing olmadan benimle asla dövüşemezsin... Bunu tam da bu yolda arabayı ezdiğim gece kanıtladım."

Stratford karşılık vermek yerine sandalyesine çöktü ve ona ürpertici bir sırıtışla baktı. Hançerle oynamaya devam etti ve hançerin ucunu parmaklarının her birine dokundurdu.

"Seni kırmaktan zevk alacağım," diye mırıldandı, sesi ipeksi bir yumuşaklıktaydı ama elindeki bıçak kadar da keskindi. "Devon'a varana kadar bekle. Çıgıllıklar arasında söyleyecek çok fazla şeyin olmayacak."

Sert bir karşılık vermek için ağzını açmadan, vagonun dışından bir çıgıllık yükseldi ve ardından tek bir el silah sesi duyuldu.

Cassandra arabanın penceresine bakmak için döndü. Perde çekili olduğu için hiçbir şey göremiyordu ama Stratford'un şoförünün bağırışlarını ve atların ürkmüş çıgıllıklarını duyuyordu.

"Bu da ne böyle?" Stratford mırıldanarak perdeyi kenara çekti, tam o sırada araba ani bir sarsıntıyla durdu. "Downing! , seni aptal! Sanırım

bir haydut tarafından ele geçirildik."

Sör Downing bir homurtuyla kendine geldi ve yüzünü kaplayan şaşkınlıkla arabanın etrafına göz gezdirirken soluk gözlerini kırıştırdı.

"Nedir o? Otoban adamı mı dediniz? Saçmalık, burada Maskeli Tehlike var."

"Görünüşe göre bir tane daha var."

Cassandra, şoförün yaklaşanlara bağırarak bu aracın Stratford Kontu'na ait olduğunu ve bunun bedelini cehennemde ödeyeceklerini söylediğini dinlerken kalbi hızla çarpmaya başladı. Bir gümbürtü onu susturmadan önce haykırdı, ardından da vücudunun yere çarpma sesi duyuldu.

Artık tamamen uyanmış olan Downing hemen harekete geçti, vagonun zemininde dizlerinin üzerine çöktü ve koltuğun altındaki bölmeye uzandı. Ona saldırdığı geceyi ve eğer beklemeseydi onu öldürebilecek olan yaylı tüfek atışını hatırlayınca gözleri fal taşı gibi açıldı.

Onları kimin geçtiğini bilmiyordu ama şansını bu iki zalim yerine başka bir haydutla denemeyi tercih ederdi.

Arabanın kapısı açılmadan hemen önce "Silah!" diye seslendi.

Downing'in yaylı tüfeğinin patlaması geceyi yarmıştı ama duman dağıldığında Cassandra onun atışının havadan başka bir şeye isabet görebiliyordu.

"Seni aptal sürtük!" Stratford kükreyerek arabanın üzerinden ona doğru hamle yaptı.

Özgürlük artık elinin altındayken, Cassandra savaştaki gücü toplamak için kendini zorladı. Downing saldırgan tarafından arabadan sürüklenirken, Stratford'la kafa kafaya çarpışarak aralarındaki boşluğa doğru hamle yaptı. Çarşafını unutarak elindeki hançerin savrulmasını önlemek için eğildi, sonra da adamın orta kısmına bir yumruk indirdi. Acı koluna yayıldı, ama o bunu görmezden gelerek Downing'in blunderbuss'ını aldı ve Stratford'un kafasına indirdi. Kont bir lanetle koltuğuna yaslandı, şakağından kan damlıyordu.

"Bundan sonrasını ben hallederim," dedi tanıdık bir ses.

Başını kaldırdığında açıklıkta bir adam gördü, ay ışığı onu altın başının tepesinden omuzlarındaki siyah domino perdesine kadar çerçevesliyordu. Siyah bir maskenin arkasından bile bu yüzü tanıyordu, açılarını ve düzlemlerini ve o pelüş ağzın dudak büküşünü ezberlemişti. Adam bir elinde tuttuğu Stratford'a doğrultarak gösterdiğinde gözleri yaşardı.

"Hazır ol ve teslim ol," diye bağırdı, horozu geri çekti ve arabayı silahın kurulurken çıkardığı uğursuz sesle doldurdu.

Stratford'un ağzı bir karış açık kaldı, bir elini kanayan şakağına bastırırken bakışları kadından Robert'a ve tekrar Robert'a kaydı.

"Anlamıyorum... Maskeli Tehlike sen değilsin, o!"

Robert'ın ağzı alaycı bir sırıtişla kıvrıldı. "Emin misin? Burada maskeli bir şekilde durup sana silah doğrultan o değil."

Stratford başını salladı, kravatını çekip gömleğinin yakasını çekerken elleri titriyordu. Giysiyi yırtarak açtığında düğmeler uçuşarak biçimsiz göğsünü ortaya çıkardı. Cassandra'nın yaptığı iş yara izi bırakmış, ardında kılıcının tek bir kelimeyi hecelediği koyu renkli kesikler bırakmıştı.

TECAVÜZCÜ.

Robert başını eğdi, kontun parçalanmış göğsünü görünce hiçbir tepki göstermedi. "Arabadan inin. Şimdi."

Stratford başını salladı, çenesi sımsıkı sıkılmıştı. "Gerçek Tehlike'nin o olduğunu biliyorum ve bana yaptıklarının cezasını çekmem gerekiyor."

"Çık şu lanet arabadan!" Robert bağırarak silahı Stratford'un yüzüne doğrulttu, ta ki namlu Earl'ün alnına dayanana kadar.

Hançer tekrar Cassandra'nın elindeyken ve Robert'ın tabancası ona Stratford'un itaat etmekten başka çaresi yoktu. Arabadan inip gözden kayboldu, boğuk homurtuları ve iniltileri uçuşan yumrukların gumbürtüsüne karışıyordu. Anlaşılan Robert yalnız gelmemişti.

Araca geri dönüp ona yaklaştığında maskesinin ardındaki ifadesi yumuşamıştı. Arkasındaki ay yüzünden adamın yüzünü zorlukla görebiliyordu ama endişe ve sevgiyle dolu sesindeki sıcaklığı hissediyordu.

"Cass, iyi misin aşkım?"

Adam onu tuttuğunda haykırdı, başparmağı kolundaki derin kesiklerden birinin üzerine bastırıyordu. Stratford'a karşı son çabasında kolunu yırtmış ve kanamaya başlamıştı.

"Yaralanmışsın," diye haykırdı, yüzünü kavradı ve ona daha iyi bakabilmek için eğdi. "Seni incitmişler!"

"Ben iyiyim," dedi, ellerini yüzüne dayadığı adamın ellerinin üzerine koyarak. "Bana zarar verdiler ama hayatta kalacağım ve... ve sen benim için geldin."

Alnı onunkine yaslandı ve rahatlama ve acısının her zerresini taşıyan uzun, yavaş bir nefes verdi. Onu kendinden uzaklaştırmış, aşkını reddetmiş ve yine de onu kurtarmaya gelmişti; kurtarılmaya ihtiyacı olmadığında ısrar eden bir genç kıızı. Ama gerçek inkâr edilemezdi.

Kurtarılmaya ihtiyacı vardı, hem de sadece Downing ve Stratford'dan değil. "Beni hiçbir şey durduramazdı," diye açıkladı. "Sen bile. Yapabilir misin durabilir misin?"

Kadın başını salladı ve arabanın kapısına doğru ilerlerken Robert'ın elini tuttu. Robert onun elini sıkıca tutarak geri çekildi. Dışarıda sessizlik ve durgunluk hüküm sürüyordu, bu yüzden Robert onu arabadan çıkarırken kendini rahatlamaya bıraktı. Bundan sonra ne olursa olsun, Robert yanındaydı. Robert onun için gelmişti ve o güvendeydi.

Ilık akşam esintisi yüzünü gıdıkladı ve çıplak ayaklarının altındaki sert toprağı hissetmek, tavanda asılı geçirdiği onca saatten sonra rahatlatı.

Sürücü bayıltılmış, vücudu aracın yan tarafına yaslanmış ve elleri önünde bağlanmıştı.

Stratford'u dizlerinin üzerine çökmüş, ağzı tıkaçla kapatılmış bir halde buldu; Downing hâlâ ayakta idi ama ellerini arkasına kenetlemiş iri yarı bir adam tarafından zapt edilmişti.

"Peter?" diye geveledi, Millicent'ın sevgilisini karanlıkta bile tanıyordu.

Downing'i zapt etmek için çok az çaba sarf ederken ona bir gülümseme fırlattı. "Merhaba Cass. Millie selamlarını yolladı. Arkamızda durup kaçırılmana izin vereceğimizi düşünmedin, değil mi?"

"Hayır," dedi Robert' bakarak. "Sanırım yapmamalıydım."

Yardım için Millicent'a gideceğini bilmeliydi. Arkadaşı, Robert dışında onun intikam ihtiyacının derinliğini anlayan tek kişiydi. Tam olarak neyin peşinde olduğunu bilmeseler bile, ikisi onu herkesten daha iyi tanıyordu - yerini tespit edip onu kurtarmak için bir plan yapacak kadar.

Robert'ın uşağı olarak tanıdığı bir başka adam, elinde tabancasıyla yakınlarda durmuş, herhangi bir sorun belirtisi için sessizce tutsaklarını izliyordu

"Şimdi," dedi Robert, maskesini çıkarmak ve uşağına vermek için uzanarak. "Şiddet yanlısı biri değilim ama Cassandra'yla kaçtığınızda ikiniz de kendi kaderinizi mühürlediniz. Yaptıklarınızdan sonra yaşamınıza izin veremem."

Bir eliyle domino taşını çözüp uşağın koluna geçirirken diğer eliyle de tabancasını tuttu. Downing Peter'ın elinde debelenirken, Stratford da ağzını tıkayarak konuşmaya çalışıyor gibiydi.

"Burada asıl kurban biziz!" Downing, Cassandra'ya dik dik bakarak ısrar etti. "O bize saldırdı, bizi dövdü, sakat bıraktı! Cezalandırmanız gereken o, biz değiliz."

Robert, Downing'e bir kaşını kaldırdı. "Sana benim göstereceğimden daha fazla merhamet gösterdi. Seni hayatta bıraktığı için minnettar olmalıydın. Şimdi de onu kaçırarak yaptıklarına yenilerini ekledin."

Downing'in çaresiz bakışları Stratford'a takıldı; Stratford, sözlerini boğan malzemenin arasından Robert'a yalvarmaya çalışıyor gibiydi.

"Hepsi onun fikriydi!" Downing başını Kont'a doğru eğerek açıkladı. "White's'ta içkilerimizi paylaşırken Maskeli Tehlike hakkında konuşmaya başladık ve ikimizin de aynı kaderi paylaştığımızı fark ettik. İntikamımızı almak için bir yol bulmamızı öneren oydu."

"Ve hanginiz karınızı merdivenlerden aşağı itmenin ve onu daha fazla yaralamasının beni dışarı çıkarmak için yeterli olacağına karar verdi?" Cassandra Downing'e bir adım daha yaklaşarak suçladı.

Adam ona bakarken bakışlarında öfke alevlendi, şakağındaki bir damar zonklamaya başladı. "Ölmemesi gerekiyordu."

Robert uşağına başıyla selam vermeden önce, "Eğer iddia ettiğin kadar masumsan, bunu kanıtlayacaksın," dedi.

Adam tabancasını pantolonunun kemerine soktu, ardından maskesini Downing'in yüzüne doladı ve onu domino taşının içine attı.

"Ne halt ediyorsun sen?" Downing kurtulmak için çabaladı ama gücünün Peter'inkiyle boy ölçüşemeyeceğini anladı.

"Bu adam seni bu plana zorladı," dedi Robert sıkılmış bir şekilde omuz silkerek. "Onun fikriyle kazara kendi karını öldürdün ve şimdi de yakalandın. Hepsi onun suçu, değil mi?"

Downing, Peter onu serbest bıraktığında, uşak silahı uzatmadan önce ağzı açık kaldı. Adam nasıl hareket edeceğinden emin değil gibiydi, tabancanın kendisine bu kadar rahatça sunulmasından çekiniyordu.

"Tehdit yolda Stratford'a rastladı ve onu öldürdü," diye açıkladı Robert, Downing'in yüzünü dikkatle izlerken, eli kendi tabancasının etrafında kenetlenmişti. "Biri bize bu gece ne olduğunu sorarsa, biz, tanıklarınız böyle diyeceğiz. Kimsenin senin yaptığını bilmesine gerek yok. Ve eğer sevdiğim kadını kaçırıp ona zarar vermekten sorumlu olan adamı öldürürsen... hayatını bağışlarım."

Cassandra elini hançerin etrafında sıktı ve ileri atıldı. "Cehennem gibi olacaksın."

Robert uzattığı koluyla onun ilerlemesini engelledi ama bakışlarını Downing'in üzerinde sabit tuttu. Stratford yerde debelenmeye başladı, elleri arkadan bağlı olduğu için kendini toparlayamayarak yan üstü düştü. Bir solucan gibi yol boyunca ilerliyor, ağzındaki tıkaçın arkasından ağlayıp mırıldanıyor ve hayatı için yalvarıyordu.

"Güven bana Cass," diye fısıldadı sadece onun duyabileceği şekilde. "Kendi anını yaşayacaksın ve doğru zamanın geldiğini anlayacaksın."

Hâlâ Downing'e bakarken elini ve hançerini indirdi. Adam haklıydı. Her şeyi kendi bildiği gibi yapmış ve kendini bu karmaşanın içine sokmuştu. Belli ki her şeyi çok iyi düşünmüştü ve şu ana kadar planı işe yaramıştı.

"Bu tabancayı hepinizi öldürmek için kullanmayacağımı nereden biliyorsunuz?" Downing silahı kabul etmekte hâlâ isteksizdi.

Onlardan uzaklaşmak için yerde ilerlemeye çalışan Stratford'a bakmaya devam etti. Fazla uzaklaşamamıştı.

Robert kendi silahını kaldırmadan önce ona, "İçinde sadece bir mermi var," dedi. "Benimkinde altı mermi var. Eğer o şeyi Stratford'dan başkasına doğrultursan, sen daha tek atışını yapamadan seni delik deşik ederim."

Downing'in bakışları önce Robert'a, sonra Stratford'a, sonra da silaha kaydı. Kont şimdi utanmadan ağlıyor, boğuk yakarışları orada bulunan herkes tarafından görmezden geliniyordu. Cassandra nefesini tuttu ve birinin ilk hamleyi yapıp her şeyi kaosa sürüklemesini ya da sona erdirmesini bekledi.

Robert, "İkinizi de vurmadan önce karar vermeniz için on saniyeniz var," diye tersledi, sözlerinin kenarında sabırsızlık vardı. "On... dokuz... sekiz... yedi ..."

Downing silahı uşağın elinden kapmadan önce, "Üzgünüm, eski dostum," diye mırıldandı.

Silahını kaldırdı ve birkaç saniye içinde ateş etti, kurşun tam isabetle Stratford'un gözlerinin arasına saplandı. Kont hareketsiz ve sessiz kaldı, son nefesini panik içinde feryat ederek verdi.

Downing silahını bıraktı ve sırttı, küçük muammasından kurtulduğu için kendinden memnun görünüyordu. Ama Robert'ın dönüp ona baktığını, Cass'in duyması gereken tek şeyi fısıldarken yüzündeki acımasız ifadeyi fark etmedi.

"Şimdi, Cass."

Hançerini kaldırarak arkasından hızla yaklaştı ve keskin bir çığlık atarak Downing'e doğru hamle yaptı. Bıçağı adamın karnına saplandı ve adamın kanı elini ıslatmak için akarken derinlere battı. Kadın hançeri çekip çıkardığında dizleri büküldü ve bu kez kalbine sapladı. Adam iki elini de onunkilerin üzerine kaldırdı, gözleri şok ve ihanetle irileşmiş bir halde Robert'a bakıyordu.

Yanına gelen Robert ona alaycı bir gülümseme verdi. "Hayatını bağışlayacağımı söyledim. Onun hakkında hiçbir şey söylemedim."

"Leydi Downing için," diye tısladı, bıçağı bir kez çevirdi ve sonra bıraktı Git.

Downing yere düştü, nefesi kesildi ve kendi nefesi kesilirken Ağzında kan birikti. Son nefesini vermek için çırpınırken elleri bıçaktan uzaklaştı ve kan çenesinden aşağı damladı.

Çarşafını tekrar tutarak vücuduna doladı ve Downing'in cesedine doğru döndü. Adam karısına yaptıklarının bedelini ödemişti ve Stratford bir daha asla kimseye zarar veremeyecekti. Maskeli Tehlike'nin kimliğini bilen iki adam artık yoktu.

"Cesetleri ne yapacağız?" Peter onun arkasından sordu.

"Bırak onları," diye cevap verdi Robert. "Şoförü alacağız ve uyandığında sessiz kalması için ona para ödeyeceğiz. Kaçırılan bir kadınla kaçmalarına yardım etti... İfşa edilme tehdidi onu susturmaya yetecektir."

Kadın dönüp ona şaşkınlıkla kaşlarını çatığında, adam kararlı bir ifadeyle bakışlarına karşılık verdi.

"Her şey bitti Cass," dedi bir elini ona uzatarak. "Tehdit bu gece burada ölecek. Stratford'a saldırdı, o da karşılık verdi ve onu bıçakladı. Ölmeden önce bir el ateş ederek Stratford'u öldürmeyi başardı. Dünya bunu böyle hatırlayacak... Herkes buna inanacak. Şimdi, buradan benimle birlikte ayrılacaksın ve asla arkana bakmayacaksın. Tehdit artık yok ve yeniden başlamakta özgürsünüz."

Cassandra onun güçlü ve temiz eline baktı ve hiç tereddüt etmeden uzattı. Kendi eli sadece kendi kanıyla değil, Downing'in kanıyla da sıırıslılam olmuştu.

İkisi de onun bunları hak etmediğini bildiği halde bunu onun için nasıl yapabilişti?

Ama Robert onun bakışlarını tuttuğunda, derinlerdeki eminliği fark etti. Robert tereddüt etmemişti, çekinmemişti ya da ona sanki yaptığı şeyler yüzünden kendisinden aşağıdaymış gibi bakmamıştı. Sadece sevgi ve ona her zaman tereddüt etmeden gösterdiği kabul vardı.

"Az önce bir adam öldürdüm."

Başını salladı ama kadının açıklamasından etkilenmemiş görünüyordu. "Önce seni öldürecekti, o yüzden bunu hak etmiş olması mantıklı."

Tüm bunlardan nasıl bu kadar etkilenmemişti? Ona bakıp, kendisini tehlikeye atan ve birini soğukkanlılıkla öldürmek konusunda iki kez düşünmeyen bir kadını nasıl göremezdi?

"Seni seviyorum," dedi, sanki yüksek sesle sormadığı sorulara cevap verircesine. "Ve bu asla değişmeyecek. Şimdi, gel."

Sadece bir an tereddüt ettikten sonra elini tutmak için uzandı. Onun nazik çekişinden kurtulmak yerine teslim oldu ve kendisini bedenine yaklaştırıp kollarıyla sarmasına izin verdi.

Uğrunda ya da karşısında savaşacak bir şey kalmamıştı. Kurtarılmaya ihtiyacı olmadığına ısrar edebilir ya da acısının ve kırılğanlığının onun şefkatine ihtiyacı olduğunu kabul edebilirdi. Onun güzel sevgilisi. Onun kurtarıcı lütfu.

Gözlerini kapatıp yüzünü onun gömleğinin ön kısmına gömerek İspanyol derisinin ve terinin solmakta olan kalıntılarını içine çekti. Çok kötü kokması gerektiğini biliyordu ama adam yüzünü saçlarına gömdü ve sanki gülsuyuyla yıkanmış ve lavanta yağıyla sıırıslıklam olmuş gibi ona sıkıca tutundu.

Yeniden güvende olmanın verdiği rahatlama onu sardı ve etrafındaki dünya solmaya başladığında kendini unutmaya bırakarak onun kollarına yığıldı.

2 GÜN SONRA...

Robert Cassandra'nın başucunda oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, onun uykusunu izliyordu. Downing ve Stratford'un cesetlerini yolun kenarında bıraktıktan sonra Cassandra'nın baygın halini kollarına almış ve onu arabasına kadar taşımıştı. Yaşadığından emin olduğu o cehennemden sonra, yorgunluk onu ele geçirmişti. Kasabaya geri dönerlerken onu kucağına almış, Peter karşısına oturmuş, Felix de tüneği şoförüyle paylaşmıştı.

Rahatlama uzuvlarındaki son gerginliği de alıp götürmüş, uyanık kalmasını zorlaştırmıştı. Tüm endişeleri ve planları sona ermişti ve şimdi sadece onun ait olduğu yere, yanına dönmesine seviniyordu. Peter'ın doktor aramaya gitmek üzere onları bıraktığı Pulteney Otel'i'ne dönerken yol boyunca uyumuşlardı. Güneş henüz doğmamıştı ve o saatte çok az sayıda personel görev başındaydı, bu yüzden Robert onu fark edilmeden süitine götürmekte hiç zorlanmamıştı.

Oraya vardığında, onu kirli ve kanlı yatak çarşafından çıkarmış ve bulduğu şey karşısında öfkelenmişti. Hırpalanmış yüzünün yanı sıra, kaburgaları ve kalçaları boyunca çürükler vardı ve içlerinden biri hançeri onun üzerinde de kullanmıştı. Kesiklerin çoğu yüzeyseldi ama bir tanesi ön kolunda, bir diğeri de kalçasının iç kısmında onu endişelendiriyordu. Temizlenmeleri ve

Dikişler. Gece uşaklarından birine koşmuş ve komşu oturma odasında onun için sıcak bir banyo istemişti.

Onu uyurken yıkamıştı, başını küvetin kenarına yaslamıştı ve onu nazikçe fırçalayarak çektiği çileden arındırmıştı. En azından dokunabildiği kadarını. Ona ne yaptıklarını bilmeden, asla ulaşamayacağı kadar derine gömülmüş yaralar olabileceğini biliyordu.

Peter banyodan kısa bir süre sonra doktorla birlikte dönmüş, doktor onu muayene ederken onu ve Robert'ı salona geri göndermişti. En derin kesiklerine dikiş atılması gerekiyordu, ancak yorgunluğu adam çalışırken baygın kalmasına izin vermişti. Enfeksiyon belirtilerine karşı tetikte oldukları sürece iyileşeceğine dair güvence almışlardı. Yapacak bir şey kalmayınca cerrah ayrılmış ve onları kızla ilgilenmeye bırakmış. O sırada şafak sökmüştü ve Robert ayakta durmakta zorlanmaya başlamıştı. Downing'in evinin dışında bekleyerek ve izleyerek geçirdiği günler ona zarar vermeye başlamıştı.

Peter, "Yarın rapor için geri döneceğim," dedi. "Millie nasıl olduğunu bilmek ."

"Bana yardım etmek için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Millicent'a da minnettarlığımı ilettiğinizden emin olun."

Peter, sanki bu yeterli bir açıklamaymış gibi, "Ben leydimi seviyorum, leydim de arkadaşını seviyor," diye cevap verdi. "Cassandra'nın başına bir şey gelseydi yıkılırdı."

Adam ayrıldıktan sonra Robert kendisi için temiz su getirtti. Son birkaç günün yorgunluğunu attıktan sonra Cassandra'nın yanındaki yatağa tırmandı ve yaralarını deşmemeye dikkat ederek çıplak bedenini kollarının arasına aldı.

Gün boyu uyumuşlar, güneş batmaya başladığında uyanmışlardı. Yemek için haber göndermiş ve Cassandra'nın karnını doyurmasını sağlamıştı. Kendisini esir alanların sadece ekmek ve suya izin verdiklerini, iki gün boyunca aç bırakıldıklarını anlatmıştı.

Merak ve tahminler onu çıldırtsa da daha fazla ayrıntı sormak istememişti. Ama yemekten arta kalanları bir kenara bırakıp onunla yatağa döndüğünde, kız içini açmış ve ona her şeyi anlatmıştı. Onu taciz etmediklerini bildiği için rahatlamıştı, onu Devon'da kilit altında tuttukları zamana kirletmeyi saklamak istiyor gibiydiler.

Orada yatmış, kadının olanları anlatışını dinlerken, onu aramaya devam ettiği için her zamankinden daha fazla minnettarlık duyuyordu. Onu bağlayıp burada bıraktığı için öfkelenmesine ve kinlenmesine izin verseydi, ölümden daha kötü bir kadere maruz kalabilirdi.

Bir günü daha uyuyarak geçirmiş, derin bir uykuya dalmadan önce yemek ve içmek için ara sıra uyanmıştı. Robert onun yanından neredeyse hiç ayrılmamıştı, tekrar uyandığında yanında olmak istiyordu. Onun eve dönüp tüm bunları geride bırakabilecek kadar güçlü olmasını istiyordu. Maskeli Tehlike'nin başından beri Sör Downing olduğu ve Stratford Kontu'nun trajik ölümü çoktan yayılmış olmalıydı. Gerçeği sadece o gece orada bulunanlar biliyordu ve asla gün ışığına çıkmamasını sağladılar.

Cassandra'nın ne yaptığı umurunda değildi... tek istediği bunun sona ermesiydi. Eğer intikam duygusundan vazgeçebilirse, belki o zaman bir şansları olabilirdi.

Kadın bir iniltiyle kıpırdandığında doğruldu, sonra gözlerini açtı. Döndüğünde onu orada otururken buldu, acı yüz hatlarını çiziyordu. Dudağı iyileşmeye başlamıştı ve çenesindeki şişlik inmişti ama morlukların geçmesi için biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

"Günaydın," diye mırıldandı ve ona bir gülümseme sundu.

da gülümsemeye çalıştı ama bu çaba canını acıtıyor gibiydi. "Günaydın. Korkunç görünüyor olmalıyım."

Başparmağını nazikçe rengi solmuş çenesinde gezdirmek için uzanarak başını salladı. "Hayır. Sen hâlâ benim güzel Cass'imsin."

Gözlerini kapadı ve bir iç çekişle onun dokunuşuna yaslandı. "Benim güzel hiçbir yanımla. Kızgın, kaba ve kindarım. Neredeyse

Hayatını mahvettim ve beni kurtarmanı hak etmedim. Beni sevmeni hak etmiyorum."

Kaşlarını çatarak sandalyesini yatağa yaklaştırdı. Saçlarını okşayarak alnına bir öpücük kondurdu.

"Bunların hiçbiri doğru değil. Kaba ve kindar olabilirsin ama çoğu insan da öyle. Hayatımı kesinlikle mahvetmediniz. Hatta onu ölçsüz bir şekilde zenginleştirdin. Halk evindeki o geceden beri kendimi daha canlı, daha kendim gibi hissediyorum. Acı çekiyordum ve sen bu acıyı başka bir şeye dönüştürdün... harika ve her şeyi tüketen bir şeye."

Bir gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü. "Tek istediğin beni sevmekken, ben seni hep kol mesafesinde tuttum."

Kıkırdayarak gözyaşını sildi. "Gördüğün gibi, işe yaramadı. Sadece seni daha çok sevmemi sağladı."

Anlamamış gibi başını sallayarak ona şaşkın bir bakış attı. Sandalyeden kalkıp yatağın üzerinde yanına oturdu ve ellerinden birini kendi ellerinin arasına aldı.

"Gördüğünüz gibi Daphne ve benim hakkımda haklıdınız," diye devam etti. "Onu sevdiğimi sanıyordum ve bir bakıma sevdiğime de inanıyorum. Ama bu bir tür aşk değildi. Bu... onun fikriydi, mükemmel ve ulaşılmaz olarak gördüğüm bu kadın. Her zaman tehlikeye doğru koşuyordu ve onu kurtaracak, sevgimi kanıtlayacak ve kalbini kazanacak kişi ben olmalıydım. Sonunda, gitmesine izin vermek benim için çok kolay oldu. Evet, acıttı. Ama sen... seni kaybettiğimi düşündüğümde öleceğimi fark ettim. Varlığım sona ererdi çünkü sensiz ben olmazdım. İşte gerçek, kalıcı aşk budur ve uğruna savaşmaya değer."

Bir gözyaşı daha döküldü, sonra bir tane daha, sonra ayağa kalktı ve ona uzandı, onu kollarına çekti. Çekincesiz kabul edilmenin, itilmek yerine ona doğru çekilmenin verdiği sevinçten kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissetti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı onun saçlarına. "İstemedim... Karşı koymaya çalıştım... ama lanet olsun sana, Robert Stanley, beni mahvettin. Beni parçaladın

ve beni tekrar bir araya getirdi ve şimdi *sensiz ben* yokum."

Sözlerinin etkisiyle sarsılarak ona sarıldı. Bu sözleri ondan duyacağı hiç aklına gelmezdi. Onun güvenini kazandığı gibi, sevgisini de parça parça kazanmaya çalışırken nasıl hissettiğini bilmesinden memnundu. Şimdi, aynı anda o kadar çok duyguya kapılmıştı ki, vücudunun hepsini nasıl zapt edeceğini bilmiyordu.

Başını eğerek dudaklarını uzattı. Adam iyileşmekte olan yarayı rahatsız etmemeye dikkat ederek ağzını onunkine değdirdi. Ama kadın parmaklarını adamın saçlarından geçirerek onu daha da yaklaştırdı ve derin, ruhunu harekete geçiren bir öpücükle onu kendine çekti. Yastıklarına yaslandı, onu takip etmeye teşvik etti, dili alt dudağında gezindi.

Vücudu, kız ona dokunduğunda her zaman olduğu gibi canlandı ama başını sallayarak kendini tuttu.

"Hâlâ iyileşiyorsun. Seni incitmek istemiyorum."

"Umurumda değil," diye fısıldadı, gömleğinin düğmelerini çözmeye başlamıştı bile. "Sana ihtiyacım var, Robert. Sen benim korkularımı ve acılarımı dindiren Geysin... meyhanedeki o geceden beri öyleydin. Şimdi bunu benim için tekrar yapmana ihtiyacım var. Lütfen."

Kadının sözleri onu kırdı ve kendini onun üzerine inmekten alıkoyamadı, onun kendisini soymaya devam etmesine izin verdi. Onu memnun etme, ona başka kimsede bulamayacağı şeyleri verme isteğinden asla vazgeçmeyecekti.

Gömleğini başından çekip çıkardı, sonra pantolonunu düzeltmeye koyuldu, bu sırada adam onun ayırık bacaklarının arasına çömelmiş, yanağını, morarmış çenesini ve boynunu öpüyordu. Adam çoktan onun için sertleşmişti, kadın onu eline alıp okşarken inliyordu. Hırpalanmış ve yara bere içindeyken bile onun tanrıçasıydı, elinin dokunuşundan başka hiçbir şeyle ona hükmedemeyen vahşi ve güçlü kadınıydı.

Durakladı, eli hala onun etrafında sıkıca sarılıydı, diğer eli boynunun arkasında duruyordu. "Hükmetmek ve kontrol etmek için duyduğum bu ihtiyaç

... asla . Bunun doğamın bir parçası olduğunu fark ettim."

Bu sözler sanki tuhaflığı için özür dilermiş gibi çıkmıştı ve bu da onu sadece gülümsetmişti. Onun her yönden kendisinin karşıtı olduğunu, onun her talebine boyun eğmekten asla vazgeçmek istemeyeceğini anlamıyor muydu?

"Bu çok rahatlatıcı," diye şaka yaptı, burnunu burnuyla karıştırarak. "Çünkü senden istediğim tam olarak bu.. şimdi ve her zaman. Ben seninim, Cass

... Bunu size daha önce de söylemiştim ve ciddiymdim."

Ona gülümseyerek karşılık verdi, kalçalarını kaldırdı ve onu daha yakına çağırdı. "O zaman iyi eşleştik. Ama şu anda kontrolün sende olmasına ihtiyacım var. Sev beni Robert... Al beni. Ben seninim."

Yumuşak bir vuruşla kadının içine kaydı ve onu çoktan ıslanmış buldu. Kadının sikinin etrafında kenetlenmesi ve sözlü teslimiyeti onu serbest bıraktı. Kollarını onun etrafına sardı ve yaralı kalçasına çok fazla sürtünme yaratmamaya özen göstererek yavaş, nazik vuruşlarla onu içine aldı.

Gözlerini kapadı ve ilk kez kendini tamamen ona bıraktı, kollarını ve onu sardı. O anın zevki her ikisini de sarmıştı ve çok geçmeden nefes nefese kalmış, boynuna doğru iniyor, tenine yumuşak öpücükler konduruyor, olabildiğince derinlerine dalıyordu. Ama yine de yeterli gelmiyordu. İki kişi olmaktan çıkıp tek bir kişi olana kadar daha da derine inmeye asla vazgeçmeyecekti. Kadının ellerini tuttu ve parmaklarını onunkilerin arasına soktu, doruk noktası yaklaşırken ağzını yakaladı.

İlk o koptu, ağladı ve onun altında titredi, parmakları eklemleri ağrıyana kadar daha sıkı sıkı. Acının küçük sarsıntısı onu sonuna yaklaştırdı, daha fazla zaman için savaşıırken titremeler onu sarstı.

Ama sonra, ona arzuladığı enfes zevki-acıyı verme ihtiyacı asla ondan uzak olmayacağı için, başını çevirdi ve dudakları ve dişleriyle boynuna yapıştı. Bir kükreme ve kalçalarının son bir hamlesiyle, onun içinde serbest kaldı, titriyor ve nefes almak için savaşıyordu.

ezici bir güçle ona çarptı. Bir an için vücudundan kurtulmuş gibiydi, görüşü bulanıklaşırken baş döndürücü bir sersemlik onu sardı. Sonra ağır bir iç çekişle onun üzerine yığıldı, ısırık izi boynunun yan tarafında sıcak ve mükemmeldi.

İKİ HAFTA SONRA...

Robert ağaçların arasından ilerleyerek açık havanın saf ve temiz kokusunu içine çekti. Gece saatler önce çökmüştü ve Cassandra'yı görmek için sabırsızlanıyordu. En son birlikte olduklarından bu yana sadece bir gün geçmişti ama sanki sonsuzluk gibi hissediyordu.

Cassandra'nın üzücü olayından birkaç gün sonra Londra'dan dönmüşlerdi. Şüphelendiği gibi, Stratford ve Downing'in ölümleri Londra'yı ateşe vermiş, gazeteler farklı açıklamalar ve abartılarla dolmuştu. Maskeli Tehlike vakası herkesi şaşırtmaya devam ediyordu ama Robert ve Cassandra'nın da kabul ettiği gibi, gizemli haydut o gün ölmüştü ve bir daha asla ortaya çıkmayacaktı.

Bu konuda belli bir huzur hissettiğini itiraf etmişti.

"Adaleti kendi ellerime alarak işleri daha da kötüleştirdim," demişti ona eve dönüş arabaları sırasında. "Korumak istediğim insanlara daha fazla zarar verebileceğim çok fazla yol var. Ben... bence daha önemli olan Leydi Downing ve diğerleri gibi kadınların kendileri için savaşmaları gerektiğini anlamaları. Bunu yaptığımda kolay olmadı ve sonuçları hayatımın geri kalanında beni takip edebilir ama asla pişman olmayacağım. Belki bizim yaptıklarımız başkalarına da aynı şeyi yapabilecek güce sahip olduklarını kanıtlayabilir."

Yeni keşfettikleri mutluluklarını düşününce bunu duymak onu rahatlatmıştı. Hiçbir şeyin bunu yok istemiyordu ve onu kaybetme düşüncesi

zayıflatmayı asla bırakmayacaktı. Onu şimdi kaybetmek onu mahvedecekti ve geleceğin umutsuzluk ve ölüm değil, sadece umut ve yaşam içermesini istiyordu.

Onu Easton Park'ta bırakıp eve dönmek zor olmuştu, oysa tek istediği her boş anını onunla geçirmekti. Ama babasına bakması ve annesini rahatlatması gerekiyordu. Londra'ya aniden gittiği için annesinin çok endişeleneceğini düşünmüştü ve haklıydı da. Annesi onun için telaşlanmış, nerede olduğunu bilmek için çırpınmıştı.

Geçirdiği cehennem azabından sonra, ona karşı son sabrı da tükenmişti. Eline bir fincan çay daha tutuşturulduktan sonra kendini kaybetti.

"Tanrı aşkına! Sana kaç kere daha çay sevmediğimi söylemem gerekiyor?"

Adam ayağa kalkıp fincanı ona getirdiği tepsiye geri koyduğunda şokla sıçradı. Bir eli göğsünde, sanki delirmiş gibi ona baktı.

"Robert, sana ne oldu böyle? Hasta mısın?"

Kadın alnında ateş olup olmadığını kontrol edemedi başını eğdi ve sinirli bir homurtu çıkardı. "Ben iyiyim. Aslında, uzun zamandır olmadığım kadar iyiyim. Leydi Cassandra Lane'e aşığım ve onu karım yapmak niyetindeyim. Londra'da yaptığım da buydu, anne. O gitti, ben de peşinden gittim ve onsuz dönmeyi reddettim."

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı, ağzı sanki kelime arıyormuş gibi birkaç kez açılıp kapandı. "Hasta olmalısın, ateşten sayıklıyorsun. Saçma sapan konuşuyorsun!"

"Hayır, yaşadığımız hayat saçmalık," diye karşı çıktı ve uzanıp annesinin omuzlarını tuttu. "Anne, seni seviyorum... ama sürekli endişelenmene ve üzerine titremene bir son vermelisin. Ben artık bir çocuk değilim. William, Jonas ve Andrew gençti ve onları kaybettik. Acıdı... her gün acıdı. Ama bunun bizi korkutmasına izin veremeyiz."

Ona bakarken gözleri yaşlarla doldu, titriyordu. "Her gün korkuyorum... her zaman. Her sabah uyandığımda, babanın odasına girip nefes almayı bıraktığını görmekten korkuyorum. Sen burada olmadığında, her seferinde bir öncekinden farklı, korkunç şekillerde öldüğünü hayal ediyorum. Çocukluğundan beri rüyalarımda binlerce kez öldün. Bana korkma deme! Baban öldüğünde, elimde kalan tek şey sen olacaksın."

Zorba olmasına rağmen iyi niyetli olan annesine acımak onu kahrediyordu. Onun korkusunu çok iyi anlıyordu. Bu onu hayattaki pek çok şeyden alıkoymuştu.

"Elinde kalan tek şey ben olmak zorunda değilim," dedi sesini yumuşatarak. "Cassandra da olabilir. Çocuklar da olabilir. Büyükanne olmak istemiyor musun?"

Bunun üzerine titrek bir gülümseme verdi. "Tabii ki biliyorum, ama-"

"Hayır," diye araya girdi. "Ama yok, belki yok, ölüm, kayıp ya da gelecek üzerine spekülasyon yok. William bilmiyordu... ama ölmeden önce hayatının tadını çıkardı. Londra'da eğlendi, üniversiteye gitti ve bir kadının hayatını kurtarmaya koştu çünkü yapılacak doğru şey . Jonas öleceğini bilmiyordu ama her günü son günüymüş gibi . Macera için yanıp tutuşuyor ve onu nereye götürürse götürsün peşinden gidiyordu. Ve Andrew... O daha bir çocuktu ama içinde yaşlı bir adamın ruhu var gibiydi."

Barones buna güldü, gözyaşları arasında gülümsemesi genişledi. "Yeni şeyler öğrenmekten asla vazgeçmek istemedi."

"Kesinlikle," diye cevap verdi. "Ne zaman öleceğimi, senin ya da babamın ne zaman bilmiyorum. Bilmek istemiyorum ve her günümü konuda endişelenerek geçirmeyi reddediyorum. Neden bizim hayatta kaldığımızı ve onların kalamadığını asla anlayamayabilirim, ancak hala bu dünyadayken hayatı onlar gibi yaşama şansımız . Yeni şeyler öğrenmek, maceraların peşinden koşmak ve

Heyecan verici. İstediğim şey bu... ve bunu Cassandra'yla, seninle ve ne kadar zamanımız kalırsa kalsın babamla istiyorum."

Kollarına yığılmış ve her zaman yaptığı gibi ona sarılarak ağlamıştı. Ama bu sefer farklı hissetmişti. Robert, kadının kendisini tuttuğunu hissetmek yerine, sonunda onu özgür bıraktığını ruhunun derinliklerinde hissetmişti.

"Seni seviyorum, benim sevgili, tatlı oğlum," demişti yanağını okşayarak. "Sen her zaman hayatımın ışığı, gururum ve neşem oldun. Hiçbir kadının senin için yeterince iyi olabileceğini düşünmedim. Buna hâlâ inanıyorum."

Güldü ve ceketinin içine uzanarak ona bir mendil uzattı. "Cassandra'yı henüz tanımıyorsun. Tanıyınca, onun benim için mükemmel olduğunu göreceksin. Daphne konusunda haklıydın. En azından bana göre bir kadın olmadığı konusunda. Ama Cass... o doğru kişi, bunu hissedebiliyorum. Onu seviyorum, sen de seveceksin."

Barones ona şüpheli bir bakış atmış ama başka bir şey söylememişti. Günün geri kalanı dayanılmaz bir yavaşlıkla geçmişti ama beklemek zorunda . Cassandra onu akşama kadar beklemiyordu ve ne söyleyeceğini düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Ona olan aşkını itiraf etmişti... ama onunla evlenecek miydi? Tüm olanlardan sonra, bu yeni hayata alışmak için hâlâ zamana ihtiyacı olabilirdi - Maskeli Tehlike olmadığı, Bertram'ın artık ona musallat olmadığı ve ne isterse olmakta ve yapmakta özgür olduğu bir hayat.

Ama daha fazla bekleyemedi. Sanki tüm hayatı boyunca onu beklemiş gibi hissediyordu. Onunla evlenmeyi kabul etse de etmese de, ondan asla kurtulamayacaktı. Gerekirse ona her gün yalvaracaktı.

Yalvarmasından ne kadar hoşlandığını biliyordu.

Yüzme havuzunun bulunduğu açıklığa adım atmadan önce, yerden mükemmel bir çuha çiçeği koparmak için çömeldi. Sarı yaprakları aya kadar uzanıyordu, canlı ve güzeldi. Gülümseyerek yoluna devam etti.

Onunla burada karşılaşmayı beklemiyordu ama kadın suyun kenarında duruyordu. Orman yeşili bir elbise giymişti ve elbisesi bacaklarının üzerinden ipek bir perde gibi akıyordu. Saçları açılmış, kehribar rengi lüleler halinde sırtından aşağıya sarkıyordu. Adam yaklaşırken kadının gözlerindeki etki nefesini kesti. Morarmış yüzü iyileşmeye başlamış, şişlikler inmiş ve morumsu renk yerini yeşilimsi sarıya bırakmıştı. Ama tüm bunların arasında onu gördü.

Ona bir daha asla dünyanın en güzel yaratığı olduğunu düşünmeden bakamayacaktı.

"Ben de seni bekliyordum," diyerek onu karşılamak için öne çıktı. "Sana söylemek istediğim bir şey var ve bunu tam burada, beni kurtardığın yerde yapmanın uygun olacağını düşündüm."

Suyun üzerinden bakarken, onun batışını izlediğini ve yüzeye çıkmadığında boğazını sıkan korkuyu hatırladı. "Ama sen boğulmuyordun. Peşinden gelmeme ihtiyacın yoktu."

"Evet, öyle yaptım," diye fısıldadı gölete bakarak. "Görüyorsunuz ya... buraya gelip suya atladığımda, ölümü düşünmek için atlıyordum."

O geceki şüphelerini hatırlayınca gerildi, nabızı hızlandı.

"Olabildiğince dibe batar ve kendimi suya bırakmayı düşünürdüm," diye devam etti. "Derinlerdeki sessizlik ve durgunluğun ölümden sonraki yaşamın nasıl bir şey olabileceğini merak ederdim. Korkuya, acıya ve öfkeye bir son vermek istedim. Ama sonra... sen peşimden geldin ve beni dışarı çektin. Bana meydan okudun ve tüm bunlara değip değmeyeceğini sorgulamamı sağladın."

Boştaki eliyle onun yüzünü kavrayarak, portakal ve karanfil kokusunu fark edene, vücudundan yayılan sıcaklık tenine sızana kadar yaklaştı.

"Peki buna değdi mi?"

Başını salladı, sonra avucunu öpmek için başını çevirdi. "Öyleydi... öyle. Yaşamak istiyorum, Robert. Korkuyu ve acıyı istiyorum ama neşeyi de istiyorum. I

mutluluğu istiyorum. Ve hepsini seninle istiyorum. Babanın doğum gününün olduğu o gece... Bana ne dediğini bilmek ister misin?"

"Hem de çok."

Ona gülümsedi, elini yüzünden çekip iki eliyle kavradı. "Bana bu dünyada fazla kalmayacağını bildiğini söyledi. Öldüğünde seninle ilgilenileceğini bilmek istediğini söyledi.

... uğruna yaşıyacağın bir şeyin olsun diye. Bana o kişinin ben olduğumu hissettiğini söyledi. O zamanlar bu fikri saçma bulmuştum. Hala seninle savaşıyordum... bizimle savaşıyordum. Ama Şimdi haklı olduğunu biliyorum, çünkü uğruna yaşıadığın şey olmak , gülümsemenin nedeni... ve benim için tüm bunlar olmana ihtiyacım var. Tüm g n m boyunca seninle olmak istiyorum."

Kendini bir an için sersemlemiş halde bulduğunda ağzı bir karış açık kaldı. "Sen... sen..."

"Sana evlenme teklif etmek mi?" diye sordu küçük bir kahkaha atarak. "Biraz alışılmışın dışında, kabul ediyorum-"

"Mükemmel, çünkü ben de bu gece buraya sana aynı şeyi sormaya geldim."

Şaşkın şaşkın bakma sırası ondaydı, bakışları adamın elindeki  uha çiçeğine kaydı.  uha çiçeğini aralarında kaldırdı, sapını döndürdü ve ay ışının yaprakları nasıl aydınlattığını izledi.

"Geçen yıl Londra'ya bir y z kle gittim, hayatımın aşkıyla döneceğimi düşünüyordum," dedi bakışlarını ona çevirerek. "İstediğim şeyle dönmedim ama yol boyunca *ihtiyacım* olanı buldum. Seni. Her parçanı, sevmediğin parçalarını bile. Hepsini seviyorum, çünkü hepsi taptığım kişinin farklı yönlerini oluşturuyor. Bu gece y z ğ m yok ama ..."

Sol elini tuttu ve  uha çiçeğinin sapını üçüncü parmağına doladı. Adam sapı d ğ mleyip çiçeğin bir y z kteki mücevher gibi durmasını sağlarken kadın sırttı.

"Sahip olduğum tek şey sana olan gerçek ve kalıcı sevgim," dedi ve kızın elini tutup kalbinin üzerine koydu. "Geri kalanı için sana vereceğim kendim var.

... ve birlikte geçireceğimiz hayatın, zaman zaman ne kadar zor olursa olsun, yaşamaya değer bir hayat olacağından eminim. Evlen benimle, Cass."

Gözlerinin içine bakarken gülümsemesi soldu, eli hâlâ çarpan kalbine . Onun bakışlarında, daha önce kendisinden uzak tuttuğu tüm duyguları gördü. Geride bıraktığı her acı dolu anı ve aynı zamanda ileride olacaklara dair umut ışığını gördü.

"Evet," diye mırıldandı, kollarını onun boynuna dolayarak. "Seninle evleneceğim."

Onu kollarının arasına aldı, bir eliyle başının arkasını kavradı.

Parmaklarını saçlarına dolayan adam, öpmek için başını eğdi. Kadın bu yakınlığa karşılık verdi, ağzı onunkine karşı kendi doyumsuz arzusunu körükleyen bir acelecilikle hareket ediyordu. Onu bu şekilde etkilemeyi bırakacağı bir gün olabileceğini hiç sanmıyordu.

Öpüşmeyi keserek alnını onunkine yasladı ve bakışlarıyla buluştu. Hayatında ilk kez, gelecekle ilgili belirsizlik bu kadar ürkütücü görünmüyordu. Sonsuza dek kollarının arasındaydı ve ne olursa olsun, bunun asla değişmeyecek tek şey olduğunu biliyordu. Bu asla ölmeyecek tek şeydi.

OceanofPDF.com

EPİLOG

ÜÇ AY SONRA...

Robert annesinin en sevdiği misafir odasının kapısında durdu ve içeriye baktı, gördüğü şey karşısında dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi

keşfedildi. Barones elinde bir nakış kasnağıyla bir koltuğa oturmuştu. Yanında Cassandra'nın da benzer bir kasnak tuttuğunu gördü. Zarif, hünerli parmakları, pratikten doğan bir kolaylıkla kumaşı iğneyle işliyordu.

İkisi çok hızlı arkadaş olmuşlardı ve tahmin ettiği gibi annesi Cassandra'dan hoşlanmaya başlamıştı.

Nişanlısını ailesine nişanlandıklarını duyurmak için Briarwell'e getirdiği gün, onları almaya gitmek için onu tam da bu odaya yerleştirmişti. Annesi endişeliydi, yaklaşan evliliklerinin ailelerinin itibarı için ne anlama gelebileceği konusunda hâlâ endişeliydi. Robert onu her şeyin yoluna gireceğine ikna etmek için elinden geleni yapmıştı. Evlilik onun mahvoluşunun lekesini silecek ve şok edici evlilikleri onun hakkındaki geçmiş dedikoduların yerini alacaktı. Kimse böyle bir eşleşmeyi tahmin edemezdi ve en azından bir yıl daha misafir odasında konuşulacaklarını tahmin ediyordu.

Barones'i bu odaya götürmüş ve eşikte duraklamıştı. "Anne, bu evlilik gerçekleşiyor. Bunu kabul etmelisin."

Kaşlarını çattı ama başıyla onayladı. "Sen kendin gibi değilsin Robert... artık farklısın. Sanırım onu suçlamalıyım."

"Her zamankinden daha fazla kendimdeyim, bu yüzden ona *teşekkür etmelisin*," diye düzeltti. "Şimdi içeri gir ve yeni gelininle tanış. O artık ailemizin bir parçası olacak ve ikinizin iyi geçinmesini istiyorum."

Sabırsız bir çıkardı. "Peki ya yapmazsak?"

Ona alaycı bir sırıtışla baktı. "Senin için her zaman Dış Hebridler vardır."

"Bu hiç komik değil," diye homurdandı.

Ama kendini salona atmış ve onun iyiliği için yüzüne bir gülümseme yapıştırmıştı. Odanın dışında dururken, Cassandra'nın kanepenin üzerinde bıraktığı nakış işini incelediğini keşfetmesini izlemişti.

Cassandra'nın sesi yumuşak ve kararsız bir şekilde ona ulaştı. "Bu çok güzel. Keşke böyle güzel bir işi nasıl yapacağımı bilseydim."

Annesi, müstakbel eşinin nakış becerisine sahip olmadığını öğrenince şok olmuştu. "Tanrım, çocuğum! Annen seni eğitmedi mi?"

Bunun üzerine Cassandra'nın yüzü düştü, dul kadının reddinin acısı hâlâ her zamanki kadar şiddetliydi. Barones bunu fark etmiş gibiydi ve o andan itibaren üzerine titreyecek yeni bir insan bulmuştu. Artık Cassandra ziyarete geldiğinde annesi çay, bisküvi ve alıştırma için nakış kasnaklarıyla hazırды. İkiisi birlikte konuşuyor, gülüyor ve annesi, hayatı boyunca anne rolünden yoksun kalmış bir kadının anne rolüne sorunsuzca bürünüyordu.

Şimdi onları izlerken, düğün günü birkaç hafta sonra yaklaşırken, hiç bilmediği bir memnuniyet hissediyordu. Babasının sağlığı düzelmemişti ama adam onlarla olabildiğince çok vakit geçiriyor, oğlunu sonunda mutlu görmekten keyif alıyordu.

Salondan uzaklaşarak, birlikte vakit geçirmelerine izin vermeye karar verdi. Cassandra bu gece Easton Park'a onu ziyarete gittiğinde tamamen kendisine ait olacaktı. Evlenmelerini ve Cassandra'nın Briarwell'de yaşamaya başlamasını sabırsızlıkla bekliyordu. Böylece onunla birlikte olmak için gizlice dolaşmak zorunda kalmayacaktı. Onun kırbacıyla kırbaçlandıktan ve canı çıkana kadar sikildikten sonra, kendi yatağında onunla kıvrılıp uyumayı tercih ederdi, ağrıyan bir kışla ormanda dolaşmayı değil.

Çalışma odasına girdi. Masanın üzerinde Daphne'nin İskoçya'daki yeni evinden gönderdiği bir mektup duruyordu. Cassandra'yla onu ve Hartmoor'u düğüne davet etmeye karar vermişlerdi; ne de olsa birlikte olmalarından ikisi sorumluydu. Davetiyenin yanına Cassandra'nın hatırını soran ve iyi dileklerini ileten kişisel bir mektup eklemişti. Kız da ona cevap yazmış ve Hartmoor'la yeniden bir araya gelmesine yardım ettiği için teşekkür etmişti. Ayrıca ilk çocuklarının doğmak üzere olduğunu da bildirmişti; bu haber aylar önce onu incitmiş olabilirdi ama şimdi sadece mutlu ediyordu.

Kalbini kırmış olabilirdi ama dünyadaki en iyi arkadaşlarından biriydi. Sonunda onun için minnettardı, çünkü gerçek aşkın ne olduğunu bilmesinin nedeni oydu.

Sandalyesine gömülürken yüzünü buruşturdu ve özellikle hassas bir noktaya baskı uygulamak için yerini değiştirdi. Cassandra kırbacıyla bir sıyrık bırakmıştı ve oturduğu yerde canı yandıkça hatıraları canlanıyor, aleti dayanılmaz derecede sertleşiyordu. Eğer dikkatli olmazsa, aceleyle girmesi, onu yatak odasına sürüklemesi ve kalçalarının arasında rahatlamaya çalışması gerekecekti.

Bunun yerine, mektubunu kaleme almaya odaklandı.

Sevgili Daphne,

Cassandra ve ben, sizin ve Hartmoor'un düğünüme katılacağınızı duyduğumuza çok sevindik. Sık sık sizin ve kontun birbirimizi bulmamızdan ve aşık olmamızdan sorumlu olduğunuzdan bahsederiz. Bunun için ya da arkadaşım olduğunuz için daha fazla minnettar olamazdım.

Çocuğunuzun doğumu için tebrikler. Bu harika bir haber! Sizin için daha mutlu olamazdım ve bunu tüm kalbimle söylüyorum. Çocukken sık sık mükemmel bir yaşamın nasıl olacağından bahsederdik. Hatırlıyor musunuz? Evlilikten, çocuklardan ve sevdiğimiz insanlarla geçireceğimiz mutlu günlerden bahsederdik. Mükemmel geleceğinize doğru yolculuğa başladığınızı bilmek bana mutluluk veriyor. İçiniz rahat olsun, Cassandra ve ben de yolumuza devam ediyoruz.

Annemle çok iyi anlaştıklarını duyunca şaşıracaksınız. Bunun pek mümkün görünmediğini biliyorum ama yemin ederim ki bu doğru. İkisinin iyi geçinmesi gerektiğini açıkça belirttiğimde, Cassandra ile arkadaş olmak için her türlü çabayı gösterdi. Bu yüzden, şimdilik onu Dış Hebridler'e göndermek zorunda kalmadığımı bilmek istersiniz diye düşündüm. Bu kararın geçerli olup olmayacağını zaman gösterecek.

Seni ve Hartmoor'u düğünde görmek için sabırsızlanıyorum. O zamana kadar iyi dinlenin ve büyüyen bebeğinize iyi bakın. Henüz bir isim düşünmediniz mi? Eğer düşünmediyseniz, erkek çocuk için Robert'ı düşünün. Bence oldukça iyi bir isim. Hart'ın seveceğinden eminim.

Tüm sevgimle,

Sayın Robert Stanley

OceanofPDF.com

ÜCRETSİZ KİTAP TEKLİFİ

Every villain is the hero of his own story...

Read the prequel short story to *The Villain*, from Adam's point of view for **FREE!**

HART

A VILLAINOUS SHORT STORY

Victoria Vale

Hart'ın ÜCRETSİZ kopyasını alın: Victoria'nın e-posta bültenini almak için kaydolduğunuzda Kötücül Bir Kısa Öykü

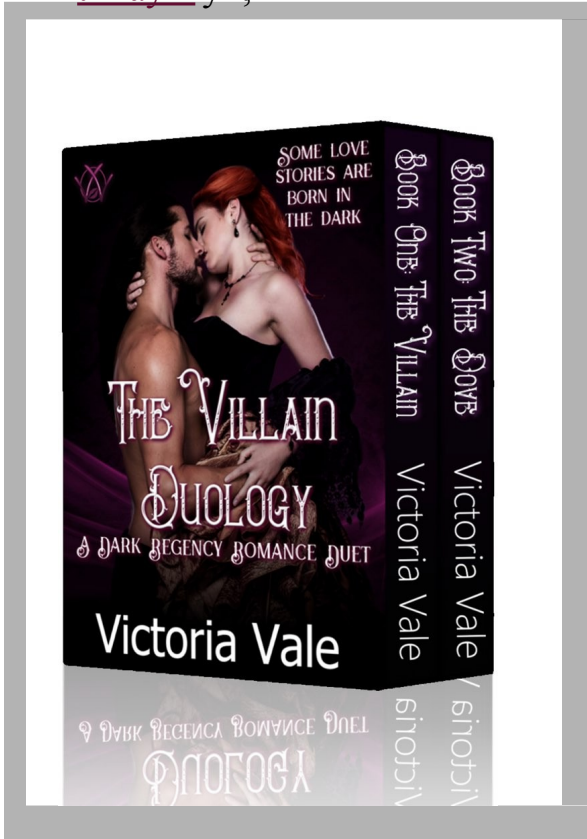
Kaydolmak için buraya tıklayın -> <https://www.subscribepage.com/Hart>

OceanofPDF.com

KÖTÜ ADAM İKİLEMESİ

Her şeyi başlatan Karanlık Aşk Düetini okuyun!

[The Villain Duology](#) [indirmek için buraya](#)
[tıklayın](#)'yi ,

Leydi Daphne Fairchild, Londra'dan İskoçya'nın vahşi doğasına uzanan bu yolculuğa tek bir amaçla tek başına cesaret eder: Ailesinin erkeklerini mahvetmek için bilerek ve planlı bir şekilde yola çıkan adamla yüzleşmek. Ancak cevaplar karşılığında talep ettiği şey, Daphne'yi gizem, nefret ve şehvet dolu bir dünyaya sürükleyecektir.

Hartmoor Kontu'nun yatağında otuz gün otuz gece... Karanlık Lord'un ailesine karşı beslediği kan davasının gerçek yüzünü öğrenmek için ödemesi gereken bedel bu. Yine de teklifi kabul ettiğinde, Daphne hiçbir şeyin düşündüğü gibi olmadığını görmeyi hiç beklemiyordu

ve gerçeği hazmetmenin hayal ettiğinden çok daha zor olduğunu kanıtlar.

VICTORIA VALE TARAFINDAN DAHA FAZLASI

BU KARANLIK ROMANTIZM SERISININ TADINI ÇIKARIN, KÖTÜ ADAM

Kötü Adam
Güvercin
Kelebek Genç
Kız

SKANDAL BALO SALONU KARŞILAŞMALARI SERİSİ

Maskeli Balo
Çok Skandallı Bir Evlilik
Çıkarıcı Baştan İki
Marki'ye Boyun Eğmek
'Bay Darlinge Hükmetmek
Onun Güzel Piçi

Skandal Noel Karşılaşmaları Cilt 1
Skandal Noel Karşılaşmaları Cilt 2

YAZAR HAKKINDA

Seksi kahramanlar... arsız kadın kahramanlar... heyecan verici erotik romantizm.

Victoria Vale, çeşitli takma adlar altında iki düzineden fazla Romantik ve Genç Yetişkin romanı yazmıştır.

Bir erotik romantizm aşığı olarak, bir tutam baharat ve bolca ateşle tatlandırılmış, şımarık bir kadın kahramanla eşleştirilmiş seksi bir kahramandan başka bir şeyden hoşlanmaz. Bir eş ve üç çocuk annesi olarak okumaktan (tabii ki), yemek pişirmekten, dikiş dikmekten... ve bir biyografide yer alması uygun olmayan diğer aktivitelerden hoşlanıyor.

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

